

Graham-Leigh E. - The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade

TAM METİN EKSİKSİZ TÜRKÇE TERCÜME (217 Sayfa)

Gnostik Araştırma Kütüphanesi Arşivi

--- SAYFA 1 [Görsel / Boş] ---

--- SAYFA 2 ---

Güney Fransız Soyluları ve Albigensian Haçlı Seferi Albigensian Haçlı Seferi, papalık elçisi Pierre des Castelnau'nun öldürülmesine yanıt olarak 1208 yılında Papa III. Masum tarafından Toulouse Kontu'na karşı çağırılmıştı. Papa'nın amacı, Languedoc'taki Kont'u ve diğer soyluları kendi topraklarındaki Cathar sapkınlarına karşı harekete geçmeye zorlamaktı, ancak sonunda Engizisyon'un kurulması ve Fransız kraliyet otoritesinin bölgeye yayılması yoluyla Fransa'nın güneyindeki Katharizm'in yenilgisi sağlandı. Bazı Oksitan soylu aileleri haçlı seferinde hayatta kalırken diğerleri yok edildi ve haçlıların yerel soylulara karşı davranışları genellikle oldukça keyfi olarak değerlendirildi ve bu ailelerin 1209'dan önce birbirleriyle ilişkileriyle bağlantısız olarak görüldü. Bu çalışma, yüksek soyluların topraklarını haçlı seferinde kaybeden tek üyeleri olan Béziers ve Carcassonne'un Trencavel Vikontları vakasını ele alıyor ve Oksitanların topraklarını nasıl kaybettiğine dair bir anlayış olduğunu savunuyor. Haçlı seferi yıllarındaki soyluluk, Languedoc soylu toplumunun yalnızca on üçüncü yüzyıldaki değil aynı zamanda on ikinci yüzyıldaki siyaseti bağlamına dayandırılmalıdır. ELAINE GRAHAM-LEIGH doktora derecesini aldı. Londra Üniversitesi'nden.

--- SAYFA 3 [Görsel / Boş] ---

--- SAYFA 4 ---

Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi Elaine Graham-Leigh BOYDELL BASIN

--- SAYFA 5 ---

© Elaine Graham-Leigh 2005 Tüm Hakları Saklıdır. Yürürlükteki mevzuatta izin verilen haller dışında, bu çalışmanın hiçbir kısmı, telif hakkı sahibinin önceden izni olmadan fotokopiyle kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, yayınlanamaz, kamuya açık olarak gerçekleştirilemez, uyarlanamaz, yayınlanamaz, iletilemez, kaydedilemez veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz. Elaine Graham-Leigh'in bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkı, Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası 1988'in 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür. İlk yayın tarihi 2005. Boydell Press, Woodbridge ISBN 1 84383 129 5 Boydell Press, Boydell & Brewer Ltd PO Box 9, Woodbridge, Suffolk IP12 3DF, Birleşik Krallık ve Boydell & Brewer Inc. 668 Mt Hope Avenue, Rochester, NY 14620, ABD'nin bir markasıdır. web sitesi: www.boydellandbrewer.com Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloqlama Verileri Graham-Leigh, Elaine, 1973- Güney Fransız soyluları ve Albigensian Haçlı Seferi / Elaine Graham-Leigh. P. santimetre. Özet: "Albigensian Haçlı Seferi'ne, yerli soylular üzerindeki etkilerini vurgulayan yeni bir bakış"—Yayıncı tarafından sağlanmıştır. Bibliyografik referanslar ve indeks içerir. ISBN 1-84383-129-5 (ciltli: alkali kağıt) 1. Albigenses—Fransa, Güneybatı—Tarih. 2. Asalet—Fransa, Güney—Tarih. 3. Fransa, Güneybatı—Tarih—1500'e kadar—Dini yönler. 4. Sapkınlıklar, Hristiyan—Fransa—Languedoc—Tarih—Orta Çağ, 600-1500. 5. Fransa—Kilise tarihi—987-1515. I. Başlık. DC83.3.G67 2005 944'.023—dc22 2004030370 Bu yayın asitsiz kağıda basılmıştır. Büyük Britanya'da St Edmundsbury Press Ltd, Bury St Edmunds, Suffolk tarafından basılmıştır.

--- SAYFA 6 ---

İçindekiler Teşekkür ix Kısaltmalar xi Yazım kuralları xiii Haritalar xiv Şecere xvii 1 Albi haçlı seferi, geçmiş ve şimdiki 1 2 Tüzükler, kronikler ve ozan şiirleri: Albigen haçlı seferinin kaynakları 10 3 Haçlı seferinin kurbanları: Trencavel'e karşı 1209 seferi 42 4 Patronaj savaşında yanlış taraf: Kafirler, Sistersiyenler ve kaçırılan piskoposlar 58 5 Hırslı, cesur ve siyasi anlamda eksik: Haçlı seferinin siyasi arka planı 90 6 'Rablerinin Ölümüne Acı Çeken Bir Halk' mı? Trencavel kuralının sonuna verilen yanıtlar 113 7 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı': Trencavel lordluğunun sınırları 130 8 Languedoc'taki süreklilikler: Bağlamda Albigenian haçlı seferi 166 Kaynakça 171 Dizin 181

--- SAYFA 7 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 8 ---**

Etkilenebilir bir yaştayken bana bir kitap ödünç veren ve beni Languedoc'la tanıştıran Martyn Rogers için

--- SAYFA 9 ---

Bu kitap, Isobel Thornley'in Londra Üniversitesi'ne Mirası'nın sağladığı bağışın yardımıyla hazırlanmıştır.

--- SAYFA 10 ---

Teşekkür Birçok kişiye, özellikle de Brenda Bolton'a, Tom Asbridge'e, Alexander Murray'e, Michael Clanchy'ye, Patricia Skinner'a, John Gillingham'a, Tom Cain'e, Damien Smith'e, Claire Taylor'a ve Tarihsel Araştırma Enstitüsü Erken Ortaçağ Semineri üyelerine teşekkür ederiz. Ayrıca Centre d'Etudes Cathares'ten Pilar Jiménez-Sánchez ve Charles Peytavie'ye Fransızca gösterdikleri nezaket ve sabırdan dolayı çok minnettarım. Ayrıca merhum Richard Benjamin'in ailesine de, onun belgelerine erişmeme izin verdikleri için teşekkürlerimi iletmek isterim. Son fakat bir o kadar da önemli olarak, tashih okuması için Angela Graham-Leigh'e, dizini hazırladığı için Anne Alexander'a ve bilgisi ve içgörüsü olmadan bu kitabın asla yazılamayacağı Dominic Alexander'a teşekkürler.

--- SAYFA 11 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 12 ---**

Kısaltmalar Aşağıda listelenmeyen kısaltılmış başlıklar kitabın arkasındaki Kaynakça'da bulunmaktadır. ADA Archives départementales de l'Aude Alberigo Conciliorum Oecumenicorum Decreta, ed. J. Alberigo, J. A. Dossetti Perikle, P. Joannou, C. Leonardi ve P. Prodi, 3. baskı. (Bologna 1973) Baluze La Collection Baluze à la Bibliothèque Nationale de France Bouquet 12 M. Bouquet, Recueil des historiens des Gaules et de la France, cilt. 12, ed. M.-J.-J. Brial, 2. baskı. V Palmé (Paris 1878) Bouquet 19 M. Bouquet, Recueil des historiens des Gaules et de la France, cilt. 19, ed. M.-J.-J. Brial, 2. baskı. L. Delisle (Paris 1880) Carcassonne et sa région Carcassonne et sa région: Actes des XLI et XXIV Congrès d'études tenus par la Fédération historique du Languedoc méditerranéen et du Roussillon ve Fédération des Sociétés Académiques et Savantes de Languedoc-Pyrénées-Gascogne (Carcassonne 1970) CDIACA Colección de documentos inéditos del Archivo de la Corona de Aragón, ed. D. Prósper de Bofarull y Mascaró, 50 cilt. (Barcelona 1847-) Cisterciens de Languedoc Les Cisterciens de Languedoc (XIIIe – XIVe siècles), ed. E. Privat, Cahiers de Fanjeaux 21 (Toulouse 1986) CT La Cartulaire dit de Trencavel, La Société Archéologique de Montpellier, MS 10 de Vic ve Vaissete C. de Vic ve J. Vaissete, Histoire générale de Languedoc, 15 cilt. (Toulouse 1872-92), 2. baskı. (Osnabrück 1973) Doat La Collection Doat à la Bibliothèque Nationale de France GC Gallia Christiana, Provincias Ecclesiasticas Distributa, 16 cilt. (Paris 1715-1865) GCB Gesta Comitum Barchinonensium, ed. L. Barru Dihigo ve J. Masso Torrents (Barcelona 1925) Pierre Bonnassie'ye Hommage Les sociétés méridionales à l'âge féodal (Espagne, Italie et sud de la France Xe-XIIIe siècle): Hommage à Pierre Bonnassie, ed. H. Débax (Toulouse 1999) Masum III Urbs ve Orbis Masum III Urbs ve Orbis. Atti del Congresso Internazionale Roma 9-15 Eylül 1998, ed. A. Sommerlechner, 2 cilt. (Roma 2003)

--- SAYFA 13 ---

LFM Liber Feudorum Maior: Cartulario Real, Arşivi de la Corona de Aragón'da muhafaza ediliyor, ed. F. M. Rosell, 2 cilt. (Barselona 1945) LIM Liber Instrumentorum Memorialium: Cartulaire des Guillems de Montpellier, ed. La Société Archéologique de Montpellier (Montpellier 1884-6) Livre Noir Cartulaire de Béziers (Livre Noir), ed. J. Rouquette (Paris ve Montpellier 1918) Mahul A. Mahul, Cartulaire et archives des communes de l'ancien diocèse et de l'arrondissement administratif de Carcassonne, 5 cilt. (Paris 1857) Mansilla La documentacion pontifica hasta Inocencio III 965-1216, ed. D. Mansilla (Roma 1955) MGH SS Monumenta Germaniae Historica, Scriptores Narbonne: Archéologie et Narbonne: Archéologie et histoire, XLVe congrès organisé par la histoire, cilt. 2 Fédération historique du Languedoc méditerranéen et du Roussillon, 3 cilt, cilt. 2: Narbonne au moyen âge (Montpellier 1973) Paix de Dieu Paix de Dieu et guerre sainte en Languedoc au XIIIe siècle, ed. E. Privat, Cahiers de Fanjeaux 4 (Toulouse 1969) PL Patrologia Latinae cursus completus, seri latina, ed. J.-P. Migne, 221 cilt. (Paris 1844-64) Kayıt. Innocenz III Die Register Innocenz III, ed. O. Hagender, W. Maleczek ve A. A. Strnad, 8 cilt. (Graz, Roma ve Viyana 1964-2001), baskının devamı Les voies de l'hérésie Les voies de l'hérésie: Le groupe aristocratique en Languedoc XIe-XIIIe siècles. Actes du 8e colloque du Centre des Etudes Cathares/Réné Nelli, Carcassonne 28 août - 1 eylül 1995, Heresis 8 (1995), 2 cilt. VII CHCA VII Congreso de la Historia de la Corona de Aragon, 3 cilt. (Barselona 1962)

--- SAYFA 14 ---

Yazım Kuralları İsimler İngilizce biçiminin diğer herhangi bir kullanımı uygunsuz kılacak kadar iyi yerleşik olduğu durumlar dışında, özel isimleri İngilizleştirmeye çalışmadım. Aynı şekilde, başka bir biçimin alışılmış hale geldiği durumlar dışında, ismin taşıyıcısına en uygun biçimini kullanmaya çalıştım: örneğin, Newburgh'lu William, Guillem de Montpellier ama Guillaume de Puylaurens. Para Trenchavel, on ikinci yüzyılda hem Carcassonne hem de Béziers'te kendi gümüş parasını bastı.¹ Bununla birlikte, hem güney Fransa'nın hem de kuzey İspanya'nın ana para birimi, Maguelonne piskoposları tarafından Melgueil kontları olarak basılan gümüş para birimiydi.² Trenchavel parasal işlemlerinin büyük çoğunluğunda kendi para birimi yerine Melgorian solları kullanıldı ve Carcassonne para birimi on ikinci yüzyılın sonuna doğru terk edilmiş gibi görünüyor. Aksi belirtilmedikçe madeni paraya yapılan atıflar Melgorian'a aittir. 1 F. Poey d'Avant, Monnaies féodales de France, 3 cilt. (Graz 1961), cilt. 2, s. 269-85. 2 P. Spufford, Money and its Use in Medieval Europe (Cambridge 1988), s. 174, 191-2.

--- SAYFA 15 ---

Harita 1. Languedoc ve Provence c.1200, Trenchavel topraklarını gösteren kutulu alan.

--- SAYFA 16 ---

Harita 2. Trenchavel karaya çıkıyor.

--- SAYFA 17 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 18 ---**

Languedoc Soylularının Şecereleri 1. Trenchavel xviii 2. Carcassonne Kontları xix 3. Foix Kontları ve Comminges Kontları xx 4. Barselona ve Aragon Kontları xxi 5. Toulouse Kontları xxii 6. Narbonne Vikontları xxiii 7. Guillems de Montpellier xxiv 8. Roquefeuil xxv 9. Provence ilçesine geçiş c.1050-1200 xxvi 10. Foix ve Comminges kontları ve Albigenian haçlı seferinden sonra Narbonne vikontları xxvii

--- SAYFA 19 ---

Aton I Albi Vikontu d.942 m. Albi'li Diafronisse Bernard Viscount d. c.918 Frotaire Sicard de Lautrec Bernard Viscount of Albi m. c.950 Gauze de Nîmes Frotaire Cahors Piskoposu Aton II Albi ve Nîmes Vikontu d.1032 m. Gerberge Bernard Aton III Albi ve Nîmes Vikontu m. Rangarde Raimond Bernard Trencavel Albi ve Nîmes Vikontu d.1078 m. c.1065 Ermengarde de Carcassonne Guillelma m. Bruniquel Bernard Aton IV Pierre Viscount Carcassonne, Béziers, Albi, Razès ve Nîmes d.1130 m. 1083 Cecile de Provence Matheline m. 1105 Guillem Arnould de Béziers Ermengarde d. yaklaşık 1147 m. 1110 Gausfred de Bouillon Roussillon Kontu Roger I Carcassonne Albi ve Razès Vikontu d.1150 m. (1) Adelaide de Pons en Saintogne (2) 1139 Bernarde de Comminges Raimond Trencavel Béziers Vikontu 1130-1167 Carcassonne Albi ve Razès Vikontu 1150-1167 m. (1) Adelaide Ermessinde m. 1121 Rostang de Posquières Bernard Aton V Nîmes Vikontu d.1163 m. 1145 Guillemette de Montpellier Pagane Guinard Roger II Carcassonne Béziers, Albi ve Razès Vikontu d.1194 m. 1171 Adelaide de Toulouse Guillem Arnould Gérard Cecile m. 1151 Roger Bernard Foix Sayısı Raimond Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès'den Roger Viscount 1185-1209 m. 1203 Agnes de Montpellier Raimond Trencavel 1207 - 1263 sonrası m. Saurine Raimond d. c.1211 Adelaide m. 1176 Sicard de Lautrec Beatrice m. Raimond VI Toulouse Kontu d.1222 Roger Raimond Roger m. (2) Saure Bernard Aton VI Nîmes d.s.p. 1214 Frotaire Albi Piskoposu 972-987 Nîmes Piskoposu 987-1014 Frotaire Nîmes Piskoposu 1027-1077 Segarius Frotaire de Châteauvieux 1. Trencavel

--- SAYFA 20 ---

Raimond Carcassonne Kontu d. yaklaşık 1012 m. Garsinde de Béziers Eski Carcassonne Kontu Roger d.1012 m. Adelaide de Melgueil Bernard d.1024 m. Garsinde de Bigorre Ermessinde d.1056 m. 1001 Ramon Borrell Barselona Sayısı d.1017 Pierre Raimond Carcassonne Sayısı d. yaklaşık 1065 m. Rangarde de la Marche Guillem Bernard de Bigorre Roger I Foix Kontu d.1067 Pierre Count of Couserans ve Foix Ermessinde de Bigorre m. Ramirez I de Aragon d. c.1069 Marjorie m. Pons, Toulouse Kontu d. c.1069 Stephanie Roger Carcassonne Sayısı d.1067 Garsinde d. c.1060 Ermengarde d.1101 m. c.1065 Raimond Bernard Trencavel, Albi Vikontu ve Nîmes d.1078 Adelaide m. 1067 Guillem Cerdagne Kontu 2. Carcassonne Kontları

--- SAYFA 21 ---

Roger II Foix Kontu d.1118 Couserans'lı Pierre ve Foix Brandimene m. 1132 Guillem d'Alona Bernard I Comminges Sayısı d.1144 m. Dias de Muret Roger III Foix Sayısı d.1149 m. 1117 Chimene de Barcelona Roger Bernard Foix Sayısı m. 1151 Cecile de Béziers Roger Viscount of Couserans Pallars Kontu Bernard III Comminges Kontu d.1225 m. (1) Marie de Montpellier (2) Comtors de la Barthe Guy de St Foy ve Saves Fortanier d'Aspet Raimond Roger Foix Sayısı d.1223 m. Philippa Esclarmonde m. Jourdain de l'Isle d.1201 kızı 3. Foix Kontları ve Comminges Kontları Bernard II Comminges Kontu d.1176 m. Laurent de Toulouse Bernard IV Comminges Sayısı d.1241 m. (1) Etienne de Bigorre (2) Cecile de Foix Roger Roger Bernard Foix Sayısı d.1241 m. (1) 1227 Ermessinde de Castelbon d.1229 (2) 1232 Ermengarde de Narbonne Loup Aimery Cecile m. Bernard IV Comminges Sayısı Roger Viscount Couserans Pallars Sayısı Arnould de Comminges m.

--- SAYFA 22 ---

Berenguer Ramon I Barselona Sayısı d.1035 Ramon Borrell Barselona Sayısı d.1017 m. 1001 Ermesinde de Carcassonne Borrell Etienet m. (1) Roger Tosny (2) Garcia IV de Pamplona Berenguer Ramon II Barselona Sayısı d.1096 m. (2) Almodis de St Gilles'in kızı m. 1107 Berenguer III Besalu Kontu Aragon Kralı II. Pere d.1213 m. 1204 Marie de Montpellier Alfons Provence Kontu Ferrando Eleanor m. 1200 Raimond VI Toulouse Kontu d.1222 Sancha m. 1213 Toulouse Raimond VII d.1249 Constance d.1222 m. (1) Macaristan Kralı Emerich d.1204 (2) Frederick II d.1250 Douce Sancha 1205-c.1208 Aragon Kralı I. Jaime 1208-1276 4. Barselona ve Aragon'un Saray Kralları Ramon Berenguer I 'Eski' d.1076 m. (1)? Pere Ramon Ramon Berenguer II Barselona Kontu d.1082 m. Mathilde Guiscard Ramon Berenguer III Barselona Sayısı d.1130 m. (1) 1104 Marie Rodriguez (2) 1112 Douce de Provence d.1129 Ramon Berenguer IV Barselona Sayısı d.1162 m. 1137 Petronilla de Aragón Berenguer Ramon Provence Kontu d.1144 m. 1135 Beatrice de Melgueil Chimene m. 1117 Roger III Foix Berengaria Kontu d.1149 m. Kastilyalı Alfonso VII d.1159 Ramon Berenguer Provence Kontu d.1166 m. Richildis Douce Sancho d.1223 Ramon Berenguer d.1181 Aragon Kralı II. Alfons d.1196 m. Sancha de Castile d.1208 Berenguer d.1211 Montearagon Başrahibi, Lerida Piskoposu, Narbonne Konstanz Başpiskoposu m. 1212 Guillem Ramon III de Montcada d.1228

--- SAYFA 23 ---

Guillem Taillefer Pons Toulouse Kontu d.1060 m. (1)? (2) 1040 Almodis de St Gilles (3) Marjorie Guillem IV Toulouse Sayısı d.1094 Raimond V Toulouse Sayısı d.1194 m. (1) 1154 Fransa Constance Agnes d.1187 (2) 1166 Richildis de Provence Faydide d.1157 m. Humbert III Savoy Hugues Kontu 5. Toulouse Kontları Adelaide m. Bertrand I de Besalu Garsinde m. Narbonne'lu Raimond Bernard Viscount d.1066 Almodis m. Pierre Melgueil Kontu Bertrand Provence Kontu Gerberge m. Guifred d'Arles d. 1063 Douce m. Gilbert de Millau Douce m. 1112 Ramon Berenguer III Barselona Sayısı d.1130 Faydide m. 1112 Alphonse Jourdain Toulouse Mahkemesi Stephanie m. Raimond des Baux Hugues des Baux Raimond IV Toulouse Sayısı m. (1) Provençeli Bertrand'ın kızı (2) Sicilyalı Mathilde d.1093 (3) Elvire de Castille Alphonse Jourdain Toulouse Kontu ö.1148 m. 1112 Faydide de Provence Laurent m. Bernard II Comminges Sayısı d.1176 kızı d. yaklaşık 1080 m. Raimond IV Bertrand II Provence Sayısı d.1094 Raimond VI Toulouse Sayısı d.1222 m. (1) 1172 Ermesinde de Melgueil (2) Beatrice de Béziers (3) 1193 Kıbrıs Bourguine'si (4) 1196 Joanna Plantagenet Raimond VII Toulouse Sayısı d.1249 m. 1213 Sancha d'Aragon Bağımsız m. 1208 Bernard Jourdain de l'Isle d.1227 Constance m. Pierre Bermund de Sauve ve Anduze Bertrand m. Comtors de Rabastens Guillemette m. Huc d'Alfaro Guillem X Aquitaine Dükü d.1137 Eleanor d.1204 m. (1) Fransa Kralı VII. Louis (2) 1152 İngiltere Kralı II. Henry Phillippa m. 1098 Guillem IX Aquitaine Dükü ö.1127 Agnes m. 1134 Aragon Kralı I. Ramire Petronilla ö.1173 m. 1137 Ramon Berenguer IV Barselona Kontu Bertran Toulouse Kontu ö.1111 Cecile ö.1130 m. Bernard Aton de Béziers Adelaide d.1144 m. Ermengöl IV Urgel Kontu Castellane Constance m. Navarre Kralı Sancho Adelaide ö.1199 m. 1171 Roger II de Béziers Taillefer d.1183 m. Beatrice de Dauphine Baldwin d.1214 (5) 1200 Eleanor d'Aragon Bağımsız m. 1203 Guilabert de Lautrec

--- SAYFA 24 ---

Narbonne Raimond I Vikontu d.1019 m. Ricarde de Millau Matfred, Narbonne Vikontu d.966 m. Adelaide de Carcassonne Ermengaud Narbonne Başpiskoposu Trudegarde ö.978 Raimond II Narbonne Vikontu ö.1067 m. Garsinde d'Anduze Aimery I Narbonne Vikontu d.1106 m. 1087 Mathilde Guiscard Aimery d. c.1177 6. Narbonne Vikontları Raimond Narbonne Bernard Vikontları d.1066 m. Garsinde de Bezalu Bernard Berengar Narbonne Vikontu d.1067 m. Foy de Rodez Ermengarde Nuno Sanchez Molina Kontu d. 1172 sonrası Ricarde d.1061 m. Raimond II de Rouergue Pierre Berengar Narbonne Başpiskoposu d.1090 Rixende d.1080 m. Millau Kontu I. Richard ve Gevaudan Richard de Millau Narbonne Başpiskoposu Berengar Bernard Pelet Berengar Foy m. 1100 Pierre Aton de Bruniquel Hugues Aimery II Narbonne Vikontu d.1134 m. (1) Ermengarde Berengar Guiscard Bernard Raimond m. (2) c.1126 Ermessinde Aimery III Ermengarde Narbonne Vikontesi d.1192 m. (1) 1142 Count Alphonse (2) 1145 Bernard d'Anduze Ermessinde d.1177 m. 1152 Manrique de Lara, Molina Kontu d.1164 Pierre Molina Kontu Narbonne Vikontu d.1202 m. Sanche de Navarre Guillem Maria Sancha Aimery IV Narbonne Vikontu d.1239 m. (1) Guillemette de Moncada ö.1217 (2) Margarite de Marly Rodrigo Gonzalo Perez Molina Kontu ö.1239

--- SAYFA 25 ---

Guillem VI de Montpellier m. Sibilla Guillem V de Montpellier d.1121 m. Ermengarde Guillem d'Omelas m. Tiburge d'Orange Bernard Guillem VII de Montpellier d.1172 m. Mathilde de Bescançon Guillem de Tortosa Stephane de Servian m. Aynard de Murviel'in kızı Guillem VIII des Montpellier d.1202 m. (1) Konstantinopolisli Eudoxia Guido Guerrejat 7. Guillems de Montpellier Guillemette m. 1145 Bernard Aton V Nîmes Vikontu d.1163 Adalacia Ermessinde m. Stephane de Servian Bergundionis m. 1183 Adalais de Cognac Sibilla m. Raimond Gaucelin Guillelma m. Raimond de Roquefeuil Adalacia Marie Clementia m. Rostang de Sabran Stephane de Servian Marie m. (1) Bernard III Comminges Sayısı (2) 1204 Aragonlu Pere II m. (2) 1187 Agnes de Castille Guillem IX de Montpellier Thomas Tortosa Agnes m. 1203 Carcassonne, Bexiers, Albi ve Razès'den Raimond Roger Viscount d.1209 Adalais Raimond de Roquefeuil

--- SAYFA 26 ---

Marie m. lord de Roquefeuil Raimond de Bescançon'un kızı 8. Roquefeuil Mathilde m. Guillem VII de Montpellier d.1172 Guillelma Guillem VIII de Montpellier d.1202 Agnes m. 1203 Raimond Roger de Béziers d.1209 Raimond Trencavel 1207–c.1263 Raimond de Roquefeuil m. c.1190 Raimond de Roquefeuil m. Delphine de Turenne Adelaide m. 1156 Bernard III d'Anduze Raimond de Roquefeuil Pierre Bermund de Sauve ve Anduze m. Constance de Toulouse Bernard IV d'Anduze Fredol Frejus Piskoposu Fredol Agnes

--- SAYFA 27 ---

Pons, Toulouse Kontu d. c.1060 Guillem Taillefer Toulouse Sayısı m. Emma de Provence Gerberge m. Guifred d'Arles d.1063 9. Provence İlçesine Veraset c.1050–1200 (ilçenin yöneticileri kalın harflerle yazılmıştır) Douce m. 1112 Ramon Berenguer III Barselona Sayısı d.1131 Berenguer Ramon d.1144 m. 1135 Béatrice de Melgueil Ramon Berenguer Provence Kontu d.1166 m. Richildis Douce özellikle. 1166 Toulouse'lu Raimond VI Sancho d.1223 Ramon Berenguer IV Barselona Sayısı d.1162 Faydide m. Alphonse Jourdain Toulouse Kontu Stephanie m. Raimond des Baux Hughes des Baux Ramon Berenguer d.1181 Alfons II Aragon Kralı d.1196 Pere II Aragon Kralı d.1213 Alfons Provence Kontu Bertrand, Provence Kontu Alphonse Jourdain Toulouse Kontu d.1148 m. Faydide de Provence Raimond V Toulouse Sayısı d.1194 m. 1166 Richildis Raimond VI Toulouse Sayısı d.1222 esp. 1166 Douçe m. 1172 Ermessinde de Melgueil Douce m. Gilbert de Millau Bertrand II d.1094 St Gilles'li Raimond IV Toulouse Kontu d.1104

--- SAYFA 28 ---

Narbonne Aimery IV d.1239 m. Marguerite de Marly Raimond Roger Foix Sayısı d.1223 Cecile m. Bernard IV Comminges Sayısı d.1241 10. Albigensian Haçlı Seferi sonrasında Foix ve Comminges Sayıları ve Narbonne Vikontları Eleanor Bernard VI Comminges Sayısı m. Laurette de Montfort Pierre Raimond Comminges Sayısı d.1342 Roger Bernard III Foix Sayısı d.1241 m. (1) Ermesinde de Castelbon Amalric Narbonne Vikontu d.1270 m. Anduze'lu Phillippa Aimery V Narbonne Vikontu ö.1293 Amalric II Narbonne Vikontu ö.1328 m. Jeanne de L'Isle Jourdain Bernard V Comminges Sayısı d.1295 m. Therese m. Roger Bernard IV Foix Sayısı d.1302 m. Marguerite de Montcada Roger IV Foix Kontu d.1265 m. Brunissende Gaston I Foix Kontu d.1315 m. Jeanne d'Artois Gaston II Foix Sayısı d.1343 Gaston Fébus Foix Sayısı d.1391 m. 1348 Agnes de Navarre m. 1271 Sibille Esclarmonde m. Jaime II Mayorka Kralı m. Cecile Ermengarde Marguerite m. Bernard Jourdain de L'Isle Jourdain

--- SAYFA 29 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 30 ---**

1 Albi Haçlı Seferi, Geçmiş ve Bugün 10 Kasım 1209'da, bir zamanlar Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès Vikontu (1194-1209)¹ ve Languedoc'un yüksek soylularının Albi haçlı seferinin kurbanı olan ilk üyesi olan Raimond Roger, Carcassonne'daki bir zindanda öldü.² İki yıldır oradaydı. Eylül ayında Carcassonne'u kuşatan Albigensian haçlılarına teslim olmasından bu yana aylar geçti ve değişen koşullarına görünüşte yenik düşme hızı, bazı haçlı seferi tarih yazımında onun aslında haçlılar tarafından öldürüldüğüne dair şüpheyi yol açtı. Örneğin İspanyol tarihçi Jordi Ventura, Raimond Roger'ın doğal sebeplerden ölme olasılığı konusunda şüphe uyandırırken,³ Sible ve Sible, Pierre des Vaux-de-Cernay'in Historia Albigensis baskısında, Haçlılar ve onların yeni askeri liderleri Simon de Montfort açısından onun ölümünün rahatlığı hakkında yorumda bulundu: 'Genç vikontun ölümü, de Montfort'a karşı direnişin başladığı bir zamanda meydana geldi. ve görevden alınan Vikont Trencavel muhalefet için bir toplanma noktası sağlayabildiğinden, şüphesiz onun için çok uygundu.'⁴ Raimond Roger'ın cinayetine dair söylentinin ne zaman başladığı net değil, ancak Raimond Roger'ın ölümüyle ilgili bu tarih yazımı kararı, birçok çağdaşının görüşlerini açıkça yansıtır. Vikontun ölümüne ani bir tepki olduğu şüphesi, çağdaş tarihçi Guillaume de Tudela'nın 1213'te yazdığı şikayette ima ediliyor: 'Kötü huylu insanlar ve olay hakkında hiçbir şey bilmeyen, evet ya da hayır, diğer önemsiz kişiler onun gece ihanet nedeniyle öldürüldüğünü söylediler. Ama tahtında oturan İsa Mesih adına Kont [Simon de Montfort] hiçbir zaman ona suikast düzenlemeye razı olmazdı.'⁵ Bu bağlamda, 1 Raimond Roger'ın ailesinin de dahil olduğu gösterişli cenaze törenine bile Raimond Roger'ın kendisi tarafından olmasa da bazı üyeleri tarafından kullanılan takma addan dolayı genellikle 'Trencavel' adı verilir. Aşağıdaki 144-146. sayfalara bakınız. 2 'Carcassonne Kilisesi'nin Nekrolojisi', Buket 19, s. 249. 3 J. Ventura, Pere le Catolic i Simó de Montfort (Barselona 1960), s. 112. 4 W. A. ve M. D. Sible, Albigensian Haçlı Seferinin Tarihi: Peter of les Vaux-de-Cernay's Historia Albigensis (Woodbridge 1998), s. 69, not 18. 5 Guillaume de Tudela, La Chanson de la Croisade Albigeoise, ed. E. Martin-Chabot, 3. baskı. (Paris 1976), cilt. 1, 37, s. 94-5: 'E li malvatz tafur e li autre garson que no sabon l'afaire co si va ni co non, so dizo au'om l'aucis de noitz a traicion. El coms no o cosentira, per Jhesu Crist del tron, per nolha re c'om sapcha ni sia en est mon que hom l'agues aucis.' Çev. J. Shirley, Cathar Savaşlarının Şarkısı: Albigensian Haçlı Seferi Tarihi, William of Tudela ve Anonim Bir Halefi (Aldershot 1996).

--- SAYFA 31 ---

Simon de Montfort'un Raimond Roger'a izin verdiği eyalette açıktan yalan söyleme cömert bir jestten ziyade, kaçınılmaz olanı savuşturmaya yönelik umutsuz bir girişim gibi görünüyor.⁶ Buna ve Guillaume de Tudela'nın vurgulu çürütmesine rağmen, söylentiler on üçüncü yüzyılın sonlarına kadar ortak geçerlilik olarak kalmış gibi görünüyor. Ozan Guillaume Augier'nin vikontun ölümüyle ilgili sirventes'i, örneğin 'Rablerinin Ölümü İçin Yas Tutan Bir Halk' muhtemelen 1220 ile 1230 yılları arasında İtalyan bir izleyici kitlesi için yazılmıştı, ancak burada yakışıklı genç vikontun sadece zamanından önce trajik bir şekilde ölmekle kalmayıp aynı zamanda öldürülmüş olarak da anlatılıyor: 'Tanrı... . onu öldürenleri, kim olduklarını, nereden geldiklerini görüyorsunuz.'⁷ Benzer şekilde, 1270'lerde yazan Guillaume de Puylaurens, şu ısrarlı söylentiye hâlâ tekrarlayanları suçlarken Guillaume de Tudela'yı takip etti: "Vikontun ta kendisi." . . hapse atıldı ve kısa bir süre sonra dizanteriden öldü ve pek çok kişi onun aslında öldürüldüğüne dair birçok yalan yaydı.'⁸ Bu söylentiye yayan ve dinleyenlerin kimlikleri belirsizdir, ancak Guillaume de Tudela'nın 'garson' terimini, yani gençler, hizmetçiler veya çırakları kullanması ve Guillaume de Puylaurens'in 'birçok insan birçok yalan yaydı'¹⁰ formülasyonu kalabalığı, çok sayıda kişiyi belirtmeyi amaçlamış olabilir. birkaç kişinin aksine. Ancak Raimond Roger'ın ölümünün en azından bazıları için şüphe konusu olmaya ve haçlılara yönelik eleştirilere konu olmaya devam ettiği açıktır. Ayrıca Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesi ve ölümüyle ilgili olarak çağdaş ve modern yazarların Albigen haçlı seferine olan ilgisini uyandıran tek yönün kötü oyun söylentisi olduğu da açıktır, ancak Raimond Roger ve ailesinin gördüğü muamelenin dikkate değer tek yönü bu değildir. Yüksek soyluların bu kadar tam ve hızlı bir şekilde mülksüzleştirilmeye maruz kalan tek üyeleri onlardı ve bu, Haçlılar tarafından, tebaalarından ve komşularından herhangi bir protesto veya olumlu tepki olmaksızın başarıldı. Trencavel'e bu istisnai muamelenin nedenleri incelenmeye değer. Albigenian haçlı seferi, 10 Mart 1208'de Papa III. Innocentius (1198-1216) tarafından, papalık elçisi Pierre de Castelnau'nun, Toulouse Kontu Raimond VI de St Gilles'in (1194-1222) hizmetlileri tarafından öldürülmesine yanıt olarak çağrıldı. Haçlılar, 1209'da papalık elçisi Cîteaux Başrahibi Arnald Amaury'nin (1200-1212) önderliğinde toplandılar ve yaz başlarında Languedoc'un merkezine doğru ilerlediler. Bu, Languedoc'ta, önce soyluların çoğu ile haçlılar arasında, sonra da 1209'un sonlarında seçilen haçlı seferi lideri Simon de Montfort'un 1218'deki ölümü ve oğlu Guy'ın 2 Güney Fransız Asaleti ve Albigenian Haçlı Seferi 6 Guillaume de Tudela'ya dönüşünden sonra güney Fransız soyluları ile Fransız tacı arasında onlarca yıl süren bir çatışmanın başlangıcıydı. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 40, s. 100-101; 'Albigenian Haçlı Seferinin Anonim Tarihi', Buket 19, s. 128. 7 A. Jeanroy, Anthologie des troubadours XIIe-XIIIe siècles (Paris 1974), s. 235-9: 'Un peuple en deuil pour la mort de son seigneur', s. 236: 'Ai dieus. . . ni selhs qui l'an mort, cui ni don'. 8 Guillaume de Puylaurens, Chronique 1145-1275, ed. J. Duvernoy, 2. baskı. (Paris 1996), 14, s. 68-9: 'Ipso vicecomite. . . obstagium remanente'de. In quo non post multum tempus invasus dissenteria expiravit, unde multi multa mendacia divulgavit, quod fuisset ciddi interfectus.'

Trans. W. A. ve M. D. Sible, The Chronicle of William de Puylaurens: The Albigenian Crusade and its Aftermath (Woodbridge 2003). 9 Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, 37, s. 94-5. 10 Guillaume de Puylaurens, ed. Duvernoy, 14, s. 68-9.

--- SAYFA 32 ---

Kuzey Fransa'daki aile mülkleri. Haçlılar ile daha sonra Fransız tacı ve Toulouse kontları arasındaki düşmanlıklar 1229'da Paris Antlaşması ile sonuçlandırıldı, ancak Languedoc bölgelerinde direniş 1240'lara kadar devam etti. Albili haçlı seferinin tarihi, on dokuzuncu yüzyıl antika meraklılarının Montségur'daki 'Cathar' kalesinin kalıntılarından ilham almaya başlamasından bu yana büyük ilgi gördü.¹¹ 1870'lerde Napoléon Peyrat'ın Histoire des Albigeois'ıyla başlayıp 1930'larda Otto Rahn gibi Peyrat müritleriyle yirminci yüzyıla kadar devam eden, Haçlı Seferi, Haçlı Seferi öncesi Languedoc'un hoşgörü ve medeniyetin kayıp bir cenneti olarak sunulduğu bir şekilde geliştirildi.¹³ Bu, Haçlı Seferi'nin en etkili kılıklarından biri olmaya devam ediyor. Albigensian haçlı seferinin romantik trajedisine yönelik devam eden popüler coşku, Languedoc'un merkezindeki Carcassonne çevresindeki département de l'Aude'nin, turizm endüstrisinin hayati bir parçası olarak 'pays cathares' olarak yeniden markalanmasına yol açarken, kendi kendini ilan eden Katharizm, Gnostik Kilise'nin 1909'da René Gruéhan tarafından restorasyonu ile Languedoc'a geri döndü.¹⁴ Katarizm ve bu gelenekten etkilenen haçlı seferi de çok geniş ve çeşitlidir ve haçlı seferi üzerine önemli modern çalışmalardan bazılarını içerir.¹⁵ Bununla birlikte, romantik gelenek ve özellikle de Peyrat'ın ana hatlarını çizdiği gizli bir Katar hazinesi kavramı, René Nelli'nin Languedoc'un ve Albigensian haçlı seferinin 'gizli tarihi' olarak adlandırdığı, Katharların mistik sırlarına odaklanan şeye de yol açmıştır. Bunlar genellikle bu gelenekte ortak komplo teorisi malzemesiyle bağlantılıdır: Montségur'a gece gelen gizemli ziyaretçilerin, kaleyi ve bölgeyi Tibetçe anlatan bir el yazması bıraktıkları varsayılır¹⁶ ve 1940'ta bir Tapınakçı tarafından Montségur'da bir Gnostik ayinin kutlandığı söylenir.¹⁷ Katharizm ve Albigensian haçlı seferi akademisyenleri, komplo teorileri ile ortaçağ Languedoc'u hakkındaki bilim arasındaki ayrımı vurgulamak için çaba harcamışlardır; Örneğin René Nelli, gerçek gizemin, kültürlü, eğitimli insanların aynı anda hem gerçek hem de gizli Languedoc'a nasıl inanabildikleri olduğu yorumunu yaptı.¹⁸ Albigensian Haçlı Seferi, Geçmiş ve Bugün 3 11 Kalenin romantik doğasının bu yeniden keşfi, görünüşe göre, kaleyi koruyan Şeytanlar yüzünden kaleye çıkmaktan korktuklarını iddia eden yerel köylüler tarafından antikacılara anlatılan orijinal olmayan halk hikayeleriyle körüklenmişti. hazine orada. Bkz. R. Nelli, Histoire secrète de Languedoc (Paris 1978), s. 204. 12 Napoléon Peyrat ve Albigensian haçlı seferinin on dokuzuncu yüzyılda yeniden keşfi hakkında, özellikle bkz. Nelli, Histoire secrète de Languedoc, s. 203-4 ve S. O'Shea, The Perfect Heresy: The Revolutionary Life and Death of the Medieval Cathars (Londra 2000), s. 249-51. 13 J.-M. Lafon, 'Bir anı tartışması mı? Les avatars du Catharisme Albigeois sous Vichy', Heresis 33 (2000), s. 79-98, s. 82-3. 14 Nelli, Histoire secrète de Languedoc, s. 205. 15 Lafon, 'Une mémoire disputée?', s. 84. 16 Nelli, Histoire secrète de Languedoc, s. 204. 17 Mistik Tapınakçılar, M. Barber'ın tartıştığı gibi, tüm iyi komplo teorilerinin her yerinde mevcuttur, The New Knighthood: A History of the Order of the Temple (Cambridge 1994), s. 314-34. Barber tartışmasını modern komplo teorisyenlerinin en zarif ve yerinde tanımlamasıyla bitiriyor:

Umberto Eco'dan, Foucault'nun Sarkaç'ı (Milano 1988): 'Ona göre her şey diğer her şeyi kanıtlar. . . . Bunu sağduyuyla aldığı özgürlüklerden, anlık ilhamlarından ve er ya da geç Tapınakçıları gündeme getirmesinden anlayabilirsiniz, Barber, s. 334. 18 Nelli, Histoire secrète de Languedoc, s. 12.

--- SAYFA 33 ---

'Gizli tarih'ten farklı olarak, Albigens haçlı seferi üzerine yapılan çalışmaların Peyrat'ın basit bir soyundan ziyade daha geniş ve daha çeşitli bir tarih yazımı geleneğinin parçası olduğu kesinlikle doğrudur. Ortaçağ Languedoc'unda çok az tarih yazımı geleneği olmasına rağmen, 19. on altıncı yüzyılda bölgesel tarihler üretilmeye başlandı. 20. On yedinci yüzyılın başlarında, Languedoc tarihine olan bu ilgi, aralarında Toulouse kontları üzerine Guillaume de Catel ve Languedoc'un genel bir ortaçağ tarihi, 21. Carcassonne ve Narbonne üzerine Guillaume Besse, 22. Pierre de Marca'nın da bulunduğu bir dizi eserin ortaya çıkmasına neden oldu. Ortaçağ Languedoc'unda Aragon ve Barselon gücü, 23. Montpellier'de Pierre Gabriel 24 ve Carcassonne piskoposlarında Gérard de Vic. 25. Tarihsel bir geleneğin bu gelişimi öncelikle kent burjuvazisinden gelmiş gibi görünüyor. Guillaume de Catel (1560-1626), Toulouse'un en güçlü ailelerinden birinin üyesiydi. Toulouse Parlementsü'nün danışmanı ve danışmanlarından birinin oğlu olan bu adam, Louis XIII (1610-1643) hükümetinin en güçlü isimlerinden biri olan Şansölye Séguier (1633-1672) ve Toulouse Parlementsü Başkanı Phillippe de Bertier ile evlilik yoluyla akrabaydı. 27. Guillaume Besse, açıkça de Catels kadar yüce bir aileden olmasa da, Kendisini bir Carcassonne vatandaşı olarak tanımladı 28 ve eserinin Parisli antikacı Baluze tarafından okunmasını sağlayacak kadar etkili oldu. 29. Bu tür tarihlerin üretilmesine yönelik motivasyon, okuyazar şehir elitinin geçmişe yönelik eğitilmiş bir ilgisi olarak sunuluyor. Örneğin De Catel'in, *Mémoires de l'histoire du Languedoc'u* yazmaya, bölgenin ortaçağ tarihinin 'masallara ve aşk hikayelerine gömüldüğü' endişesi nedeniyle sürüklendiği varsayılır. 30. Ancak, on altıncı yüzyıldaki başlangıcından itibaren, Languedoc'taki tarih, bilimsel olduğu kadar siyasi amaçlara da hizmet etmek için üretildi. Yerel tarihler genellikle kasabalar veya taşra mülkleri tarafından teşvik ediliyordu; Örneğin Toulouse'un erken dönem tarihleri, bir belediye birliği ihtiyacına cevap vermiştir. 20. R. A. Schneider, *Public Life in Toulouse 1463-1789* (Ithaca 1989), s. 71-3. 21. G. de Catel, *Histoire des Comtes de Tolose* [sic] (Toulouse 1623) ve *Mémoires de l'histoire de Languedoc* (Toulouse 1633). 22. G. Besse, *Histoire des comtes de Carcassonne* (Béziers 1645) ve *Histoire des ducs, marquis et comtes de Narbonne, autrement appelez Princes des Goths, ducs de Septimanie et marquis de Gothie* (Paris 1660). 23. P. de Marca, *Marca Hispanica sive Limes Hispanicus*, ed. E. Baluze (Paris 1688). 24. P. Gabriel, *Series Praesulum Maguelonensium et Monspelienisium* (Toulouse 1665). 25. G. de Vic, *Chronicon Historicum Episcoporum ac Rerum Memorabilium Ecclesiae Carcassonis* (Carcassonne 1667). 26. On yedinci yüzyılda Toulouse Parlamenti 4 başkan, 56 danışman ve 116 parlamento üyesinden oluşuyordu ve XIII. Louis tarafından sayı 150'ye çıkarıldı. H. Ramet, *Le Capitole et le Parlement de Toulouse* (Toulouse 1926), s. 129. Toulouse Parlementsü'nün tarihi hakkında ayrıca bkz. M. Priuri ve J. Rocacher, *Le Château Narbonnais: Le Parlement et le Palais de Justice de Toulouse* (Toulouse 1991), s. 25-39. 27. de Catel, *Mémoires*, Giriş, s. 1-2. 28. Besse, *Carcassonne*, s. 1. 29. Baluze 7, cilt. 87. 30. de Catel, *Mémoires*, Giriş, s. 3: 'Fables ve Romans zarflarını bırakmaktan kaçınin'.

--- SAYFA 34 ---

çalkantılı siyasi iklim.³¹ Besse'nin Carcassonne kontları üzerine yaptığı çalışmanın temelinde de benzer endişeler görülebilir. Bu çalışmada Besse, bir 'Carcassonne vatandaşı' olarak kimliğini vurguladı ve belgesel kanıtların yanı sıra yerel mitleri ve gelenekleri kullanarak kasabanın benzersiz tarihini kutladı.³² Carcassonne'un ortaçağ ihtişamının bu tarihinin, kasabanın hem stratejik önemi hem de ekonomik konumu açısından bir düşüğe girdiği bir dönemde ortaya çıkması, üretimin arkasındaki faktörlerin bir göstergesidir. Bu tür eserlerin kullanımı ve bunların kentli seçkinler arasında birlik yaratılmasında kullanılması. Languedoc'un ortaçağ tarihinin bu potansiyel kullanımı yalnızca yerel uygulamaya yönelik değildi. Pierre de Marca'nın Marca Hispanica'sı³³, kendisinin ve Orange Piskoposu Hyacinth'in başkanlığını yaptığı ve XIV. Louis (1643-1715) adına, 1659 Pirene Barışı'nda ilçenin Fransa'ya ayrılmasının ardından, Katalan ve Oksitan arşivleri üzerinde yapılan çalışmalar aracılığıyla Roussillon ilçesinin kapsamını belirlemeye çalışan bir ekibin parçası olarak çalışırken keşfettiği belgeler kullanarak bestelendi.³⁴ Çalışma yayımlandı. ölümünden sonra, antikacı Baluze tarafından düzenlenmiş ve Colbert'e ithaf edilmiş, Fransa ile İspanya arasındaki barışı kutlayan uzun bir önsözle birlikte Colbert'e ithaf edilmiştir; burada Colbert artık daha görkemli komşusunun minnettar takipçisi olmuştur.³⁵ De Catel'in tarihleri aynı zamanda akademik olduğu kadar siyasi kaygılar da göz önünde bulundurularak yazılmıştır. Guillaume de Catel, Toulouse'da, XIII. Louis'nin kuzeni ve 1632'de Kraliyet'e karşı isyan nedeniyle idam edilen Languedoc Valisi Henri de Montmorency'nin etrafında toplanan seçkin aristokrat muhalifler grubunun takipçisiydi.³⁶ Bu aristokratlar, . . . yerel kültür, kendi siyasi güçlerini ve toplumsal meşruiyetlerini yansıtan bir araçtır.³⁷ Aynı zamanda iktidar girişimlerini, örneğin Balthazar Baro ve Guillaume de Catel tarafından 1624'te Montmorency tarafından yazılan şövalyelik draması Cléosandre'nin sahnelenmesinde de görüldüğü gibi, ortaçağ soylularıyla olan ilişkileri aracılığıyla da desteklediler.³⁸ De Catel'in tarihi eserlerinde kullandığı dengeli ve duygusuz dil bu iddiayı doğruluyor gibi görünse de, giriş bölümünde Mémoires'a, onun yalnızca bilimle motive edildiğini Albigensian Haçlı Seferi, Geçmiş ve Bugün 5 31 Schneider, Kamusal Yaşam, s. 73. 32 Örneğin Carcassonne Cité'sinden Kabare kalesinin aşağısındaki bir mağaraya giden tüneller; bu tünellerden Carcassonne sapkınlarının 1209'da haçlılardan kaçtıkları sanılıyor. Besse, Carcassonne, s. 136 ve yerel halk tarafından yazılan, Carcassonne piskoposunun haçlı seferine yönelik davranışını ve vatandaşların haçlılara teslim olduktan sonra ayrılmasına izin verilen şartları anlatan şiirler. Age., s. 137-8. 33 de Marca, kariyerine 1644'te Navarre Parlamentosu Başkanı olarak başladı, Marca Hispanica, giriş, 39. 1648'de Couserans Piskoposu, 1654'te Toulouse Başpiskoposu ve Haziran 1662'deki ölümünden üç hafta önce Paris Başpiskoposu seçildi. C. Eubel, Hierachia Catholica medii et receintoris aevi 8 cilt. (Regensburg 1933-78), cilt. 4, s. 160, 340, 274. 34 G.R.R. Treasure, Fransa'da Mutlakiyetçiliğin Krizi (London 1995), s. 258, P. Goubert, Mazarin (Fayard 1990), s. 418. 35 de Marca, Marca Hispanica, giriş 1-39, 1. 36 Schneider, Kamusal Yaşam, s. 140. Bu isyan, 1628 ile 1628 yılları arasındaki bir dizi soylu isyanın parçasıydı.

1632, bkz. A. Lloyd Moote, Yargıçların İsyanı: Paris Parlamenti ve Fronde 1643-1652 (Princeton 1971), s. 38-45. 37 Schneider, Kamusal Yaşam, s. 135. 38 Age., s. 74.

--- SAYFA 35 ---

araştırmalarında³⁹ siyasi bağlantıları ışığında daha karmaşık bir gündeme göre çalıştığı görülmektedir. De Catel'in Toulouse sayımları⁴⁰ hakkındaki ilk çalışması ile daha genel Languedoc tarihini konu alan ikinci çalışması⁴¹ arasında sunum açısından belirgin farklılıklar vardır. 1623'te Toulouse'da yayınlanan ilk çalışma Montmorency'ye ithaf edilmişti ve de Catel'in Toulouse'daki aristokrat gruba bağlılığını ilan ediyor gibi görünüyor. Bu bağlılık daha sonraki eserin girişinde belirgin değildir, bunun nedeni muhtemelen de Catel'in 1626'da öldüğünde Mémoires üzerinde çalışıyor olması ve 1633'te yeğeninin girişiyle birlikte ölümünden sonra yayımlanmış olmasıdır. Bir başka önemli faktör de eserin Montmorency'nin vatana ihanetten idam edilmesinden sadece bir yıl sonra yayımlanmış olması olmalıdır. Mémoires'ın Louis XIII'ün yeni şansölyesi Pierre Séguier'e ithaf edilmesi, hem Séguier ile de Catels arasındaki evlilik ilişkisini vurguladı, hem de şansölyenin "isyancılara amansız zulmü" olarak ünüyle bağlantı kurarak esere saygınlık kazandırdı.⁴² Farklı adanmışlıklarına rağmen, de Catel'in tarihlerinin içerikleri, hizmet etmek için yazıldıkları siyasi gündemleri açığa çıkarıyor. Histoire des Comtes de Tolose'un girişinde de Catel, büyük St Louis soyundan geldiğini hatırlatarak Montmorency'yi övdü ve Languedoc'ta sapkınlığa karşı yaptığı çalışmaları övdü. Bununla birlikte, çalışmanın kendisi, Toulouse hükümdarlarını, ancak 1249'da St. Gilles ailesinin sonuncusu Raimond VII'nin ölümünden sonra ilçe Fransız tahtının mülkiyetine geçene kadar ele alır. Benzer şekilde, Mémoires'da de Catel, Languedoc'un en büyük soylu ailelerinin, erken ortaçağ başlangıçlarından, toprakları Kraliyet'e geçene kadar olan tarihlerini, ister Albigen haçlı seferinin doğrudan bir sonucu olarak, ister Albigen Haçlı Seferi'nin doğrudan bir sonucu olarak ya da Kraliyet'e geçene kadar anlattı. on dördüncü veya on beşinci yüzyıl. De Catel, Kuzey Fransa'nın Languedoc soylularının aksine Oksitan tarihini anlatmakla yetindi. Bu önyargı, langue d'oeil'in resmi olarak kullanımının artmasına rağmen, edebi bir dil olarak Oksitancaya olan ilginin yeniden canlandığı Toulouse'daki entelektüel kültürün bir parçası olarak görülebilir.⁴³ Bu aynı zamanda, kraliyet kontrolünden bağımsızlık ve özgürlük isteyen Montmorency ve onun aristokrat takipçilerinin kaygılarını da temsil ediyordu ve yine Fransız Devrimi bağlamında görülen, ulusal burjuvazinin aksine kentsel burjuvazinin en üst kademeleri ile yerel halk arasındaki ittifakı yansıtıyordu. aristokrasi.⁴⁴ De Catel'in çalışmaları Montmorency ile tahttan ismen olmasa da fiilen bağımsız olan on ikinci yüzyıl Languedoc soyluları arasında bir bağlantı kurar. De Catel'e göre, bölgenin hakimiyetine girmesi sonucunda Toulouse kontlarının tarihi Languedoc'ta unutulmuştu. 3. 40 Idem, Histoire des Comtes de Tolose. 41 Aynı, Anılar. 42 Moote, Yargıçların İsyanı, s. 69. 43 Schneider, Kamusal Yaşam, s. 85-6. 44 On sekizinci yüzyıldaki yüksek burjuvazi ve aristokrasi hakkında bkz. A. Forrest, The Revolution in Provincial France: Aquitaine 1789-1799 (Oxford 1996), s. 189 ve P. R. Hanson, Fransız Devriminde İl Politikası: Caen ve Limoges 1789-1794 (Baton Rouge, Louisiana ve Londra 1989), s. 3-4.

--- SAYFA 36 ---

Kraliyet⁴⁵ ve kendisi bu çalışmayı Montmorency'ye "üç ya da dört yüzyıl boyunca kaybedilenlerin bir anısı" olarak tavsiye etti ve kendisinin özellikle ilgi duyacağı bir konu.⁴⁶ De Catel'in Toulouse kontlarını akademik olarak kurtarması ile Montmorency'nin bunların politik gerçekliğini geri getirme önerisi arasındaki örtülü bağlantı açıktır. De Catel'in Languedoc'un ortaçağ tarihine olan ilgisi geçmişte değil, günümüzdeki potansiyel yeniden yaratımında yatıyordu. Languedoc'u yücelten, de Catel ve Besse'ninkiler gibi eserlerle başlayan tarih yazımı geleneği, on dokuzuncu yüzyılda Compayre⁴⁷ ve d'Auriac⁴⁸ gibi Albi yazarları ve ayrıca Mahul'un Carcassonne hakkındaki kaynak koleksiyonu gibi daha dengeli ve bilimsel çalışmalar tarafından sürdürüldü.⁴⁹ Bu tarih yazımında genel olarak sunulan Albi Haçlı seferine ilişkin görüş, romantiklerinkinden belirgin biçimde farklıdır. Bunun nedeni Haçlılara Peyrat'tan daha fazla sempati duyması değil, bu eserlerin genel olarak Katharizme bakış açısının bir sonucuydu. Örneğin Besse, Raimond Roger'ı şehit ilan ederek⁵⁰ ve topraklarını kaybetmesine rağmen görkemli statüsünü koruyan Toulouselu VI. Haçlı Seferi: Toulouse'un kararlı Katolik Parlamenti'nin bir üyesiydi, dinsel muhalefetle hiçbir işi yoktu ve 1618'de Napolili ateist filozof ve büyücü Vanini'yi yargıladı ve ölüme mahkûm etti.⁵³ On yedinci yüzyıl eserlerinin odak noktası kafirlerin aksine ortodoks soylulardı. Ortaçağ Languedoc tarihinin siyasi amaçlar için kullanılması yirminci yüzyıla kadar devam etti. Örneğin, Güney Fransa'daki Vichy rejiminin propagandası, hem yerel lehçeyi⁵⁴ teşvik ederek, hem de ortaçağ geçmişine gönderme yaparak bağımsız bir Midi fikrinden yararlanıyordu. Örneğin, Compagnons de France gençlik örgütü farklı bölgesel gruplara bölünmüştü; Toulouse bölgesine sembolü olarak St Gilles hanedanının arması veriliyordu.⁵⁵ Ortaçağ Languedoc'un tarihi aslında Vichy Rejimi, Almanlar ve aynı zamanda haçlılara karşı direniş sembolizmini de kullanan Direniş arasında bir savaş alanı haline gelmiş gibi görünüyor ve bu belki de Albigenian Haçlı Seferi, Geçmiş ve Bugün. 7 45 de Catel, Histoire, Giriş, s. 1. 46 Age, s. 2. 47 C. Compayre, Etudes historiques et document inédits sur l'Albigeois, le Castrais et l'ancien diocèse de Lavaur (Albi 1841). 48 E. d'Auriac, Histoire de l'ancien cathédrale et des évêques d'Albi depuis les premiers temps connus jusqu'à la fondation de la nouvelle église Sainte-Cecile (Paris 1858). 49 A. Mahul, Cartulaire et archives des communes de l'ancien diocèse et de l'arrondissement administratif de Carcassonne, 5 cilt. (Paris 1857). 50 Besse, Ducs de Narbonne, s. 324. 51 Age., s. 354. 52 B. Hamilton, 'St Felix'in Cathar Konseyi Yeniden Değerlendirildi', Archivum Fratrum Praedicatorum 48 (1978), s. 23-53, s. 25. 53 Schneider, Kamusal Yaşam, s. 154-5. 54 W. D. Halls, Vichy Fransa'sında Politika, Toplum ve Hristiyanlık (Oxford 1995), s. 7.

55 C. Faure, Le projet culturel de Vichy: Folklore et révolution Nationale 1940-1944 (Lyons 1989), s. 220.

--- SAYFA 37 ---

En kafa karıştırıcı ve ısrarcı komplo söylentilerinin neden bazılarının savaş yıllarında meydana geldiği varsayılan olaylar etrafında toplandığını açıklıyor. Bunlardan en bilineni, kalenin Louis IX'a (1226-1270) teslim olmasının yedinci yüzüncü yıldönümü olan 16 Mart 1944'te Montségur kalıntılarının üzerine haç indirdiği varsayılan gizemli uçaktır. Bu, Direniş'in işi⁵⁶, Direniş de yıldönümünü anarken Nazilerin işi⁵⁷ ve "evrensel olarak yanlış olduğu kabul edilen" bir söylenti olarak tanımlandı.⁵⁸ Bunun gibi hikayeler, Albigenian haçlı seferi hakkında ciddi bir araştırmadan uzak gibi görünse de, Haçlı Seferi'nin modern incelemesini, geldiği romantik ve politik tarih yazımı geleneklerinden ayırmak Nelli'nin önerdiği kadar basit olmayabilir. Albigenian haçlı seferinin modern tarihlerinin de kasıtlı olarak siyasi gündemleri ilerlettiği kabul edildi. Örneğin, Belperron'un ilk kez 1942'de Paris'te basılan *La croisade contre les Albigeois et l'union du Languedoc à la France 1209-1249* adlı eseri, Albigenian haçlı seferinin tarihini Fransa'daki Nazi işgaline destek sağlamak için kullanmakla suçlanmıştır; görünüşe göre bu suçlama onun haçlı seferini genel olarak onaylamasına ve romantik fikri kınamasına dayanmaktadır. Otto Rahn tarafından "cehalet ve kötü niyet" olarak ilan edilen on ikinci yüzyıl Languedoc'u.⁵⁹ Haçlı seferi ve Languedoc hakkındaki modern bilimin kalıpları üzerinde daha az doğrudan görülen etkiler de vardır. Bunlardan bazıları, özellikle 'gizli tarih' tarafından kolonize edilen alanları inceleme konusundaki isteksizlikten kaynaklanabilir. Örneğin, on ikinci yüzyılda teorik olarak en azından Razès ilçesinin idari merkezi olan erken ortaçağ Visigotik merkezi Rhédae hakkında nispeten az modern çalışma yapılmış olması gerçeği, Rhédae'nin artık Rennes-le-Château köyü olması, Catharlar, Tapınakçılar ve bir sınıfın ders dışı kazançlarıyla ilgili popüler bir komplo teorisinin merkezi olması gerçeğiyle bağlantılı olmayabilir. Berengar Saunière adında bir on dokuzuncu yüzyıl rahibi.⁶⁰ Bu komplo teorisi, Rennes-le-Château'yu turistik bir cazibe merkezi haline getirdi ve Razès'in on dokuzuncu yüzyıldaki en önemli çalışması olan Fédié'nin *Le Comté du Razès et le diocèse d'Alet*, *Notices Historiques*'in *Terre du Rhédae* Derneği tarafından kısaltılmış bir baskıyla yeniden basılmasına kadar bölgenin geçmişini renklendirdi. 1994'te Saunière'i tartışan bir girişle.⁶¹ Aynı şekilde, Katharizm ve genel olarak Haçlı Seferi araştırmalarına eklenen romantik itibarın, Haçlı Seferi'ni ayrı bir disiplin olarak görmenin yaratılmasına yardımcı olması ve Haçlı Seferi'nin daha geniş bir çerçevede görülmesini hafifletmesi mümkündür. 210. 57 Lafon, 'Une mémoire disputée?', s. 90. 58 O'Shea, *Perfect Heresy*, s. 257. 59 P. Belperron, *La croisade contre les Albigeois et l'union du Languedoc à la France 1209-1249* (Paris 1942), s. 20. Bkz. Lafon, 'Une mémoire disputée', s. 85-9. 60 Bkz. en ünlüleri M. Baigent, R. Leigh ve H. Lincoln, *The Holy Blood and the Holy Grail* (Londra 1982), ama aynı zamanda G. de Sède, *Rennes-le-Château, le dossier, les impostures, les phantasmes, les Hypotheses* (Paris 1988), L. ve P. Fanthorpe, *Rennes-le-Château: It's Gizemler ve Sırlar* (Ashford 1991), R. Andrews ve P. Schellenberger, *The Tomb of God: The Body of Jesus and the Solution to a 2000 yaşındaki Mystery* (Londra 1996).

61 L. Fédié, *Le comté du Razès et le diocèse d'Alet: Notices historiques* (Carcassonne 1880), Rhédae: *La Cité des Chariots* (Quillan 1994), s. 6-7 olarak kısaltılmış biçimde yeniden basılmıştır.

--- SAYFA 38 ---

Modern tarih yazımının çoğunda coğrafi veya zamansal bağlam. Daha da önemlisi, farklı tarih yazımı gelenekleri, Albigensian haçlıları ile Languedoc'taki rakipleri arasındaki çatışmayı, ister zalim haçlılar ile on ikinci yüzyıl Languedoc'un kayıp Cenneti arasında, ister Belperron'un söylediği gibi, yozlaşmış güneye karşı asil haçlılar arasında olsun, iyiyle kötü arasındaki bir ikilem olarak tasvir etme konusunda birleşmiştir. Haçlılar ve Languedoc lordları ilişkisel açıdan değerlendirilmemiş, yalnızca mutlaklar olarak görülmüştür ve etkileşimlerinin sıklıkla bu mutlak tanımlamalara uygun olarak yürütüldüğü varsayılmıştır. Tıpkı Languedoc'taki soylular üzerine nispeten az sayıda çalışmanın hem on ikinci yüzyılı hem de Albigensian haçlı seferini kapsamaması gibi, Albigensian haçlı seferi de açık bir şekilde olmasa da üstü kapalı olarak bağlam dışı bir olay olarak tasvir edilme eğilimindeydi; etkileri ve motivasyonlarının yok ettiği masum toplumla hiçbir ilgisi olmayan bir doğal felaket. Bu görüşe karşı çıkmak, çağdaş tarihçi Pierre des Vaux-de-Cernay'in, Languedoc toplumunun haçlı seferini kendi başına getirdiğini iddia etmesini takip etmek anlamına gelmez.⁶² Bu, haçlı seferinin Languedoc soylu toplumu ve bu toplum içindeki belirli lordların yeri ile ilişkili olarak yürütüldüğünü kabul etmek anlamına gelir: Liderleri Simon de Montfort gibi birçok haçlı, sonuçta bir bakıma o soylu toplumun bir parçası haline geldi, çünkü mağlup oldukları topraklardan el konulan topraklardan yararlandılar. rakipler. Languedoc lordlarının haçlıların elindeki kaderini anlamak için öncelikle onların tarihini anlamak gerekir. Trencavel ailesi, Béziers, Carcassonne, Albi ve Razès vikontları ve onların kuzenleri Nîmes vikontları dikkat çekicidir çünkü onlar, haçlı seferi tarafından yok edilen yüksek soyluların tek üyeleri idi. Bu özellikle sert muamelenin nedenlerinin ayrıntılı bir incelemesi yoluyla, bu çalışma, Trencavel'i, on ikinci yüzyıl Languedoc siyasetinin karmaşıklıkları bağlamında Haçlı seferiyle ilişkilerinin nasıl anlaşılabilirliğine dair bir örnek olay incelemesi olarak ele alıyor. Bunu yaparak, iyiyle kötü arasındaki bir savaş değil, Haçlıları ve Katharları değil, stratejileri, taktikleri ve yetenekleri yalnızca inançları veya inançsızlıkları tarafından değil aynı zamanda içinde yaşadıkları toplumdaki konumları tarafından belirlenen farklı dinsel ortodoks lord gruplarını içeren karmaşık bir çatışmanın işleyişini aydınlatmayı amaçlamaktadır. Albigensian Crusade, Past and Present 9 62 Pierre des Vaux, *Historia Albigensis*, PL 213, xvi, 566. Ayrıca bkz. Fransızca çeviriler: P. Guébin ve H. Maisonneuve, Pierre des Vaux-de-Cernay: *Histoire Albigeoise* (Paris, 1951) ve İngilizce: W. A. Sible ve M. D. Sible, *Albigensian Haçlı Seferi Tarihi: Peter of les Vaux-de-Cernay's Historia Albigensis* (Woodbridge 1998).

--- SAYFA 39 ---

2 Charters, Chronicles ve Troubadour Şiiri: Albigensian Haçlı Seferi'nin Kaynakları On ikinci ve on üçüncü yüzyılın başlarında Languedoc toplumunun dikkate değer yönlerinden biri, çok az anlatı tarihi üretmesiydi. Carcassonne kilisesi tarafından üretilenler gibi kısa yıllıklar ve nekrolojiler biliniyordu; ancak bu dönemde Batı Avrupa'nın diğer bölgelerinde üretilen daha ayrıntılı kronikler ve tarihler, menkıbe yazıları gibi özellikle dini yazı biçimleri gibi, onların yokluğuyla dikkat çekiyor. Ancak, on ikinci yüzyıl Languedoc'u hem dini hem de laik otoriteler tarafından üretilen ve korunan özellikle zengin bir tüzük kaydı bıraktığından, bu anlatı eksikliği açıkça okuma yazma bilmeyen bir kültürün sonucu değildi. Çok sayıda belgesel kaydı ile seyrek anlatı tarihinin bu birleşimi o kadar sıra dışı kabul edildi ki, sözleşmelerin coşkulu dünyevi üretiminin Oksitanca'da anlatıya karşı bariz bir isteksizliğe yol açtığı öne sürüldü.² Bisson, sözleşmelerin bolluğunun, yazılı sözün keyif almaktan ziyade kullanılacak bir şey olduğu bir toplum yarattığını savundu: 'Bu güney topraklarında tarihte en çok eksik olan şey okuyuculardı. Kalıplaşmış mali kayıtların birikiminin baskı altında olduğu yazılı toplumlarda pek çok okur-yazar adam, geçmişin tadını çıkarmayı öğrenmeden geçmişi nasıl kullanacaklarını öğrendi.'³ Bu teori, hükümetle ilişkileri her zaman daha az doğrudan olan kroniklerin aksine, haklı olarak tüzüğün iktidarın uygulanmasında bir araç olarak rolünü vurguluyor, ancak aynı zamanda on birinci ve on ikinci yüzyıl Languedoc sözleşmelerinde yer alan sözlü ve yazılı arasındaki ilişki sorusunu da gündeme getiriyor. On ikinci yüzyılda daha okuryazar bir toplumun gelişmesine rağmen, Midi'de toprak mülkiyeti ve haklara ilişkin araştırmaların çoğunlukla belleğe dayandığı açıktır; yani saygın tanıkların sözlü ifadesine göre. Bu durum, örneğin Béziers Piskoposu Bernard Gaucelin (1167-1182) ile Aziz Aphrodise Başrahibi arasında, başrahip boşken Aziz Afrodise'nin yargı yetkisi konusunda piskoposun iddiası konusundaki anlaşmazlıkta görülebilir.⁴ Bu anlaşmazlık 1175 yılında Carcassonne Başdiyakozu Pierre ve 1. Başdiyakoz Stéphane de Poprino tarafından çözüldü. 'Carcassonne Kilisesi'nin Nekrolojisi', Buket 19, s. 249. 2 T. N. Bisson: 'Kahramanlıksız Geçmişler: Albigensian Haçlı Seferi'nden önce Güney Frankland'da Tarih ve İletişim', Speculum 65 (1990), s. 281-308. 3 Aynı eser, s. 307. 4 Doat 60, fols. 234-238v.

--- SAYFA 40 ---

Aziz Nazaire, Béziers Başdiyakozu ve papazın ifadesiyle: 'Bildiklerini söyledikleri şeyler hakkında ifade verdiler ve tüzükte kayıtlı olan ifadelerini herkesin önünde verdiler ve bu nedenle, yukarıda adı geçen Başdiyakoz [Carcassonne], adil ve ılımlı bir şekilde, Aziz Afrodise kilisesi boş olduğundan, Béziers Piskoposunun bu Kiliseyi elinde tutması gerektiğine ve onunla onur ve çıkar için ilgilenmesi gerektiğine karar verdi. Kilisenin.'5 12296'da Albi'deki kraliyet papazı tarafından ve Şubat 1176'da Béziers, Carcassonne, Albi ve Razès Viscount'u Roger II tarafından, Pierre de Mèze ve ailesinin ifadeleri aracılığıyla Mèze kalesi üzerindeki derebeylik hakkını kanıtlamak için benzer soruşturmalar yürütüldü.7 Bu tür soruşturmalarda sözlü ifade, yalnızca yazılı delilin bir alternatifi değildi. II. Roger, eğer seçmiş olsaydı, Mèze üzerindeki derebeyliğini imtiyazlı kanıtlarla kanıtlayabilirdi: Mèze'nin, Roger'ın babası Raimond Trencavel'e, yeğeni Gerald de Roussillon tarafından 1152'de satıldığını kaydeden bir sözleşme, 1180'lerin sonlarında aile kartiline kopyalandı ve muhtemelen Roger'ın elinde olacaktı.8 On birinci yüzyılın sonlarına gelindiğinde, yazılı kanıtlar bazı bölgelerde bir belge olarak görülmeye başlandı. Orderic Vitalis'in gösterdiği gibi, geçmişin anılardan daha doğru bir şekilde kaydedilmesi: 'Şimdi geriye dönüp yazılı kaynaklardan değil, yaşlı adamların hikayelerinden öğrendiğim bazı şeyleri anlatmaya çalışacağım. . . Kitapların kaybiyla birlikte eski insanların yaptıkları unutulmaya yüz tutar ve hiçbir şekilde bizim neslimizinkiler tarafından kurtarılamaz; çünkü eskilerin öğütleri, değişen dünyada modern insanların hafızasından silinip gidiyor, tıpkı hızlı akan bir nehrin sularında dolu ya da karın erimesi, akıntıya kapılıp bir daha geri dönmemesi gibi.'9 Bu, sözlü kanıtların yerini aldığı anlamına gelmiyordu: sahtecilik olasılığı, yazılı kanıtların çoğu zaman hatırı sayılır derecede dikkate alınması gerektiği anlamına geliyordu. güvensizlik,10 Charters, Chronicles and Troubadour Poems raporunda yer alan mührün uzun açıklaması gibi önlemlerle yalnızca kısmen aşılmıştır. *mediatione et moderatione cognitum fuit, quod vacantes Ecclesiam tenere, et ad onur ve kullanım ipsius Ecclesie ibi disponere*'. 6 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 909-16. 7 CT, fos. 245v-246; Doat 168, fols. 113-113v. 8 CT, fol. 160; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1157-8. 9 Orderic Vitalis, *Kilise Tarihi*, ed. M. Chibnall, 6 cilt. (Oxford 1969-80), cilt. 3, kitap 6, s. 283-5: 'nunc ad quaedam nitor enarranda regredi, quae non scripto sed Seniorum Relatione didici. . . Codicibus autem perditis antiquorum res gestae oblivioni traditae sunt quae a modernis qualibet arte recuperari non possunt, quia veterum monimenta cum mundo praetereunte bir hafıza sunumu eksikliği, neredeyse grando vel nix in undis cum hızlı bir şekilde flumine, geri alınamaz bir şekilde iflas etmiş durumda.' 10 yazılı kelime için bkz. M. T. Clanchy, *From Memory to Written Record: England 1066-1307*, 2. baskı. (Oxford 1993), s. 294-327. Yazılı delillerle ilgili olası sorunlar sahtecilikle sınırlı değildi: örneğin, Philip Augustus'un Latince'ye hakimiyetinin zayıf olması, Innocentius III'ün kralla olan iletişimlerinin aktarılmadığından şüphelenmesine neden oldu.

kraliyet çevirmenleri tarafından doğru bir şekilde yazılmıştır: PL 215, s. 1135 'eksi aslına uygun üstel'. J. N. Baldwin, *Philip Augustus Hükümeti: Orta Çağ'da Fransız Kraliyet Gücünün Temelleri* (Berkeley 1986), s. 359.

--- SAYFA 41 ---

Albi'deki 1229 soruşturması.¹¹ Bununla birlikte, sözlü ifadenin tamamen yazılı yargılamaların kapsamı dışında bir rol oynaması nedeniyle, bu soruşturmalarda yazılı delil yerine sözlü delilin tercih edilmesine yol açan tek başına bu tür zorluklar olmazdı. Mèze hakkındaki soruşturma, katılımcıların kolektif hafızasından sonuçlarını açıkça, tanıkların önünde oluşturdu: sözlü format aracılığıyla soruşturma, Roger II ile Pierre de Mèze arasında, Pierre'in, Roger'ın derebeylik iddialarını kamuoyu önünde kabul etmesini zorlayan dinamik bir etkileşim haline geldi. Bu sözlü işlemlerin yazılı kaydının amacı daha sonra neyin hatırlandığını belirlemek ve tanımlamaktı; Stock'un yorumladığı gibi, okuryazarlığın artması ve belgelemenin öneminin artmasıyla birlikte, 'İnsanlar gerçekleri metinlerle kaydedilmiş olarak değil, metinlerde somutlaştırılmış olarak düşünmeye başladılar.'¹² 1229'da Albi Piskoposu'nun yargı yetkisine ilişkin soruşturma gibi işlemlerde yazılı kaydın sözlü sürece karşılık geldiğini kanıtlamak için gösterilen özen, yazılı kaydın sözlü süreci nasıl sabitleyici ve sınırlayıcı olarak kabul edildiğinin bir göstergesidir. İlk olarak, Albi'nin çeşitli vatandaşlarının piskoposun gücüne ilişkin ifadeleri yazıldı ve Albi kraliyet papazının mührü ile mühürlendi. Bu belge daha sonra açıldı ve muhtemelen Albi'de papazın vekili tarafından "bu kamuya açık duruşmayı görmek ve duymak için orada bulunan herkese" okundu.¹³ Orijinal soruşturmanın tüm metni de dahil olmak üzere belgenin okunmasının kaydı, on yedinci yüzyılda Doat arşivini derleyenler tarafından bulunduğu Albi Piskoposunun arşivlerinde saklandı. Sözlü anıların yazılı kayıtları olarak imtiyaznamelerin tarih sağlamak için nasıl kullanılabileceği, Barselona Kontu ve Aragon Kralı II. Alfons (1162-1196) tarafından Carcassonne'a yönelik iddialarla ilgili olarak yaklaşık 1175 yılında yaptırılan soruşturma örneğinde en açık şekilde gösterilmiştir.¹⁴ Soruşturmanın bulguları, Barselona kontlarının, Trencavel'in yalnızca sadık oldukları sürece burayı işgal etmelerine izin verdikleri Carcassonne'un tamamen mülkiyetine sahip olduğunu iddia etti. Raporda verilen tarih versiyonu, 106815'te Trencavel'in Carcassonne'u ele geçirmesini kaydeden çağdaş belgelerden toplanabilecek olanlardan büyük ölçüde farklıdır. 8, s. 909: 'sigilloque viridi in filis cericis appenso sigillatam, in quo quidem sigillo Erat character unius avis cum una ala desuper extensa, et subtus pedes dicte avis Erat character unius rami quasi palme, et concirca dictam avem erant litrete sive scripture in duabus rotis, et in proximiori rota dictarumliterarum ipsius avis erant scripta verba sequentia: S. Petri de Collemedio, et in dicto sigillo Erat alia rota scripture in lingua gallica vel alia nobis extranea, quam, licet litrete essent integre, Perfecte non potuimus percipere.' Innocent III, sahte belgelerin kesme ve kesme dahil olmak üzere gerçek mühürlere sahip olabileceği çeşitli yolları özetledi. iplerin yeniden bağlanması ve sahte boğaların papalık kilisesinde mühürlenmeyi bekleyen büyük orijinal belge yığınlarının içine kaydırılması. Innocentius, çoğunlukla, bir belgenin gerçekliğinin yalnızca yazıldığı stile göre belirlenebileceğini kabul ediyordu; bu, uzman dışında herkes için zor bir görevdi: PL 214, s. 322; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 521. Papalık belgelerinde sahtecilikle ilgili bir tartışma için bkz. R. L.

Poole, Papalık Kançılıyasının Masum III Zamanına Kadar Tarihi Üzerine Dersler (Cambridge 1915), s. 143-56; C. R. Cheney, Papa Innocent III ve İngiltere (Stuttgart 1976), s. 111. 12 B. Stock, Okuryazarlığın Etkileri: On Birinci ve On İkinci Yüzyıllarda Yazılı Dil ve Yorumlama Modelleri (Princeton 1983), s. 62. 13 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 910: 'hoc presens publicum instrumentum visuris et Audituris'. 14 Age., cilt. 5, s. 31-3. 15 LFM, cilt. 2, s. 299-302, 322-4; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 548-54, 557-60.

--- SAYFA 42 ---

ve soruşturma açıkça Alfons'a, viskont Roger II'yi hafıza ve geleneği kullanarak Aragon'a olan bağlılığını yenilemeye zorlamanın bir yolunu sağlamak için görevlendirilmişti. Soruşturma aslında sözlü bir soruşturma sürecinin yazılı bir kaydıydı. Anonim yazarlar şunu belirterek başladılar: 'Babanız Aragon prensi, saygıdeğer Barselona Kontu'nun huzurunda sarayın büyük adamlarından duyduğumuz kadarıyla Carcassonne şehrinin, tüm ilçesiyle birlikte, saygıdeğer Barselona Kontu Yaşlı Ramon-Berenguer'e nasıl geldiğiyle ilgili olarak hatırlanan şey budur.'¹⁶ Ramon Berenguer IV'ün, onun hakkında kendi soruşturmasını gerçekten başlatıp başlatmadığı tam olarak belli değil. Carcassonne'a yönelik hak iddiası mı, yoksa bunun basitçe saraydakiler tarafından genel olarak bilinen şey olarak mı anlaşılması gerektiği. Ancak raporun başında vurgulanan önemli nokta, Barselona Mahkemesi'nde kaydedilenleri değil, hatırlananları temsil etmesidir. Yasal bir soruşturma çerçevesinde yürütülen belgelenen bulgulara, beklenen sözlü kanıt biçimleri kullanıldı. İlk soruşturmanın eksik olduğunu kabul eden yazarlar, hem yazılı hem de sözlü kaynaklardan daha fazla bilgi alınmasını tavsiye etti: 'Bunu babanızın saygıdeğer kontunun mahkemesinde duyduk. Ancak bu olaylar yaşandığında henüz doğmadığımız için bunların doğru olup olmadığını bilmiyoruz. . . Bu nedenle Carcassonne meselesiyle ilgili mevcut sözleşmeleri okumanızı tavsiye ediyoruz. Bu arada, bu konularla ilgili anıları olan yaşlı insanlar bulup bulamayacağınıza bir bakmalısınız.'¹⁷ Alfons'un, öğrenmek istediği olayları hatırlayan yaşlı insanları aktif olarak arayabileceği, 1068 işlemlerini ele alan makalesinde Cheyette'in özellikle sert bir yorum yapmasına neden oldu. Onun görüşüne göre, Alfons'un saltanatında 1068'de yapılan işlemleri hatırlayabilecek herhangi birinin hayatta olması imkansız olduğundan, bu tür gereksiz tavsiyeler, soruşturmayı yapanların, anlatmaya çalıştıkları olayların kronolojisi konusundaki derin kafa karışıklığını gösteriyor. 'Son cümlede açıkça görüldüğü gibi, uzak geçmiş zihninde çökmüştür: Kendisini anlattığı olaylardan ayıran gerçek sürenin sadece belli belirsiz farkındadır.'¹⁸ Ancak bu, yazarların zekasını karalamak anlamına gelir. Onların tavsiyeleri, 1068'deki olayları hatırlayan hâlâ hayatta olan insanların olabileceğine dair inançlarının bir göstergesi olarak alınmamalıdır. Güvenilir sözlü ifade fikri, hafızanın aktarımını dışlamıyordu: Bir olay hakkında anlatılanların anısı, bir olayın anısı kadar geçerliydi. Coğrafi yakınlık zamansal yakınlıktan daha önemliydi: Yazarlar Charters, Chronicles ve Troubadour Poems 13 16 de Vic ve Vaissete, vol. 5, s. 31: 'Carcassona cum omni comitatu ei pertinente devenerit saygıdeğer comiti Barchinonae, videlicet Raymundo Berengarii vetus, sicut audivimus a magnatibus curiae, in praesentia venerabilis comitis Barchinonae ac principis Aragonensium patris vestri bonae memoriae.' 17 Age.: 'Haec autem in curia venerabilis comitis patris vestri sic audivimus. Sed quia nondum natieramus quando haec facta sunt, utrum vera sint nescimus. . . Consulimus autem vobis quatinus instrumentsa quae ad causam Carcassonae perlegere faciatis ile ilgili. Praeterea talep ediyor quos majoris aetatis invenire poteritis qui hujus rei memores assetant.' 18 F. L. Cheyette, 'Carcassonne'un Barselona Kontlarına (1067-1070) "Satışı" ve Trencavellerin Yükselişi', Speculum 63 (1988), s. 826-64, s. 832.

--- SAYFA 43 ---

Çünkü onlar geçmişte o mahkemede meydana gelen olaylarla ilgili en iyi yetkililer olacaktı. İlk elden yaşanan bir olayın anısı kadar değerli olan sözlü geleneğin aktarımının bir parçası olduklarından, Carcassonne'un satın alınışını kendilerinin hatırlayamamaları bir sorun teşkil etmiyordu. Raporun genel vurgusu yazılı kanıtlardan ziyade hafıza üzerineydi. Carcassonne'un Trencavel tarafından satın alındığını ve 1068'de Barselona'nın sayımlarını kaydeden tüzükler Barselona'daki mahkemede olacaktı. Alfons'un saltanatının sonlarında, Barselona kontlarının kartelası Liber Feudorum Maior'a kopyalandılar.¹⁹ Ancak bu davada onlara danışıldığını gösteren hiçbir kanıt yok ve ilk etapta kullanılmamış olmaları raporun yazarlarının önceliklerini gösteriyor. Carcassonne'a yönelik soruşturma, bulgularını Alfons'un sarayındaki tüm üyelerin kolektif hafızasına dayandırdı ve bu da soruşturmaya, II. Roger tarafından Mèze'de yürütülen gibi bir kamusal sürecin ağırlığını kazandırdı. Sonuçların yazılı olarak kaydedilmesi, onları Trencavel'e karşı kullanılacak bir silaha dönüştüren başka bir adımdı. Dolayısıyla, 1175 dolayları araştırmasında Alfons II'nin sadece geçmişin farklı bir versiyonunu yaratmakla kalmayıp aynı zamanda geçmiş olayların anısını da aktif olarak yeniden yarattığı görülebilir. Belgenin Barselona'da Carcassonne hakkında gerçekte hatırlananları aslına sadık kalarak anlatıp anlatmadığı önemsiz hale geldi; Alfons, bu anının bir versiyonunu kaydederek bu geleneği, Aragon/Barselona'nın Trencavel'e yönelik politikasının gereksinimlerine uygun bir biçimde yeniden yaratmayı başardı. Carcassonne'a ilişkin araştırma örneği, sözlü anıların ve törenlerin yazılı kayıtları olan sözleşmelerin, sözleşmeyi yaratan lordun yararına tarih oluşturmak için nasıl kullanılabileceğini gösteriyor. Anlatı tarihinin eksikliği, Languedoc toplumunun geçmişle ilgilenmeyen bir toplum olduğu görüşünü gerektirmese de, bu, on ikinci yüzyıl Languedoc'una ilişkin kaynakların belirli modelinin bir açıklaması değildir. On birinci ve on ikinci yüzyıllar, Avrupa toplumunda karmaşık ve geniş kapsamlı bir değişime tanık oldu; bu değişim, diğerlerinin yanı sıra, büyük, zengin dini evlerin ve hırslı soylu ailelerin anlatısal tarihin yaratılması için güçlü bir köken duygusuna sahip olduğu koşulları yarattı.²⁰ Languedoc'ta böyle bir anlatısal tarihin olmayışı, tarihini kroniklerle değil, sözleşmelerle ve liriklerle anlatan bir toplum yaratan, bölgedeki farklı bir gelişme modelinin hem göstergesi hem de sonucu olabilir. Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès'in Trencavel vikontlarına ilişkin hayatta kalan belgesel kanıtlar özellikle zengindir çünkü kendi kartvizitlerini derlemişlerdir.²¹ 248 yapraktan oluşan bu belge, 1180'lerin sonlarında Viscount Roger II'nin talimatıyla derlenmiştir. İlk derleme, iki farklı yazar tarafından net, ancak oldukça kısaltılmış, proto-gotik belgesel senaryosuyla, bazı süslü baş harflerle yazılmıştır.²² 1206 civarında, 1190'lardan birkaç sözleşme

14 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 19 LFM, vol. 2, s. 299–302, 322–4. 20 Bu konuyla ilgili yakın tarihli önemli bir tartışma için özellikle bkz. R. I. Moore, *The First European Revolution c.970–1215* (Oxford 2000). 21 *La Cartulaire dit de Trencavel*, La Société Archéologique de Montpellier MS 10, ed. J. Dovetto,

Cartulaire des Trencavel: Analiz détaillée des 617 actes 957–1214 (Carcassonne 1997). 22 CT, fols. 1–221v.

--- SAYFA 44 ---

ve on üçüncü yüzyılın başları farklı bir yazar tarafından daha küçük ve daha yuvarlak bir proto-gotik yazıyla eklenmiştir; 1176-1185 yılları arasında kalan altı tanesi daha orijinal derlemekten çıkarılmıştır.²³ Daha sonra kartel, başka bir yazarın Nîmes Vikontu Bernard Aton VI'nın Simon de Montfort'a teslim olmasıyla Languedoc'taki Trencavel iktidarının sonunu kaydettiği 1214 yılına kadar uzatılmamıştır.²⁴ Kartulara kopyalanan en eski fermanlar, Albi'nin orijinal Trencavel vikontluğuna ait olarak on birinci yüzyılın başlarına tarihlenebilir,²⁵ fakat fermanların çoğunluğu on ikinci yüzyılın ortalarından sonlarına kadar uzanır. Bunların çoğu, Carcassonne, Albi, Béziers ve Razès'teki çeşitli lordların Trencavel'den itibaren topraklarını ellerinde tuttuklarının tanınmasıyla arazi işlemleri biçiminde oluyor. Sözleşmeler büyük ölçüde ilgili oldukları topraklara göre sıralanmıştı; Trencavel ile topraklarının lordları arasındaki ilişkiyi kasaba kasaba ve kale kale sunuyordu; bu, bu dönemde merkezi Languedoc'un diğer soylu kartularlığı olan Montpellier lordları Guillem'lerin Liber Instrumentorum Memorialium'u tarafından da yansıtılan bir düzenlemeydi.²⁶ Kartellerin derlenmesindeki motivasyon muhtemelen Trencavel toprakları için bir referans kitabı sağlama arzusu değildi. Orijinal derlemekten sonra tüzüklerin nadiren eklenmesi, sağlayabileceği kaydın hiçbir şekilde kapsamlı olmadığı anlamına geliyordu ve manastırlarla veya seküler kiliseyle yapılan herhangi bir işlem gibi belirli işlem türlerinin hariç tutulması, kapsanan sınırlı süre içinde bile onu eksik kılıyordu. Tabii ki sonraki tüm sözleşmeler kartulara eklenmedi, bu da kartulara derlendikten sonra düzenli olarak danışılmadığını ve Trencavel topraklarının hükümeti için yazılı bir kaynak olarak işlev görmediğini gösteriyor. Roger II'nin oğlu Raimond Roger, babasının yönetimi tarafından kartula kopyalanan sözleşmelerden düzenli olarak yararlanmış olsaydı, gelecek nesiller için kendi sözleşmelerini girmenin değerini de kesinlikle takdir ederdi. Trencavel, ortaçağ Avrupa'sında kendi kartularlarına danışmayan tek lordlar değildi. Görüldüğü gibi, Aragonlu II. Alfons, 1170'lerde Carcassonne'a yönelik iddialarının doğasını incelemek istediğinde, Barselona kontlarının kartuları olan Liber Feudorum Maior'daki ilgili sözleşmelere atıfta bulunma konusunda belirgin bir isteksizlik gösterdi. Benzer şekilde, İngiltere'deki en büyük arazi mülkiyeti araştırmasının kraliyet yönetimine sunulmasını sağlayan Domesday Book'a, on üçüncü yüzyılın ortalarına kadar düzenli olarak danışılmadı. Clanchy'nin belirttiği gibi, "Domesday Book'la ilgili şaşırtıcı bir gerçek, yazılmasından sonraki iki yüzyıl boyunca çok nadiren kullanılmış gibi görünmesidir."²⁷ Bir hükümet süreci olarak belgelere düzenli olarak danışılması ancak on üçüncü yüzyılda başlamış olabilir ve Roger'ın projeye ilgili farklı niyetlerini ortaya koyan şey, kartvizitin organizasyonudur. Charters, Chronicles ve Troubadour Poems sayesinde 15 23 CT, fols. 222-46. 24 CT, fos. 247-8. 25 CT, fols. 1v-3v, 7v-9, 18v, 30v-31, 41. 26 Liber Instrumentorum Memorialium: Cartulaire des Guillems de Montpellier, La Société Archéologique de Montpellier (Montpellier 1884-6). Bu kartular muhtemelen 13. yüzyılın başlarında derlenmiş ve tüzükler ilgili oldukları toprakların yanı sıra kategorilere göre de düzenlenmişti, LIM, s. 4. 27 Clanchy, Bellekten Yazılı Kayda, s. 33.

--- SAYFA 45 ---

Sözleşmelerin düzenlenmesiyle karteller, tüm topraklarında rekor bir Trencavel gücü oluşturarak, tarihin belirli bir versiyonunu belirlemek için sözleşmelerin potansiyelini genişletti. Basitçe işlemlerinin hareketsiz ve tarafsız bir kaydı olmaktan ziyade, Trencavel'in yetkisini destekleyen bir argüman olarak kartelin en büyük değeri, bileşik bir bütün olarak var olmasıydı. Trencavel kartuları on ikinci yüzyıl el yazması biçiminde varlığını sürdürüyor, ancak ortaçağ Languedoc'un imtiyaz kayıtlarının çoğu artık yalnızca sonraki kopyalarda korunuyor. 238 ciltten oluşan Doat koleksiyonu, 1663 yılında Navarre Chambre des Comptes başkanı Jean de Doat'ın Colbert'e sunulmak üzere Bearn'a ait imtiyaz envanterinin bir kopyasını Paris'e getirmesiyle başladı. Güneye döndüğünde, Jean de Doat'a başka imtiyazların kopyalarını alması talimatı verildi ve Midi'deki tüm önemli arşivlerden imtiyazların kopyalarını yavaş yavaş temin etti.²⁸ Bu, çok sayıda fotokopi personelinin²⁹ dahil olduğu önemli bir girişimdi; Doat bunun için toplam 60.000 libreden fazla harcama talebinde bulundu ve bu talepler 1670'e kadar tamamlanmadı.³⁰ Kopyaların doğruluğu Colbert'in dikkatli zekasının bir kanıtıdır; 1664'te Doat'a, sözleşmeleri kopyalamak için işe alınan personelin Latince, İspanyolca ve yerel dilleri okuyabilmesi ve net bir el yazısına sahip olması talimatını verdi. Doat arşiviyle ilgili temel sorun, kopyacıların tarihsiz belgelere atadığı tarihlerde yatmaktadır; bu tarihler genellikle son derece yanıltıcıdır ve belgeler kronolojik sıraya göre düzenlendiğinden bazı önemli materyalleri gizleme etkisine sahiptir. Arşiv, daha önce Colbert'in özel koleksiyonunda yer alan ve 1732'de Bibliothèque Royale'in mülkü haline geldi ve burada yer alan birçok belge, onların varlığına dair tek kayıttı.³¹ Fransız Devrimi, Orta Çağ'a ait güney Fransa malzemesinin yok edilmesinin özel bir nedeniydi: Narbonne başpiskoposlarının arşivleri, 1793'te kasabada halka açık bir şenlik ateşinde yakıldı ve Sarnıç manastırının arşivleri, 1793'te kasabada halka açık bir şenlik ateşinde yakıldı. Fontfroide da aynı yıl benzer bir kaderi yaşadı.³² Narbonne kayıtları on sekizinci yüzyılda özellikle talihsiz görünüyor: vekil arşivleri, güvenli bir şekilde saklanmak üzere Paris'e götürüldükten sonra 1737'de çıkan bir yangında yok edildi.³³ On ikinci yüzyıl Languedoc'una ilişkin belgesel kanıtların zenginliği, yalnızca onu yaratan toplumun belirli geleneklerinin değil, aynı zamanda on yedinci yüzyıl bilim adamlarının çabalarının da bir sonucudur. onu korumak için. Yukarıda tartışıldığı gibi, Languedoc'un merkezine ait on ikinci yüzyıl kronikleri veya tarihi yoktur ve Languedoc'a en yakın yerde üretilenler, tüzük kayıtlarına ek olarak yalnızca sınırlı değere sahiptir. Gaufred de Vigeois'in kroniği iyi bilgilendirilmiş gibi görünse de kısadır³⁴ ve Gesta Comitum Barchinonensium'un anonim yazarı, Languedoc'taki olaylarla, onları etkilediği yerler dışında ilgisizdi. arşivleri du Sud-Ouest de la France de 1663 à 1670 (Paris 1917), s. 1-4. 29 Age, s. 29-40. 30 Age, s. 41. 31 Age., s. 1. 32 Languedoc'taki devrim hakkında bkz. P. McPhee, Güney Fransa'da Devrim ve Çevre 1780-1830: Cobières'de Köylüler, Lordlar ve Cinayet (Oxford 1999), özellikle. s. 94-120.

33 R. W. Emery, Narbonne'da Heresy and Inquisition (New York 1941), s. 14-16. 34 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 421-51.

--- SAYFA 46 ---

doğrudan Barselona ve Aragon kont krallarının çıkarlarıyla ilgilidir.³⁵ On ikinci yüzyılda Trencavel'i etkileyen bireysel olayların en kapsamlı açıklamaları yabancı yorumcular tarafından verilmektedir. Örneğin, hem Newburgh'lu William³⁶ hem de Robert de Torigny,³⁷ Raimond Trencavel'in 1167'de Béziers katedralinde öldürülmesini anlatır; viskonta olan ilgileri onun II. Henry'nin 1159'da Toulouse'a karşı yürüttüğü kampanyaya katılmasından kaynaklanmaktadır; Howden'lı Roger ise Marcy'li Henry'nin Languedoc'taki misyonu ve 1178'de II. Roger'a saldırısı hakkında uzun bir bilgi verir.³⁸ Languedoc'a göre bu anlatımlar, tanımladıkları belirli olaylar hakkında mutlaka yanlış bilgilendirilmiş değildir. Örneğin Howden'lı Roger, Marcy'li Henry'ye eşlik etmiş olabilir ve bu nedenle ilk elden bir açıklama yapabilecek konumda olabilir,³⁹ oysa William'ın Raimond Trencavel cinayetine ilişkin versiyonu, Gaufred de Vigeois⁴⁰ ve sonraki yazar Pierre des Vaux-de-Cernay tarafından verilen çok daha kısa anlatımlarla esas itibarıyla örtüşmektedir.⁴¹ Bununla birlikte, ne Roger ne de William, ne Trencavel ne de Languedoc'taki siyasi sahne hakkında genel bir bilgiye sahip olabilirdi. ve bu cehalet kaçınılmaz olarak onların anlatımlarını renklendiriyor. Newburgh'lu William, anlattığı tek olay dışında Trencavel hakkında ne kadar az şey bildiğini, anlatımı boyunca Raimond Trencavel'e 'Guillem' diye hitap ederek gösterdi. Vikontun adı kendi başına ölüm hikayesi açısından önemsiz olsa da, William'ın hatası onun anlatımının kesinlikle güvenilir sayılamayacağını gösteriyor.⁴² William'ın vikontun öldürülmesiyle ilgili bilgileri Historia Rerum Anglicarum'da kendi yorumuyla filtreleniyor; Geçmiş ve Trencavel ya da Languedoc ile bağlantısının olmaması göz önüne alındığında, çok az güvenilebilecek bir yorum. William'ın, Béziers vatandaşlarının vikontlarını ve Charters, Chronicles ve Troubadour Poems'i neden öldürdüklerini anlaması pek mümkün değil. 17 35 Gesta Comitum Barchinonensium, ed. L. Barru Dihigo ve J. Masso Torrents (Barselona 1925). 36 Newburgh'lu William, 'Historia Rerum Anglicarum', ed. R. Howlett in Chronicles of the Reigns of Stephen, Henry II ve Richard I, 4 cilt, Rolls Series 82, 2. baskı. (Londra 1964), cilt. 1, s. 126-30. Bir tarihçi olarak Newburgh'lu William hakkında bkz. N. F. Partner, Serious Entertainments: The Writing of History in Twelfth Century England (Chicago 1977), s. 51-140. 37 Robert de Torigny, Chronica, ed. Howlett, Chronicles of the Reigns of Stephen (yukarıdaki not 36'da olduğu gibi), cilt. 4, s. 81-315, s. 243. 38 Howden'lı Roger, Chronica, ed. W. Stubbs, 4 cilt, Rolls Series 51 (Londra 1869), cilt. 2, s. 150-66. Bir vakanüvis olarak Roger hakkında bkz. F. Barlow, 'Roger of Howden', English Historical Review 65 (1950), s. 352-6; D. M. Stenton, 'Roger of Howden ve 'Benedict'', English Historical Review 68 (1953), s. 574-82. 39 J. Gillingham, Onikinci Yüzyılda İngilizler: Emperyalizm, Ulusal Kimlik ve Siyasi Değerler (Woodbridge 2000), s. 88-9. 40 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 440-1. 41 Pierre des Vaux, xvi, 565-7. 42 Bu hata, William'ın Trencavel hakkındaki bilgilerinin kökenine dair tek ipucunu sağlıyor. Guillem adı ne Trencavel ne de onların selefleri Carcassonne kontları tarafından kullanılmıyordu, ancak on ikinci yüzyılın sonlarına ait iki kaynakta aileye atfedildi: Newburgh'lu William'ın anlatımı ve Aragonlu II. Alfons için onun iddiası üzerine derlenen yaklaşık 1175 raporu.

Son sayım Roger'a Guillem olarak atıfta bulunan Carcassonne: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 31-3. William'ın Trencavel hakkındaki bilgilerinin Aragon kökenli olması mümkündür; Aquitaine ve Aragon'un on ikinci yüzyılın sonlarında Toulouse'a karşı kurduğu ittifaklar göz önüne alındığında, böyle bir aktarım mantıksız değildir.

--- SAYFA 47 ---

Onlara atfettiği motivasyonlar geri dönülemez biçimde bozulmuş olabilir.⁴³ On ikinci yüzyıl Languedoc'un tarihi, büyük ölçüde, çeşitli yabancı yorumcuların kısa açıklamalarıyla desteklenen imtiyazlara bağlı olabilir, ancak Languedoc'un 1209 sonrası için durum böyle değildir. Albigensian haçlıları, yanlarında Languedoc'a hem bir tarih yazımı geleneği hem de hakkında yazılacak bir şeyler getirmiş gibi görünüyor ve sonuç, tarih yazımı geleneğinde karşılaştırmalı bir patlama oldu. Bu anlatı, öncelikle Haçlı Seferi tarafından Languedoc'a getirilen yorumculardan ve daha sonra yerli yazarlardan alınmıştır.⁴⁴ Albigensian Haçlı Seferi'nin iki ana çağdaş anlatı kaynağı, Pierre des Vaux-de-Cernay'ın *Historia Albigensis*'i ve Guillaume de Tudela'nın *La Chanson de la Croisade Albigeoise*'sidir. Kuzey Fransa'daki Vaux-de-Cernay manastırında bir Sistersiyen keşişi olan Pierre des Vaux, Albigens haçlı seferiyle ilgili çalışmalarına 1213'te başladı. İlk bölüm 1216'da tamamlandı ve Papa III. arka plan. Küçük rütbeli bir İspanyol katip olan bu kişi, 1210'da Oksitanca'da *Chanson*'a başladı ve 1213'ün sonlarında yazmayı bıraktı.⁴⁷ Bu nedenle *Chanson*, 1208'deki başlangıcından 1213'teki Muret savaşının arifesine kadar olan haçlı seferinin yalnızca ilk yıllarını kapsıyor. Pierre des Vaux, Languedoc'u haçlı seferi döneminde 1212'de ve 1214'ten 1214'e kadar iki kez ziyaret etti. 1218, ancak Simon de Montfort'un ölümünden sonra yola çıktı.⁴⁸ Guillaume de Tudela da anlattığı olayların çoğu sırasında Languedoc'taydı; en geç 1204 yılında İspanya'yı terk etmişti⁴⁹ ve 1211'de Montauban'da ve daha sonra Bruniquel'de yaşıyordu.⁵⁰ Her iki yazar da anlatılarını güvenilir bilgi ve kişisel deneyime dayalı olarak sunmaya istekliydi: Pierre des Vaux, Papa'ya yazdığı giriş niteliğindeki ithafında şunu belirtti: 'Burada yazılan her şey doğrudur, çünkü ne kendi gözlerimle şahit olduğum ne de en büyük otoriteye sahip kişilerden duyduğum hiçbir şeyi yazmadım.'⁵¹ Guillaume de Tudela aynı zamanda kişisel deneyimine dayanarak konuşmadığı çeşitli örnekleri kabul ederek kendisini güvenilir bir muhbir olarak sunma konusunda da dikkatliydi; örneğin Raimond Roger, Béziers Viscount'u ve Carcassonne hakkında yaptığı açıklamada kendisiyle yalnızca bir kez tanıştığına dair yorumu.⁵² 18 Güney Fransa Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 43 William'ın anlatımı onun seküler dünya hakkındaki kaygılarını ve özellikle de şövalye gibi savaş anlayışını yansıtıyor. ve burjuvazinin hiçbir katılımının olmaması gereken şövalyelik arayışı: Partner, s. 110-11. 44 Benzer bir etki, Norman fethinin benzer şekilde gelişen bir tarih yazımı geleneğine yol açtığı İngiltere'de de görülebilir. 45 Pierre des Vaux, 544. 46 Pierre des Vaux-de-Cernay, çev. Guébin ve Maisonneuve, Giriş, s. xix; Pierre des Vaux-de-Cernay, çev. Sible ve Sible, Giriş, s. xxv-xxvi. 47 Guillaume de Tudela, *La Chanson de la Croisade Albigeois*, ed. ve trans. E. Martin-Chabot, cilt. 1, Giriş, s. xi-xii. 48 Guébin ve Maisonneuve, *Historia Albigeoise*, Giriş, s. xi-xii. 49 Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 15, s. 46-7. 50 Age, 1, s. 4-5. 51 Pierre des Vaux, 544: 'vera sunt illa quae scripsi, cum nihil unquam apposuerim, nisi quod viderim oculis meis, vel audierim a magnae auctoritatis personis'.

52 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 46-7.

--- SAYFA 48 ---

Hem Pierre des Vaux hem de Guillaume de Tudela'nın kimlik bilgileri, onların anlatımlarının genel olarak iyi bilgilendirilmiş olarak kabul edilebileceği anlamına geliyor ve birlikte Albigensian haçlı seferi hakkında mevcut bilgilerin büyük bir bölümünü sağlıyorlar. İlk bakışta iki yazarın haçlı seferini farklı yönlerden tanımladığı görülüyor. Pierre des Vaux, haçlı seferi liderliğiyle ilişkilendirildi. Amcası Abbot Guy des Vaux-de-Cernay, hem Haçlı Seferi öncesinde hem de sırasında sapkınlığa karşı Sistersiyen vaaz çabalarında yer almakla kalmamış, 53 aynı zamanda 1202'deki Dördüncü Haçlı Seferi'nde ona eşlik eden Simon de Montfort'un⁵⁴ arkadaşıydı.⁵⁵ Pierre amcasına aynı şekilde Zara'ya yaptığı gibi⁵⁶ Languedoc'a kadar eşlik etmiş ve bu nedenle hem Haçlı Seferi'nin seküler lideriyle hem de yakın temas halinde olacaktı. haçlı seferi ve papalık elçileri, özellikle de Cîteaux Başrahibi Arnould Amaury. Pierre des Vaux'nun haçlı seferine ilişkin anlatımı aslında 'resmi tarih' olarak kabul edilebilir ve haçlı seferi liderliğinin yaymak istediği olayların versiyonunu sunar.⁵⁷ Öte yandan Guillaume de Tudela'nın tamamen farklı bir bakış açısıyla yazdığı görülüyor. Hiçbir zaman sapkınlığın destekçisi olmadığı açık olmasına rağmen, Chanson'un Oksitanca yazılmış olması, yazarın de St Gilles ailesiyle bariz bağlantıları ile birleştiğinde, Guillaume'un haçlı seferinin Languedoc versiyonunu sunduğu izlenimini verdi. Çalışmanın son İngilizce çevirisinin önsözü, hem Guillaume de Tudela'ya hem de onun isimsiz devamına karşı hakim tutumu özetlemekteydi: "[La Chanson] büyük öneme sahip bir tarihsel kaynak olarak duruyor, özellikle de kaybeden tarafı temsil ettiği için."⁵⁸ Guillaume, uygun gördüğünde haçlıların eylemlerini eleştirmekten kesinlikle asla çekinmedi; örneğin 1209'da Béziers'in yağmalanmasından duyduğu tiksintiyi belirsiz ifadelerle gösterdi: 'Ben böyle olduğuna inanıyorum vahşi kasaplık Sarazenler zamanından bu yana ne planlanmış ne de gerçekleştirilmiştir.'⁵⁹ Pierre des Vaux ve Guillaume de Tudela'nın anlatılarının karşıtlar olarak nitelendirilmeye uygun görünmesi, belirli bir olayın, Toulouse'lu VI. Raimond'un 1209'un sonlarında papalığa büyükelçiliği yapmasının farklı versiyonlarıyla örneklenebilir. Pierre des Vaux, Raimond'u Historia Albigensis'te her zamanki kılığında sundu. Tövbe ediyormuş gibi davranan kurnaz adam ve bu kez aldatılmamış Masum: O [Toulouse Kontu], yukarıda açıklandığı gibi, Lord Papa'nın mirasçılarının güvende tutmak için tuttukları topraklarına bu şekilde geri dönüp dönemeyeceğini ve Lord Papa'nın lütfunu kazanıp kazanamayacağını görmek için Lord Papa'ya gitti. Çok kurnaz adam tüm alçakgönüllülüğü ve itaati sergiledi ve Lord Papa'nın emrettiği her şeyi tam olarak yerine getireceğine söz verdi. Lord Pope onu öylesine kınadı ve öylesine utandırdı ki, sanki çaresizliğe kapılmış gibi ne yapacağını bilemedi. Zerner, 'L'abbé Gui des Vaux-de-Cernay', s. 183-204. ⁵⁴ Pierre des Vaux, xvii bis, 570. ⁵⁵ Pierre des Vaux, xix, 571-2. ⁵⁶ Guébin ve Maisonneuve, Giriş, s. xiii. ⁵⁷ Age., s. xiv. ⁵⁸ Shirley, Song, Önsöz, sayfalandırılmamış. ⁵⁹ Guillaume de Tudela, cilt. 1, 21, s. 58-9: 'Sarrazinis'in bu dönemden daha fazla zaman geçirmesi hiç de hoş değil.'

--- SAYFA 49 ---

Yapmak. Papa onu inançsız, haçlı seferi zulmü ve inanç düşmanı olmakla suçlamıştı ve bu gerçekten de doğrudu.⁶⁰ Bu, Guillaume de Tudela'nın aynı olayı anlatışından çok farklıdır: Papa ve Roma'nın tüm Kardinalleri, doğuştan bir baron olan Toulouse Kontu'nu çok iyi karşıladılar. Papa ona güzel bir pelerin, tek başına taşı elli mark gümüş değerinde olan ince altın bir yüzük ve bir at hediye etti. Kısa sürede çok iyi ve samimi arkadaşlar oldular. Papa ona Cennetteki Babamız'ın Veronica'sını gösterdi ve yaşayan bir adama benzeyen yüzeye dokunmasına izin verdi ve işlediği tüm günahların bağışlanmasını sağladı çünkü o zamanlar her biri diğeriyle kolayca uyum içindeydi.⁶¹ Bu açıklamaların hiçbir kelimenin tam anlamıyla alınmamalıdır. Innocentius, Raimond VI'nın kendisine haksız muamele edildiğine dair şikayetlerinden etkilenmiş gibi görünüyor: Kont'un Roma ziyaretinin ardından, elçilerine kendisine karşı davranışlarını değiştirmelerini emretti⁶² ve onu Pierre'in tarif ettiği şekilde karşılaması pek mümkün değil. Ancak Innocent'in, Guillaume'un aktardığı şekilde, sayımı onur konusu olarak kabul etmesi de pek olası değil. Bırakın ona dokunmasına izin verilmesi bir yana, Veronica'nın gösterilmesi büyük bir onurdu ve kafirlerin destekçisi olduğundan şüphelenilen kişilerin ve papalık elçilerinin katillerinin aforoz edilmesine genellikle izin verilmez.⁶³ Açıkça görülüyor ki, her iki yazar da VI. Raimond'un Roma'daki kabulünü kendi önyargılarına göre tanımlıyordu. Ancak aralarındaki farklılıklar, haçlı seferine yönelik tutumlarından çok, izleyicilerinin gözünde Masum III'ü koruma arzusundan kaynaklanıyordu. Pierre des Vaux, örneğin 1215'teki Dördüncü Lateran Konsili'nde olduğu gibi, Papa ile elçileri arasındaki anlaşmazlıklara dair kanıtları gizlemeye özen göstererek, sürekli olarak Papa'yı iyi bir ışık altında gösterme kaygısında idi. *quomodo posset restituti terrae suae, quam legati domini papae pro securitate yolcunun güvenliği, sicut supra expressum est, et summi pontificis gratiam adipisci; Omnem quippe aşağılayıcı ve boyun eğen, vir dolosissimus ve omnia quaecunque dominus papae praeciperet, promittebat se sollicitè adimplere. Quem dominus papa tot vitiis laserssivit, contumelis tot confundit, quod quasi in çaresizlik durumu, quid ageret cahiliye. Ipsum siquidem dicebat incredulum, crucis persecutorum, fidei inimicum, et vera sic Erat.'* ⁶¹ Guillaume de Tudela, cilt. 1, 43, s. 106-7: 'L'apostolis de Roma e tuit li cardenal lo receubro mot be cum baro natural. Babam, bir şömine rafı ve bir veya daha fazla şömine yaptım, bu da bir miktar süvari ve bir süvari için yeterliydi. Ladonc, en iyi mercanlardan biridir. Veronica del Paire'in ruhunun çoğu, bedensel bir görünüme sahip olan fassa'yı değiştirebilir, bir terminal gibi çok fazla para toplayabilir, ortak kullanım için bir tahsisat için çağrılar yapabilir.' ⁶² PL 216, 171-3. ⁶³ Örneğin 1217'de Papa III. Honorius, bir grup Frizyalı hacıyı yalnızca Veronica'ya iki kez bakmalarına izin vererek büyük ölçüde onurlandırdı. Emonis Chronicle 1204-1234, MGH SS 23 (Hannover 1874), s. 482: 'Que nostris precibus aures sue sanctitatis inclinavit in tantum, ut Veronicam Domini nobis infra paucos dies bis videndam manderet.'

⁶⁴ Pierre des Vaux, lxxxiii, 700-1: 'Dominus etenim papa, approbante pro majori parte et saniori sacrosancto concilio'. Bu ifadenin, Narbonne Başpiskoposu ve papalık elçisi Arnould Amaury gibi isimleri de kapsadığı açıkça anlaşılmalıdır ve bu nedenle, örneğin Chanson'un anonim devamı tarafından anlatılan anlaşmazlıkların reddidir: cilt. 2, 143-51, s. 43-83.

--- SAYFA 50 ---

Innocentius'un Ocak 1213'te Arnould Amaury⁶⁵ ve Simon de Montfort'a⁶⁶ gönderdiği azarlamaları Aragon Kralı'nın habercilerinin etkisine atfederken olduğu gibi, farklılıklarını dış kurumların kötü niyetli müdahalelerine bağlama eğilimindeydi.⁶⁷ Bu gibi durumlarda Pierre, Papa'yı masum ve saf olarak sundu: Toulouse Kontu onu bir elçi göndermeye ikna etmeye çalışırken. Arnould Amaury'den daha fazla ona sempati duyan yeni papalık elçisi: O [Toulouse Kontu], eğer Lord Pope kardinallerinden birini ona gönderirse, o kurnaz ve kurnaz adam gibi, onun etrafından dolaşabileceğini düşünüyordu. Ancak kalpleri inceleyen ve sırları keşfeden Yüce Allah, Apostolik Makam'ın saflığının kötüye kullanılmasını ya da söz konusu Kont'un kötülüğünün artık savunulmasını istemiyordu. Bu nedenle Adil Yargıç, adalet ve merhametle, Papa'nın Kont'u sanki makul bir ricaymış gibi tatmin etmesi ve adı geçen Kont'un kötülüğünün daha fazla devam etmemesi için bunu ayarladı. Çünkü Papa, evindeki din adamlarından biri olan Milo'yu Provence'a göndermişti.⁶⁸ Bu pasajdan, Pierre'in, Innocentius'un suiistimal edilmesini önlemek için ilahi müdahaleye başvurmak zorunda kalması nedeniyle Papa'nın Raimond VI'nın isteği üzerine kabul edildiğini düşündüğü açıkça görülüyor. Açıkçası, daha akıllı başında öğütler galip geldi, ancak bu pasaj, Pierre'in, Toulouse Kontu gibi şahsiyetleri kendi elçileri yerine tercih ediyor gibi görüldüğü durumları açıklamak için Innocent'in saflığı fikrini nasıl kullandığını gösteriyor. Pierre'in ilk endişesi her zaman yasal perspektifi sunmaktı, ancak bu gibi durumlarda Masum'u sunması, Papa'nın itibarını koruma konusunda ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor. Papa'nın karakteri Chanson'da Historia Albigensis'e göre çok daha az öne çıkıyor, ancak Guillaume de Tudela aynı zamanda Masum'u izleyicilerinin Papa'ya tüm kalpleriyle onay verebilecekleri bir şekilde sunmakla ilgileniyormuş gibi görünüyor. Raimond of Toulouse'un büyükelçiliğine ilişkin farklı açıklamaları şekillendiren de bu düşüncedir. Kont'a karşı yürütülen haçlı seferinin bir destekçisi olan Pierre des Vaux, onun Roma'da iyi karşılanmasını onaylamazdı ve bu koşullar altında Papa'yı olumlu bir şekilde tanıtmaya devam etmesi onun için zor olurdu. Innocentius'un Roma'ya vardığında Raimond'u sert bir şekilde azarlaması Pierre'in Papa'yı genel olarak sunması açısından gerekliydi. Innocentius'un daha sonra Kont'a karşı görünüşte olumlu tutumu, papanın Charters, Chronicles and Troubadour Poems 21 65 PL 216, 739-40'da en iyiye inanma arzusuyla açıklanıyor. ⁶⁶ Age., 741. ⁶⁷ Pierre des Vaux, lxvi, 656: 'rex Aragonum per nuntios suos circumvenire intendebat simplicitatem apostolicam, et per önerim falsitatis et veritatis suppressionem impetravit literas. . ⁶⁸ Pierre des Vaux, ix, 561: 'Sed cogitabat quod si dominus papa aliquem de suis cardinalibus ad eum mitteret, ipsum posset, sicut homo versipellis et callidus circumvenire: sed Omnipotens qui scrutator est cordium et cognitor secretorum noluit puritatem circumveniri apostolicam, noluit tegi amplius dicti comitis praevitatem. Sadece adil ve yanlış bir şey sağlayın, sadece judex ut ve hakim

papa comiti quasi juste petenti satisfaceret, et ipsius comitis malitia diutius non lateret. Misit enim dominus papa unum de collateralibus suis clericis, ad partes provinciae, Milonem adayı.'

--- SAYFA 51 ---

'Gerçekten de Lord Pope, çaresizliğe sürüklenmesi halinde söz konusu Kont'un Narbonne eyaletinde savunmasız olan kiliseye daha şiddetli ve açık bir şekilde saldıracağını düşünerek ona en büyük iki suçlu olan sapkınlık suçu ve mirasçı kardeş Pierre de Castelnau'nun ölümü suçundan dolayı tasfiye talebinde bulunabileceğini söyledi.'⁶⁹ Pierre des Vaux'nun Raimond'un Roma ziyaretine ilişkin açıklaması, herhangi bir şüpheyi gizlemek için tasarlanmış gibi görünüyor. Innocent ve elçileri arasında Toulouse Kontu'na nasıl davranılacağı konusunda yaşanan anlaşmazlık ve Innocent'in 1210'un başlarında elçileri karşısında Toulouse Kontu'nu açıkça desteklediğini açıklamak. Pierre'in papalığın Raimond'a tepkisine ilişkin tablosu, Kont'u Kilise'ye her yaklaşımı bir hile olan sapkınların azimli bir destekçisi olarak tasvir etmesiyle şekilleniyor. Öte yandan Guillaume de Tudela'nın dinleyicilerinin Raimond'un aforozdan affını sağlama ve Kilise'ye geri alınma girişimlerini onaylaması beklenebilirdi. Guillaume, Raimond'un 1209'un başlarında Papa ile bir anlaşmayı müzakere etmek üzere Roma'ya gönderdiği elçiliği son derece sıcak bir dille anlattı⁷⁰ ve bu daha önceki misyonun başarısının kaçınılmaz olduğunu belirtti: 'Bu elçiler ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde Roma'ya gittiler. Neden bunu uzun bir hikaye haline getirelim ki? Yeterince konuştular ve lord Pope ile Toulouse Kontu'nu uzlaştırmaya yetecek kadar hediyeler verdiler.'⁷¹ Guillaume için Toulouse Kontu'nun Roma'da iyi karşılanması tamamen uygundu ve eğer Guillaume, Papa'yı iyi bir şekilde göstermeye devam edebilecekse, Raimond'un Papa tarafından karşılanmasının açıklanmasının mümkün olan tek yolu buydu. Pierre ve Guillaume'un Papa'ya karşı tutumlarındaki fikir birliği, farklı okuyucu kitlelerinin ihtiyaçları tarafından gizlenmiştir, böylece her iki yazar da Papa'yı, izleyicilerinin olmasını isteyeceği gibi tasvir etmiştir. Haçlı seferi çağrısında bulunan Papa'nın, yüzeysel ayrıntılarda olmasa da, altta yatan tasvirindeki bu mutabakat, genellikle tamamen karşıt olarak kabul edilen bu iki yazar arasındaki tutum açısından daha genel bir benzerliğe işaret etmekte ve Guillaume de Tudela'nın haçlı seferi karşıtı bir yorumcu olarak statüsü hakkında şüphe uyandırmaktadır. Pierre ve Guillaume arasında, büyük ölçüde haçlı seferi kurumu karşısındaki farklı pozisyonlarından kaynaklanan, kalan birçok yaklaşım farklılığına ve bunun sonucunda Guillaume'un haçlıları her zaman iyi bir ışık altında sunma yükümlülüğünün bulunmamasına rağmen, Guillaume, haçlı seferinin bir destekçisinden başkası olarak görülemez. Liderlerini en övgü dolu terimlerle tanımladı. Örneğin Arnould Amaury "bilge ve mükemmel bir adam"⁷² ve "Tanrı'nın dostu"⁷³ olarak tanımlanırken, Simon de Montfort "zengin ve yiğit bir baron, zorlu bir savaşçı, bilge ve deneyimli bir adamdı." Narbonensi eyaletinin gözbebeği çağındaki kilise, bir suç duyurusu ve manifestosuyla birlikte, süper ikili suçların maksimuma çıkarılması, yasal olarak yasal kardeşler Petri de Castronovo ve süper suçların süper ikilisi olarak ortaya çıkıyor.'⁷⁰ Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin Chabot, cilt. 1, 10-11, s. 30-3. ⁷¹ Age, 11, s. 30-3: 'Li mesatage s'en van tost e isnelament, al plus tost qui ilh pogron, a Roman

Barbaten. No sai que vos anes recomtan longamen: tant dizon de paraulas e tant fan de present qu'am le ric apostoli an fait acordament del comte de Tolosa.' ⁷² Age, 3, s. 12-13: 'e si i a un bo home'. ⁷³ Age, 4, s. 12-13: 'cui Dieus amava tant'.

--- SAYFA 52 ---

iyi bir atlı, cömert, onurlu ve hoş, nazik, açık sözlü ve nazik, iyi anlayışa sahip bir adam.⁷⁴ Guillaume'nin hem Haçlılar hem de Toulouse Kontu ile bariz bir şekilde özdeşleşmesi, Chanson'un doğası gereği çelişkiler içeren bir eser olarak tanımlanmasına ve Guillaume'un desteğini her iki tarafın zaferlerine göre değiştireceği suçlamasına yol açmıştır.⁷⁵ Guillaume'un, her iki Kont'a olan çelişkili sadakatler nedeniyle esasen kafası karışmış bir yazar olarak değerlendirilmesi. Toulouse ve Haçlılar, Guillaume'un çalışmalarının bir şekilde Albigensian haçlı seferinde Languedoc tarafını temsil ettiği yönündeki ısrarlı varsayımın bir sonucu olarak biraz adaletsizdir. Aslında Chanson'un çelişkili doğası gereğinden fazla vurgulanmıştır; Guillaume'un haçlı seferine verdiği destek çoğu zaman düşünüldüğünden çok daha samimi olabilir. Guillaume'un Toulouse kontlarının ailesiyle olan bağlantısı şiir boyunca açıkça görülüyor, haçlı seferinin rakibi Kont Raimond VI'dan çok küçük kardeşi Baldwin'leydi. Guillaume, Baldwin'e 1211 ya da 1212'de Bruniquel'deki şatosunda katıldı ve patronu tarafından Bourg St. Antonin'de kanonluk görevine verildi.⁷⁶ Guillaume, Baldwin hakkında en yüksek görüşe sahipti, onu "Roland ya da Oliver'dan daha yiğit"⁷⁷ olarak tanımlıyordu ve onun Toulouse Kontu ile özdeşleştirilmesi açıkça Baldwin'in hatırı içindi. Kardeşler anlaşmazlığa düştüğünde Guillaume Baldwin'in tarafını tutmayı ihmal etmedi ve şu iddiayı öne sürdü: 'Baldwin Raimond'a şiddet içeren bir savaş açmak istemezdi, eğer Raimond Bruniquel kalesini bu kadar yanlış bir şekilde yağmalamasa idi.'⁷⁸ Guillaume'nin Baldwin'le özdeşleşmesi, onun haçlı seferine verdiği destek söz konusu olduğunda sorunsuzdu, çünkü Guillaume bunu yazdığı sırada Baldwin taraf değiştirmiş ve Bruniquel'i Simon de Simon'a teslim etmişti. Montfort.⁷⁹ Onun anlatımındaki tek çelişki Baldwin ile kardeşi Toulouse Kontu arasındaki ayrılıktan kaynaklanıyordu. 1214 yılında Raimond VI, haçlı seferine verdiği destekten dolayı kardeşini idam ettirecekti⁸⁰ ve Guillaume bu tarihten sonra yazıyor olsaydı konta karşı çok daha sert bir tavır takınacağını varsaymak mümkün. Charters, Chronicles and Troubadour Poems 23 74 Age., 35, s. 86-7: 'A un riche baron, qui fu pros e valent, ardit e savaşçı, savi e conoisent, bos cavalers e larcs e pros e avinent, dous e franc e suau, ab bo entendement.'⁷⁵ Y. Dossat, 'La croisade vu par les chroniqueurs', Paix de Dieu, s. 221-59, s. 247, 250. 76 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 1, s. 4-5. 77 Age, 72, s. 174-5: 'sos cors val ben per armas Olivier o Rotlan'. 78 Age., 77, s. 186-7: 'Ja ab so no l volgra durament garrejar si l castel de Bruniquel ta mal no ihl fes raubar.'⁷⁹ Age., 75-7, s. 180-7. 80 Guillaume de Puylaurens, 22, s. 92-5. Raimond ve Baldwin her zaman anlaşmazlığa düşmüşlerdi: Baldwin, 1165'te babalarından ayrıldıktan sonra anneleri VII. Louis'in kız kardeşi Constance tarafından büyütüldü ve mirasını Raimond'dan talep etmekte zorluk çekti: Guillaume de Puylaurens, 12, s. 64-5. Guillaume de Tudela'ya göre, 'Raimond onu [Baldwin'i] hiçbir zaman pek sevmemişti, ona bir erkek kardeşinin payını vermeye ya da sarayında onu onurlandırmaya istekli olmamıştı': Guillaume de Tudela, cilt. 1, 77, s. 184-5: 'Que anc no l'ame gaire, ni anc re no l volc dar com om fa a so fraire, ni en sa cort ondrar.'

--- SAYFA 53 ---

Chanson de geste özellikle haçlı seferi yanlısı bir araçtı⁸¹ ve Guillaume de Tudela'nın Oksitanca'daki bir çalışması için alışılmadık bir durum olan bu modelin seçimi⁸² kendisinin nerede durduğunu düşündüğünün bir göstergesi olarak kabul edilebilir. Giriş bölümünde, eserinin Birinci Haçlı Seferi'ni kutlayan döngünün bir parçası olan Chanson d'Antioch⁸³ şiiri örnek alınarak yazıldığını ve bu ifadenin şüphesiz Chanson'un Albigens Haçlı Seferi'ne karşı tutumuna dair dinleyicilere bir işaret verme niyetinde olduğunu belirtti. Guillaume de Tudela'nın eseri haçlı seferi yanlısı olmaktan başka bir şey olarak görülemez ve her ne kadar haçlı seferi kurumu içinden yazılmamış olsa da yaklaşımı Pierre des Vaux'nunkinden sanıldığından daha az farklıdır. Guillaume de Tudela Languedoc'un tamamı adına konuşmadı, yalnızca Baldwin gibi haçlı seferini aktif olarak destekleyen kısmı hakkında konuştu. Bu nedenle, Albigens haçlı seferiyle ilgili iki ana anlatı kaynağının Languedoc lordlarına karşı tutumları, anlatıların farklı sunumunun düşündürebileceğinden daha az farklılık göstermektedir. Guillaume de Tudela, Raimond Roger, Viscount of Béziers ve Carcassonne dahil olmak üzere, haçlı seferinin hedefi olan lordlara karşı anlayışsızdı. Vikontun iyi bir Katolik olduğunu vurguladı, ancak yine de tebaasına karşı yeterince otorite sahibi olmadığı için, haçlı seferinin elinde düşmesinin ve ölümünün kendi hatası olduğu izlenimini bırakmayı başardı.⁸⁴ Béziers vatandaşları da, haçlılara teslim olmayı reddettikleri için kendi ölümlerine neden olma konusunda suçlu bir aptal olarak sunuluyor: 'Şehirleri o kadar güçlü bir konumdaydı ki ve duvarları o kadar iyi savunuldu ki, bir aylık kuşatmadan sonra bile fırtınaya maruz kalmazdı. Süleyman'ın güneyin bilge kraliçesine söylediği gibi, bir aptalın fikirleri çoğu zaman yetersiz kalır⁸⁵. . . Onlar [haçlılar] onları aptal ve deli olarak görüyorlardı, çünkü kendilerini acının, acının ve ölümün beklediğini çok iyi biliyorlardı.'⁸⁶ Guillaume de Tudela'nın Raimond Roger ve Béziers vatandaşlarına karşı sergilediği tutum, Haçlıların onlarla başa çıkma davranışlarından üzüntü duysa da, genel olarak haçlı seferinin kurbanlarına karşı Pierre des Vaux'dan daha fazla sempati duymadığını gösteriyor. Ona göre onlar, sapkınlığa hoşgörü göstererek ve haçlılara karşı çıkarak çektikleri acıları kendi başlarına getirmişlerdi.⁸⁷ Languedoc lordlarına karşı tutumlarının genel benzerliği içinde, Papa III. Innocentius'ta olduğu gibi, Guillaume de Tudela'nın 24 Güney Fransız Asilzadesi ve Albigensian Haçlı Seferi 81 Chansons de geste genellikle son haçlı seferleri sırasında belirlenmedi; Sarazenlere karşı haçlı seferi öncesi kampanyaları tasvir ediyor. Ancak Guillaume de Tudela, Birinci Haçlı Seferi'ndeki bu kalıptan ayrılan ilk döngüyü taklit ediyordu. D. A. Trotter, Ortaçağ Fransız Edebiyatı ve Haçlı Seferleri 1100-1300 (Cenevre 1988), s. 71-107. 82 N. Daniel, Kahramanlar ve Saracenler: Chansons de Geste'nin Yorumu (Edinburgh 1984), s. 2. 83 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 2, s. 8-9. 84 Age, 15, s. 46-7. 85 Atasözleri 16:22: 'doctrina stultorum fatuitas'. 86 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 17, s. 50-3: 'Els de la ciptet cujan que fos tant fort fort ve de Murs tot entorn enclouza e serrea, que d'u mes tot entier no l'aguessan forsea. Böylece Salamos ve Avusturya'yı, sebzeğe dönüşen bir yıl boyunca kazdık. . .que ls zivana totz

per nescis e per gent forsenea: be sabon que la mortz lor es aparelhea e l trebalhs e la pena.' 87 Guillaume de Tudela ve sapkınlık hakkında, bkz. K. Sullivan, 'L'absence des hérétiques dans La Chanson de la Croisade Albigeoise', Heresis 38 (2003), s. 11-29.

--- SAYFA 54 ---

ve Pierre des Vaux'nun bu lordlarla olan ilişkisi, haçlı seferinin iki çağdaş anlatımındaki farklı niyetler ve hedef kitleler açısından açıklanabilir. Guillaume de Tudela, haçlı seferini destekleyen güneylilerden oluşan bir dinleyici kitlesi için de olsa, güneyli bir okuyucu kitlesi için yazıyordu. Bu nedenle, eserlerinde yer alan Languedoc lordları izleyicileri tarafından şahsen olmasa da isimleriyle biliniyordu ve bu da Guillaume'un davranışlarını onaylamasa bile onları gerçek insanlar olarak tasvir etme konusunda ilgi duymasına neden oluyordu. Örneğin Raimond Roger'ın kısa portresi, onu tebaasının herhangi bir yoldaşı olduğu gibi gülüp şakalaşabileceği arkadaş canlısı bir genç adam olarak tanımlıyor, etkili bir karakterizasyon örneğidir ve hem Guillaume hem de izleyicileri açısından Languedoc lordlarına olan ilgiyi göstermektedir.⁸⁸ Pierre des Vaux'nun vakayinamesinde Languedoc lordları farklı bir işlevi yerine getiriyordu. Pierre'in asıl kaygısı haçlıların davranışlarını savunmak ve girişimlerinin tamamen olumlu bir resmini sunmaktır. Toulouse Kontu⁸⁹ ve Foix Kontu⁹⁰ gibi lordların kötü karakterlerinin tasvirleri, elçileri ve haçlıları kendilerini haksız yere mağdur ettikleri yönündeki suçlamalara karşı savunmak için tasarlandı; Toulouse Kontu'nun haçlı seferinin baş düşmanı olarak tanımlanmasına özel bir önem verildi. Pierre des Vaux'nun Languedoc'un diğer sakinlerine, örneğin Béziers vatandaşlarına yaklaşımında da haklılık unsuru açıkça görülüyor.⁹¹ Pierre, Béziers'in haçlılar tarafından yağmalanmasının, haçlı seferine karşı çıkmayanlar arasında bile önemli ölçüde eleştiri çekeceğinin ve bu nedenle haçlı seferinin liderlerini, örneğin Guillaume de tarafından kendilerine yöneltilen vahşet suçlamalarına karşı savunmak zorunda olduğunun açıkça farkındaydı. Tudela.⁹² Pierre'in Béziers'teki haçlıların davranışlarını tüm vatandaşların sapkın olduğunu söyleyerek savunması açıkça yetersizdi, çünkü bu açıkça doğru değildi.⁹³ Bu nedenle Pierre, Béziers'in haçlı seferi tarafından yakalanıp yağmalanmasıyla ilgili pasajına, sapkın eğilimlerinden oldukça farklı olarak vatandaşların genel olarak kötü karakterine ilişkin bir ifadeyle başladı: 'Béziers çok asil bir şehirdi, ancak tamamen sapkın sapkınlığın zehriyle enfekte olmuştu: Béziers'ler yalnızca kafir değil, aynı zamanda hırsız, kanun tanımayan adam, zina yapan, en kötü hırsızlardı ve her türlü günahla doluydu.'⁹⁴ Charters, Chronicles and Troubadour Poems 25 88 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 44-5. 89 Pierre des Vaux, iv, 551-4. 90 Age., xlv, 600-2. 91 Pierre des Vaux'nun Béziers'in yağmalanmasıyla ilgili anlatımı için bkz. E. Graham-Leigh, 'Ölümleri Gerekçelendirmek: The Chronicler Pierre des Vaux-de-Cernay and the Massacre of Béziers', *Mediaeval Studies* 63 (2001), s. 283-303. 92 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 21, s. 58-9. 93 Pierre des Vaux, Béziers Piskoposunun, Haçlılara vermek üzere Béziers'te bilinen sapkınların bir listesini derlediğini belirtir: Pierre, xvi, 566. Eğer bu liste Doat arşivine kopyalanan listeye aynıysa, o zaman Béziers'te 222 sapkın vardı, bu da tüm kasabanın katledilmesini haklı çıkaracak kadar büyük bir sayı değil: Doat 60, fols. 3-6. Liste ve olası kaynağı hakkında bir tartışma için bkz. H. Vidal, *Episcopatus et pouvoir épiscopal à Béziers à la veille de la Croisade Albigeoise 1152-1209* (Montpellier 1951), s. 82-4.

94 Pierre des Vaux, xvi, 565: 'Erat autem Biterris civitas nobilissimus, sed tota veneno haereticae pravitatis infecta; nec solum haeretici erant cives Biterrensis, sed erant raptores, injusti, Adulteri, latrones pessimi, pleni omni genere peccatorum.'

--- SAYFA 55 ---

Sanki bunun, Béziers vatandaşlarının kaderlerini fazlasıyla hak ettiklerini yeterince kanıtlamadığından endişeleniyormuş gibi, aynı katedralde vatandaşların daha önce işlediği bir suçla paralellikler kurarak yağmalama ve bunun en göze çarpan zulmü olan St Mary Magdalene katedraline sığınan vatandaşların öldürülmesi için özel bir gerekçe sunmaya devam etti: 'Sık sık adı geçen vatandaşlar, hainlerin en kötüsüydü, efendileri Trencavel'i, Béziers Vikontu'nu öldürdüler, Aynı şehirdeki St Mary Magdalene kilisesinde, vikontu kendi ellerinden korumaya çalışan piskoposun dişlerini kırdılar. . . Bu nedenle, hak ettiği gibi, [Béziers şehri] ele geçirilip yok edildi. . . Sıklıkla söylendiği gibi, Béziers vatandaşlarının efendilerini öldürdüğü kilisede, şehrin ele geçirildiği gün neredeyse 7000 Béziers sakini öldürüldü.'95 Haçlıların rolü, zalim veya suçlu işgalciler değil, suçlu vatandaşlar için ilahi adaletin araçlarıydı. Bu, esas olarak Béziers'in yağmalanması ile Kudüs'ün yağmalanması arasında kurduğu paralellikler aracılığıyla ifade edildi. Pierre, bu çuvalların her ikisinin de, bölge sakinlerinin büyük bir suç işlemesinden kırk iki yıl sonra meydana geldiğini açıkladı. Bunun haçlıların eylemlerini haklı çıkardığı, yağmalamaların gerçekleştiği günün önemiyle de vurgulandı: 'Sıklıkla bahsedilen kasabanın, yukarıda bahsedilen suç nedeniyle birçok kez, her zaman Aziz Meryem Mecdelli'nin bayram gününde yağmalandığı unutulmamalıdır. Böyle bir suçun intikamı, suçun işlendiği kilisede alındı.'96 Pierre des Vaux'nun Béziers yurttaşları hakkındaki anlatımının Historia Albigenensis'te mazeret edici bir işlevi olduğu, onun haçlı seferi tarafından ele geçirilecek bir sonraki kasaba olan Carcassonne'un yurttaşlarına karşı tavrıyla bir karşılaştırma yapılarak daha da kanıtlanabilir. Carcassonne vatandaşlarının gerçekten Béziers'teki benzerlerinden daha iyi bir itibara sahip olduklarını veya haçlı seferini desteklemeye özellikle istekli olduklarını gösteren hiçbir kanıt yok. Bununla birlikte, Béziers ile ilgili uzun pasajıyla karşılaştırıldığında Pierre, Carcassonne vatandaşlarına yalnızca bir satır ayırdı ve onları "çok kötü sapkınlar ve Tanrı önünde çok büyük günahkarlar" olarak tanımladı.97 Pierre'in, Béziers'inkilerin aksine, Carcassonne vatandaşlarının kötü ahlaki karakterini belirleme konusundaki ilgisizliği, büyük ihtimalle onlara haçlıların elinde gördükleri farklı muameleyle ilgili görünüyor: Carcassonne kısa bir kuşatmadan sonra teslim oldu ve vatandaşlar zarar görmeden ayrılmasına izin verildi. Carcassonne vatandaşlarını ele alırken, Pierre'in onlara karşı işlenmiş hiçbir suçu haklı çıkaracak bir suçu yoktu ve bu nedenle de kuşkusuz sayısız olduklarını anlatmak için fazla zaman harcamak için bir nedeni yoktu. Vicecomitem Biterrensem Trancavilum, traditores pessimi interfecerunt, episcopo etiam suo, qui vicecomitem ab illorum manibus Defencere nitebatur dentes confregerunt. . . Merito igitur in illius festivitate capti sunt et destructi. . . in eadem etiam ecclesia, in qua, ut saepe dictum est, dominum suum occiderant cives Biterrenses, ipsa die captionis civitatis fuerunt usque ad septem milia de ipsis Biterrensibus interfecti.'

96 Age., 567: 'Hoc quoque non est omittendum, quod saepedicta multoties devasta fuerit ob causam superius memoratam, semper in die festi S Mariae Magdalенаe; in cuius ecclesia tantum sceltus perpetratum fuerat, dignam recepit ejusdem sceleris ultionem.' 97 Age: 'cives etiam Carcassonnenses pessimi erant haeretici, et peccatores coram Domino nimis'.

--- SAYFA 56 ---

hatalar. Böylece Pierre des Vaux'nun kroniğinde Languedoc sakinlerinin sunumu onların haçlılarla olan ilişkilerini hem açıklıyor hem de haklı çıkarıyor. Pierre des Vaux, haçlı seferine karşı çıkmanın sapkınlıkla eş tutulabileceği konusunda haçlıların tutumunu açıkça paylaşıyordu: birinin varlığı diğerini belirliyordu.⁹⁸ Pierre için bu, sözde sapkınlıklarından vazgeçme şansı verilmeyen kale garnizonlarının katledilmesini haklı çıkarıyordu; bu, Guillaume de Tudela'ya göre askeri bir strateji olarak kabul edilen bir taktikti.⁹⁹ Haçlı seferine karşı muhalefetin bu sunumu, Pierre'in savunmasının meşrulaştırma işlevini açıkça yerine getiriyordu. Languedoc sakinlerinin kötülüklerinin anlatılması, haçlıların doğruluğunun vurgulanması. Pierre'in Languedoc halkını tasviri, haçlıların her zaman haklı olduğunun gösterilmesi gerektiği ilkesine dayanarak, haçlılardan gördükleri muameleye göre onlara sapkınlık dereceleri atfediyordu. Pierre'in Languedoc konularını bu şekilde sunması mümkündü çünkü dinleyicilerin Languedoc soylularına kişisel ilgisi veya bilgisi olan kişilerden oluşması pek mümkün değildi. Bu, haçlı seferinin ortodoks muhaliflerinin varlığını kabul etmeye hazır olan ve haçlılara karşı sapkın sempatilerden ziyade aptallık veya kötü tavsiyeler nedeniyle savaşıyan Guillaume de Tudela için durum açıkça böyle değildi.¹⁰⁰ Pierre des Vaux ve Guillaume de Tudela'nın Languedoc soyluları ve halkı arasındaki görüşlerindeki bu farklılık, aralarındaki derin anlaşmazlıktan çok, dinleyicilerin farklı ihtiyaçlarından kaynaklanıyordu. haçlı seferi. Guillaume de Tudela, haçlı seferinin ortodoks muhaliflerinin varlığını kabul etmiş olabilir, ancak onları tasvip etmedi. Guillaume de Tudela, Pierre des Vaux'nun bakış açısına zıt bir bakış açısı sağlayan bir kaynak olarak kabul edilemezse de, bazı ozan şiirleri, Languedoc'taki soylu toplum ve haçlı seferi ve özellikle de Trencavel hakkında gerçekten haçlı karşıtı bir bakış açısı sağlayabilir. Ozanların aşk sözleri Languedoc'taki siyasi gelişmeler hakkında çok fazla bilgi sağlayamazken, aşk dışındaki konuları ele alan sirventeler, yani ozan şiirleri çoğu zaman olaylara ilişkin çağdaş ve anlık yorumlar verir. Ozan türünün kökleri Oksitan soylu kültürüne ve haçlı seferini konu alan ozan şiirlerine dayanıyordu ve bu nedenle katılımcıları Pierre des Vaux ve Guillaume de Tudela'nınkinden gerçekten farklı bir bakış açısı sağlayabilir. Ancak sirventeler hiçbir şekilde doğrudan kaynaklar değildir ve kullanımları sorunlu olabilir. Üç ozanın eserleri Trencavel ve Albigensian Haçlı Seferi'nin incelenmesi açısından özellikle değerli kabul edildi. Bunlardan ilki, Toulouse'lu Raimond VI'nın sarayında yazan ve 1204'te Béziers ve Carcassonne'lu Viscount Raimond Roger'a hitap eden ve Toulouse'u ziyaretindeki kötü davranışından dolayı onu azarlayan bir sirventes yazan ozan Cadenet'ti.¹⁰¹ Bu sirventes, bu türdeki siyasi tarih çalışması için yararlı olan her şeyin tipik bir örneğidir: Charters, Chronicles ve Troubadour Şiirleri 27 98 Özellikle Bram kalesinin ele geçirilmesine ilişkin açıklamasına bakınız, Pierre des Vaux, xxxiv, 585. 99 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 21, s. 56-9. 100 Örneğin Raimond Roger'a yaklaşımı, age, 15, s. 46-7. 101 R. Nelli, 'Le vicomte de Béziers (1185-1209) vu par les ozanlar', Paix de Dieu, s.

303-14, s. 312-13.

--- SAYFA 57 ---

Gelecek nesiller için değil, şimdiki zamandaki izleyiciler için olaylar hakkında çağdaş yorumlar sağlıyor ve Raimond Roger ile amcası Toulouse Kontu arasındaki ilişkiye, konularından daha uzak bir şekilde yazılan Chanson gibi kaynakların yapamayacağı bir şekilde ışık tutuyor. Ancak Cadenet, Raimond Roger'la Toulouse Kontu'nu kızdırdığı zamanlar dışında ilgilenmiyordu ve vikont onun sonraki hiçbir eserinde görünmüyor. Raimond de Miraval, Trencavel'le daha tutarlı bir şekilde iş yaptığı düşünülen bir ozandır.¹⁰² Vida'sına (biyografi) göre Raimond, "Carcassonne yakınlarından gelen ve Miraval kalesinin dörtte birinden daha azına sahip olan fakir bir şövalyeydi."¹⁰³ Miraval lordları, Karkaslar'da oldukça önemliydi ve Raimond'un kalenin dörtte birinden daha azına sahip olma şeklindeki kişisel durumu, genellikle kendi sınıfında ortak olduğu varsayılan bölünebilir miras kalıplarının bir yansıması olarak gösteriliyor. 12. yüzyılda Languedoc'ta doğmuştur.¹⁰⁴ Muhtemelen 1160 civarında doğmuş, 1180'den 13. yüzyılın başlarına kadar bir ozan olarak gelişmiştir.¹⁰⁵ Raimond de Miraval'ın başlıca hamisi, Audiart takma adı altında pek çok şiir yazdığı Toulouselu Raimond VI'ydı, ancak Toulouse Kontu'na olan ilgisi yalnızca bununla sınırlı değildi: aynı zamanda bir lorda da birkaç kıta yazmıştı. Kime Pastoret adını verdi. Pastoret ilk kez 1902'de Andraud tarafından Raimond Roger olarak tanımlandı; bu tanımlama büyük ölçüde takma ismin sonuçlarına dayanıyordu. Andraud'a göre Pastoret isminin küçültülmüş şekli, Miraval'ın genç bir soylu hakkında yazdığını ve 'Küçük Çoban' isminin tamamı, birçok tebaası emrinde olan güçlü bir baronu tanımlamış olmalı.¹⁰⁶ Andraud'a göre, Raimond Roger bu ismin olası tek adayydı ve bu varsayım, Andraud'un Pastoret'i neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlayan Topsfield gibi otoriteler tarafından takip edildi.¹⁰⁷ Böyle bir tanımlama, Raimond de Miraval'ın şiirlerini Raimond Roger'ın incelenmesi için son derece önemli bir kaynak haline getiriyor, özellikle Toulouse'la olan ilişkilerini aydınlatıyor, ancak hiçbir şekilde kesin değil. Raimond de Miraval, Pastoret hakkında çok az özel kişisel ayrıntı verdi ve bunların hiçbirisi, adı kesin olarak Raimond Roger'a bağlayan nitelikte değildi. Andraud'un Raimond Roger'ı Pastoret olarak tanımlaması, onun en önde gelen genç baron olduğu gerçeğine dayanıyordu. L. T. Topsfield (Paris 1971), ancak hayatı ve kariyeri için ayrıca bkz. P. Andraud, *La vie et l'oeuvre du troubadour Raimon de Miraval: Etude sur la littérature et la société méridionales à la veille de la guerre des Albigeois* (Paris 1902). Eserlerinin edebi bağlamı hakkında bkz. M. L. Switten, *The Cansos of Raimon de Miraval: A Study of Poems and Melodies* (Cambridge, Mass., 1985) 103 M. Egan, *The Vidas of the Troubadours* (London 1984), s. 97. 104 Bu tür lordların gerçekten bölüşülebilir miras uygulayıp uygulamadıkları veya etkili bir şekilde klan benzeri aile yapısını sürdürüp sürdürmedikleri tartışmalıdır. 105 Topsfield, *Miraval*, s. 19. Andraud, Raimond'u 1151'deki bir tüzüğün tanığı olarak görünen Raimond de Miraval ile özdeşleştiriyor, ancak Andraud'un Raimond'un 1135 dolaylarındaki doğum tarihinin mümkün olmadığı konusunda Topsfield ile aynı fikirdeyim, zira kendisi yaşının zirvesinde oldukça yaşlı olacaktı.

kariyeri: Andraud, *Miraval*, s. 22. 106 Andraud, *Miraval*, s. 38. 107 Topsfield, *Miraval*, s. 26. Nelli, Raimond Roger'ın esasen Toulouse karşıtı konumunu kabul etmesine rağmen, Pastoret'nin Raimond Roger olarak tanımlanmasını da sorgusuz sualsiz kabul eder: Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 303-11.

--- SAYFA 58 ---

Raimond VI ve Raimond de Miraval ile çağdaştır ve bu kesin olarak kabul edilmemelidir. Ayrıca Raimond'un Pastoret hakkında sağladığı ayrıntılar, Raimond Roger ve onun Toulouse'lu Raimond'la ilişkileri hakkında diğer kaynaklardan alınan bilgilerle pek uyuşmuyor. Pastoret, Raimond VI'nın sarayının bir üyesiymiş gibi görünüyor.¹⁰⁸ Miraval'ın şiirlerinde kendisine yöneltilen yorumların çoğu, saray yaşamının bir özelliği olması gereken türden kıskançlıklara ve hizipleşmelere işaret ediyor; örneğin Miraval'ın düşmanlarına karşı savunmaya gelip şöyle söz vermesi: 'Pastoret, nerede olurlarsa olsunlar düşmanlarına senden nefret eden kimseyi sevmediğimi bildirmek istiyorum.'¹⁰⁹ Bu bağlamda Pastoret'in düşmanları Miraval'ın düzenli temas halinde olduğu ve düşmanlıklarının askeri düzeyden ziyade sözlü olarak ortaya çıktığı kişilerdi. Miraval'ın esas olarak Toulouse Kontu'nun sarayında ikamet ettiği göz önüne alındığında, bu yorum bağlamında hem Pastoret'nin düşmanlarının hem de Pastoret'nin kendisinin de aynı şekilde orada hayal edilmesi gerçekçi görünmüyor. Pastoret aslında Toulouse Kontu'nun yakın arkadaşı gibi görünüyor, Miraval'ın onu başka bir dürtükte tanımladığı gibi: 'Pastoret, onun özel konseylerine kabul edilen siz, Audiart'ıma şunu söyleyin. . '¹¹⁰ Pastoret'nin, Toulouse Kontu'nun sarayında ikamet eden biri ve Raimond'un sırdaşı olarak tanımlanması, onun Raimond Roger ile özdeşleşmesini bu kadar olası kılmıyor. Yakın akrabalıklarına rağmen¹¹¹ Raimond Roger ile Toulouse'lu Raimond'un arasının en kötü durumda olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Ozan Cadenet'nin şiiri, Raimond Roger'ın 1204'te amcasının sarayını ziyaret ettiğini belirtir, ama aynı zamanda kötü davrandığını ve oradayken hatırı sayılır bir düşmanlık uyandırdığını da gösterir.¹¹² Aslında, Cadenet'in yazdığı mahkemenin şiddetli tepkisi, bu tür ziyaretlerin muhtemelen sık sık gerçekleşmediğini ve Raimond Roger'ın Pastoret'nin görüldüğü gibi kontun sarayının bir üyesi olma ihtimalinin düşük olduğunu gösteriyor. Raimond Roger ve Toulouse'lu Raimond, 1201'de Raimond Roger'ın kuzeni Foix Kontu Raimond Roger¹¹³ ile Toulouse'a karşı bir anlaşma yaptığında kesinlikle düşmandılar ve ilişkileri Albigensian haçlılarının gelişine kadar büyük ölçüde değişmeden kalmış gibi görünüyor. 1209'da haçlı seferinin yaklaşmasından korkan Toulouse'lu Raimond, bu yeni tehdide karşı bir ittifak oluşturmak amacıyla Raimond Roger'a yaklaştı. Vikont sadece bu öneriyi reddetmekle kalmadı, aynı zamanda öyle bir kabalık yaptı ki, "kötü şartlarda ayrıldılar ve Kont öfkeyle Provence'a gitti."¹¹⁴ Andraud, Raimond Roger'ı Pastoret ile özdeşleştirirken Charters, Chronicles ve Troubadour Poems'dan habersiz değildi. Comtes de Toulouse et leur entourage XIIè – XIIIè siècles: Rivalités, Alliances et jeux de pouvoir (Toulouse 2000), s. 97–185, özellikle s. 138–44. 109 Topsfield, Miraval, s. 190: 'Pastoret, vostres malvolens, onque sion, vuoill far sabens q'ieu non am ren qe vos azir.' 110 Age., s. 196: 'Pastoret, vos qu'es des conseill privatz, a mon Audiart diguatz. . 111 Raimond Roger'ın annesi Adelaide, Raimond of Toulouse'un kız kardeşiydi. 112 Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 312–13. 113 Doat 169, fols. 94–95v.

114 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 9, s. 26–7: 'E son se mal partit, e l coms s'en vai felo, e vai s'en en Provence.'

--- SAYFA 59 ---

Viscount'un 1201'deki Foix Kontu'yla ittifakı, ancak Miraval'in apolitik tutumlarının, en sevdiği iki soylu arasındaki normalde iyi olan ilişkilerdeki bu tür geçici kesintileri görmezden gelmesine olanak sağladığını savundu.¹¹⁵ Ancak Cadenet ve Guillaume de Tudela'nın kanıtları, 1201'deki durumun bir sapma olmadığını ve Raimond Roger ve Raimond'un, Andraud'un hayalindeki alışlagelmiş yakın arkadaşlar olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyor. Toulouselular sadece siyasi değil aynı zamanda kişisel düşmanlardı. Raimond Roger'ın Pastoret ile özdeşleştiğine dair doğrudan bir kanıt yok ve buna karşı çıkacak çok şey var. Raimond de Miraval, doğrudan Raimond Roger hakkında yazan bir ozan olarak kabul edilemezse, geriye ozan Guillem Augier Novella'nın modern baskılarda 'Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk' başlıklı sirventes'i kalır.¹¹⁶ Bu eser, Nelli tarafından Raimond Roger için bir cenaze söylevi olarak tanımlanmış,¹¹⁷ ise şiirin vikontun ölümüne karşı çağdaş yerel tepkinin kanıtını temsil ettiği ima edilmiştir. Ancak Guillem Augier'i vikonta bu kadar yakından bağlamak mümkün olmayabilir: Şiiri, sanıldığı gibi Raimond Roger'ın ölümünün doğrudan kaynağı olmayabilir. İlk olarak Guillem Augier'in Raimond Roger veya Carcassonne ile herhangi bir bağlantısı yok gibi görünüyor. 13. yüzyılın sonlarındaki yaşamına göre Augier, Provence'taki Vienne'den doğmuştu ve çalışma hayatının çoğunu Lombardiya'da geçirmişti.¹¹⁸ Batıya, Languedoc'a gittiğine ya da Trencavel topraklarını ziyaret ettiğine dair hiçbir kanıt yok. Eserlerinin kesin tarihlemesi de sorgulanabilir. Guillem Augier'in eserleri genellikle 13. yüzyılın başlarına tarihlenir,¹¹⁹ ancak bu geniş tarihleme içinde, Raimond Roger'ın 1209'daki ölümünden önemli ölçüde sonra geliştiği görülmektedir. Bu ozan hakkında mevcut olan seyrek biyografik bilgiler onu, her ikisi de 13. yüzyılın ortalarına doğru II. Frederick'in sarayında yazan Guillem Figueira ve Aimery de Péguhan gibi kişilerle ilişkilendirir. Aimery de Péguhan aslında 1270 civarına kadar yaşadı.¹²⁰ Guillem Augier'in 1230 civarına kadar II. Frederick'in sarayında yazdığı görülüyor ve bu da Raimond Roger hakkındaki şiirinin vikontun ölümüyle çağdaş olduğu fikrini daha da zayıf kılıyor. Guillem Augier'in on üçüncü yüzyılın başına tarihlendirilmesi aslında onun 1209'da Raimond Roger'a kasidesini yazmış olduğu varsayımına dayanıyor gibi görünüyor. Bu varsayım temelsizdir ve hem ozanların hem de onların izleyicilerinin hayal gücüne bir bakıma hakaret etmektedir; Guillem Augier bu vakada muhtemelen olaydan çok sonra yazıyordu. Sirventeler üzerine yapılan bir çalışma aynı zamanda Guillem Augier'in çalışmasının ne çağdaş bir kaynak ne de bu konuda bir bilgi madeni olarak kabul edilebileceğini göstermektedir. 50. 116 Jeanroy, *Anthologie des Troubadours*, s. 235-9: 'Un peuple en deuil pour la mort de son seigneur'. 117 Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 303. 118 Egan, *Vidas*, s. 46: 'Augier, Viennois'lı bir ozandı ve Lombardiya'da uzun zaman geçirdi ve jongleur tarzında iyi descartz ve sirventes besteledi, bazılarını övdü ve bazılarını suçladı.' 119 R. Lafont, *Histoire et anthologie de la littérature occitane*, 2 cilt. (Montpellier 1997), cilt. 1, Yaş

klasik 1000-1520, s. 102; Egan, *Vidas*, s. 116. 120 J. Anglade, *Histoire sommaire de la littérature méridionale au moyen âge* (Paris 1921), s. 92-3.

--- SAYFA 60 ---

Raimond Roger. Nelli, Raimond Roger'ı sarı saçlı olarak tanımlarken, Guillem Augier'in görünüşüne ilişkin tek kanıtı nasıl sunduğunu yorumlamıştır.¹²¹ Ancak Guillem Augier aslında konusu hakkında son derece belirsizdir, herhangi bir idealize edilmiş lorda uygulanamayacak çok az bilgi verir ve sarı saçın kendisi de konunun başka bir yönü olabilir. Raimond Roger'ın açıkça mükemmel bir şövalye olması amaçlanmıştır; 'Yiğit, nazik ve mutlu bir şövalye, en adil, sarı saçlı, dünyanın en iyisi' gibi açıklamalarla işaret ediliyordu.¹²² Bu tür açıklamalarda, ne Guillem Augier ne de dinleyicileri açısından Raimond Roger hakkında herhangi bir kişisel bilgiye sahip olduğumuzu gösteren hiçbir şey yok. Fena bir şekilde öldürülen Béziers Vikontu şiirinin ana temasının ötesinde, Guillem Augier o kadar az ayrıntı verdi ki, şiirin konusunun gerçekten Raimond Roger mı, yoksa 1167'de Béziers'deki katedralde öldürülen büyükbabası Raimond Trencavel mi olduğu konusunda bazı akademik tartışmalar yaşandı.¹²³ Raimond Roger'ın Guillem Augier tarafından tasviri tamamen basmakalıp görünüyor, bu da bunun herhangi bir türden yazılmış bir şiir olmadığını düşündürüyor. Vikont veya tebaasıyla kişisel ilişki. Vikontun sarı saçlarının tanımı, kişisel bir not olmaktan çok, aslında stereotipin bir parçası olabilir. Ozan şiirinde sarı saç genellikle gençlikle eş anlamlıydı;¹²⁴ bu durumda açıklama Raimond Roger'ın ölümünün trajedisini vurgulayacaktı. Sarı saç aynı zamanda Chrétien de Troyes'in eserlerindeki kahramanın temel bir özelliği ve basmakalıp olması amaçlanan belirli bir kahraman portresi türünde özellikle önemli gibi görünüyor.¹²⁵ Raimond Roger'ın sarı saçlarının, Guillem Augier'in vikontla bağlantısını göstermek şöyle dursun, şiiri okuyanlara bunun gerçek bir karakter değil, Languedoc'un kayıp kültürünün sembolü olduğu sinyalini vermesi muhtemeldir. Sirventes'in içeriği, vikont veya topraklarıyla doğrudan bir bağlantısı olmadan yazıldığını ve Raimond Roger'ın ölümüyle ilgili çağdaş bir yerel kaynak olarak alınmaması gerektiğini öne sürüyor. Ne Raimond de Miraval'ın ne de Guillem Augier Novella'nın eserleri Raimond Roger için doğrudan çağdaş kaynaklar olarak kullanılamaz, ancak bu, bu tür ozan şiirlerinin Trencavel'in incelenmesi için tamamen yetersiz olduğu anlamına gelmez. Sessizliklerinin argümanı ilginç: Raimond de Miraval, Carcassonne yakınlarındaki Trencavel topraklarından geliyordu ve o ve ailesi, topraklarını vikontlardan elinde tutuyordu. Gerçek şu ki, Raimond Roger'a hiçbir dörtlükle hitap etmiyor; neredeyse Charters, Chronicles and Troubadour Poems 31 121 Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 303. 122 Jeanroy, Troubadours, s. 235: 'l'ardit e l cortes, lo gai e l meihis adreg e l blon, lo mellor cavallier del mon.' 123 G. Azais, Les troubadours de Béziers (Béziers 1869), s. 120. 124 Örneğin Arnould Daniel de Riberac (fl. 1180-1200) tarafından gösterilmiştir, Jeanroy, Troubadours, s. 71 ve Bertrand de Born, Troubadour'un Şiirleri Bertran de Born, ed. ve trans. W. D. Padon, T. Sankovich ve P.H. Strablein (Berkeley 1986), s. 302. 125 Bu basmakalıp kahramanın bir örneği aynı isimli romanstaki Cligès'tir: Chrétien de Troyes, Arthurian Romances, ed. W. W. Kibler ve C. W. Carroll (Londra 1991), s. 156. Bu tür por-
özellikler, kahramanlıklarını dengeleyecek bireysel özelliklere sahip olan Kay gibi 'gerçek' karakterlerin tanımlarıyla karşılaştırılabilir. A. M. Colby, 12. Yüzyıl Edebiyatında Portre: Chrétien de Troyes'in Üslupsal Özgünlüğüne Bir Örnek (Cenevre 1965), s. 3.

--- SAYFA 61 ---

Languedoc'un yüksek soyluları arasında tek başına olması, bu nedenle Trencavel'in tebaasının çoğuyla olan ilişkilerinin göstergesi olabilir. Raimond de Miraval, Trencavel'i göz ardı ederek, geldiği lordlar grubunun görüşlerini yansıtır olabilir.¹²⁶ Aynı şekilde, Guillem Augier'in, Raimond Roger'ın ölümü üzerine ağıtların baş yapımcısı pozisyonundan alınması, kendi topraklarında konu hakkında bir sessizlik bırakıyor; bu da, Trencavel lordluğunun doğası ve haçlı seferine giden yıllarda tebaalarıyla olan ilişkileri hakkında birçok ilginç bağlantı ortaya çıkarıyor.¹²⁷ Bu tür ozan şiirleri, Raimond Roger hakkında, Albigensian haçlı seferi için anlatı kaynaklarının sağladığından farklı bakış açıları sağlar, ancak bunların kullanımı kolay değildir ve yorumlanması hiçbir zaman basit değildir. Guillem Figueira ve Aimery de Péguhan ile olan ilişkisi, Guillem Augier'in, Languedoc kültürünün Albigensian haçlı seferi öncesindeki eski güzel günlerine hayıflanmakla ilgilenen ozan kültüründeki rolünü göstermektedir.¹²⁸ Sirventes 'Rablerinin Ölümü İçin Kederli Bir Halk', Raimond Roger'ın ölümüne çağdaş bir tepki olarak değil, daha sonraki yazılar bağlamında, hem ozan şiiri hem de anlatı biçimleri bağlamında görülmelidir. haçlı seferi. Languedoc'taki haçlı seferinin etkilerinin bir sonucu olarak, on üçüncü yüzyılın ilk yarısında İtalya'da, II. Frederick ve Montferratlı Boniface ve Alberto Malaspina gibi Lombard soylularının sarayları merkezli, Oksitanca ve Provence dilinde bir ozan yazı okulu gelişti. Bu temel olarak Languedoc'tan sürgün edilen ozanlar, Guillem Figueria, Uc de Saint-Circ, Sordello, Arnaut Daniel, Folquet de Romans, Raimbaud de Vacqueiras ve Peire Vidal gibi isimler üzerine kurulmuş ve daha sonra Oksitanca yazmaya devam eden yerli İtalyan ozanlar tarafından sürdürülmüştür.¹²⁹ Oksitanca ve Provence edebiyatının modası on üçüncü yüzyıl boyunca çok popüler kalmıştır. Dante'nin, yabancı bir yerel dil kullanan ve kendi dilini küçümseyen yurttaşlarından şikâyetçi olmaya yöneldiğini.¹³⁰ Sürgünler ve onların takipçileri tarafından geliştirilen ozan eserleri geleneği, on ikinci yüzyıl Languedoc'unu Altın Çağ olarak görüyordu ve bu ozan okulunun varlığı, İtalyanların daha önceki ozanlara olan ilgisini artırdı. Bu, on ikinci yüzyıl ozanlarının eserlerinin, bu Languedoc ve Provence figürlerini İtalyan izleyiciye tanıtmak için biyografilerin (vidas) eklendiği İtalyan kopyalarında korunmasına yol açtı. ailesinin hükümdarına: Andraud, Miraval, s. 48. ¹²⁷ Örneğin Azais, vikontun ölümüne yerel bir tepkinin olması gerektiğine ikna olmuştu. Guillem Augier'in hayal gücünün ötesinde bir yerel olmadığını fark etti ve bu nedenle şiiri kendi icadı olan Guillaume de Béziers adlı ozana atfetti: Azais, Troubadours, s. 119-22. ¹²⁸ Aimery de Péguhan bu konuyla özellikle ilgileniyordu: Anglade, Littérature méridionale, s. 92. ¹²⁹ R. S. Briffault, The Troubadours (Bloomington, Indiana, 1965), s. 160-4; Egan, Vidas, Giriş, s. xxviii-xxix; C. Camproux, Histoire de la littérature occitane (Paris 1971), s. 58-60; Anglade, Littérature méridionale, s. 86-95.

¹³⁰ Dante Aligheri, II: Convivio, ed. G. Busnelli ve G. Vandelli, 2 cilt. (Floransa 1953), cilt. 1, ii, s. 17: 'İtalya'nın kötü şöhretli bir kötü şöhreti ve depresyonu, başkaları için övgüler ve li lore proprio dispreghiano.'

--- SAYFA 62 ---

Guillem Augier'in Raimond Roger hakkındaki şiiri, açıkça Haçlı Seferi öncesi Languedoc'u kutlama geleneğine aittir ve aynı zamanda bu ozan okulunun diğer merkezi özelliğini de gösterir: Haçlı Seferi'nin ve onu başlatan kilisenin eleştirisi.¹³² Bu tür eserlerin en ünlüsü Guillem Figueria'nın yazdığı sirventes contra Roma'dır,¹³³ Albigens haçlı seferi için papalığı ve Haçlıların yağmalanmasını azarlar. Béziers¹³⁴ ve ayrıca Beşinci Haçlı Seferi'nin başarısızlığı,¹³⁵ imparatorluk politikası¹³⁶ ve din adamlarının ahlaki başarısızlıkları nedeniyle, ancak o, yalnız bir ses olmaktan çok uzaktı. Haçlı seferini ve Kilise'yi eleştiren İtalyan ozan eserleri geleneğinin gelişimi, Languedoc'ta haçlı seferinin anlatı anlatımlarında benzer şekilde eleştirel bir tutumun büyümesiyle yansdı. Haçlı seferine ilişkin yerel anlatımların 13. yüzyılda nasıl daha kritik hale geldiği, Guillaume de Tudela'nın Carcassonne'un ele geçirilmesiyle ilgili anlatımı ile daha sonraki anonim bir Oksitan haçlı seferi tarihi tarafından verilen anlatının karşılaştırılmasında görülebilir.¹³⁷ Muhtemelen 13. yüzyılın sonlarına doğru yazılmış olan bu anonim anlatım, büyük ölçüde Guillaume de Tudela'nın Chanson'una dayanmış gibi görünmektedir; Haçlıların Béziers ve Carcassonne'a saldırıları. Ancak daha sonraki yazar, Haçlı Seferi'ne çok daha düşmanca bir tablo sunmak amacıyla Guillaume de Tudela'nın yorumlarının çoğunu süslemiş ve yeniden yorumlamış gibi görünüyor. Papalık elçisi ve haçlı seferi lideri Arnould Amaury'nin, Simon de Montfort'ta karar kılmadan önce Nevers ve St Pol kontlarının Carcassonne Vikontu olma konusunda ilgisini çekme çabalarını anlatırken Guillaume, onların reddedilmelerini hem atalarının topraklarını terk etme isteksizliklerine hem de başka bir adama ait olan toprakları almanın doğasında olan onursuzluğa bağladı: "İkisi de, babalarının doğduğu Fransa krallığında, ne kadar uzun yaşarlarsa yaşasınlar, babalarının doğduğu Fransa krallığında bolca toprakları olduğunu söylediler. hayatlar olabilirdi ve başka bir adamın mirasını almak istemediler. Orada, tımarları kabul ederse kendini rezil hissetmeyecek hiç kimse yoktu."¹³⁸ Bu pasaj, toprakların mirasına ve edinilmesine yönelik asil tutumları yansıtırken, Haçlıların Raimond Roger'ı mülksüzleştirme eylemlerini kınamaktan dikkatle kaçınır: şerefsiz olan yalnızca boş toprakların alınmasıdır ve bu şerefsizlik bile haçlı seferinin gereklilikleri tarafından bir kenara bırakılabilir. Daha sonraki anonim tarihin bıraktığı izlenim bu değil. Bu açıklamaya göre Duke Charters, Chronicles and Troubadour Poems 33 131 Briffault, Troubadours, s. 164; Egan, Vidas, Giriş, s. xxvii. 132 Albigensian haçlı seferi de dahil olmak üzere, genel olarak Kilise'ye yönelik on üçüncü yüzyıl ozan eleştirisi hakkında, bkz. P. A. Throop, 'Eski Fransızca ve Provençal'de Papalık Haçlı Seferi Politikasının Eleştirisi', Speculum 13 (1938), s. 379-412; E. Delaruelle, 'La critique de la guerre sainte dans la littérature méridionale', Paix de Dieu, s. 128-39. 133 R. Lavaud ve R. Nelli, Les Troubadours, 2 cilt. (Paris 1966), cilt. 2, Le trésor poétique de l'Occitanie, s. 804-15. 134 Aynı eser, no. 22, s.814-15. 135 Aynı eser, no. 5, s. 806-7. 136 Aynı eser, no. 19, s. 812-13. 137 Buket 19, s. 122-7. 138 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 34, s. 84-5: 'Dizon que pro an terra, si cadaus tan vit, el regisme

Fransa'da, lor çifti nasquit, per so no ilh cura de l'autrui dezerit. Hayır, bu onur verici bir teklif olarak bu özelliğin hiçbir önemi yok.'

--- SAYFA 63 ---

Burgonya kontları ile Nevers ve St Pol kontları, özellikle Raimond Roger'a yapılan muameleye karşı ahlaki itirazları nedeniyle viskontu reddettiler: 'Lordlar ve prensler, Vikonta karşı büyük bir ihanet ve ihanetin işlendiğini çok iyi biliyorlardı.'¹³⁹ Daha sonraki anonim anlatım, haçlı seferine karşı orijinalinden çok daha kınayıcı bir noktaya değinmek için Chanson'dan alınan pasajı kullanıyor gibi görünüyor. Bu değişikliği, bu tek olayın sunumunda, daha genel bir sürecin parçası olarak görmek mümkündür; bu süreçte, Haçlı Seferi hakkındaki yerel yazılar daha aşırı hale gelmiş ve on üçüncü yüzyıl boyunca genellikle Haçlı Seferi'ne daha karşıt hale gelmiştir. Bu gelenekte yazılan haçlı seferinin en bilinen ve en yararlı anlatımı, Guillaume de Tudela'nın 1213'teki Muret Muharebesi'ndeki anlatımını alan ve 1219'da VIII. Louis tarafından Toulouse'un kuşatılmasına kadar olayları aktarmaya devam eden La Chanson de la Croisade Albigeoise'in anonim devamıdır. Yazar hakkında, eserin kendisinden çıkarılabilecekler dışında hiçbir şey bilinmemektedir. Yazar bir Toulouse'lu olarak tanımlanmıştır: Toulouse Piskoposu Foulques'tan "piskoposumuz"¹⁴⁰ olarak söz eder ve Toulouse savaşlarına yaptığı vurgunun Toulouse perspektifini gösterdiği kabul edilir.¹⁴¹ Ancak yazarın bağlılığının olası tek yorumu bu değildir, çünkü Toulouse ile ilgili pasajların odak noktası vatandaşlar değil Foix Kontu ve oğullarıdır. Foix'e duyulan bu ilgi, aynı zamanda 1215'teki Dördüncü Lateran Konseyi'ne ilişkin daha önceki pasajları da şekillendirdi; Chanson'un devamındaki en önemli pasajlardan bazıları, Toulouse ve Foix¹⁴² hakkındaki tartışmaların benzersiz ayrıntılarını veren ve Languedoc'tan uzun süre konuşabilen tek lordun Foix Kontu olduğu.¹⁴³ Foix'li Raimond Roger'ın oğlu ve 1223'ten itibaren kendisi de Foix Kontu olan Roger Bernard'a yağdırılan övgü dolu lakaplar, Chanson'un sonraki bölümünde kendisi ile yazar arasında özel bir bağlantı olduğunu ima eder;¹⁴⁴ ondan 'bana altın ve şeref veren yiğit Roger Bernard'¹⁴⁵ olarak söz eden pasajla güçlendirilmiş bir ima. Chanson'un devamının Foix'teki bir saray şairi olması mümkündür; Foix, Toulouse piskoposluğunda olduğundan bu, Piskopos Foulques'un "piskoposumuz" olarak anılmasıyla hiçbir çelişki teşkil etmiyor. Devam eden için bir bağlantı 34 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 139 Buket 19, s. 127: 'Losdits Senhors et Princes Connoisian Ben que Aldit Visconte Ly Era Fait ung Grand Tort Et Trahison.' 140 Chanson, cilt. 2, 148, s.62-3. 141 Dossat, 'La croisade vu par les chroniqueurs', s. 250-7. 142 Chanson, cilt. 2, 143-151, s. 41-83. 143 Aynı eser, 144-6, s. 44-57. Yazar, Konseyin tek şakasını, Foix Kontu'nun maiyetinin olası bir üyesi olan Raimond Roger'ın kız kardeşinin oğlu Arnould de Comminges'e aktarır; o da, Innocent geri çekildikten sonra şöyle der: 'İyi iş çıkardık, Papa'yı içeri soktuk, artık hepimiz evimize gidebiliriz', age, 146, s. 58-9: 'Gent avem espleitat; oimais podem anar, car tant es delhiurat qu'intra s'en l'Apostolis.' 144 Age., cilt. 3, 191, s. 50-1: 'Büyük Foix Kontu, hak ettiği şekilde ünlü. . . cesur ve zeki Roger Bernard'ın yanı sıra', 'E lo rics coms de Fois qui al pretz e la flar. . . E es n Rogers Bernatz yoksun ve cesaretsiz; age, 210, s. 264-5: 'Sör Roger Bernard, tüm erdemler açısından zengin', 'Roger

Bernatz, qu'es complitz de totz bes'; age, 214, s. 308-9: 'Sevgili Sir Roger Bernard, kayıp yaşayanlara teselli veren, sağduyu, cesaret ve bilgi sahibi bir adam', 'E l bos Rogers Bernatz, que restaura.ls perdens on es sens e valenensa, sabres e esciens.' 145 Age., 194, s. 86-4: 'E l pros Rotgiers Bernatz, benim dauram ve esclazis'im.'

--- SAYFA 64 ---

Foix'in kontları, onun Haçlı Seferi'ne olan içten muhalefeti için bir bağlam sağlıyor; bu karşıtlık, onun bakış açısı ile Guillaume de Tudela'nınki arasındaki yaklaşımda açık bir farklılığı gösteriyor ve çalışmalarını doğrudan Haçlı Seferi hakkında daha sonraki yerel yazı geleneğinin içine yerleştiriyor. Chanson'un devamı muhtemelen 1228 civarında başlamış ve tamamlanması birkaç yıl almış olabilir.¹⁴⁶ Bu nedenle, anlattığı olaylardan birkaç yıl sonra yazılmış olmasına rağmen, yazar Languedoc'taki olaylar hakkında iyi bilgilendirilmiş gibi görünüyor ve Guillaume de Tudela ya da Pierre des Vaux'dan çok daha az güvenilir görünmüyor. Yazar, Dördüncü Lateran Konseyi toplantıları gibi Languedoc dışındaki olayları anlatırken bile durum böyledir. Dördüncü Lateran Konsili'nde Toulouse ve Foix sayımları üzerine yapılan tartışmalar, yazarın hayal gücüne çok şey borçlu olması gereken dramatize edilmiş ve dramatik bir tarzda sunulsa da, Konsil'in devamını temelde güvenilmez olarak değerlendirmek için hiçbir neden yok. Yazarın, özellikle Foix Kontu'nun sarayıyla ilişkisi varsa, 1215'te Roma'daki yargılamalarla ilgili ilk elden bilgi kaynaklarına erişimi olması mümkündür. Chanson'da, Toulouse Kontu'na yapılan muameleyle ilgili olarak Innocentius ile Konsey'deki din adamları arasında çıkan bir anlaşmazlığın açıklaması, Toulouse hakkındaki tartışmalarla bağlantılı olarak skandala ilişkin bir öneride bulunan, Konseyin isimsiz görgü tanığı tarafından doğrulanmış gibi görünüyor: 'Burada, yalnızca haklarında söylentiler duyduğum için doğruluğunu tespit edemediğim birçok diğer konuyu geçmem gerekiyor. . .'¹⁴⁷ Dördüncü Lateran Konsili Chanson'unun devamında verilen anlatım, Papa Innocentius'un temelde kilise adamlarına ve onun elçilerine muhalif olarak tasvir edilmesi ve onların muhalefeti karşısında Toulouse Kontu'nu desteklemesi nedeniyle özellikle dikkate değerdir. Bu anlatımda Innocent, Raimond VI'ya karşı iyi niyetli görünüyor ancak güçsüz görünüyor. Kilisenin Kont'a nasıl davrandığını düşünürken Innocentius'un 'mutsuzluktan o kadar bunalmış bir kalbi vardı ki iki gözünde yaşlar birikmişti'¹⁴⁸ ve bu onun hem adaletsizliğin farkında olduğunun hem de bunu önleyemediğinin bir ifadesidir. Devamında özetlediği gibi: 'Yetenek ve bilgelikle donatılmış olan Papa, hem yazılı bir eylemle hem de dürüst bir konuşmayla tüm konseye ve baronların huzurunda Toulouse Kontu'nun bir sapkın olduğunu düşünmediğini ve tam tersine onu söz ve davranışta iyi bir Katolik olarak gördüğünü açıkça ifade etti. Ancak daha sonra. . . Kendisini korkutan din adamlarının korkusuyla topraklarına el koydu.'¹⁴⁹ Bu sunum Charters, Chronicles and Troubadour Poems 35 146 Age, vol. 2, Giriş, s. xiv. 147 S. Kuttner ve A. Garcia y Garcia, 'Dördüncü Lateran Konseyine Yeni Bir Görgü Tanığı (1215)', Traditio 20 (1964), s. 115-78, s. 123-9, çev. C. Fasolt, 'Dördüncü Lateran Konseyinin Görgü Tanıklarının Anlatımı (1215)', Ortaçağ Avrupası'nda, ed. J. Kirshner ve K. F. Morrison, Readings in Western Civilization 4 (Chicago 1986). 148 Chanson, cilt. 2, 143, s. 43: 'de pietat e d'ira n'al cor tant doloiros qu'en sospira en plora de sos olhs ambedos'. 149 Age, s. 42-3: 'Mas pero l'Apostolis, qu'es savis e guiscos, denant total la cort e vezen dels baros

Her bir yazı ve vaaz için, Tholosa Kontu'nun, dünyanın dört bir yanından gelenleri geri çevirmediği, ve Katolikler için bir faitz ve en yanıtlar olarak, bir zamanlar Katolikler için bir cevap olarak, kuşların girişleri için bir kez daha dinlendiği için bunu yapmadığı görülüyor. toprak.'

--- SAYFA 65 ---

Papalık tutumları dikkat çekicidir, ancak Chanson'un devamında anlatıldığı gibi Innocentius'un davranışının doğası gereği olası olmama durumu, bu kaynağın güvenilir ve iyi bilgilendirilmiş bir açıklama olarak kabulü açısından sorunlar sunmaktadır. Ancak bu sorunlar çözümsüz değildir: Devamın güvenilirliğini ve Papa'yı sunuşunu, kuşkusuz bir parçası olduğu daha sonraki Haçlı karşıtı yazı geleneği içinde yorumlanırsa kabul etmek mümkündür. On üçüncü yüzyılda Peire Cardenal ve Tomier ve Palaizi¹⁵⁰ gibi hem Haçlı Seferi'ni hem de Kilise'yi eleştiren ozanların Fransa'nın güneyindeki varlığı, Fransız ve İtalyan Haçlı Seferi yazımı okullarının yaklaşımlarındaki farklılıkları, Chanson'un devamı gibi kaynakların yorumunu belirleyen farklılıkları belirsizleştirdi. Okullar arasındaki bu farklılık, 1220'lerin sonlarında ve 1230'larda, Languedoc'un kraliyet tarafından fethedilmesi ve Engizisyon'un kurulmasının, Languedoc'taki Kilise eleştirisini tehlikeli bir uğraş haline getirdiği zaman ortaya çıkmış gibi görünüyor: örneğin Guillem Figueria'nın sirventes'ini söylemek, Toulouse'daki Engizisyon tarafından bir suç olarak görülüyordu.¹⁵¹ Peire Cardenal, açıkça din karşıtı bir tarzda yazmaya devam edebildi. çünkü Toulouse'lu VII. Raimond'un korumasından yararlanıyordu ve muhtemelen eserleri şüphe götürmez ve ortodoks bir dindarlıkla aşılanmıştı.¹⁵² Bu korunan konuma sahip olmayanlar için, Kilise ve papalığa yönelik açık eleştiri çok daha tehlikeli olurdu ve bu düşüncenin Chanson'un devamını şekillendirmiş olması muhtemeldir. Albigensian haçlılarına ve hatta ölen papalık elçilerine yönelik eleştiriler, Engizisyon için açıkça papalığa karşı yapılan tiradlardan daha az tehdit ediciydi. Chanson'un devamı, Haçlı Seferi'nin anonim tarihinin yazarı gibi, Haçlı Seferi karşıtı bir duruş sergilemeyi başardı, ancak Masum'u doğrudan eleştiremedi. Bu nedenle, Dördüncü Lateran Konseyi'nde Toulouse Kontu'na yapılan muamelenin günah keçisi, Languedoc'un din adamları olmak zorundaydı; lider rol, devam başladığında güvenli bir şekilde ölmüş olan, papalık elçisi ve Narbonne Başpiskoposu Arnould Amaury'ye verilmişti. Papa'nın devamın yazarı tarafından onaylanarak tasvir edilmesi için, yazarın kaygılarına sempati duyan biri olarak sunulması gerekiyordu. Bu nedenle Masum, haçlı seferine karşı çıkıyor ve Toulouse Kontu'nun topraklarını elinde tutmasına izin verilmesi konusunda endişeli görünüyor. Papa'nın bu sunumunun kurgu olduğu ya da güvenilmez bilgilerin sonucu olduğu düşünülerek göz ardı edilmemelidir. Bu, yaklaşık 1230'dan sonra Languedoc'ta Haçlı karşıtı yazılara uygulanan sınırlamaların gerektirdiği bir çarpıtmadır: Haçlı seferini eleştirmek mümkündü, ancak papalığın Haçlı karşıtı yazı bağlamında eleştirisi ancak İtalya'dan güvenli bir şekilde yapılabilirdi. On üçüncü yüzyılda Languedoc'ta haçlı seferini desteklemek için yazılanlar, haçlı seferini eleştiren gelenekle karşılaştırılabilecek bir geleneğe dönüşmedi; ancak bu, daha sonraki haçlı seferi yanlısı yazıların 36 The Southern French Asilzade ve Albigensian Crusade 150 I. Frank, 'Tomier and Palaizi, ozanlar Tarasconais 1199-1226', Romanya 78 olduğu anlamına gelmez. (1957), s. 46-85. 151 Thropp, 'Eleştiri', s. 383. Toulouse Engizisyonu'nun Languedoc yazımı üzerindeki genel etkisi için bkz. Anglade, Littérature méridionale, s. 89-92. 152 Anglade, Littérature méridionale, s. 87.

--- SAYFA 66 ---

Languedoc'ta tamamen yok. Haçlı seferinden sonra yazılan başlıca Haçlı yanlısı anlatım, Guillaume de Puylaurens'e atfedilen kroniktir. Yazar, giriş bölümünde, Pierre de Castelnau'nun 1203'teki elçiliğiyle başlayıp 1272'de sona eren Languedoc'ta sapkınlığa karşı verilen yetmiş yıllık mücadelenin öyküsünü anlatmaya çalıştığını belirtmişti.¹⁵³ Bununla birlikte, kronik, Haçlı Seferi'nden önceki on ikinci yüzyılın sonlarında Toulouse'un kontları, piskoposları ve vatandaşları hakkında sağladığı bilgiler nedeniyle özellikle ilginçtir. Başka hiçbir anlatı kaynağının kapsamadığı dönem. Metinde ismi belirtilmeyen kroniğin yazarı, kendisini Languedoc'un yerlisi olarak tanımlıyor ve bir noktada çocukluğunda Toulouse sokaklarında yaşadığı bir anıdan alıntı yapıyor.¹⁵⁴ Hem Toulouse Piskoposu Foulques¹⁵⁵ hem de Albi Piskoposu Guillem Peire ile kişisel olarak konuştuğunu belirttiği için, bir noktada muhtemelen Toulouse Piskoposu'nun ailesiyle ilişkiliydi.¹⁵⁶ Chronicle'in hayatta kalan en eski el yazması, yazarının adını şu şekilde adlandırıyor: Guillaume de Puylaurens¹⁵⁷ el yazmasının sahibi veya kopyacısı tarafından eklenen bir girişte bu atıf, eserin modern bilim adamları tarafından kabul edilmiştir. Tek sorun doğru Guillaume de Puylaurens'i bulmaktır. Chronicle'in yazarı genellikle 1230'larda ve 1240'larda¹⁵⁸ Puylaurens kilisesinin rektörü olan ve aynı zamanda Toulouse Engizisyonu'nda da çalışmış olan Toulouse piskoposlarının noteri olan usta Guillaume ile bağlantılıdır.¹⁵⁹ Bununla birlikte, aynı zamanda bir usta Guillaume aynı zamanda Toulouse'lu VII. Guillaume'lar aslında aynıydı. Chronicle'in modern editörleri olan ne Duvernoy ne de Sible ve Sively, Guillaume de Puylaurens'i hem piskoposlarla hem de Toulouse kontuyla ilişkili olarak görmekte herhangi bir zorluk görmediler; Sible ve Sible, Raimond VII'nin 1245'ten sonra Kilise ve Fransız Kraliyeti ile barıştığını ve sapkınlığa karşı bazı çabalar gösterdiğini söylüyor.¹⁶⁰ Öte yandan, Guillaume'nin vakayinamesi boyunca kendisini kararlı bir şekilde haçlı seferi taraftarı olarak gösterdiği ve Toulouse kontları da dahil olmak üzere buna karşı çıkanlara tamamen anlayışsız olduğu da kesindir. Bu görüşe göre Guillaume'nin Toulousa'daki kökenleri ona haçlı seferinin kurbanlarıyla herhangi bir özdeşleşme sağlamadı. Dossat, Guillaume hakkında onun 'kralcı bir yazar' olduğu yorumunu yaptı. . . Guillaume de Puylaurens, Charters, Chronicles and Troubadour Poems'in kayıpla kolayca uzlaşanların fikrini temsil ediyor. quod, ceptum pro fide catholica guardianda et pravitate heretica extirpanda in provincia Narbonensi, et Albiensi, Ruthenensi, Caturcensi, Agennensi diocesibus et quibusdam terris ultra Rodanum comitis Tholosani, vix infra LXX annorum spacium finem dinoscitur habuisse.' ¹⁵⁴ Age., 1, s. 34-5. ¹⁵⁵ Age, 7, s. 50-1. ¹⁵⁶ Age, 3, s. 36-7; 4, s. 40-1. ¹⁵⁷ Sible and Sively, Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. xx. ¹⁵⁸ Age, s. xxiii. ¹⁵⁹ Dossat, 'La croisade vu par les chroniqueurs', s. 234-7. ¹⁶⁰ Sible and Sively, Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. xxii, not 13.

--- SAYFA 67 ---

[Fransız Kraliyetine karşı] bağımsızlıkları", 161 yazarın, ne kadar terbiye edilmiş ve ıslah edilmiş olursa olsun, herhangi bir Toulouse kontunun papazı olduğu fikrine huzursuzca oturan bir izlenimi. Ancak 1240'larda Toulouse'da noter ve papaz hakkında yaşanan tartışma, bu şahsiyetlerden herhangi birinin kroniğin yazarı olarak tanımlanmasıyla ilgili bazı sorunları gölgeledi. Noter Usta Guillaume muhtemelen 1200 civarında veya öncesinde doğmuştu, sanki farklı bir kişi olsaydı, Toulouse kontunun papazı Guillaume'a hakim olurdu. Chronicle muhtemelen 1275/1276, 162'de yazılmıştır; bu da yazarın yazıldığı sırada yetmişli yaşlarının sonlarında olduğunu gösterir. Sible ve Sible'in "muhtemelen bu sıralarda öldüğü" sonucuna varmaları şaşırtıcı değil. 163 Usta Guillaume'un bu yaşa kadar yaşamış olması tamamen mümkün olsa da, bu kadar iddialı ve karmaşık bir çalışmaya başlaması pek olası değil. Chronicle'da yazar, anlattığı her şeyde kişisel hafızanın otoritesini ima etmek için büyük çaba harcadı; Giriş bölümünde söylediği gibi, yalnızca 'gördüğüm, duyduğum ya da en yakın kaynaklardan duyduğum ya da gelecek nesillere bırakılan diğer yazılardan çıkarımlarda bulunduğum şeyleri' aktarırdı. 164 Bu, Pierre des Vaux'nun Historia Albigensis'in önsözündeki benzer ifadesini tekrarlardı ve kişisel hafızanın on üçüncü yüzyılın sonlarında bile yazarın aksi takdirde bağımlı olacağı yazılı kaynaklardan daha güvenilir olarak görüldüğünü gösterdi. Bu nedenle yazarın anlattığı tüm olaylarla kişisel bir bağlantısı olduğu izlenimini yaratması önemliydi ve bu, Haçlı Seferi'nden çok önceki döneme kadar uzanıyordu. Her ne kadar St Bernard'ın 1145-165'te Toulouse'daki vaazına ya da Marcy'li Henry'nin 1178, 166'da Lavaur'a saldırısına görgü tanığı olmasa da, her iki olayın tanımında yazarla kişisel bir bağlantı ve bunların da kişisel anılara dayandığı ima ediliyor. Vakayinamenin yazarının 1200 dolaylarında doğduğu fikrini desteklemek için kullanılan bağlantılar işte bu bağlantılardır. Clairvaux'lu Bernard'ın vaazları üzerine yazar, St. Bernard'ın Verfeil lordlarına nasıl lanet ettiğini anlattı ve çocukluğunda (bebeklik döneminde) buranın baş lordu olan, o zamanlar asırlık bir insan olan Isarn Neblat'ın Toulouse'da büyük bir yoksulluk içinde yaşadığını gördüğünü söyledi. 167 Benzer şekilde, insanların çocukluğunda Marcy'li Henry'nin tekrar ortodoksluğa dönüştüğü ve bir din adamı haline geldiği bir kafir, Ariusçu Bernard Raimond hakkında konuştuğunu nasıl hatırladığını anlattı. Canon, bunun 'Haçlı seferinin Béziers'e gelmesinden çok önce' olduğunu belirtti. 168 Bununla birlikte, bu pasajlardan herhangi birini yazarın erken doğum tarihini doğrulayan bir şekilde okumak gerekli değildir. 38 Güney Fransız Asilleri ve Albigensian Haçlı Seferi 161 Y. Dossat, 'Le chroniqueur Guillaume de Puylaurens était-il chapelain de Raimond VII ou notaire de l'Inquisition Toulouse?', Annales du Midi 65 (1953), s. 343-53, s. 353. 162 Sible and Sively, Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. xxiv. 163 Aynı eser. 164 Guillaume de Puylaurens, önsöz, s. 28-9: 'de hiis, que vel ipse vidi, vel audivi e proximo duxi aliqua in scriptis posteris relinquenda'. 165 Age, 1, s. 32-5. 166 Age, 2, s. 34-7. 167 Age, 1, s. 34-5. 168 Age, 2, s. 34-7.

--- SAYFA 68 ---

Isarn de Verfeil, 1202'de Foix ve Toulouse kontları arasında bir anlaşmaya tanık olduğunda hâlâ Verfeil'in lorduydu¹⁶⁹ ve büyük olasılıkla haçlı seferi sonucunda topraklarını kaybetmişti. Chronicle'ın yazarı, Verfeil'in Bernard'ın laneti altındaki sorunlarını sadece hava ve kısırlığa değil, aynı zamanda savaşa da bağlıyor.¹⁷⁰ Eğer Isarn, 1145'te Verfeil'in genç bir lordu idiyse ve yazar onu bebek olarak gördüğünde yüz yaşındaydı, yani genellikle yedi yaşın altındaki bir çocuk anlamına geliyordu, bu 1225 gibi geç bir tarih olabilirdi ve 1215'ten önce olması pek mümkün değildi. Aynı şekilde, 1178'de Lavaur'a yapılan saldırı, yazarı anlattığı olaylarla ilişkilendirmeye çalışır ancak yazarın 1200 civarında doğumunu gerektirmez. Sible ve Sible bunun, yazarın Arian Bernard Raimond hakkındaki dedikoduları yaklaşık 1204,171 yılında çocukken duyduğu anlamına geldiğini ileri sürmüşlerdir; bu, yazarın bunun haçlı seferinden çok önce olduğu yönündeki açıklaması için pek ikna edici bir açıklama değildir. Bu yorum tüm pasajın son cümlesidir ve sadece yazarın bu olaylarla ilgili duyduklarına dair anılara değil, 1178 olaylarına gönderme yapması daha muhtemeldir; 1178, 1204'ten 1209'dan çok daha uzun bir zaman olarak daha meşru kabul edilir. Toulouse Piskoposu Foulques 1231'de öldü ve Albi Piskoposu Guillem Peire 1230'da öldü. Eğer vakayinamenin yazarı 1210-1215 yılları arasında doğmuşsa, genç bir adam olarak piskoposluk evine bağlıyken, muhtemelen 'Kilise'de kapsamlı ve ayrıcalıklı eğitim almışken onlarla karşılaşmış olması tamamen mümkündür. Çevresindekilerin Sible ve Sible Latince'sinin kalitesini öne sürmesi, onun erken yaşlardan itibaren almış olması gerektiğini gösterir.¹⁷² Duvernoy'un yorumladığı gibi, piskoposluğunun son yıllarındaki Foulques ile ilgili pasajlardaki ayrıntı düzeyi, yazarın 1228-30 yıllarında kendi ailesiyle bağlantılı olduğunu ima etmektedir.¹⁷³ O zamana kadar piskoposluk ve Engizisyon çevrelerinde aktif olan noter usta Guillaume'ye yapılan atıflar, 1254'te sona erdi ve kayıtlar neredeyse yirmi yıl boyunca sessiz kaldı. Ancak 1273'te, kraliyet yetkililerine karşı açılan bir davada, Aimery de Rouaix'in tanığı olarak bir usta Guillaume de Puylaurens görevlendirildi.¹⁷⁴ Bu boşluğun en olası açıklaması, Toulouse piskoposlarının noteri ve muhtemelen Toulouse'lu Raimond VII'nin papazı olan usta Guillaume'nin 1255 dolaylarında ölmesi ve de Puylaurens'i toponimi olarak kullanan ilk kişiden farklı olarak başka bir Guillaume'nin aktif olmasıdır. 1270'lerde Toulouse'da Albigensian haçlı seferinin tarihçesini yazdı. Bunu yaparken Guillaume, yetmiş yıllık savaşın tamamına tanık olduğunu ima etmek için büyük çaba harcadı, ancak bunu yapmış olması pek olası değil. Orijinallik iddiası Historia Albigensis'in iddiasını yansıtsa da Guillaume de Puylaurens'in vakayinamesi haçlı seferinin ilk yıllarının çağdaş bir anlatımı değildi. Toulouse'a odaklanması diğer kaynaklarda yer almayan değerli ayrıntılar sağlarken, onun anlatımı, daha doğmadan önceki olaylara bakan, on üçüncü yüzyılın sonlarına ait bir adamın anlatımıdır. Charters, Chronicles and Troubadour Poems 39 169 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 268. 170 Guillaume de Puylaurens, 1, s. 34-5. 171 Sible and Sively, Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. xxi, not 9. 172 Age, s. Xxi. 173 Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. 8. 174 Dossat, 'Guillaume de Puylaurens', s. 349; Sible ve Sively, Guillaume de Puylaurens, Giriş, s. xxiii.

--- SAYFA 69 ---

Haçlı seferini açıkça destekleyen daha sonraki bir yazar da Heisterbach'lı Caesarius'du. Heisterbach manastırındaki bu Sistersiyen keşişi, 1221 civarında başlayan *Dialogus Miraculorum* adlı eserinde, özellikle 1209'da Béziers'in yağmalanmasına odaklanan, Albigen haçlı seferinin kısa bir anlatımını içermektedir.¹⁷⁵ Bu pasaj, haçlı seferinden kaynaklanan en ünlü anekdotlardan birinin, Cîteaux Başrahibi Arnald Amaury tarafından haçlılara verilen talimatların kaynağıdır. ve papalık elçisi Béziers'in yakalanması üzerine: "İtiraflarından kafirler arasında Katoliklerin de bulunduğunu anlayınca Başrahip'e şöyle dediler: "Tanrım, ne yapacağız? İyiyi kötüden ayıramayız." Kafirlerin, büyük ölüm korkuları nedeniyle Katolikmiş gibi davranmalarından ve daha sonra ayrıldıklarında tekrar kötülüklerine geri dönmelerinden daha fazla korkan Başrahip'in, "Hepsini öldürün. Tanrı kendisinininkini bilecektir" dediği söylenir. ¹⁷⁶ Caesarius, Béziers'in yakalanmasıyla özellikle ilgileniyor gibi görünüyor ve genel olarak sapkınlık meselesinden çok buna daha fazla önem veriyordu.¹⁷⁷ Ne Béziers ne de Languedoc ile gözle görülür bir bağlantısı olmadığı için, onun açıklamasını, daha yerel bilgi kaynaklarıyla karşılaştırıldığında, yanlış ve eksik bilgilendirilmiş olarak göz ardı etmek kolay olurdu. Bununla birlikte, Caesarius'un Béziers'in yağmalanmasına ilişkin açıklaması, Albigenian haçlı seferi tarihi açısından son derece değerli olabilir çünkü bu, Sistersiyen papalık elçilerinin ve özellikle Arnald Amaury'nin Sistersiyen bakış açısını temsil eder. Caesarius'un Béziers ile ilgili iki anekdotunun orijinallliği, Arnald Amaury'nin yorumu ve İncil'in kafirler tarafından şehrin duvarlarından atılması¹⁷⁸, onun çuvallamayı anlatan diğer yazarlardan farklı bilgi kaynaklarına sahip olduğunu düşündürür ve örnek olarak Pierre des Vaux'nunki gibi yazılı bir anlatımı kullanmış olma ihtimalini ortadan kaldırır. Caesarius'un *Dialogus Miraculorum* için yalnızca yazılı kaynakları kullanmadığı, aynı zamanda manastırında anlatılan anekdotlardan ve hikayelerden de yararlandığı kabul edilmiştir.¹⁷⁹ Her Sistersiyen evi için, yıllık Sistersiyen Genel Bölümü önemli bir bilgi ve dedikodu kaynağıydı, 'tüm Avrupa'dan hikayelerin buluşma yeri'di'.¹⁸⁰ Heisterbach Başrahibinin Bölümden bu tür hikayeleri geri getireceğini varsaymak mantıksız görünmüyor, ve aslında *Dialogus*'un çeşitli noktalarında 40 Güney Fransız Asaleti ve Albigenian Haçlı Seferi ¹⁷⁵ Heisterbach'lı Caesarius, *Dialogus Miraculorum*, ed. J. Strange, 2 cilt. (Köln 1851), cilt. 1, s. 300-3. ¹⁷⁶ Age, s. 302: 'Cognoscentes ex itirafibus illorum catholicos cum haereticis esse permixtos, dixerunt Abbati: Quid faciemus, domine? Olmayanlar, iyiler ve kötüler arasında ayırım yapmaz. Times tam Abbas, aynı zamanda katoliklerin de aynı şekilde kutsal emaneti olarak kabul edildi ve ipsorum apcessum iterum ad perfidiam redirent, fertur dixisse: Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius (2 Tim. 2:19).' ¹⁷⁷ J. Berlioz, 'Tuez-les tous, Dieu reconnaître les siens': Le katliam de Béziers (22 Temmuz 1209) et la croisade contre des Albigeois vue par Césaire de Heisterbach (Portet-sur-Garonne 1994), s. 21. ¹⁷⁸ Heisterbach'lı Caesarius, cilt. 2, s. 302. ¹⁷⁹ Caesarius'un kaynakları hakkında bkz. B. P. McGuire, 'Written Sources and Sistersiyen İlham in Caesarius of Heisterbach', *Analecta Cisterciensia* 35 (1979), s. 227-82 ve 'Friends and Tales in Heisterbach'

Manastır: Caesarius of Heisterbach's *Dialogus Miraculorum*'daki Sözlü Kaynaklar, *Analecta Cisterciensia* 36 (1980), s. 167-247. ¹⁸⁰ McGuire, 'Yazılı Kaynaklar', s. 281.

--- SAYFA 70 ---

Caesarius, bir hikayenin kaynağı olarak Genel Bölüm'e atıfta bulunur.¹⁸¹ Béziers hakkındaki pasajında böyle bir bilgi vermese de, Arnould'un Languedoc'taki faaliyetlerine ilişkin Bölüm'e verdiği açıklamanın ya da Başrahipler arasındaki genel dedikodunun Caesarius'un benzersiz olay versiyonunun kaynağı olması mümkündür.¹⁸² Caesarius'un çalışması, Pierre des Vaux'nunki gibi, özellikle meşru bir kaynak olarak görülebilir, ancak iki açıklamanın yaklaşımı arasında belirgin bir fark var. Pierre des Vaux, daha önce tartışıldığı gibi, haçlı seferini ve Kilise'yi mümkün olduğu kadar iyi bir şekilde göstermek için tasarlanmış, haçlı seferinin resmi yasal versiyonunu sunuyordu. Béziers'in yağmalanması gibi talihsiz olaylara yaklaşımı, Kilise'nin aklanmasını sağlamak için hem haklı çıkarmak hem de küçümsemektir. Caesarius'un değeri, Béziers'in yağmalanmasına ilişkin versiyonunun, bu tür değerlendirmelerle bozulmamış Sistersiyen döneminin mirası versiyonu olması gerçeğinde yatmaktadır. Caesarius, tarikatın dışındakilere yönelik olmayan, tuhaf bir Sistersiyen bilgi kaynağı kullanıyordu ve bu kaynağın kullanımı aynı zamanda içseldi. Caesarius, Heisterbach'taki acemilerin ustasıydı ve Dialogus'un, tarikatın dışındaki herhangi bir dolaşımdan ziyade, Sistersiyen acemilerinin eğitiminde kullanılması amaçlanmış gibi görünüyor. Caesarius'un Béziers'in yağmalanmasına ilişkin anlatımı, Pierre des Vaux'nun anlatımına eşlik eden bir yazı olarak kullanılabilir, çünkü bu iki kaynak, aynı bakış açısını iki farklı biçimde temsil eder. Pierre des Vaux'nun açıklaması, Haçlı Seferi'nin Sistersiyen geleneğini meşrulaştırmak amacıyla dış tüketim için oluşturulmuştu. Caesarius'ununki, herhangi bir gerekçeden etkilenmeyen ve yalnızca iç tüketime yönelik olan Sistersiyen versiyonuydu.¹⁸³ Anlattığı olaylarla coğrafi veya zamansal yakınlık olmamasına rağmen, Caesarius'un Béziers'in yağmalanmasına ilişkin açıklaması, tarihçiyi, Albigensian haçlı seferine ilişkin tüm anlatı kaynakları arasında, haçlı seferinin ilk liderinin gerçek düşüncelerine en yakın olanı getiriyor. Charters, Chronicles and Troubadour Poems 41 181 Örneğin, Caesarius of Heisterbach, cilt. 2, s. 248: 'Episcopus vero pavens miraculum ubique divulgavit, per quem etiam quibusdam Abbatibus ordinis nostri innotuit, qui anno praeterito illud in Capitulo generali recitaverunt, cunctis Deum glorificantibus.' 182 J. C. Moore, Arnould Amaury'nin sözde yorumundaki İncil referansının şunu iddia etmiştir: Béziers bunun Caesarius'un edebi bir kompozisyonu olduğunu öne sürüyor. Ancak Arnould Amaury gibi eğitilmiş bir Sistersiyen'in normal konuşmasında bu tür alıntılar yapması ya da yaptığına inanılması hiç de imkansız değil. J. C. Moore, Papa III. Masum (1160/1-1216). Köklendirmek ve Dikmek (Leiden ve Boston 2003), s. 180. 183 Béziers'in yağmalanması, Caesarius'un daha iyi bilinen kaynaklardan açıkça farklı, içsel, Sistersiyen versiyonunu sunduğu tek konu değildir. Örneğin Molesme'ye karşı tutumu, emri haklı çıkarmaya yönelik herhangi bir endişenin olmaması nedeniyle Exordium Primum'da belirtilenden çok daha az sert. McGuire, 'Yazılı Kaynaklar', s. 230-1.

--- SAYFA 71 ---

3 Haçlı Seferi Kurbanları: Trencavel'e Karşı 1209 Seferi R AIMOND ROGER, on birinci yüzyılın ortalarına ve sonrasına kadar uzanan güçlü ve büyük ölçüde bağımsız Trencavel vikontları serisinin sonuncusuydu. Trencavel ailesinin kaydedilen en eski üyesi, yaklaşık 918'de Toulouse Kontu yönetimindeki Albi Vikontu Bernard'dı. Bernard'ın torunu, aynı zamanda Bernard, onuncu yüzyılın ortalarında mirasçı Gauze ile olan evliliği aracılığıyla Nîmes vikontluğunu elde etti² ve aile, Raimond Bernard Trencavel'in evliliğinin bir sonucu olarak 1068'de Carcassonne, Béziers ve Razès'in lordları oldu. Albi ve Nîmes Vikontu (ö.1078), Carcassonne Kontu Pierre Raimond'un (ö.1065) kızı Ermengarde'ye.³ Oğulları Bernard Aton IV (1078-1130), Carcassonne Vikontu, Béziers, Albi, Razès, Nîmes ve Agde idi ve bu toprakları üç oğlu arasında paylaştırdı. Carcassonne, Albi ve Razès, en büyük oğlu I. Roger'ın (1130-1150) elindeyken, ikinci oğlu Raimond Trencavel I (1130-1167), Béziers ve Agde Vikontu oldu ve en küçüğü Bernard Aton V (1130-1163), Nîmes vikontluğunu aldı.⁴ Raimond Trencavel, Carcassonne Vikontu oldu, Razès ve Albi, I. Roger'ın 1150'ste sorunsuz ölümü üzerine bu toprakları bölünmeden en büyük oğlu II. Roger'a (1167-94) devretti.⁶ Raimond Roger, 1194'te dokuz yaşındayken babası II. Roger'ın yerine geçti.⁷ 1203'te Guillem VIII de Montpellier'in (ö.1202) kızı Agnes ile evlendi ve kendisinden Raimond Trencavel II adında bir oğlu oldu. (1207-s. 1263). Nîmes, Raimond Trencavel ve Bernard Aton V arasında yaşanan anlaşmazlıklar sonrasında bölünmüş olan Agde ile birlikte 1214 yılında Simon de Montfort'a teslim edilene kadar ailenin genç kolu tarafından yönetilmeye devam etti.⁹ 1 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 128. 2 Aynı eser. 3 LFM, cilt. 2, s. 299-302, 322-4; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 548-54, 557-60. 4 CT, fos. 173-173v; Doat 166, fols. 151-152v. 5 CT, fols. 1-1v. 6 Mahul, cilt. 5, s. 271-2. Bu vasiyet, Raimond Trencavel'in 1167'deki ölümünden on üç yıl önce, 1154'te yapıldı, ancak tüm vizkontlukların II. Roger'a mirasına ilişkin hükümleri değişmeden kalmış gibi görünüyor. 7 Aynı eser, s. 283-4. 8 CT, fos. 247-8; Doat 75, arkadaşlar. 46-48v. 9 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1122-4.

--- SAYFA 72 ---

Languedoc'taki Trencavel iktidarı, Albigensian haçlı seferinin 1209'daki ilk seferinin sonunda Raimond Roger'in ölümüyle sona erdi. Haçlılar, Haziran 1209'da papalık elçisi Cîteaux Başrahibi Arnould Amaury'nin¹⁰ önderliğinde Lyons'ta toplanmışlardı; burada onlara, Toulouse'lu VI. Papalık elçisi Milo'nun kilisesi.¹¹ 15 Temmuz'da Montpellier'e vardılar ve ardından batıya, Languedoc'a doğru ilerlediler; burada ilk hedefleri Raimond Roger'in topraklarıydı.¹² Vikont, Albigensian haçlılarının gelişinin kendisine oluşturduğu tehlikeyi anlamakta yavaş davrandı; 1209 baharında amcası Raimond VI tarafından kendisine yapılan teklifleri reddetti¹³ ve Raimond'un Haziran ayındaki teslimiyetine kadar haçlılara boyun eğme girişiminde bulunmadı.¹⁴ Raimond Roger elçilere yaklaştığında teslim olma girişimi reddedildi¹⁵ ve savunmalarını hazırlamak için topraklarına geri döndü. Haçlılara karşı duracağı Carcassonne'a doğru yola çıkmadan önce Béziers'e kısa bir ziyarette bulundu.¹⁶ 22 Temmuz 1209'da Béziers, haçlı ordusuna düştü.¹⁷ Bunu takip eden yağmalamanın dehşeti, haçlıların Béziers ve Carcassonne arasında çok az muhalefetle karşılaşmasını sağladı ve rotaları üzerindeki kalelerin sakinleri yaklaşırken kaçtı.¹⁸ Carcassonne'un iki banliyösü aşağıda yer alıyordu. Daha az tahkim edilmiş olan Cité, 4 ve 8 Ağustos 1209'da haçlılar tarafından ele geçirilirken, Cité kuşatma altına alındı.¹⁹ Müstakbel Béziers lordunun maruz kaldığı mali zorluklardan kaçınmak için, Cité'nin saldırı yoluyla ele geçirilmemesi gerektiğine karar verildi.²⁰ Şehir açıkça uzun bir kuşatma için yeterli donanıma sahip değildi ve şehir sakinleri aşırı kalabalıktan, su kıtlığından ve sıcaktan muzdaripti.²¹ Haçlılar, mısır değirmenlerinin kaçan yerliler tarafından tahrip edilmesine rağmen bol miktarda malzemeye sahip görünüyorlar ve Arnould Amaury'ye bu organizasyon başarısı için Şeytan'dan para alan bir büyücü lakabı verildiği söyleniyor.²² Kuşatmanın başlamasından kısa bir süre sonra Aragonlu Pere, vikont adına haçlılara aracılık etmek için Carcassonne'a geldi,²³ fakat Haçlı Seferi Kurbanlarını elde edemediğini kanıtladı. des Vaux, xiv, 565; Guillaume de Tudela, 12-13, s. 34-9. 11 PL 216, 90-8. 12 Guillaume de Tudela, 15, s. 44-7. 13 Age., 9, s. 26-7: 'Lo coms s'en retornè a coita d'esperon, lo vescomte son bot merceia e somon que no guerrei ab lui ni no lh mova gerginlik, e que sian amdui a la savunma, qu'ilh ni l pais no caian en mal yıkım. El no dig anc d'o, enan li dig de no, e son se mal partit, e l coms s'en avi felo, e vai s'en en Proensa az Arle e az Avinhon.' 14 Age, 11, s. 32-3. 15 Aynı eser. 16 Age, 16, s. 48-9. 17 Age, 22, s. 60-1; Pierre des Vaux, xvi, 565-7. 18 Pierre des Vaux, xvii, 567. 19 Age., 568. 20 age. 21 Guillaume de Tudela, 30, s. 76-7. 22 Pierre des Vaux, xvii, 568: 'inde et dicebant haeretici, quod abbas Cisterciensis magus Erat, daemonusque adduxerat in specie hominum, quia videbatur eis quod nostri non Comedebant'. 23 Guillaume de Tudela, 27, s. 70-1.

--- SAYFA 73 ---

Haçlıların Raimond Roger'ın kabul edeceği şartlar. Pere hayal kırıklığı içinde Aragon'a gitti ve Raimond Roger, müzakere vaadiyle güvenli bir şekilde Carcassonne Şehri'nden çıkarılmasına izin verdi ve esir alındı.24 Haçlılar kasabayı ele geçirirken, Cité'nin savunucularının ve vatandaşların yalnızca giydikleri kıyafetlerle ayrılmasına izin verildi. Raimond Roger'ın kendisi de eski sarayının zindanında alıkonulmuştu.25 Daha sonra Arnould Amaury, Carcassonne için en güçlü haçlılar arasından yeni bir vikont bulmaya koyuldu. Arnould'un Papa Innocent'e gönderdiği rapora göre, Simon de Montfort doğal ve bariz seçimdi: 'Kutsal Hazretleri'nin iyi tanıdığı asil adam Simon de Montfort'tu sanıyoruz. . . bu toprakların prensi ve efendisi olarak ortak konsey tarafından seçilir.'26 Ancak hem Guillaume de Tudela hem de Pierre des Vaux, seçimle ilgili açıklamalarında Simon de Montfort'un hiçbir şekilde Arnould'un birinci, hatta ikinci tercihi olmadığını ve mirasçının Simon'a görev teklif etmeden önce Nevers Kontu ve Burgonya Dükü ya da St Pol Kontu tarafından reddedildiğini açıkça belirtiyorlar.27 De Montfort'un Vikont olarak onaylanması Carcassonne, Kasım 1209'da III. Innocentius tarafından28 ve Haziran 1210'da Albi Vikontu29 olarak. Raimond Roger'ın dul eşi Agnes ile 25 Kasım 1209'da, emekli maaşı karşılığında Pézenas ve Tourbes'teki çeyiz topraklarını Simon'a30 teslim etmesiyle ve 11 Haziran 1210'da Minerve kuşatması sırasında üç yaşındaki çocukla anlaşmalar yapıldı. Babasının toprakları ve unvanları üzerindeki tüm haklardan feragat eden II. Raimond Trencavel.31 Simon'un Trencavel topraklarına sahip olduğu nihayet Ocak 1211'de Narbonne Konseyi'nde Aragonlu Pere'nin Carcassonne'a olan hürmetini kabul etmesiyle doğrulandı.32 Languedoc'ta kalan az sayıda haçlının ilk seferde ele geçirilen toprakların çoğunu kaybettiği 1209/1210 kışındaki ilk aksiliklere rağmen, Haçlı seferi askeri bir başarıydı. 1212 yılına gelindiğinde Simon de Montfort, Toulouse Kontu'nun hemen hemen tüm topraklarının ve Foix Kontu'nun topraklarının çoğunun efendisiydi.33 44'te Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 24 Age, 31-2, s. 76-81. 25 Age, 33, s. 80-3; Pierre des Vaux, xvii, 569; PL 216, 137-41, 141'de: 'vicecomitem Biterrensem haereticorum pessimorum defensorem teneat vinculis compeditum'. 26 PL 216, 140: 'nobilis vir Simon de Monteforti, sanctitati vestrae sicut credimus bene notus. . . in principem et dominum terrae ipsius de communio est electus'. 27 Pierre des Vaux, xvii bis, 569; Guillaume de Tudela, 34, s. 84-5. Pierre des Vaux bu reddin nedenini açık bir şekilde belirtmiyor, ancak bu pozisyonu hem 'bir yük hem de bir onur', 'onus pariter et Honorem' olarak nitelendiriyor. Guillaume de Tudela'ya göre, kontları caydıran şey, başka bir adama ait olan araziye almanın utancıydı ve kuzeyde zaten yeterli araziye sahip olmaları ve güney bölgelerini istememeleriydi. 28 PL 216, 151-2. 29 PL 216, 282-3. 30 Doat 75, fols. 3-8. 31 Baluze 81, fol. 25; Doat 75, arkadaşlar. 16-18. Teslim belgesinin her iki nüshası da 1211 tarihlidir, ancak tüzükte özellikle Minerve kuşatması sırasında yürürlüğe girdiği belirtildiği için 1210 tarihli olması gerekir. Teslim belgesi Simon de Montfort tarafından papalık elçileri Arnould Amaury ve Thedisius ile onların destekçileri Foulques, Toulouse Piskoposu Raimond'un huzurunda alındı.

Uzès Piskoposu ve Narbonne Başpiskoposu Berenguer. 32 Pierre des Vaux, xlvii, 604. 33 Age, lxiv, 645-6.

--- SAYFA 74 ---

Eylül 1213'te, Aragonlu Pere'nin Toulouse yakınlarındaki Muret Muharebesi'nde ölmesi, Aragonluların haçlı seferine müdahalesine son verdi ve Simon de Montfort'u özellikle güçlü bir konumda bıraktı.³⁴ Kasım 1215'teki Dördüncü Lateran Konsili'nde VI. Raimond, Simon de Montfort lehine ilçesinden mahrum bırakıldı ve yalnızca Provence'taki toprakları oğluna ayrıldı ve Foix ve Comminges'in kontları, Muret'te Aragonlu Peder ile savaşmış ve Kilise ile barışmışlardı.³⁵ Dördüncü Lateran Konsili'ni takip eden yıllarda, Provence'tan başlayarak Toulouse kontlarının talihinde bir canlanma yaşandı; burada en dikkate değer başarı, 1216'da uzun bir kuşatmanın ardından Beaucaire'in ele geçirilmesiydi.³⁶ Eylül 1217'ye gelindiğinde VI. Narbonnais, koital kalesi. Haçlılar tarafından uzun bir Toulouse kuşatması yaşandı ve bu kuşatma, Simon de Montfort'un 25 Haziran'daki ölümünün ardından ancak Temmuz 1218'de durduruldu.³⁷ 1219'da, gelecekteki Louis VIII (1223-1226) Prens Louis liderliğindeki bir sefer, Simon de Montfort'un en büyük oğlu Amaury yönetimindeki haçlıların kaderindeki düşüşü durduramadı ve haçlı seferi için eleman alımı, özellikle rakip rakiplerden dolayı sıkıntı çekti. Beşinci Haçlı Seferi'nin cazibesiydi.³⁸ Raimond VI 1222'de öldüğünde, bir kez daha Toulouse kontlarının başlıca topraklarının sahibiydi. Carcassonne, 1224 yılında Toulouse'lu VII. Raimond (1222-1249) ve Foix Kontu Roger Bernard (1223-1241) tarafından geri alındı. Raimond Trencavel yeniden vikont olarak atandı ve Amaury de Montfort tüm topraklarını Kraliyet'e devretti.³⁹ Raimond Trencavel, kasaba 1226'da Louis VIII'e ve Trencavel'e teslim olana kadar iki yıl boyunca vikont olarak kaldı. onu bir daha asla tutamayacaklardı.⁴⁰ Trencavel'in mülksüzleştirilmesi, haçlı seferinin erken başarısı açısından çok önemliydi. Simon de Montfort ve kalan birkaç haçlısının 1209-1041 kışının talihsizliklerinden sağ çıkmalarını sağlayan ve katılımlarını ödüllendirmek için yeni fethedilen bazı toprakların haçlılar arasında dağıtılmasını sağlayan şey, güvenli bir üsse sahip olmaktı. Simon de Montfort'un Eylül 1209'da Carcassonne Vikontu olarak atanmasının ardından Papa Innocent'e işaret ettiği gibi, 'çalışmaya katılanlar aynı topraklardan bir pay almayı hak ediyorlar'.⁴² Özellikle Carcassonne, Haçlı Seferi Kurbanlarıydı 45 34 Age, lxxi-lxxiii, 668-77; Chanson, cilt. 2, 135-8, s.12-21. 35 Languedoc hakkındaki tartışmaların tam açıklaması Guillaume de Tudela, cilt. 2, 143-51, s. 40-83. Uzlaşmalar, papalık elçisi Pietro di Benevento, Aquiro'daki S. Maria Kardinal Deacon'u (1213-16) tarafından 1214'te bu lordlarla varılan anlaşmaların tanınmasıydı. 36 Chanson, cilt. 2, 155-71, s. 104-205; Pierre des Vaux, lxxiii, 701. 37 Pierre des Vaux, lxxxv-lxxxvi, 708-12. 38 Guillaume de Puylaurens, ed. ve trans. Duvernoy, 29-30, s. 110-15. 39 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 574. 40 Age, cilt. 8, s. 846-8. 41 Pierre des Vaux, xxxii, 581; xxxiv, 582; C. M. Dutton, 'Albigensian Haçlı Seferinin Kurumsal Tarihinin Yönleri 1198-1229' (Doktora tezi, Londra Üniversitesi 1993), s. 36. 42 PL 216, 141-2, 142'de: 'illis qui Laboris participes eundem terrae secundum merita acceperint porsiyonem'.

--- SAYFA 75 ---

Aude nehri üzerinde stratejik bir konuma sahip, hem sığınak hem de Languedoc'un kontrolü için başlangıç noktası olarak uygun, güçlü bir tahkimat. Askeri mülahazalara dayalı olarak, ilk haçlı seferini Béziers ve Carcassonne'a karşı hedefleme kararı, hedeflerin kimin sahibi olduğuna göre değil, stratejik önemine göre seçildiği, haçlı seferinin Languedoc siyasetiyle ilgisi olmadığı görüşünü destekliyor gibi görünüyor. Bununla birlikte, haçlı seferinin hedeflerinin seçiminde bu kadar basit askeri mantığın çok önemli olduğu hiçbir şekilde kesin değildir. Aksine, Raimond Roger'ın topraklarının, Raimond Roger'ın elinde olması nedeniyle haçlı seferi tarafından saldırıya uğradığı ve böyle bir saldırı yaparak haçlıların on üçüncü yüzyılın başlarındaki Languedoc'un siyasi ve sosyal gerçekleriyle meşgul oldukları ileri sürülebilir. Toulouse Kontu'nun Haziran 1209'da Kilise'ye teslim olması ve bunun ardından haçlı seferine katılması⁴³, 10 Mart 1208 tarihli papalık mektubu Rem credulam audivimus'ta haçlılara verilen özel hedefi geçersiz kılıyordu. III. Innocentius, haçlı seferini çağırırken bunu, papalık elçisi Pierre de Castelnau'nun katili olduğu iddia edilen Toulouse Kontu'na karşı hedeflemişti. Innocent, Rem credulam audivimus'ta "güvenilir deliller nedeniyle onun kutsal adamın ölümünden suçlu olduğu varsayılıyor" diye yazmıştı. Sadece onu öldürmekle ve ona bir pusu hazırlamakla açıkça tehdit etmekle kalmadı, aynı zamanda katili büyük bir sıcaklıkla karşıladığı ve onu değerli hediyelerle ödüllendirdiği de söyleniyor.⁴⁵ Innocentius'un Languedoc'taki sapkınlıkla başa çıkmak için askeri güce ihtiyaç duyulduğuna 1208'den çok önce karar verdiği için⁴⁶ Pierre de Castelnau cinayetinin sadece bir haçlı seferine doğru kaçınılmaz ilerlemenin katalizörü olduğu ileri sürüldü.⁴⁷ Albigensian'ın kesinlikle doğru olduğu iddia edildi. Haçlı seferi, Innocentius'un Languedoc'taki sapkınlığa karşı çabalarının başlangıcını değil, yeni bir aşamasını işaret ediyordu. Papa'nın ilk tepkisi, hem sapkınları kendi dinlerine döndürmek hem de yerel kiliseyi daha etkin eyleme geçmeye teşvik etmek için bölgeye elçiler göndermek oldu.⁴⁸ Languedoc'un ilk elçileri, 119849 ve 119950'de papalık itirafçısı Kardeş Rainier (ö.1207/9) ve Santa Kardinal Rahibi John di San Paulo'ydu 46 Güney Fransız Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 43 PL 216, 90-8; Pierre des Vaux, xii-xiii, 563-5; Guillaume de Tudela, cilt. 1, 11-13, s. 30-9. 44 Pierre des Vaux, viii, 556-60; PL 215, 1354-8. 45 PL 215, 1354-8; Pierre des Vaux, viii, 556-60: 'Quia tamen certis indiciis, mortis sancti viri praesumitur esse reus, non solum ex eo quod publice comminatus est ei mortem et insidias paravit eidem, verum etiam ex eo quod occisorem ipsius in multam tanidikitatem admisit, et magnis donis Cinayetten Toulouse Kontu'nun bir hizmetlisinin sorumlu olduğu sıklıkla kabul edilse de, büyük ihtimalle bu olay onun talimatı olmadan işlenmiştir. Macé, Comtes de Toulouse, s. 339. 46 Innocentius'un Languedoc'taki sapkınlığa tepkisi özellikle H. Tillmann tarafından ele alınmıştır, Pope Innocent III (Bonn 1954), çev. W. Sax (Oxford 1980), s. 229-41 ve C. Thouzellier, Catharisme et Valdésisme en Languedoc à la fin du XIIe et au début du XIIIe siècle (Paris 1966), s. 183-212. 47 Sible ve Sively, Peter of les Vaux-de-Cernay, s. 38, not 48. 48 PL 214, 675-6; Reg. Innocenz III, cilt. 2, s. 237-8. 49 PL 214, 81-3; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 134-8. 1198'de Rainier aynı zamanda Innocentius'un mirasçısıydı.

Leon, Kastilya ve Portekiz'e gitti ve Languedoc'a Guy Kardeş eşlik etti. 50 PL 214, 675-6; Reg. Innocenz III, cilt. 2, s. 237-8.

--- SAYFA 76 ---

Prisca (ö.1214) 1200 yılında.⁵¹ Bu çabaları, 1203,52 yılında Fontfroide'deki Languedoc Sistersiyen evinden iki keşiş olan Pierre de Castelnau ve Raoul'un ve 1204 yılında Cîteaux Başrahibi ve Languedoc'taki papalık baş elçisi Arnald Amaury'nin büyük elçilikleri izledi.⁵³ Papalık noteri Milo, Toulouse Kontu VI. Raimond'un⁵⁴ isteği üzerine 1209'da Languedoc'a ek bir mirasçı olarak gönderildi ve onu 1210'da Milo'nun yerini doldurmak üzere terfi ettirilen Cenova kanonu Thedisius takip etti.⁵⁵ Innocentius'un Languedoc'taki büyük elçiliklerinin üyeleri, ya orijinal pozisyonlarında ya da yerel piskoposluğa yükseldikten sonra ölene kadar bölgede kaldılar.⁵⁶ Elçiler, girişimlerinde yardım edildi. Languedoc'ta sapkınlığa karşı çeşitli vaaz misyonları aracılığıyla, özellikle de Sistersiyenler⁵⁷ ile mücadele etmek için ve onlara Haçlı Seferi Kurbanları etrafındaki misyonlarda sıklıkla eşlik ediyordu⁴⁷ 51 John, Fransa'da Kardinal Octavianus'la birlikte Philip Augustus'un boşanması sorunuyla uğraşırken Languedoc'a gönderildi: PL 214, 903-6; Thouzellier, Catharisme, s. 156-8. Roma'da Duvarların dışındaki St Paul's'ta Benediktin keşişi olan John, 28 Mayıs 1198'de Santa Prisca'nın Kardinal Rahibi oldu. Celestine III yönetimindeki Curia'da özellikle aktifti ve Howden'lı Roger'a göre onun tarafından halefi olarak aday gösterilmişti. Howden'lı Roger, Chronica, ed. W. Stubbs, 4 cilt, cilt. 4, Rolls Series 51 (Londra 1871), s. 32. 9 Ocak 1205'te Sabina Kardinal Piskoposu oldu. 52 PL 215, 272-3; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 405-7; Pierre des Vaux, i, 543-6. Pierre de Castelnau'nun önceki kariyeri hakkında aşağıdaki sayfa 76-7'ye bakınız. 53 PL 215, 275; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 407. Arnald Amaury muhtemelen Katalon ailedendi ve dini kariyerine 1196'da Poblet Başrahibi olarak başladı. 1198'de Grandselve Başrahibi ve 1200'de Cîteaux Başrahibi oldu. Sonunda 1212'de Narbonne Başpiskoposu oldu ve 1226'da öldü. Arnald Amaury'nin hayatı ve kariyeri R. Foreville, 'Arnald-Amalric, archévêque de Narbonne (1196-1225)', Narbonne'da: Archéologie et histoire, cilt. 2, s. 129-46; M. A. Cabrer, 'El Muhterem Arnaldo Amalrico (1196-1226): Idea y Realidad de un Cisterciense des Cruzades', Hispania Sacra 48 (1996), s. 569-92; M. H Vicaire, 'Les clerics de la croisade', Paix de Dieu, s. 260-80 ve B. M. Kienzle, 'Innocent III's Papacy and the Crusade Years, 1198-1229: Arnald Amaury, Gui of Vaux-de-Cernay, Foulque of Toulouse', Heresis 29 (1999), s. 49-81. 54 PL 216, 100; Pierre des Vaux, ix, 561. Milo, Arnald Amaury'ye sağlayacağı genel yardımın yanı sıra, hem Toulouse Kontu'nun teklifini almak hem de Provence'taki Kilise'de reform yapmak üzere gönderildi. 55 PL 216, 173; Pierre des Vaux, x, 562. Thedisius, 1213'te Agde Piskoposu oldu: J. Despetis, 'Nouvelle chronologie des évêques d'Agde d'après les cartulaires de cette église', Mémoires de la Société Archéologique de Montpellier, 2. seri, 8 (1922), s. 4-101, s. 77. 56 Görevde ölen elçiler, 1207'de ölen Raoul, Ocak 1208'de öldürülen Pierre de Castelnau ve 1209'un sonlarında ölen Milo'ydu. 57 Örneğin, Osma Piskoposu Diego ve Dominic'in 1205'teki misyonları ve 1207'deki on iki Sistersiyen başrahibinin misyonları: Pierre des Vaux, v, 554. Haçlı seferi öncesinde ve sırasında vaaz vermede özellikle önemli olan kişiler, Haçlıların amcası Başrahip Guy des Vaux-de-Cernay (ö.1223) idi. tarihçi ve 1212'de Carcassonne Piskoposu olan Simon de Montfort'un ve 1206'da Toulouse Piskoposu olan Thoronet'li Abbot Foulques'in (c.1155-1231) arkadaşı: M. Zerner, 'L'abbé Gui des Vaux-de-Cernay, prédicateur de croisade', Cisterciens de Languedoc'ta, s. 183-204; P. Cabau, 'Foulque, Marchand et Troubadour de Marseilles, moine et abbé du Thoronet, évêque de Toulouse (v.1155/60-25/12/1231)', Cisterciens de Languedoc, s. 151-79; B. M. Bolton, 'Fulk of Toulouse: Başarısız Olan Kaçış', Kilise Tarihi Çalışmaları 12 (1975), s. 83-93; R. Lejeune, 'L'évêque de Toulouse, Foulquet de Marseille, et la principauté de Liège', Mélanges Felix Rousseau (Brüksel 1958), s. 433-48.

--- SAYFA 77 ---

Languedoc, çeşitli yerel piskoposlar tarafından, hiçbir zaman tam yasal statü verilmeden mirasçılara yardım ediyordu.⁵⁸ Bu elçiliklerin, Languedoc'taki sapkınlığı ortadan kaldırmak için tek başına yetersiz olduğunun anlaşılması, Pierre de Castelnau'nun öldürülmesinden çok önce gelmişti: Innocentius, papalık görevinin başlangıcından itibaren laik lordların katılımını sağlamaya çalıştı. 1198'de Midi halkını aralarındaki sapkınlık tehlikesi konusunda uyardı⁵⁹ ve Fransa Kralı Philip Augustus'tan (1180-1223) Languedoc'taki elçilere yardım etmesini ve 120460 ile Ocak ve Şubat 1205'te kafirlere karşı müdahale etmesini istedi.⁶¹ Aragon Kralı II. Pere'nin (1196-1213) yardımını almak için de benzer çabalarda bulundu. 1205 ve 120662 ve Mart 1208'de Fransa soylularına⁶³ ve Philip Augustus'a başka çağrılar gönderdi, ancak elçiler Arnould Amaury ve Milo'nun ek baskılarına rağmen haçlı seferi için kraliyet desteğini kazanamadı.⁶⁵ Innocentius'un haçlı seferi çağrısını laik yetkililerin Languedoc'taki sapkınlık sorununu çözmedeki bu tür başarısızlıkları ışığında anlamak mümkündür. İlk hedefinin kimliği de aynı şekilde şaşırtıcı değil. Raimond VI de St Gilles, Languedoc'un en güçlü lordlarından biriydi ve 1194'te Toulouse ilçesini devraldığından beri Kilise ile zayıf ilişkileri vardı. St Gilles Manastırı'na⁶⁶ yaptığı zulüm sonucunda 1196'da ve 1207'de tekrar aforoz edildi.⁶⁷ 1207 ve 1209'da Raimond, Languedoc'taki Kilise'ye karşı çok sayıda suçla suçlandı ve Provence'ta St Gilles ve Candeil manastırlarına yönelik zulümler, Carpentras ve Vaison piskoposlarına saldırılar, yasa dışı ücretler talep etme ve Orange Piskoposu'na kutsal günlerde savaşımayacağına dair verdiği yemini bozma da dahil.⁶⁸ Ruhban karşıtlığının bu kanıtlarına ek olarak Raimond VI da suçlandı. (1202-23), Acqs'lı Navarrus, Couserans Piskoposu (1208-16), Raimond de Mos d'Andre, Uzès Piskoposu (1212-27). Bu piskopos elçilerinin statüsüne ilişkin bir tartışma için bkz. Dutton, 'Aspects', s. 67-135. 59 PL 214, 81-3; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 134-8. 60 PL 215, 361-2; Reg. Innocenz III, cilt. 7, s. 128-9. 61 PL 215, 501; Reg. Innocenz III, cilt. 7, s. 336-9. PL 215, 526-8; Reg. Innocenz III, cilt. 7, s. 372-4. 62 La documentacion pontifica hasta Inocencio III 965-1216, ed. D. Mansilla (Roma 1955) s. 351-2 ve 368-9. II. Pere'nin Languedoc, Innocent ve Albigensian haçlı seferine katılımı hakkında, bkz. D. Smith, 'Innocent III and Aragon-Catalonia: Studies on Papal Power' (Doktora tezi, Birmingham Üniversitesi 1997), s. 94-165 ve 'Peter II of Aragon, Innocent III and the Albigensian Crusade', Innocenzo III Urbs ve diğerleri Orbis, cilt. 2, s. 1049-64; T. N. Bisson, The Medieval Crown of Aragon (Oxford 1986), s. 38-40; A. Luchaire, Masum III, 6 cilt. (Paris 1906-8), cilt. 5, Les Royales Vassales de Saint-Siege, s. 50-7; Ventura, Pere el Catolic, özellikle. sayfa 89-225; E. Bagué, 'Pere el Catolic', P. E. Schramm, J. F. Cabestany ve P. Bagué, Els Primers Comtes-Reis (Barcelona 1960), s. 103-45. 63 PL 215, 1359-60. 64 PL 215, 1358-9. 65 Pierre des Vaux, x, 562. Innocentius, Ekim 1208'de (PL 215, 1469-71) ve Şubat 1209'da (PL 215, 1545-6) Fransa lordlarının ve bizzat Philip Augustus'un haçlı seferine katılmasını daha da teşvik etti.

66 PL 206, 1155-6; de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 436, Innocent tarafından Kasım 1198'de kaldırıldı: PL 214, 374-5; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 595-7. 67 PL 215, 1166-8; Pierre des Vaux, iii, 551. 68 PL 216, 90-8; PL 215, 1166-8.

--- SAYFA 78 ---

kendi sarayındaki önemli sapkınlara hoşgörü gösterecek kadar sapkınları savunmak ve desteklemek.⁶⁹ Pierre de Castelnau cinayetine karıştığı suçlamasını bu kadar kolay inandırıcı kılan, Raimond'un Kilise'ye karşı daha önceki davranışydı. Ancak bu bağlama rağmen, Innocentius'un elçisinin ölümüne duyduğu öfke, onun haçlı seferi çağrısında açıkça bir etkendi. Guillaume de Tudela'ya göre: 'Papa, elçisinin öldürüldüğü haberini duyduğunda emin olabilirsiniz ki hoşnutsuzdu: öfkeyle çenesini ellerinin arasına aldı ve orada şapelde yatan Compostella'lı Aziz James'i ve Romalı Aziz Peter'i çağırdı. Daha sonra lanetleme formülünü telaffuz etti ve mumu söndürdü.'⁷⁰ Cinayete askeri güçle karşılık verme kararı, uzun süren bir düşüncenin sonucu gibi görünmüyor.⁷¹ Languedoc'tan bir habercinin 120872 Şubat sonlarından önce Roma'ya ulaşması pek olası değildi ve Papa'nın tepkisinin şiddeti onu, aksi takdirde alacağından daha aşırı bir konuma sürüklemiş olabilir; hatta daha sonra pişman olacağı bir pozisyona kadar. Raimond VI'nın cinayete karıştığına dair kanıtlar Papa'ya her zaman 1208'de olduğu kadar açık görünmüyordu: 1212'de Innocent, elçilerine Raimond'un suçluluğunun kanıtlanmadığını, sadece şüphelenildiğini hatırlatıyordu.⁷³ Bununla birlikte, Innocentius'un mirasçısı Pierre de Castelnau'nun öldürüldüğü haberine duyduğu öfke onu mektupta Toulouse Kontu'na karşı, karakterinin özeti gibi bazı aşağılayıcı söylemlere sürükledi. "değişken ve kurnaz, kurnaz ve tutarsız bir adam"⁷⁴ olarak Albigenian haçlı seferinin başlatılması, sapkınlığın kökünün kazınması için yerel laik katılımın hayati önem taşıdığı yönündeki papalık görüşünde bir değişikliğe işaret etmiyordu. Innocentius'un 1208'de Philip Augustus'a laik otoriteler tarafından da anlatıldığı gibi 49 69 Age, 1167: 'Impie, rawlis, et dire tyranne, non es confusus in pravitatem haereticam usque adeo declarare, ut ei qui te corripuit super haereticorum defensione answereris quod talem haeresiarcham, quemdam scilicet haereticorum episcopum, Katolikorum esse probaret için qui fidem eorum meliorem'i invenires?' ⁷⁰ Guillaume de Tudela, cilt. 1, 5, s. 16-17: 'Cant l'apostolis saub, cui hom ditz la roman, que sos legatz fo mortz, sapchatz que no lh fo bela, de mal yetenek que ac, se tenc a la maichela; ve Jacme, Compostela ve Peyre de Roma'nın Capeta'da geri getirilmesi. Cant ac sa orazo feita, excantit la candela.'⁷¹ Haçlı seferi çağrısı kararındaki acele izlenimi, Arnould Amaury'nin Papa'yı daha da hızlanmaya teşvik ettiğini anlatan Guillaume de Tudela tarafından da veriliyor: 'Efendim, Aziz Martin! Bu işte çok konuşmak ve geciktirmek; Haydi mektuplarınızı güzel Latince yazın, nasıl isterseniz öyle yazın, sonra yola koyulabilirim', Guillaume de Tudela, cilt. 1, 6, s. 20-1: 'Senher, per sant Martin! Uzun bir paraula d'aiso ve tek tren; car faitz far vostras cartas e escriure en latin aitals cum vos plaira, qu'iau me met' en camin.'⁷² Roma'ya giden habercilerin kimlikleri belirsizdir. Pierre des Vaux, Osma ve Raoul Piskoposu Diego'nun 1207'de ve Pierre de Castelnau'nun 1208'de ölümüne yanıt olarak geri kalan elçiler tarafından Roma'ya gönderilen Toulouse Piskoposu Foulques ve Couserans Piskoposu Navarrus'tan oluşan misyondan söz eder, ancak bu pasajın kronolojisi belirsizdir ve misyon 1209'a daha uygun bir tarih verilebilir: Pierre des Vaux, ix, 560-1; Guillaume de Puylaurens, çev. Sible ve Sible, s. 39, not 49. Guillaume de Tudela, Arnould Amaury'nin Roma'daki varlığından bahseder ve bu haberi Papa'ya getiren kişi o olabilir: Guillaume de Tudela, cilt. 1, 5, s. 16-19. ⁷³ PL 216, 613-14. ⁷⁴ Pierre des Vaux, iii, 558: 'homo versipellis et callidus, lubricus et inconstans'.

--- SAYFA 79 ---

sapkınlığın etkilediği bir bölgede Kilise'nin yok edilmesine yardım etme görevi vardı. Languedoc'taki sapkınlık karşıtı çabalara ilişkin vizyonunun, hem rahip hem de kral olan ve 'karşılıklı olarak birbirine yardım eden maddi ve manevi kılıçların her biri diğerine yardım edecektir' idealini temsil eden Melchisedec'in İncil'deki örneğini izlediğini söyledi.⁷⁵ Innocent'in Languedoc'ta sapkınlığa karşı yerel laik katılımın önemi, yalnızca Philip Augustus ile olan yazışmalarında değil, aynı zamanda Kont'un işbirliğini kazanma çabalarında da görülebilir. Toulouse, 1198'de başlıyor.⁷⁶ Albigensian haçlı seferi bu çabaların bir devamıydı; Innocentius, haçlı seferinin sapkınlığa karşı yerel seküler çabanın yerini almaktan ziyade bir araç olmasını amaçladı. Dolayısıyla yerel katılım son derece önemliydi.⁷⁷ Bu, Toulouse Kontu'nun kendisini dışlamıyordu: Haçlı seferinin ilk hedefi, yalnızca cinayete karıştığından şüphelenilen kontu cezalandırmak ya da yerine bir haçlı getirmek değil, aynı zamanda onu görevini yerine getirmeye ve sapkınlara karşı harekete geçmeye zorlamaktı: 'Eğer bu tür bir tacizle aklı başına gelmezse, ona karşı daha ciddi eylemlerde bulunmayı görevimiz haline getireceğiz ve o gerçekten de bunu yapacağına söz verdiğinde, tövbesinin şu kesin işaretlerini vermesi gerekir: sapkın ahlaksızlığın takipçilerinden mümkün olduğu kadar uzak durmalıdır.'⁷⁸ Her ne kadar Innocent iktidarının muhtemelen en azından kontun topraklarına geçici olarak el konulmasını içereceğini kabul etse de,⁷⁹ bu başlı başına haçlı seferinin hedefi değildi, daha ziyade Toulouse Kontu'nu sapkınlığa karşı müdahaleye zorlamaktı. Toulouse Kontu'nun teslim olmasının ardından haçlı seferi için başka bir uygun hedefin seçilmesi sorunu, çağdaş anlatıların ele aldığı bir sorundur. Pierre des Vaux, Haçlılar tarafından Béziers'e yapılan saldırının hiçbir açıklama gerektirmediği görüşündeymiş gibi görünüyor; sadece haçlıların 'birlikte yola çıktıklarını ve Béziers kasabasına doğru doğru adımlarını yönelttiklerini'⁸⁰ belirtti ve bunun Innocentius'un Mart 1208'de ortaya koyduğu haçlı seferinin asıl amacından bir sapmayı temsil ettiğinin farkında olmadığını gösterdi.⁸¹ Guillaume de Tudela'nın açıklaması Pierre des Vaux'nunkinden biraz farklıdır. ancak Béziers'e yapılan saldırının Toulouse Kontu'nun Haziran 1209'da haçlılara teslim edilmesiyle başlatılan bir karar sürecinin sonucu olduğunu kabul etmesine rağmen Guillaume, 1359'da PL 215, 1358-9: 'ad quod signandum rex regum et Dominus dominantium Jesus Christus ikinci sıra Melchisedec sacerdotis ve regis de utraque voluit stirpe nasci, sacerdotali videlicet et regali. Et principes apostolorum: Ecce gladii duo hic, id est simul, dicente demum Domino: satis est, legitur answerisse, ut materyali et manevi gladiis sibi invicem assistantibus, alter per alterum adjuvetur.' ⁷⁶ PL 214, 374-5; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 559-7. ⁷⁷ Innocentius'un özellikle 1209/1210 kışında haçlı seferine yerel katılımı artırma çabaları hakkında bkz. Dutton, 'Aspects', s. 36. ⁷⁸ Pierre des Vaux, viii, 559: 'Quod si nec sic vexatio dederit intellectum, manus nostras in eo curabimus aggravare. Si quo modo vero tatmin edici sözler sergileyecek, ipsum poenitudinis

suae haec signala praemittere oportebit, ut sic tot posse suo depellat hareticae secatores.' ⁷⁹ Pierre des Vaux, viii, 560. ⁸⁰ Pierre des Vaux, xv, 565: 'pergunt pariter, rectoque gressu perveniunt ad Biterrensem civitatem'. ⁸¹ Pierre des Vaux, viii, 556-60.

--- SAYFA 80 ---

Haçlı seferinin ilk hedefi olarak Béziers'in seçilmesine özel bir önem vermiyorlar, bunu yalnızca Languedoc'u ele geçirme genel amacının ilk adımı olarak görüyorlar: 'Karkasların tamamında kendilerine direnecek kimseyle buluşmayacaklarını ve Toulouse'u alacaklarını sandılar ama barışı sağlamışlardı. Carcassonne'u ve Albigeois'i alacaklarını söylediler.'82 Haçlı seferinin çağdaş tarihçileri bu nedenle Béziers'e saldırma kararını Languedoc'taki sapkınlığa karşı daha genel bir kampanyanın parçası olarak tasvir ediyorlar; burada Béziers sadece Montpellier'e olan yakınlığı nedeniyle ilk hedefti.83 Bununla birlikte, Pierre des Vaux ve Guillaume de Tudela'nın verdiği izlenime rağmen, Haçlıların önce Béziers ve ardından 1209 yazında Carcassonne'un, Languedoc'taki sapkınlığın genel olarak kökünü kazımdan daha acil amaçları olabilir. Haçlıların Béziers ve Carcassonne'a karşı kampanyasının sadece sapkınlıktan etkilenen iki arzu edilen kasabaya değil, özellikle Raimond Roger'a yönelik olduğu, haçlıların Narbonne'a karşı tutumlarından da anlaşılıyor. Narbonne, Carcassonne'un doğusunda ve Béziers'in güneybatısında yer alan, büyük ve önemli bir kasaba, Metropolitan'ın merkezi ve zengin bir ticaret merkeziydi.84 Bu, 1209 seferinin çağdaş anlatımlarında yer almıyor: Hem Guillaume de Tudela hem de Pierre des Vaux, Haçlıların doğrudan Béziers'ten Carcassonne'a ilerlediğini anlatıyor: 'Ve böylece, Béziers alınıp yok edildikten sonra, doğru adımlarımızı ona doğru yönlendirmeye karar verdik. Carcassonne.'85 'Üç gün [Béziers'teki] yeşil çayırlarda kaldılar ve dördüncü günde şövalyeler ve çavuşlar yola çıktılar ve sancakları yüksekte ve rüzgarda dalgalanarak ovalarda at sürdüler. Bir Salı akşamı, akşam duası okunurken Carcassonne'a geldiler.'86 Arnould Amaury'nin Eylül 1209'da Innocent'e sunduğu ve aynı zamanda Haçlıların Béziers'in ele geçirilmesinden doğrudan Carcassonne'a ilerlediklerini anlatan raporda da verilen izlenim budur: "Dolayısıyla, böylesine mucizevi ve dehşet verici bir olayın [Béziers'in yağmalanması] haberi evrensel olunca, halk dağlara doğru yola çıkıyordu. ve erişilemez yerler, Béziers ile Carcassonne arasında yüzden fazla soylu kale bırakılmış, yiyecek ve bırakılan eşyalarla tıka basa dolu. Haçlı Seferi Kurbanları 51 82 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 13, s. 38-9: 'No cujon trobar ome en trastot Carcasses, Tholoza cujan pendre, mas acordada s'es, Carcassona pendran, so dizon, e Albiges.'83 Bu aynı zamanda haçlı seferi tarih yazımının çoğunda izlenen yorumdur; örneğin bkz. Thouzellier, Catharisme, s. 230; Dutton, 'Yönler' s. 34. 84 On ikinci ve on üçüncü yüzyıllardaki Narbonne hakkında bkz. Narbonne'daki Emery, Heresy ve Inquisition; J. Caille, 'Les seigneurs de Narbonne dans le conflit Toulouse-Barcelone au XIIIe siècle', Annales du Midi 97 (1985), s. 227-44 ve 'Origine et développement de la seigneurie temporelle de l'archevêque dans la ville et terroir de Narbonne', Narbonne: Archéologie'de ve tarihi, cilt. 2, s. 9-36. 85 Pierre des Vaux, xvii, 567: 'Capta itaque et destructa civitate Biterrensi, proposuerunt nostri recto gressu tende Carcassonam.' 86 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 23, s. 62-3: 'Tres jorns an sojornat en les pratz verdejans, al quart jorn son mogutz cavalier e sirjans per la terra qu'es plana, que no i a disturbans, lors

estendartz dressatz contra lvent banoian'lar, bir dimartz al las vespras sonans vengro a Carcassona'dır.'

--- SAYFA 81 ---

kaçanların yanlarında götüremediği. . . ve böylece Zincirli Aziz Petrus bayramında tüm Hristiyan ordusu Carcassonne'a geldi.⁸⁷ Modern tarih yazımında bu çağdaş anlatımlar takip edilmiş,⁸⁸ haçlıların 1209'da Narbonne'un yakınından geçmedikleri, ancak Béziers'i neredeyse tam batıya doğru yönelten ve Narbonne'un oldukça kuzeyinden geçen modern D11/D610 rotasını izleyecekleri varsayımını sürdürmüştür. Ancak bu yol on ikinci ve on üçüncü yüzyıllarda kentler arasındaki ana yol değildi. II. Roger'ın, Béziers'ten Narbonne'a giden yolun bir kısmı için, ortak gelirin önemli bir bölümünü oluşturan yol geçiş ücreti olan guidagia'yı satması, bunun, geçiş ücreti almanın karlı olduğu Béziers'ten çıkan ana rota olduğunu gösteriyor. Öte yandan, Narbonne'dan kaçınan daha kuzeydeki rota için guidagia satışının olmaması, bu rotanın göreceli olarak önemsiz olduğunu gösteriyor. Béziers'ten ayrılırken haçlıların Narbonne yolunu tutması çok doğal olurdu. Haçlılar Narbonne'un sunumunu 1209'da almış görünüyolar: Guillaume de Catel, Languedoc'un 1633 tarihine, Narbonne'lu Vikont Aimery ve Başpiskopos Berenguer'in 1209'da haçlılara teslim edilişini kaydeden bir belgenin bir kopyasını da sapkınlığa karşı almayı vaat ettikleri önlemlerin ayrıntılarıyla birlikte dahil etti.⁹⁰ Belge 1209 tarihli ve de Catel bunu Temmuz ayı sonlarında, Béziers'in düşüşünden sonra ama haçlılar Carcassonne'a ulaşmadan önce yerleştirdi ve bu da ona Narbonne'un hemen teslim olmasını Béziers'in yağmalanmasının yarattığı korkuya bağlamasına olanak tanıdı. Her ne kadar de Catel'in versiyonu dışında belgenin günümüze ulaşan bir kopyası olmasa da, her zamanki doğruluğu göz önüne alındığında, anlatımının doğruluğundan şüphe etmek için özel bir neden yoktur ve tarihleme, onların en olası rotasıyla tutarlıdır. Ancak haçlılar kasabanın kontrolünü kendileri ele geçirme zahmetine girmemiş gibi görünüyor. Teslim olmasının ardından Viscount Aimery, haçlılara oldukça isteksiz bir destek verdi, ancak kendilerinin kasabada herhangi bir varlığını sürdürdüğü görülmemektedir. Örneğin Pierre des Vaux, 1210'da Simon de Montfort tarafından Puisserguier kalesinin kuşatılmasını anlatır.⁹¹ Bu kale Narbonne vikontundaydı ve bu nedenle Aimery'nin işbirliğine ihtiyaç vardı. Bununla birlikte, Puisserguier'in durumu Narbonne'u 52 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 87 PL 216, 137-41, at 139 yapacaktı: 'Disseminato ergo sölenti tanti miraculi usque adeo territi sunt universi, ut montana petentes et invia, inter Biterrensem et Carcassonam reliquerunt castra nobilia plusquam centum, referta tamen ciboriis et reliqua supellectili quam fugientes secum nequiverunt asportare. . . in festo sancti Petri ad vincula totus Christi exercitus Carcassonam pervenit.' ⁸⁸ 1209 seferinin en ayrıntılı kronolojisi J. Sumption tarafından verilmiştir, The Albigensian Crusade (Londra 1978), s. 93-4, haçlıların doğrudan Béziers'ten Carcassonne'a doğru ilerlediğini ve 28 Temmuz'da vardığını anlatır. Haçlıların 1209'da Narbonne ile olan ilişkilerine M. Roquebert, L'épopée cathare, 4 cilt. (Toulouse 1970-82), cilt. 1, s. 265. ⁸⁹ Ekim 1179: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 337-8; Haziran 1184: aynı eser, s. 377-9. Tüm bu işlemlerde yola 'caminum', yani yüksek yol adı verilir. Guidagia, bazıları tarafından alınan bir ücretti.

Languedoc'taki birçok lord tarafından defalarca yasa dışı olarak. Belirli topraklarda veya belirli bir yol boyunca yolculara eşlik edecek silahlı bir muhafızın parasını ödedi. ⁹⁰ de Catel, Mémoires, s. 792. ⁹¹ Pierre des Vaux, xxvii, 577.

--- SAYFA 82 ---

Bu seferi gerçekleştirmek için ideal bir üs olan Pierre des Vaux'nun anlatımından Simon de Montfort'un birliklerini Carcassonne'daki daha uzaktaki üssünden kaleye götürdüğü anlaşıyor. Bu dönemde Narbonne, haçlı seferinin liderleri ile düşmanları arasındaki toplantılara uygun, neredeyse tarafsız bir kasaba gibi işliyor gibi görünüyor: Aragonlu Peder nihayet Ocak 1211'de Carcassonne için Simon de Montfort'un hürmetini almayı kabul ettiğinde, bunu Narbonne'da yaptı.⁹² Hatta 1212'de, Narbonne halkı Guy ve Amaury de Montfort'un kasabada bulunması karşısında isyan çıkardığında,⁹³ orada olduğuna dair hiçbir ipucu yok. orada önemli sayıda haçlı askeri var. Haçlılar, Aimery'nin teslim olmasını kabul ederek ve ardından Narbonne'dan ayrılarak kasabaya karşı, Béziers ve Carcassonne'a karşı hemen açıklanamayacak farklı bir tavır sergilediler. Haçlıların Languedoc'ta bir fetih savaşına giriştikleri varsayılırsa, Narbonne onların dikkatini çekecek kadar zengin ve önemli olmalıdır; daha dini saiklerle anılırlarsa, Narbonne'un komşularıyla karşılaştırıldığında sapkınlıktan kayda değer ölçüde arınmış olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur. De Catel, Haçlıların Narbonne'u nasıl görmezden geldiklerini, Aimery ve Berenguer'in haçlı seferinin gelişinde sapkınlığa karşı uyguladığı önlemlerle açıklamaya çalıştı.⁹⁴ Bu tür son dakika önlemlerinin Arnould Amaury ve diğer haçlılar kasabaya saldırmaya karar vermiş olsalardı, özellikle de ne katı ne de geniş kapsamlı oldukları ve sadece sapkınların cezalandırılmak üzere adalete teslim edilmesi gerektiğini ve hiçbir kamu görevlisinin cezalandırılmaması gerektiğini belirttiği için, Arnould Amaury'yi ve diğer haçlıları etkilemesi pek mümkün değildi. sapkınlığa karşı bu tür temel adımların yalnızca 1209'da Narbonne'da atılmış olması, de Catel'in haçlıların orada yapacak hiçbir şeyi olmadığı iddiasını kesinlikle doğrulamaz ve Narbonne'daki durum ile Béziers veya Carcassonne'daki durum arasında haçlıların farklı tutumlarını açıklayabilecek niteliksel bir fark olmadığını öne sürer. Ayrıca Narbonne'lu Vikont Aimery'nin haçlıların elinde Raimond Roger'dan çok daha hoşgörülü bir muamele görmesinin de açık bir nedeni yok. Narbonne vikontlarının, Trencavel ile ortak olarak önemli siyasi ilişkileri, on ikinci yüzyıl boyunca Barselona ve Aragon kont krallarıyla olmuştur.⁹⁶ Aragonlu Pere'nin koruması Haçlı Seferi Kurbanları olmasaydı 53 92 Pierre des Vaux, xliii, 599. 93 Pierre des Vaux, lxii, 631-2. 94 de Catel, Mémoires, s. 792: 'mais ils trouverent que l'Archévêque et la Vicomte avoient si bien réglé les Affairs par les susdits établissements, qu'il ne s'y treuva rien à redire, et fuerent constraints de passer outre avoir attesté ces makaleler'. 95 Age. 96 Narbonne vikontları on ikinci yüzyılın başlarından beri Barselona ve Aragon kont krallarıyla yakından bağlantılıydı. Viscount Aimery II (ö.1134), Barselona Kontu III. Ramon Berenguer'in (ö.1130) üvey kardeşiydi: anneleri, Robert Guiscard'ın kızı Matilda'ydı. Aimery'nin varisi Ermengarde (1134-92), uzun hükümdarlığı boyunca Barselona-Aragon ile bağlantıyı sürdürdü ve Narbonne, on üçüncü yüzyılın başlarında Aragonlu Pere'nin nüfuz alanı içindeydi. Aimery IV (1205-39) döneminde Narbonne ayrıca

Güçlü Castilian de Lara ailesiyle akraba olduğu için Kastilya ile bağlantıları vardı.

--- SAYFA 83 ---

Raimond Roger'ı kurtarmak için yeterli olsa da, Aimery'nin Aragon'la olan bağlantılarının haçlıları ona saldırmaktan caydırması için açık bir neden yok. Aynı şekilde, Başpiskopos Berenguer'in Narbonne'daki varlığının, saldırmaya kararlı olsaydı Haçlılardan onu kurtarması pek olası değildir. Başpiskoposun bağlantıları da Aragonlu Pere ile⁹⁷ bağlantılıydı ve Arnould Amaury ile özellikle kötü bir ilişkisi vardı.⁹⁸ Haçlıların, saldırdıkları kasabalarda kendilerini nadiren din adamları tarafından engellendiğini hissettiklerini de belirtmek gerekir. Haçlıların, Pierre des Vaux'nun hararetli sözlerle tanımladığı⁹⁹ ve Simon de Montfort'un Béziers yönetimi sırasında¹⁰⁰ adına önemli çabalar sarf ettiği Béziers Piskoposu ile hiçbir kavgası olmasa da, piskoposun yine de Béziers'i terk etmesi ve laik yargı yetkisinin yarısına sahip olduğu bir kasabayı haçlıların yağmalamasını izlemesi bekleniyordu.¹⁰¹ Berenguer'in varlığının, Béziers'in davranışını etkilemesi pek mümkün görünmüyor. Haçlılar Narbonne'a doğru. Narbonne'un teslim olması kasabayı hem Béziers'in hem de Carcassonne'un direniş girişimlerinden farklı kılsa da, haçlılar 1209 seferlerinde yalnızca saldırganlığa yanıt vermiyorlardı. Guillaume de Tudela'ya göre Raimond Roger, Haçlıları Aimery ile aynı şekilde uzlaştırmaya çalıştı: 'Béziers Vikontu, etrafta dolaşan haberlerin doğru olduğunu, [Toulouse Kontu'nun] Kilise ile barıştığını görünce büyük üzüntü duydu. İmkani olsa benzer bir anlaşmaya varmaya hazırdı. Ancak mirasçı onu küçümsedi ve isteğini reddetti.'¹⁰² Narbonne'lu Aimery gibi Raimond Roger da, topraklarını doğrudan tehdit etmeden önce bile haçlılara teslim olmaya çalıştı. Raimond Roger'ın mirasçıya teslim olma girişimi, 1158 ile 1164 yılları arasında Kastilya Kralı III. Sancho'nun kraliyet korumasının komutanı ve VIII. 112. Bununla birlikte, bu Kastilya bağlantılarının Aimery'ye haçlılar tarafından nasıl davranıldığı üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur. Narbonne'daki de Lara hakkında bkz. Caille, 'Seigneurs', s. 239-44 ve on ikinci yüzyıl Kastilya siyaseti için bkz. özellikle B. F. Reilly, *The Kingdom of Leon-Castille under Queen Urraca 1109-1116* (Princeton 1982), s. 279-82 ve *The Contest of Christian and Muslim Spain 1031-1157* (Oxford 1992), s. 132-41 ve 169-71. 97 Berenguer, Pere'nin üvey amcasıydı ve Pere'nin büyükbabası Ramon Berenguer IV'ün gayri meşru oğluydu. 98 Bu, Berenguer'in Papa III. Innocentius'a elçiler tarafından kendisine nasıl davranıldığı konusunda başvurduğu 1204 yılına kadar uzanıyor: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 509-11. Berenguer'in Papa ve elçileri ile ilişkileri hakkında bkz. E. Graham-Leigh, 'İşe Alınanlar ve Çobanlar: Narbonne Başpiskoposu Berenguer (1191-1211) ve İdeal Piskopos', *English Historical Review* 116 (2001), s. 1083-102. 99 Pierre des Vaux, xvi, 566: 'magistrum videlicet Reginaldum de Montepessulano, virum aetate, vita, scientia venerandum'. 100 Örneğin, 1211 ve 1212'de pek çok küçük Béziers lordunu, Kilise'den ele geçirilen toprakların Béziers Piskoposu'na kapsamlı restorasyonu yapmaya zorladı: Doat 61, fols. 37-62v. 101 Vidal, *Episcopatus et pouvoir à Béziers*, s. 41-3.

102 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 11, s. 32-3: 'E cant le vescoms saub que hom ditz verament que l coms a faite patz, on plus pot se repent: Be s volgra acordar, si pogues ichament, mas el non o volc pendre, tan l'agro enient.' Buradaki mirasçı Milo'dur; Arnould Amaury'nin asistanı olarak Toulouse Kontu: PL 216, 100; Pierre des Vaux, ix, 562.

--- SAYFA 84 ---

Haçlılar tarafından Béziers ve Carcassonne'a uygulanan muameleden Narbonne'un gördüğü muamele, sadece haçlıların bu kasabalardan aldıkları tepkilerdeki görünür farkla açıklanamaz. Narbonne, Béziers ve Carcassonne arasındaki önemli farkın, ikincisinin Raimond Roger'a ait kasabalar olması, diğerinin ise olmaması olduğunu öne sürüyor. Vikontu Bernard Aton'un Raimond Roger'ın kuzeni olduğu Nîmes'in akıbeti de bu bağlamda ilginç. Nîmes vikontluğu 1214'te Simon de Montfort tarafından ele geçirildi ve Bernard Aton mülksüzleştirildi.¹⁰³ Haçlı seferinin ne çağdaş ne de modern anlatımlarında bu dikkate değer bulunmadı, ancak vikont sapkınlıkla herhangi bir bağlantıyla suçlanmadı, Languedoc'un doğusunda yer alan Nîmes, özellikle sapkınlığın yaygın olduğu bir bölgede değildi ve kasaba haçlı seferine karşı çıkmamıştı. Bernard Aton'un mülksüzleştirilmesinin görünen doğallığı, yaptığı veya yapmadığı herhangi bir şeyden ziyade aile geçmişinden kaynaklanıyor olabilir; bu, hedeflenenin kasabaları değil Trencavel olduğunun bir göstergesidir. Haçlılar, 1209 seferlerinde, bilinen sapkınlık merkezlerine saldırmak yerine, özellikle Raimond Roger'ı hedef alıyor gibi görünüyor. Haçlılar Montpellier'deyken Milo'nun Raimond Roger'ın teslim olmasını kabul etmeyi reddetmesi, onun zaten ilk hedef olarak seçildiğini gösteriyor ve Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesinin, Languedoc'taki seferlerine başlamadan önce haçlıların özel bir hedefi olduğunu öne sürüyor. Haçlı seferi hedefinin Toulouse Kontu'ndan Raimond Roger'a değişmesinin sorumluluğu birçok farklı faktöre atfedildi. Trencavel topraklarını haçlı seferinin özel bir hedefi olarak gören modern anlatımlar, bu değişikliğin Toulouse Kontu'nun haçlılar üzerindeki etkisinin bir sonucu olduğunu öne sürüyor ve Raimond VI'nın haçlı seferinde Raimond Roger'ı eski yararsız tutumundan dolayı cezalandırmak için bir fırsat görmüş olabileceğini öne sürüyor.¹⁰⁴ Kilise ile olan talihsiz ilişkileri göz önüne alındığında Raimond VI'nın haçlı seferi politikası üzerinde bu kadar geniş bir etkiye sahip olmasına izin verilmesi pek olası görünmüyor, ancak bu fikir bunun Haçlı Seferi olduğu yönündeki genel varsayımı gösteriyor. taktiklerinin tek sorumluluğu Haçlıların kendileriydi. Bu, Guillaume de Tudela'nın haçlıların Languedoc'a ilerleyişiyle ilgili açıklamasının verdiği izlenimi takip ediyor.¹⁰⁵ Bununla birlikte, Raimond Roger'ı hedef alma kararında bir miktar papalık ve meşru nüfuzun da olması mümkündür. Innocentius, Toulouse Kontu'nun reformunu haçlı seferinin temel hedefi olarak belirlerken, bunun nasıl başarılabileceğine dair bazı ipuçları verdi: 'Fakat eğer taciz, yukarıda adı geçen, kendi ölümünü onunla aynı fikirdeymiş gibi düşünmeyen Kont'un aklını başına getirirse ve utanç dolu yüzüyle Tanrı'nın adını aramaya başlarsa, bizi tatmin edebilmesi için iknanın tüm ağırlığını ona yüklemeyi ihmal etmemelisiniz ve Onu ve takipçilerini Haçlı Seferi Kurbanları'ndan kovarak Kilise'ye ve en önemlisi Tanrı'ya. 55 103 CT, fols. 247-8; Doat 75, arkadaşlar. 46-48v. 104 Sumption, Albigenian Haçlı Seferi, s. 84; W. L. Wakefield, Heresy, Crusade and Inquisition in Southern France 1100-1250 (Oxford 1974), s. 100; Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 245-6.

105 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 13, s. 36-9: 'Carcassona pendran, so dizon, e Albiges.'

--- SAYFA 85 ---

Haçlıların uygulayabileceği genel stratejiye ilişkin bu önerinin ötesinde Innocentius bu mektupta taktiksel hususlara değinmedi ve taktiksel kararların bizzat haçlılara bırakılacağı izlenimini verdi. Bununla birlikte, Papa'nın vekili Arnould Amaury ile Riez ve Couserans piskoposlarına Şubat 1209'da yazdığı bir mektubun önerdiği gibi, Haçlılar tarafından kullanılan taktiklerle ilgilenmiş olabilir.¹⁰⁷ Bu mektupta Innocent, Arnould'a Toulouse Kontu'nun Melgueil ilçesi hakkındaki talebini yerine getirmemeye karar verdiğini bildirdi. Toulouse Kontu kötü eylemlerine devam ederse, ilçenin sahibi olmasaydı Kilise'nin işlerinin hızlandırılacağı konusunda Arnould Amaury ile aynı fikirdeydi¹⁰⁸ ve elçisine, 'Zeki olduğum için seni bir hileye kaptım'¹⁰⁹ diyen Havari örneğini takip ederek, kontla başa çıkmanın en iyi yolunun kurnazlık ve tedbirli olmak olduğunu tavsiye etti. askeri bir bağlam ve kontun Melgueil'in elinde olması durumunda haçlılar için stratejik sonuçların değerlendirilmesi ve onun kapanış tavsiyesi de bu ışık altında görülmelidir. Arnould'a, Toulouse Kontu'nun müttefiklerinden ayrılabilceğini, böylece 'kötülüğe devam ederse, yalnız kalarak ve terkedilerek ona karşı daha kolay dava açılabilceği' tavsiyesinde bulundu.¹¹⁰ Bu mektupta Innocent, Toulouse Kontu gibi lordlarla ilişkilerinde siyasi ve dini konular ile haçlı seferinin iyiliği için yapılan askeri meseleler arasında herhangi bir ayırım görmediğini gösterdi. Mektup ayrıca, Innocent'in Arnould Amaury'den tavsiye almaya hazır olmasına rağmen askeri konularda son sözü başkasının söylemesi gerektiğini düşünmediğini de belirtiyor. Bu, Innocentius'un haçlı seferiyle ilgili politika ve stratejik kararların yanı sıra taktiksel kararların da papalığın korumasında olması gerektiği yönündeki görüşünü akla getiriyor. Haçlı seferinin ilk taktiklerinin Papa'nın sorumluluğunda olduğu varsayımı, Arnould Amaury'nin Raimond Roger'a karşı 1209 seferi sırasındaki davranışında da yansıtılabilir. Eylül 1209'da Simon de Montfort'un Carcassonne Vikontu olarak seçilmesine kadar¹¹¹ Arnould, haçlı seferinin hem gerçek hem de itibari lideri konumunu korumuş görünüyor. Heisterbachlı Caesarius'un Béziers'in yağmalanmasında kendisine atfettiği meşhur rolün kökleri söylenti ve dedikodulara dayanmış olabilir, ancak Arnould'un taktiksel kararlarda nihai sorumluluğa sahip haçlı seferinin tartışmasız lideri olarak sunulması yine de 56 Pierre des Vaux, viii, 560: 'Praenominatum etiam comitem, qui quasi Entellektüel olarak kabul edilmeyen ve bilinmeyen bir ölümle karşı karşıya kaldık, ve nomen soruşturmak için yeni başlayan yüz ifadeleri ile nobis ve Ecclesiae, imo deo, süper baskıların neden olduğu süper baskıları zorlamak için düşünmediler Domini depellendo, et auferendo terras eorum in quibus relegatis haereticis.' 107 PL 215, 1546-7. 108 PL 215, 1546: 'considerantes hoc ipsum quod tu, fili abbas, per tuas nobis literas suggessisti, ut videlicet si fortassis in incoepta malitia pertinaciter perduraret, ipso demum eo juxta meritum spoliato, heykelremus de ipso quod Ecclesiae negotio hızlandırmak'.

109 2 Korintliler 12:16: 'Cum essem astutus, dolo vos cepi.' 110 PL 215, 1546: 'vel si perseveraverit in malitia, tandem contra ipsum et solum et destitutum levius procedatur'. 111 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 34, s. 84-5; Pierre des Vaux, xvii bis, 569-70.

--- SAYFA 86 ---

gösterge niteliğindedir.¹¹² Arnould Amaury'nin ve onun aracılığıyla Innocent III'ün, Raimond Roger'ı haçlı seferinin ilk hedefi yapma kararında Guillaume de Tudela'nın kabul ettiğinden daha fazla katkısı olması mümkündür.¹¹³ Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesi, Haçlıların Toulouse'lu Raimond'un değişen konumuna karşı basit bir tepkisi olduğu kadar, haçlı seferine yönelik dini bir politikanın da bir parçası olabilir. Haçlı Seferi Kurbanları 57 112 Heisterbach'lı Caesarius, cilt. 1, s. 300. 113 Innocentius III'ün Arnould Amaury ve diğer papalık elçileri tarafından alınan kararları etkileme konusunda güçsüz olduğu öne sürüldü, ancak bu abartılabilir. Bkz. E. Graham-Leigh, 'Evil and the Appearance of Evil: Pope Innocent III, Arnould Amaury and the Albigensian Crusade', Innocenzo III Urbs et Orbis, cilt. 2, s. 1031-48.

--- SAYFA 87 ---

4 Patronaj Savaşında Yanlış Taraf: Kafirler, Sistersiyenler ve Kaçırılan Piskoposlar Trencavel topraklarına saldırı kararında papalığın rolü ne olursa olsun, haçlı seferinin ilk hedefi olarak Raimond Roger'ın seçilmesinin arkasında çeşitli olası motivasyonlar vardır. Albigensian haçlı seferinin sapkınlığa karşı bir çaba olarak genel tanımına rağmen¹, haçlıların Languedoc soylularına yönelik muamelesi her zaman sapkın sempatilerinin derecesiyle yakından bağlantılı değildi. Papa Innocent, Haçlıların Ocak 1213'teki davranışlarından dolayı Arnould Amaury ve Simon de Montfort'u azarladi: 'Siz de, Başpiskopos kardeş ve asil adam Simon de Montfort, Haçlıları Toulouse Kontu'nun topraklarına yönlendiren, yalnızca sapkınların yaşadığı toprakları işgal etmekle kalmadınız, aynı zamanda sapkınlıkla üne sahip olmayan bu topraklara açgözlü ellerinizi uzattınız.'² Innocent'in şikayeti onun bu konudaki görüşünü ortaya koyuyor. Languedoc'un sapkın ve ortodoks bölgelere bölünmüş bir ülke olması, bu bölgelerdeki bireylerin inançlarına verilen ikincil önemin, bizzat haçlıların tutumuna yansımaları yansıtıyordu. Sapkınlık genellikle haçlı seferi anlatılarında haçlı seferine karşı muhalefetle eşitlenir. Guillaume de Tudela'ya göre, Haçlılar, direnişi caydırmayı amaçlayan askeri bir strateji olarak, ele geçirilen kalelerdeki garnizonları katletme politikasını benimsediler: 'Ordunun karşısına çıktığı ve teslim olmayı reddeden müstahkem kasabalarda, fırtınaya yakalandığında tüm sakinlerinin kılıçtan geçirilmesine birlikte karar verdiler. O zaman onlara direnmeye cesaret edecek kimseyi bulamayacaklardı çünkü bu tür gösterilerden sonra korku çok büyük olacaktı.'³ 1 Languedoc'taki Katarizm hakkındaki geniş literatürden, yakın tarihli İngilizce çalışmaları için bkz. M. Barber, *The Cathars: Dualist Heretics in Languedoc in the High Middle Ages* (Londra 2000); M. Lambert, *Catharlar* (Oxford 1998). 2 PL 216, 739-40, 739'da: 'Tu autem, frater archiepiscopus, ac nobilis vir Simon de Monteforti, cruce signatos in terram Tolosani Comitatus inducentes, non solum loca in quibus habitabant haeretici occupastis, sed ad illas nihilominus terras quae super haeresi nulla notabantur infamia, manus avidas extendistis.' Innocent, Simon de Montfort, PL 216, 741'e benzer bir şikayette bulundu: 'licet in eis nec haeretici aliqui habitarent, nec habitatores earum super haereticae pestis errore infamia conpersisset'. 3 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 21, s. 56-9: 'E li un e li autre an autre lor empris que a calque castel en que la ost venguis, que no s volguessan redre, tro que l'ost les prezis, qu'aneson a la espaza e qu'om les auezis e pois no trobarian qui vas tor se tenguis per paor que aurian e per so c'auran vist.'

--- SAYFA 88 ---

Pierre des Vaux bu tür katliamları meşrulaştırırken⁴ bu politikayı dini olmaktan çok askeri terimlerle savundu. Örneğin, Carcassonne'un kuzeybatısındaki Bram kalesinin 1210'da ele geçirilmesiyle ilgili anlatımında, Simon de Montfort'un, savunucuların adamlarına yaptığı zulümlere bir tepki olarak savunucuları nasıl sakat bıraktığını anlatarak, haçlıların Languedoc sakinlerine yalnızca hak ettikleri çölleri dağıttıkları iddiasını ortaya koydu: 'Sayıları yüzden fazla olan savunucuların gözlerini oyduklar ve burunlarını kestiler. . . . Kont bu cezayı böyle bir sakatlamanın kendisine zevk vermesi nedeniyle değil, muhalifleri zulme ilk girişen kişiler olduğu için infaz ettirdi. . . kendilerinin kazdıkları çukura düşmeleri ve sık sık başkalarına verdikleri kupadan zaman zaman içmeleri doğrudu.'⁵ Haçlıların 12106'da Minerve ve 12117'de Les Casses gibi kalelerin savunucularına, toplu kıyıma alternatif olarak sapkınlıklarından vazgeçmeleri için sunduğu fırsatlar, Pierre des Vaux'nun görüşünün bizzat haçlıların görüşlerini yansıttığını gösteriyor: Haçlılar için askeri ve askeri bir denklem vardı. Manevi direniş, onların tüm rakiplerine, Bram'in savunucularına uygulanan türden sert muameleyi hak ediyormuş gibi davranmalarına olanak tanıdı. Kafir olduğu söylenen bu bölgelerde, haçlı seferinin tüm muhaliflerinin kanıtlanmış kafirler olarak kabul edilebileceği ilkesi, özellikle Guillaume de Tudela'ya göre, özellikle acımasız bir savaş tarzının stratejilerinin bir parçası olması nedeniyle, haçlılar için uygun bir prensip olurdu. Ancak bu, Languedoc'un en yüksek soylularına uygulanabilecek bir şey değildi. Papa, Mart 1208'de elçilerine yazdığı gibi, Languedoc'ta sapkınlığa karşı yürüttüğü kampanyaların başarısı için halk desteğinin ve dolayısıyla Kilise'nin itibarının öneminin açıkça farkındaydı: 'Bu nedenle, alçakgönüllülüğünüz her yerde insanların cahil basiretsizliğini değiştirsin ve sözlerinizden veya eylemlerinizden sapkınlara cephane verebilecek hiçbir şey çıkmasın diye sizi cesaretlendiriyor ve nasihat ediyoruz.'⁸ Masumdu. Languedoc'ta sapkınlık peşinde koşarken Kilise'nin itibarının zarar görmemesi gerektiğinden endişe duyuyordu ve Languedoc lordlarının sapkınlıkla bağlantıları nedeniyle değil, Kilise'nin açgözlülüğü ve iftiracılığı nedeniyle mülksüzleştirildikleri yönündeki suçlamalara yol açabilecek davranışlara özellikle vurgu yapıyordu. Patronaj Savaşında Yanlış Taraf 59 4 Pierre des Vaux, passim, ama özellikle 1209 sonbaharında Limoux yakınlarındaki kalelerin sakinleri (xxv, 576), 1210 Termes savunucuları (xlii, 598, 300-400), 1211'de Lavaur sakinleri (lii, 607-9) ve ayrıca bkz. Guillaume de Tudela, cilt. 1, 68, s. 164-5. 5 Pierre des Vaux, xxxiv, 585: 'hominibus autem castri illius plusquam centum oculos eruerunt, nasos amputaverunt. . . Bir anda ortaya çıkan bir şey yok, bir hominibus illata'nın kısa bir süre sonra ortaya çıkması, ancak düşmanın sui hoc incoeperunt olmasıyla sonuçlanıyor. . . justum enim Erat ut, in foveam events quam foderant biberent aliquando calicem quem aliis saepissime propinarent.' Mezmurlar 7:15: 'Bir çukur açıldı, kazıldı ve kendi açtığı hendeğe düştü', 'lacum aperuit et effodit eum et incidet in foveam quam fecit'. 6 Pierre des Vaux, xxxvii, 587. 7 Pierre des Vaux, liii, 611.

8 A. Teulet, Layettes du trésor des chartes, 5 cilt. (Paris 1863), cilt. 1, s. 317-19: 'Taliter autem vos procedere volumus et monemus ut mütevazı vestra, cum nota fuerit, universis omutescere faciat imprudentium hominum ignorantiam, nec belirgin quicquam in verbis vel actibus vestris quod hereticus etiam valeat reprobare.'

--- SAYFA 89 ---

1210'un başlarında Innocentius, mirasçısı Thedisius'a şunu yazdı: 'Başkalarının kayıplarıyla zenginleşmek Kilise için uygun değildir'⁹ ve bu ifadede Kilise'nin mali kazanç için Toulouse Kontu gibi lordların mülksüzleştirilmesini istiyor gibi görünebileceği endişesi örtülüdür. 1212'de Arnould Amaury ve Uzès Piskoposu'na vurguladığı gibi, Toulouse Kontu gibi büyük lordlara en katı yasal ilkelere uygun olarak davranılması gerektiği yönündeki ısrarının arkasında bu kaygı yatıyordu: 'Çünkü o [Toulouse'lu Raimond] sapkınlıktan ya da Pierre de Castelnau'nun kutsal anısını öldürmekten suçlu bulunmadı, ancak bunlardan kuvvetle şüpheleniliyor. . . Kendisinden ya da mirasçılarından yasal olarak alınmamış olan topraklarını başkalarına nasıl bir gerekçeyle verebileceğimizi göremiyoruz.'¹⁰ Innocentius'un Raimond VI hakkındaki elçileriyle yazışmaları, haçlıların Oksitan soylularının daha az öne çıkan üyeleriyle olan ilişkilerinde sapkınlığın kanıtının bulunmadığına ilişkin bir titizlik gösteriyor. Bu bağlamda, Haçlı Seferi'nin ilk hedefi olarak Raimond Roger'ın seçilmesinin en bariz nedeni, onun sapkınlıktan suçlu olması olabilirdi çünkü mallara el koymak, orta çağ boyunca sapkınlığın cezası olarak kabul edilmişti.¹¹ Ancak Raimond Roger'ın kafir olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Onun ortodoksluğu, 'O iyi bir Katolikti ve manastırlarında yaşayan bazı din adamlarını ve kanonları bunu desteklemeye çağırıyorum' diyen Guillaume de Tudela tarafından açıkça ileri sürülmüştür.¹² Guillaume'un, 'dünyada daha iyi bir şövalye, daha cesur, daha nazik, daha zarif bir şövalye olmadığını'¹³ ifade ettiği bu pasajda Raimond Roger'a yönelik olumlu tutumunun, bu iddiaya ve onun vurgusuna şüphe düşürdüğü düşünülebilir. Düşman tarihçi Pierre des Vaux, Raimond Roger'ın Katolikliğiyle ilgili olarak tam tersine bir sapkınlık suçlamasını belirtmek için Raimond Roger'ı bir kafir olarak tanımlayamadı. Pierre, Raimond Roger'ın "amcasının [Toulouse'lu Raimond VI] ahlaksızlığını takiben sapkınlığı hiçbir şekilde bastırmadığı"¹⁴ yorumunu yapmakla yetindi ve bu, Guillaume'un vikontun ortodoksluğuna ilişkin açıklamasının muhtemelen sağlam temellere dayandığını gösteriyor. Ancak Guillaume de Tudela, Raimond Roger'ın kişisel ortodoksluğunu savunurken, Haçlılar tarafından mülksüzleştirilmesini tebaasının sapkınlığıyla açıklıyordu: "Bütün şövalyeleri ve diğer tebaası kafirleri kulelerinde tutuyordu ve 60 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 9 PL 216, 173: 'quia tamen non decet Ecclesiam cum yabancia jacturi' ditari. 10 PL 216, 614: 'Quia tamen nondum est Damnatus de heresi vel de nece sanctae memoriae Petri de Castronovo etsi de illis sit valde şüphelius. . . non intelligimus quareatione possemus adhuc alii concedere terram eius, que sibi vel haeredibus suis abjudicata non est.' 11 K. Pennington, 'Pro Peccatis Patrum Puniri: Engizisyonun Ahlaki ve Hukuki Sorunu', Popes, Canonists and Texts 1150-1550 (Aldershot 1993), s. 1-21, s. 2. Sapkınlık nedeniyle mallardan yoksun bırakmayı da içeren on ikinci yüzyıl tedbirleri, 1179 tarihli Üçüncü Lateran Konseyi'nde kabul edildi, Conciliorum Oecumenicorum Decreta, ed. J. Alberigo, J. A. Dossetti Perikle, P. Joannou, C. Leonardi ve P. Prodi, 3. baskı. (Bologna 1973), s. 224-5 ve Papa III. Lucius tarafından 1184'te yayınlanan Ad abolendam kararnamesi, PL 201, 1297-9.

12 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 44-5: 'Sest fo catholics: de so trag az auctor mot clerc e mot canonge qu'estan en rerechor.' 13 Age: 'En tant cant lo mons dura n'a cavalier milhor, ni plus pros ni plus larg, plus cortes ni gensor.' 14 Pierre des Vaux, xvi, 566: 'Vicecomes Biterrensem, Raimundus Rogerii nomine, nobilis quidem genere, nepos comitis Tolosani, qui, sectans avunculi pravitatem, in nullo haereticos comprimebat'.

--- SAYFA 90 ---

kaleler ve böylece kendi yıkımlarına ve utanç verici ölümlerine neden oldular. Vikontun kendisi de bu ağır hata nedeniyle büyük bir ıstırap içinde, üzücü ve üzüntü verici bir kayıpla öldü.¹⁵ Bu pasajın amacı, Trencavel tebaasının bir şekilde özellikle sapkın olduğunu ve bu nedenle viskontu, sapkınlığın kökünü kazıma konusunda benzer şekilde isteksiz olan diğer lordlara göre haçlılar karşısında daha savunmasız hale getirdiğini belirtmek değildi; sadece haçlıların sapkın bir şöhrete sahip herhangi bir ülkeye saldırdığını belirtmekti. Ancak bu fikir, Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesine ilişkin birçok modern anlatımın temelini oluşturuyor gibi görünüyor. Bazı tarihçiler Trencavel topraklarının özellikle sapkın karakterini sadece bir sayı meselesi olarak temsil ettiler: Raimond Roger'ın toprakları Languedoc'un diğer yerlerine göre daha fazla sapkın içeriyordu, bu nedenle Raimond Roger haçlıların ilk hedefiydi. Örneğin Strayer'in yaptığı açıklama şuydu: 'Béziers'li Raimond Roger, sapkınlara hoşgörü gösterme konusunda en az Toulouse'lu Raimond kadar kötü bir üne sahipti ve onun kaleleri, Cathar'ların en çok olduğu bölgeye hükmediyordu. Saldırılacak mantıklı adam oydu.'¹⁶ Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesinin kafirlerle özellikle yakın ilişkileriyle açıklandığını ve bu nedenle çağdaşlarından daha suçlu olduğunu iddia etmek için viskont ve yönetimini bilinen kafirlerle bağlantılandırmaya yönelik bazı girişimler de oldu.¹⁷ Belirli kafirlerle özellikle yakın bir bağlantı, Raimond Roger'ın haçlılara verilen genel amaçlara uygun olarak haçlı seferinin ilk hedefi olarak seçilmesini açıklayabilir. Innocent tarafından Mart 1208'de¹⁸ ve Innocent'in kendi sapkınlık karşıtı mevzuatına göre, ona karşı dava açılması için yasal bir gerekçe sağlayacaktı. Mart 1199'da Innocentius, Viterbo halkına yazdığı *Vergentis in senium* kararnamesi ile sapkınlığı yenme kararlılığını gösterdi.¹⁹ Bu kararname, sapkınlığı laik lèse-majesté suçuyla eşitlediği ve özellikle kafirlerin Katolik mirasçılarının mirastan mahrum bırakılması gibi çok şiddetli cezalar öngördüğü için sapkınlık karşıtı mevzuatta bir dönüm noktasıydı. Aynı zamanda kafirlerin savunucularını ve destekçilerini kafirlerin kendisiyle birleştirdi; Innocentius, sanki hepsi aynı muameleyi görecekmış gibi "savunuculardan, limancılardan, destekçilerden ve kafirlere inananlardan" söz ediyordu.²⁰ Raimond Roger'ın kafirlerin özellikle bariz bir savunucusu olarak ünü, *The Wrong Side in the Patronage War* 61 15 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 11, s. 46-7: 'E tuit se cavalier e lautre valvassor tenian los eretges, qui en castel, qui en tor, per que foron destruit e mort a desonor, el meteis ne morig, a mot granda dolor, don fo pecatz e dans, per ceta fort error.' 16 J. R. Strayer, *The Albigensian Haçlı Seferleri* (New York 1971), s. 60. 17 E. Griffe, *Le Languedoc cathare au temps de la croisade 1209-1229* (Paris 1973), s. 14-15; Thouzellier, *Catharisme*, s. 134; Roquebert, *L'épopée cathare*, cilt. 1, s. 142-3. 18 Pierre des Vaux, viii, 556-60; PL 215, 1354-8. 19 PL 214, 537-9 Reg. Innocenz III, cilt. 2, s. 3-5. Kanon hukukunda *seniumdaki Vergentis* hakkında, bkz. W. Ullmann, 'The Significance of Innocent's Decretal *Vergentis*', *The Papacy and Political Ideas in the Middle Ages* (Londra 1976), s. 729-41; Pennington, 'Pro Peccatis', s. 1-21; P. D. Clarke, 'Masum III, Canon Hukuku ve Suçsuzların Cezası', *Papa III. Masum ve Dünyası*'nda,

ed. J. C. Moore (Aldershot 1999), s. 271-85, özellikle s. 272-8. On ikinci yüzyıl yasalarından sapkınlığa ilişkin kanon hukukunun gelişimi hakkında bkz. J. H. Arnold, *Inquisition and Power: Catharism and the Confessing Subject in Medieval Languedoc* (Philadelphia 2001), s. 23-33. 20 PL 214, 537-9; Reg. Innocenz III, cilt. 2, s. 4: 'defensores, reseptores, fautores et credentes haereticorum'.

--- SAYFA 91 ---

Üç kişi tarafından yönetiliyordu: Bertrand de Saissac (ö.1200), Pierre Roger de Cabaret (ö.1211) ve Stéphane de Servian; bunların hepsi bir zamanlar sapkınlıkla suçlanmıştı. Bu, Raimond Roger'ın komşularının sapkınlığa karşı sergilediği salt ihmalin ötesine geçeceğinden, bu üç adamın sapkın itibarlarını biraz ayrıntılı olarak incelemeye değer.²¹ On ikinci yüzyıldaki Katharizmin, sempatizanlarının çoğu tarafından ayrı bir mezhep olarak değil, ortodoks inançlarına aykırı olmayan kutsallığı aramanın bir yolu olarak görüldüğü iddia edildi. Mark Pegg, 12. yüzyılda Lauragais'teki çoğunlukla köylü toplulukları arasındaki kafirlerle olan bu değişken ilişkinin ikna edici bir resmini sunmuştur; burada kafirler toplulukların bir parçasıydı ve onlara verilen destek, yerleşik Kilise hakkında olumlu bir görüşe engel teşkil etmiyordu.²² Bununla birlikte, kafirlere kutsal iyi erkekler ve iyi kadınlar olarak saygı gösteren demotik maneviyatın, soyluların üyelerine benzer bir şekilde uygulanmayacağı açıktır. Haçlı seferinden önce köylülerin sapkın ve ortodoks tanımlarına direnmesi mümkün olsa da, kiliseyle ilişkileri dini kuruma ilişkin farkındalık eksikliği nedeniyle köylülerinkine benzemesi muhtemel olmayan aristokrat ailelerin üyeleri için bu pek olası bir strateji olmazdı. Languedoc'taki soyluların Kilise'ye yönelik dindarlık ifadelerinin, Pegg'in Lauragais'te sapkın ve ortodoks olarak tanımladığı türden bir kaynaşmayı önleyecek ayrı bir kurum olarak Kilise'nin farkındalığıyla yapıldığı varsayılabilir. Eğer belirli bir lord açıkça kafir olsaydı, Pegg'in tarif ettiği köylülerin aksine onun Kilise'ye karşı ortodoks bir tavırla bağlantılı davranışlar sergilemesi pek mümkün olmazdı. Bertrand de Saissac, Pierre Roger de Cabaret ve Stéphane de Servian'ın Kilise ile ilgili kayıtlarının incelenmesi bu nedenle onların sapkınlıkları veya ortodokslukları sorununa ışık tutabilir. Carcassonne ilçesinin Montagne Noire bölgesinin en güçlü lordlarından biri olan Bertrand de Saissac, 117923'ten itibaren Raimond Roger'ın babası II. Roger'ın sarayının önde gelen bir üyesiydi ve Roger'ın 1194 tarihli vasiyetinde genç Raimond Roger'ın koruyucusu olarak atandı.²⁴ Languedoc ve Albigensian Haçlı Seferi tarih yazımında Bertrand, coşkulu bir Cathar olarak güçlü bir üne sahiptir. ancak onun sapkınlığının gerçeği görüldüğü kadar kesin olmayabilir. Bertrand'ın kafir olarak ünü, Bernard d'Oth de Niort'un 1242'de Carcassonne Engizisyonu'nda verdiği ifadeye dayanmaktadır.²⁶ Engizisyon kayıtlarına göre Bernard, sorgulayıcılara sapkın çevreyi tanımlamıştı: Toulouselu VI. Raimond gibi diğer lordlar, Pierre des Vaux tarafından, kafirlerle arkadaşlık etmek, ancak kendi yönetimlerinde ana mevkileri işgal eden kafirleri tanımak değil: Pierre des Vaux, iv, 551-4. 22 M. G. Pegg, *The Corruption of Angels: The Great Inquisition of 1245-1246* (Princeton ve Oxford 2001), özellikle s. 121-30. 23 Bkz. s. 153 aşağıda. 24 Mahul, cilt. 5, s. 283-4. 25 Örneğin bkz. Roquebert, *L'épopée cathare*, cilt. 1, s. 114. 26 Doat 24, fols. 88v-109v. Doat koleksiyonunda saklanan Engizisyon kayıtlarının kullanımı hakkında bkz. C. Bruschi, 'Magna diligentia est habenda per inquisitorem': Okumadan Önce Önlemler

Doat 21-26', *Metinler ve Ortaçağ Sapkınlığının Bastırılması*, ed. C. Bruschi ve P. Biller, *York Studies in Medieval Theology* 4 (York 2003), s. 81-110.

--- SAYFA 92 ---

Haçlıların 1209'daki gelişinden önceki yıllarda büyükannesi Blanche de Laurac etrafında yoğunlaşmıştı. Blanche'in grubunun üyeleri olarak çok sayıda Languedoc soylusunu isimlendirdi; bunların arasında Foix Kontu Raimond Roger da vardı ve 1200 civarında Bertrand de Saissac'ın bir Cathar Perfectus tarafından vaaz verirken orada bulunduğunu belirtti.²⁷ Bertrand'ın sapkınlığının ve onun inancının güvenilirliğinin tek kanıtı budur. bu kaynağın suçlanamaz olduğu düşünülmemelidir. Her şeyden önce, Bernard d'Oth'un ifade vermesi, büyükannesinin bu sözde arkadaşını hayatta tanıması muhtemel olmayan biri tarafından, ölümünden kırk yıl sonra Bertrand'a karşı yapılan, ölümünden sonra gelen bir sapkınlık suçlamasıdır. Foix Kontu²⁸ gibi başka yerlerde sapkınlıkla bağlantılı olmayan diğer güçlü lordların isimlerinin varlığı, Bernard'ın ifadesinin, büyükannesiyle ilişkilendirdiğini bildiği kişiler hakkında doğru bir açıklama olmaktan çok, suçlamayı düşünebileceği en önemli lordların bir listesi olabileceğini gösteriyor. Bernard'ın Engizisyon'da ifade vermesi, Bertrand de Saissac'ın sapkınlığı sorununa dair söylentilerden başka bir şey olarak görülmemelidir ve bu durum, Bertrand'ın Kilise'ye karşı tutumuna ilişkin çağdaş kanıtlarla daha da sorgulanır hale gelmektedir. Bertrand de Saissac'ın 1197²⁹da Raimond Roger adına Alet manastırına yaptığı kötü şöhretli saldırı, Bertrand'a ruhban karşıtlığı konusunda büyük ölçüde hak edilmemiş bir ün kazandırmış ve onun ve ailesinin Kilise'ye yönelik genel ortodoks yaklaşımını gölgelemiş görünüyor. Saissac lordları, 1149³⁰da Saissac yakınlarında kurulan Sistersiyen manastırı Villelongue'un coşkulu hayırseverleriydi ve Fontfroide'deki büyük Sistersiyen evi de aileden destek alıyordu.³¹ Bertrand, Kilise'ye yönelik bu ortodoks ve destekleyici tutum açısından ailesinden farklı görünmüyor; Béziers'teki vekillik hükümetini 1194'te yalnızca piskopos Gausfred (1184-99)³² ile işbirliği içinde yönetmeyi kabul ederek değil, aynı zamanda II. Roger'ın piskoposla bir süre önce müzakere ettiği Béziers'in laik yargı yetkisi konusunda cömert bir anlaşmayı onaylayarak da başlattı.³³ Bunlar ne sapkın ne de din karşıtı inançlardan ilham alan bir adamın eylemleri değildir ve Patronajda Yanlış Taraf'a değer. 63 27 Doat 24, fol. 100. 28 Raimond Roger'ın karısı Philippa ve kız kardeşi Esclarmonde, diğer ifadelerde kafir olarak tanımlanıyor, ancak bu, Foix'li Raimond Roger'a yönelik tek suçlama. Raimond Roger hayatta hiçbir zaman sapkınlıkla suçlanmadı ve 1215'teki Dördüncü Lateran Konseyi'nde kız kardeşinin kafirlere verdiği destekle ilgili suçlamalardan aklandı: Guillaume de Tudela, cilt. 2, 145-6, s. 50-5. 29 GC, cilt. 6, s. 271. 30 Mahul, cilt. 1, s. 223-9. 31 ADA, H206. On ikinci yüzyılda Saissac lordlarının Kilise'ye yaptığı bağışlara ilişkin daha ayrıntılı bir araştırma için bkz. J. Gordon, 'The Laity and the Catholic Church in Cathar Languedoc' (D.Phil. tezi, Oxford Üniversitesi 1992), s. 147-71. 32 Doat 61, fols. 316-321v. 33 Doat 61, fols. 322-325v. Anlaşma, Roger II'nin 'Béziers'te sahip olduğu her şeyi Aragonlu Alfons'a vermek istemesi' sırasında müzakere edildi; bu, Roger'ın Alfons'u Carcassonne'un efendisi olarak tanıdığı 1179'dan sonra Alfons ile Roger arasında yapılan bir anlaşmaya muhtemel bir göndermedir. Aragon'un daha önce hiçbir zaman Toulouse kontlarından Béziers üzerinde herhangi bir iddiası olmamıştı, ancak Alfons'un 1184 yılına kadar burayı Languedoc'taki topraklarının bir parçası olarak kabul ettiği görülüyor. Aşağıdaki Bölüm 5'e bakınız.

--- SAYFA 93 ---

Bertrand'ın sapkın olduğu kabul edilmiş olsaydı, Béziers Piskoposu'nun naiplik hükümetinde onunla işbirliği yapmaya hazır olup olmayacağı, hatta bunu kendi üstlerinin kınaması olmadan yapıp yapamayacağı sorusunun da dikkate alınması. Bertrand'ın Kilise'ye karşı tutumuna ilişkin çağdaş kanıtlar, onun bir kafir olduğu iddiasını desteklemiyor; bu suçlama, ancak ölümünden yaklaşık kırk yıl sonra Engizisyon tarafından kaydedilen ifadede ortaya çıkıyor. Eğer Bertrand de Saissac çağdaşları tarafından kafir olarak görülmediyse, Raimond Roger'ın kaderinin hükümetteki konumu tarafından belirlendiği fikrinin sorgulanması gerekir. Pierre Roger de Cabaret, Bertrand de Saissac gibi, Raimond Roger hükümetinin önde gelen bir üyesiydi ve 1204'ten itibaren Carcassonne'un papazıydı.³⁴ 1240-2'de Carcassonne Engizisyonu'na yapılan bir dizi ifadede adı geçiyordu; Bernard d'Oth de Niort'un Blanche de Laurac'ın ortakları hakkında verdiği listede yer alan kişilerden³⁵, özellikle Perfectus Guiraud'nun vaazını dinlediğinden bahsediliyordu.³⁶ Raimond Carabasse tarafından yapılan bir ifadede Pierre Roger da Blanche merkezli sapkın grubun bir parçası olarak tanımlandı; Raimond onu Bram şatosunda Pierre de Laurac ile birlikte sapkın vaazlarda yer aldığını tanımladı.³⁷ Bunun aksine Bertrand de Saissac'a göre, Pierre Roger des Vaux'nun onu 'uzun süredir kötü yollara saplanmış, bir sapkın ve Kilise'nin açık düşmanı' olarak tanımladığı gibi, Pierre Roger'ın sapkınlığına dair çağdaş kanıtlar da mevcut gibi görünüyor.³⁸ Bununla birlikte, Bertrand de Saissac'ta olduğu gibi, Pierre Roger de Cabaret, itibarının, özellikle de ölümünden sonra gelen itibarının ima ettiği kadar açık bir kafir olmayabilir. Her ne kadar Kabare, tarihçiler tarafından haçlı seferinden önceki yıllarda sapkınların merkezi olarak görülse de,³⁹ Kabare'nin lordları ortodoks dini vakıfların himayesinde oldukça aktif görünüyorlar. Bu, örneğin Roger de Cabaret,⁴⁰ kardeşleri ve Kabare'nin diğer lordları ile Pierre ve Raimond de Luran kardeşler tarafından 1166/41'de Fontfroide'a tam muafiyetle Kabare'deki tüm otlakların cömert başışı ve 1183'te bizzat Pierre Roger ve Jourdain de Cabaret tarafından manastır çevresindeki tüm arazilerin Rieunette'e bağışlanmasıyla kanıtlanmıştır.⁴² Pierre Roger'ın sapkınlığına karşı tutumu da aydınlatılmaktadır. 1204'te Carcassonne'da Aragonlu Pere tarafından yürütülen sapkınların duruşmasıyla, 64 Güney Fransız Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 34 Livre Noir, s. 513-15. 35 Doat 24, fols. 88v-109v. 36 Doat 24, fol. 108. 37 Doat 24, fols. 210v-223v. 38 Pierre des Vaux, xxvi, 577: 'Dominus et ejus castri Petrus Rogerii inveteratus dierum malorum, haereticus Erat et Hostis Ecclesiae manifestus.' 39 Engizisyona yapılan daha sonraki açıklamalara dayanarak Kabare'nin sapkın bir merkez olarak itibarı için bkz. M. Barber, 'Catharism and the Occitan Nobility: The Lordships of Cabaret, Minerve ve Termes'in Ortaçağ Şövalyeliği İdealleri ve Uygulamaları, 3: Dördüncü Strawberry Hill Konferansından Makaleler 1988, ed. C. Harper-Bill ve R. Harvey (Woodbridge 1990), s. 1-19, s. 15. 40 Bu kişinin, eğer 1209'da yaşlı bir adamsa, 1166'da pekâlâ gelişebilecek olan Pierre Roger olması mümkündür, ancak kesin bir tanımlama yapmak mümkün değildir. 41 Doat 59, fols. 50-52v. 42 Mahul, cilt. 5, s. 23.

--- SAYFA 94 ---

Pierre Roger papazdı.⁴³ Bu duruşmada bir grup sapkın, Carcassonne Piskoposu Berengar (1202-1209) ve papalık elçileri Pierre de Castelnau ve Raoul'dan oluşan bir heyetin önüne çıkarıldı, böylece iddiaları çürütülebilecek ve kendileri de kınanabilecekti. Pere'nin başlangıçtaki niyeti sadece bir gün süren kısa yargılamaları gibi görünüyor, ancak duruşma "Carcassonne Vikontu papazının duaları sırasında" başka bir kafir grubunu da kapsayacak şekilde uzatıldı.⁴⁴ Bu yorumu, Pierre Roger'ın kafirlere verdiği desteğin bir göstergesi olarak yorumlamak mümkün; onun, panelin daha fazla kafirin argümanlarını onlar tarafından ikna edilebileceği umuduyla dinlemesi konusunda endişeli olduğunu varsayarak. Ancak bu yorum Pierre Roger'ın itibarına uygun olsa da, bu yorumun okunması pek olası görünmüyor. Pierre Roger'ın Carcassonne'daki sapkınların duruşmasındaki olası rolünü takdir etmek için, Aragonlu Pere'nin mahkemeyi hem toplama hem de duyurma konusundaki niyetini anlamak gerekir.⁴⁵ Papalık tebaası olmak için Roma'ya gittiği 1204 yılında⁴⁶ Pere, Kilise'nin iyi bir evladı olarak görünme konusunda özellikle istekliydi. Carcassonne'daki duruşmanın Trencavel topraklarındaki sapkınlığa karşı daha kapsamlı bir kampanyanın başlangıcı olmasını isteyip istemediği belli değil, ancak Pere'nin sapkınlığa karşı bu oldukça sınırlı çabayı göstererek bile mümkün olduğu kadar çok takdir toplamayı amaçladığı açık. Papalık elçilerinin varlığı muhtemelen tesadüfi değildi ve davanın kamuoyuna duyurulma şekli, duruşmaların açıklamalarının tüm Trencavel kasabalarına gönderilmesi, Pere'nin kendisini sapkınlığa karşı mücadeleye ne kadar adanmış biri olarak tanıtmayı amaçladığını gösteriyor. Bu bağlamda, çok naif bir Pierre Roger'ın, sadakatini bu şekilde gösterdikten sonra heyetin sapkınların argümanları tarafından kazanılabileceğini ummuş olması imkansız olmasa da, Pere'nin onu Carcassonne'daki otorite pozisyonunda bırakması pek olası değildir; Carcassonne papazının mahkum edilmiş sapkınları desteklediği duruşmaya ilişkin anlatımında daha da az ortaya çıkmıştır. Pere'nin gönderdiği açıklamada Pierre Roger'ın duruşmaya dahil olduğunun belirtilmesi ve sonrasında Carcassonne papazı olarak kalmasına izin verilmesi, onun müdahalesinin sapkınları desteklemediğini gösteriyor. Bu nedenle 1204'te Pierre Roger bir kafir olarak değil, sapkınlığın gayretli bir rakibi olarak ortaya çıkıyor ve Aragonlu Pere'yi ona karşı planladığından daha fazla çaba göstermeye teşvik ediyor. Pierre Roger'ın sapkınlıkla ilgili şöhreti büyük olasılıkla Albigensian haçlı seferine karşı muhalefetinden kaynaklanmıştır; bu muhalefet hem haçlılar hem de Pierre des Vaux tarafından en yüksek soylular dışında herkes tarafından sapkınlıkla eşitlenmiştir. Kabare kalesi, Ağustos 1209'da Carcassonne'un düşüşünden sonra haçlı seferi karşıtları için kesinlikle önemli bir merkez ve sığınaktı. Patronaj Savaşında Yanlış Taraf'a yönelik iki girişimden sağ çıktı. 227. 44 Age.: 'Altera vero die ad preces vicarii vicecomitis Carcassonensis aliis hereticis audientiam dedi.' 45 Mahkemenin raporu, önsözde belirtildiği gibi Trencavel'in tüm vikontluklarına gönderilecekti.

46 'Gesta Innocentii Papae III', PL 214 c.120-2, clix-clxi'de; GCB, s. 51-2; Ordo Coronationis, Mansilla'da, s. 339-41.

--- SAYFA 95 ---

120947 ve 121048'de haçlılar tarafından ele geçirilmiş ve nihai düşüşünden önce49 Kabare'den gelen birlikler, 1210'daki Termes kuşatması gibi başka yerlerde haçlılara karşı koyanlara yardım etmiştir.50 Kalenin haçlı seferine karşı rolü, Pierre des Vaux'nun buranın "sapkınlık pınarı"51 olduğu ve onun düşmanlarının baş kalesi olduğu yönündeki yorumuyla kanıtlanmıştır. Haçlı Seferi on üçüncü yüzyılın sonlarında korunmuş gibi görünüyor52 ve yerel folklora girmiş; on yedinci yüzyıla gelindiğinde, Carcassonne Şehri'nden Kabare'nin altındaki bir mağaraya kadar üç fersah boyunca giden ve sapkınların haçlı seferinden kaçmak için kullandığı gizli tünellerden söz eden bu tüneller.53 Bununla birlikte, Kabare kalesinin itibarı Pierre Roger'ın dini ortodoksluğunun kapsamını her zaman belirlemez, aynı şekilde Haçlı Seferi'ne karşı çıkması onun Haçlı Seferi'ne karşı olduğu anlamına gelmediği gibi. Carcassonne'un düşüşünden önce zorunlu olarak bir kafir olarak tanınıyordu. Haçlı seferi öncesindeki davranışlarına ilişkin kanıtlar, Pierre Roger'ın bir kafir ya da kafirlerin destekçisi olmadığını gösteriyor ve bu, daha sonraki Engizisyon kayıtlarının kesinlikle daha şüpheli kanıtlarıyla karşılaştırılmalı. Sapkınlığın haçlı seferine karşı muhalefetle eşitlenmesi, Stéphan de Servian'ın sapkınlığına ilişkin modern beyanları da açıklayabilir. Stéphan, 13. yüzyılın başlarında Béziers'deki viskonttan sonra ve muhtemelen onu da içeren en güçlü seküler lorddu; Raimond Roger'ın azınlığı sırasında Béziers Piskoposu Gausfred ile Bertrand de Saissac arasındaki işbirliğine dayalı yönetim için anlaşması aranan tek lorddu.54 Stéphan'ın bir kafir olarak ünü, Şubat 1210'da Haçlılara yaptığı teslimiyete dayanmaktadır. sapkınlıktan vazgeçti ve Katolik inancına ve Kilise'ye karşı yaptığı ciddi hataları kabul etti.55 Bu, Stéphan açısından açık bir sapkınlık ifadesi gibi görünüyor, ancak gerçekte bu şekilde ele alınmasına gerek yok. Stéphan'ın Kilise ile önceki ilişkileri tamamen ortodoks gibi görünüyor ve bu teslimiyetten önce onun sapkınlığını gösteren hiçbir şey yok. Örneğin, Nisan 1204'te, Stéphan ile Villelongue manastırı arasında Cassan kalesi konusunda çıkan bir anlaşmazlık, Béziers Piskoposu (1205-1208) ve St Afrodise Başrahibi Ermengard tarafından hakeme havale edildi.56 Villelongue Başrahibi, Stéphan'ın arazisinde yasa dışı olarak inşa ettiğini iddia ettiği Cassan kalesini ele geçirmişti ve Stéphan kalenin iadesini talep ediyordu. Dava genel olarak Stéphan'ın lehine sonuçlandı; kaleyi manastırdan elinde tuttuğunun farkına varacaktı ve bunun karşılığında Villelongue'un kaleyi satma yeteneği, Toulouse Kontu, Béziers ve Narbonne vizitleri ve 66 Güney Fransız Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 47 Pierre des Vaux, xxvi, 577 ile kesinlikle sınırlıydı. 48 Pierre des Vaux, xlviii, 605. 49 Pierre des Vaux, lvi, 619. 50 Pierre des Vaux, xl, 591. 51 Pierre des Vaux, xxvi, 577: 'ibi siquidem Erat Fons Haeresis'. 52 Maurina de Bosquet, 1210'da Kabare'de kafirlerin sokaklarda "açıkça gelip gittiğini" Engizisyon'a anlatarak itibarın 1240'larda nasıl oluştuğunu gösterdi: Pegg, Corruption of Angels, s. 86. 53 Besse, Comtes de Carcassonne, s. 136. 54 Doat 61, fols. 316-19. 55 Doat 75, fols. 9-13: 'Ego Stephanus de Cerviano conteor errasse et contra fidem catholicam et sanctam Romanam ecclesiam multum graviter adiquisse.' 56 Doat 60, fols. 332-7.

--- SAYFA 96 ---

Guillem de Montpellier, potansiyel alıcılar olarak açıkça dışlanıyor.⁵⁷ Bu anlaşma, Stéphane'in kalesini hiçbirinin ele geçirmemesini sağlayarak bölgenin önde gelen laik lordlarından bağımsızlığını korumak için tasarlanmış gibi görünüyor ve onun için manastırdan çok daha uygun bir yerleşim teşkil ediyor. Béziers Piskoposu ve Aziz Afrodise Başrahibinin, kafir olduğunu bildikleri bir lord için böyle bir yerleşim yeri tasarlaması pek olası görünmüyor; bu da Stéphane'in yerel kilisesi tarafından ortodoks olarak tanındığını gösteriyor. Stéphane'in 1210'da haçlılara teslimiyetinin dili, haçlı seferine muhalefetin sapkınlıkla eşitlenmesi bağlamında anlaşılmalıdır; bu, haçlılara askeri muhalefet yoluyla Kilise'ye verilen zararın sapkınlığa destek yoluyla verilen zarar olarak ifade edilebilmesini ve haçlı seferine karşı direnişi sona erdirme vaadinin dini ortodoksluğa dönüş terimleriyle ifade edilebilmesini tamamen mümkün kılar. Cathar mükemmellikleri muhtemelen haçlı seferinden önceki yıllarda Servian'dan geçmişti - orada 120658'de kafirlerle ortodokslar arasında bir tartışma yapılmıştı - ama Stéphane'in teslimiyeti onun sapkınlığının reddedilemez bir kabulü olarak okunmamalı. Languedoc'un diğer birçok lordu gibi o da sapkınlığa zulmetmekte başarısız olmuş olabilir, ancak 1209'dan önce Kilise ile olan ilişkileri onun ne sapkınlık ne de din karşıtlığı konusunda bir üne sahip olduğunu gösteriyor. Ölümünden sonra sapkınlıkla ilgili şöretlerine rağmen, ne Bertrand de Saissac, Pierre Roger de Cabaret ne de Stéphane de Servian'ın sapkın olarak görülmemesi mümkündür. Bu, kafirlerle bağlantı olasılığını dışlamaz; Haçlı seferi öncesindeki yıllarda sapkınların hem Saissac hem de Kabare'den geçmiş olması ve Stéphane de Servian'ın, Blanche'in mükemmel bir kişi haline gelmiş ve 1234'te Montségur'da ölen eşi Navarre aracılığıyla Lautrec'li Blanche'in çevresine bağlı olması oldukça muhtemeldir.⁵⁹ Ancak bu tür ikinci el bağlantılar Raimond Roger'ı Languedoc'un geri kalan yüksek soylularından farklı kılmazdı: Haçlılar yalnızca bu gerekçelerle açıklanamaz. Languedoc'un yüksek soylularının çoğu gibi, sapkınlıkla özel bir bağlantısı olmasa da Raimond Roger da sapkınlığı topraklarından yok etmek için hiçbir çaba göstermedi. Kendisi Carcassonne'da ya da başka bir yerde kafirler hakkında herhangi bir dava açmadı ve görünüşe göre Aragonlu Pere'nin 1204'teki tek başına çabası sırasında ortalıkta yoktu.⁶⁰ Raimond Roger, bu ihmali sayesinde Languedoc'taki Kilise'nin karşılaştığı sorunlara açıkça katkıda bulundu, ancak sapkınlığa karşı mevcut kanon kanunu Kilise'ye bu davranışla başa çıkmanın kolay bir yolunu sağlamadı. 1179'da Raimond Roger'ın babası II. Roger, kuzeni Bernard Aton VI, Nîmes Viscount'u ve Toulouse'lu Raimond V ile birlikte Narbonne Başpiskoposu Pons (1162-1181) tarafından Üçüncü Lateran'ın Üçüncü Lateran Patronaj Savaşında Yanlış Taraf 67'nin 27. kanonu uyarınca sapkınlığın kökünü kazıma konusunda bariz bir coşku eksikliği nedeniyle aforoz edilmişti. ⁵⁷ Doat 60, fol. 333. ⁵⁸ Barber, 'Katarlar', s. 37. ⁵⁹ Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 114. ⁶⁰ Ozan Cadenet'in 1204'te Vikont'un Toulouse'a yaptığı ziyaretten bahsettiği gibi, Aragonlu Pere Carcassonne'da sapkınların duruşmasını yönetirken Raimond Roger Toulouse Kontu'nun mahkemesinde olabilirdi: Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 312-13.

--- SAYFA 97 ---

Konsil (1179).⁶¹ 1184 yılındaki Ad abolendam⁶² kararnamesi ile aforoz, kiliseye sapkınlığa karşı yardım etmeyi reddedenler için bir ceza olarak da belirlendi, ancak daha fazla cezanın uygulanması sorunluydu. Kentsel bağlamda sapkınlığı ele almak için yazılan Vergentis, Languedoc'taki Kilisenin karşılaştığı sorunları çözmek için pek iyi tasarlanmamıştı; gaddarlığı Albigensian haçlı seferine zemin hazırlamış olsa da⁶³, sırf sapkınlığa karşı görevlerini ihmal etmeleri nedeniyle Toulouse Kontu kadar kesinlikle yararsız olan lordların mülksüzleştirilmesini sağlamadı. Vergentis'in Languedoc'a kolayca uygulanmadığı, Innocentius'un kendisi tarafından da fark edilmiş olabilir, çünkü 1200 yılında elçi Kardinal John di Santa Prisca ile birlikte Languedoc'a gönderilen fermanda kafirlerin Katolik mirasçılarının mülksüzleştirilmesini öngören madde yer almıyordu.⁶⁴ Bununla birlikte, 1200 yılında Innocentius'un, onları yok etmeyen ortodoks lordların karşılaştığı belirli zorlukları henüz takdir etmemiş olması muhtemeldir. sapkınlık ve dolayısıyla Vergentis değiştirilmiş olsa da yeterince değiştirilmedi. Vergentis'in kafirlerin destekçilerine ve savunucularına yaklaşma şekli özellikle başarılı olmayabilir. Bu konumu, Innocentius'un Eylül 1207'de Viterbo'ya yazdığı, kafirleri destekleyenlerin kafirlerden ayrı muamele gördüğü ve mallarının yalnızca dörtte birini kaybedecekleri⁶⁵ ve aynı zamanda onları yine ayrı ele alan 1215 tarihli Dördüncü Lateran Konseyi'nin Excommunicamus kanonu olan Ad eliminandum'unda değiştirildi.⁶⁶ Vergentis, birçok kişi tarafından, Kafirler saldırmak için geçersiz bir temel olarak görülüyordu. Philip Augustus'un 1208'de Toulouse'lu Raimond VI'yı savunmak için III. Innocentius'a belirttiği gibi, Languedoc lordları, Innocent'in Raimond'un topraklarını almak için bir haçlı seferi çağrısı üzerine yorum yaparken Philip şöyle itiraz etti: 'Bilmelisiniz ki, bilgili ve bilgili adamlar bize, kendisi sapkın sapkınlıktan suçlu bulunmadıkça bunu kanunen yapamayacağını söyledi.'⁶⁷ Raimond Roger ve Toulouse'lu Raimond gibi lordlar tarafından sergilenen sapkınlıkla mücadele etmek, kafirlerin desteği anlamına geliyordu, ancak Innocent'in Toulouse Kontu vakasında elçilerine hatırlattığı gibi bunu kanıtlamak zordu.⁶⁸ Mevcut sapkınlık mevzuatının Languedoc lordlarına uygulanmasından kaynaklanan sorunlar Dördüncü 68 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 61 Alberigo, s. 224-5; de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 341-4. 62 PL 201, 1299. 63 Pennington, 'Pro Peccatis', s. 2. 64 P. Gabriel, Praesulum Maguelonensem ve Monspeliensem Serisi (Toulouse 1665), s. 267-8. Vergentis'in bu versiyonu, Viterbo'ya gönderilen versiyondan önemli ölçüde farklıdır ve bu nedenle, kafirlerin Katolik mirasçılara yönelik hükümlerle ilgili maddenin çıkarılmasının, bir kopyalama hatasından çok, Innocentius'un politikasında gerçek bir değişikliği yansıtması daha olasıdır. Clarke ayrıca Vergentis'i özellikle papalık devletlerini hedef alan bir kararname olarak görüyor ancak Viterbo ve Languedoc versiyonları arasındaki farklardan habersizdi: Clarke, 'Suçsuzların Cezası', s. 277. 65 PL 215, 1226-7. 66 Alberigo, s. 233-5; Pennington, 'Pro Peccatis', s. 3. Sorun muhtemelen daha çok Vergentis tarafından belirlenen cezaların acımasızlığından kaynaklanıyordu, çünkü Ad abolendam da kafirlerin destekçilerine olduğu gibi kafirlerin destekçilerine de benzer cezalar verdi ve bu konuda eleştirilmedi: PL 201, 1298.

67 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 558: 'sciatis quod a virisliteratis et illustratis didicimus quod id de jure facere non potestis, quousque idem de heretica pravitate fuerit condempnatus'. 68 PL 216, 613-14.

--- SAYFA 98 ---

Excommunicamus kanonunun, topraklarında sapkınlığı kovuşturmayı ihmal eden laik bir lordun davasını, onu bir yıl süren inatçılığın ardından mülksüzleştirmeye maruz bırakarak ele aldığı Lateran Konseyi.⁶⁹ Bu kanonun, Innocentius'un Languedoc lordlarıyla ilişkilerinde karşılaştığı sorunlardan ilham alması muhtemeldir, ancak Toulouse Kontu'nun Konsey'de kısmen mülksüzleştirilmesini yasallaştırmış olsa da, yalnızca geçmişe dönük bilgi sağlayabilir. Haçlılar tarafından Raimond Roger'a uygulanan muamelenin gerekçesi. Haçlı seferinin ilk hedefi olarak Raimond Roger'ın seçilmesi önceki kanon kanunlarına ve Innocent'in sapkınlıkla mücadele etmeyi ihmal edenlere yönelik muameleye ilişkin kendi kararnamelelerine uygun değildi. Languedoc'ta sapkınlığa karşı yürütülen bir kampanyanın başlangıcı olarak bakıldığında yanlış yönlendirilmiş gibi görünüyor: Eğer amacı bu olsaydı, Raimond Roger'ın Haziran 1209'da elçilere boyun eğme girişimi onu mülksüzleştirilmekten korumalı⁷⁰, tıpkı Narbonne'lu Aimery'nin benzer bir dava yoluyla kendisini koruması gibi. Raimond Roger'ın sapkınlıkla ilgili önceki davranışlarında, onu yasal olarak mülksüzleştirmeye açık hale getiren ya da onu 'saldırılacak mantıklı adam' yapan çok az şey vardı.⁷¹ Ancak bu, onun durumunda, askeri pratiklik uğruna papalık mülahazalarının toptan terk edildiği varsayımını gerektirmez. Papa ve elçilerinin Languedoc soylularına yaklaşımı Katharizm sorunlarıyla sınırlı değildi; Raimond Roger gibi lordların yargılanabileceği ve kusurlu bulunabileceği tek konu da sapkınlıkla ilgili ihmal değildi. Papalık elçileri, Languedoc lordlarıyla olan ilişkilerinde kendilerini sapkınlığa karşı tutumları ve hoşgörüyü değerlendirmekle sınırlamadılar, Languedoc'taki Kilise'ye karşı asil davranışın tüm yönlerini değerlendirdiler. Lordlar, sapkınlığın kökünü kazımadaki başarısızlıkları kadar, piskoposlara karşı kötü muameleleri nedeniyle de elçiler tarafından kendilerini kınanmış bulabilirler. Elçilerin Kilise'ye karşı bir bütün olarak yüce bir davranış olarak gördükleri, Toulouse Kontu VI. Raimond'un Haziran 1209'da mirasçı Milo'ya yaptığı teslimiyette kanıtlanmıştır; bu teslimiyette onun Carpentras ve Vaison piskoposlarına yaptığı zulümler, sapkınlığa verdiği destek ve mirasçı Pierre de Castelnau'nun⁷² öldürülmesine katılımıyla birlikte listelenmiş ve laik kiliseye karşı davranışını düzeltmeye yönelik vaatleri yanlış taraf olarak kabul edilmiştir. Patronaj Savaşı 69 Alberigo, s. 234, 'Si vero dominus temporalis, requisitus et monitus ab ecclesia, terram suam purgare neglexerit ab hac haeretica foeditate, per metropolitanum et ceteros comprovinciales episcopos excommunicationis vinculo innodetur, et si satisfacere contempserit infra annum, significetur hoc summo pontifici, ut extunc ipse vassallos ab ejus fidelitate denunciaret absolutos et terram exponat catholicis occupandam'ı yok etti.' Bkz. Arnold, Inquisition and Power, s. Sapkınlığa karşı kanon hukukunun geliştirilmesine ilişkin Dördüncü Lateran Konseyi mevzuatının önemi hakkında 24. 70 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 11, s. 32-3. 71 Strayer, Albigensian Haçlı Seferleri, s. 60. 72 PL 216, 90-8, 90'da: 'item quod juramenta quae feci super expulsionem haereticorum vel eis credentium non servasse dicor, item quod haereticos dicor semper fuisse eisque favisse, item quod de fide şüpheli habetur, item quod dies Quadragesimae festorum, et Güvenli bir zaman dilimi, adil bir şekilde, olumsuz bir durumla karşı karşıya kalmamak için gerekli olan süre

teklifli tempolu juverant, dicor noluisse justitiam exhibere, item quod Judeis publica commisi officia, item quod monasterii Sancti Willelmi et alliarum ecclesiarum mülkler ve ecclesias injuste detineo, item quod incastelavi ecclesias et incastelatas injuste detineo, item quod indebita pedagium vel guidagium colligo vel colligi facio, öge quod Carpentoractensem episcopum ve propria sede depuli, item quod de interfectione sancte memoriae Petri de Castronovo

--- SAYFA 99 ---

kafirlerle daha fazla temastan vazgeçmek kadar önemli olduğu açık.⁷³ Elçiler tarafından Languedoc lordlarının Kilise'ye karşı davranışlarına ilişkin bu değerlendirme, yalnızca maksimum suç sayısını toplama meselesi değil, daha ziyade bunların değerinin kusursuz bir değerlendirmesiydi; bu değerlendirme, onların daha önceki suçlarının kümülatif ciddiyeti ile mutlaka ilişkili değildi, ancak elçiler ve haçlılar tarafından onlara nasıl davranılacağını belirledi. Pierre des Vaux, Toulouse Kontu gibi lordların yerel kiliseye karşı işlediği suçların, onların kötü karakterini temsil ettiğini ve bu nedenle bireysel suçların tek başına gerektirebileceğinden daha katı cezalar gerektirebileceğini gösteriyor. Pierre, kiliselere ve piskoposlara yönelik fiili suiistimaller ile Toulouse Kontu'nun din karşıtı tutum sergilemeleri arasında bir ayrım yapmadı; örneğin, ayin söylenen bir kilisenin kapısında sözde soytarılık yaptığı ve yüzlerini astığı durumlar gibi.⁷⁴ Pierre için, tüm bu tür davranışlar aynı kökten, kontun sapkınlığı ve Kilise'ye olan nefretinden kaynaklanıyordu: 'Bu arada, şaşırtıcı bir şekilde, Kont, paralı askerlerini sevgiyle tutuyordu ve onlarla birlikte kiliseleri soydu, manastırları yıktı ve mülklerinden alabileceği her şeyi aldı. Dolayısıyla o her zaman Şeytan'ın aracı, kötülüğün oğlu, Şeytan'ın ilk doğuşu, haçlı seferlerinin düşmanı ve Kilise'ye zulmeden, kafirlerin savunucusu ve Katoliklere eziyet eden, kötülüğün bakanı ve inançtan vazgeçen, kötülüklerle dolu, tüm günahların deposu olmuştur.'⁷⁵ Pierre des Vaux, Toulouse Kontu gibi lordların Kilise'ye karşı davranışlarını sunarken, hem Papa ve elçileri. Languedoc lordlarının yerel kiliselerine karşı işledikleri suçlar, en çok onlar için önemliydi. 73 PL 216, 91-2: 'Item praecipio ut haereticos de caetero nullo tempore foveas vel defans, nec eis unquam praestes consilium vel favorem. Öge praecipio ut dies Dominicales et Quadragesimae ve diğerleri, Lateranensi concilio'da, boş geçici menekşeler ve diğer tüm izinlerin ihlal edilmesi karşılığında belirlenir. Bu öge, dünya çapındaki ve üniversitedeki din adamlarının ve sefaletinin getirdiği olumsuzluklarla karşılaştırıldığında adil bir şekilde karşılanıyor. Öge, görünüşe bakılırsa, fethedilen adil bir şekilde sergileniyor. Öge ut ecclesias incastellatas ad arbitrum diocesanorum episcoporum diruas, vel etiam rezervleri, si quas duxerat reservandas; quas diocesanis episcopis ve diğer Ecclesiarum praelatis ad quos pertinere noscuntur continuo tradas, ut ab eis perpetuo possideantur. Öge praecipio ut ecclesias et domos religiosas in libertate plenaria konserveleri, videlicet quod in eis alberguarias, procuraciones vel strictiones quascunque nuflatenus exigas vel percipias, et defunctis earum episcopis vel aliis rectoribus, ipsas nullo modo spolies, başka yerde idare edilmeyen kulak seu velayetler, zaman zaman, diğerlerinin yerine geçen ve rezerve edilenler olarak kabul edilir. Seçimler piskoposluk ve alterius rectoris Ecclesiae

faciendae per te vel per quamcunque personam nullatenus te admiscas, nec aliquam violiam facias vel impedimentum aliquod praestes quo minus electio libere et canonice celebretur.' ⁷⁴ Pierre des Vaux, iv, 552: 'Erat quondam memoratus geliyor quadam die in ecclesia quadam ubi missa celebratur: habebat autem secum quemdam mimum, qui, sicut mos est hujusmodi jocularum, homines que bucca histrionice türebat.' ⁷⁵ Pierre des Vaux, iv, 553: 'Praeterea ruptarios mirabili quoque amplexatus est effectu dictus geliyor, per quos spoliabat ecclesias, monasteria destruebat, her yerde bulunan sibi vicinos quos poterat exhaereditabat: ita semper se habuit membrum diaboli, filius prodicionis, primogenitus Satanae, inimicus crucis et Ecclesiae zulmü, haereticorum defensio, Katolikorum depressio, bakan perdicionis, fidei abjurator, plenus scelerum, peccatorum omnium apotheca.'

--- SAYFA 100 ---

Lordların temel karakterleri ve inançları hakkında sağlayabilecekleri açıklamalar ve bunlar daha sonra her lordun hak ettiği muameleyi değerlendirmek için kullanılabilir. Languedoc lordlarının elçiler tarafından suçlu ya da suçsuz olarak değil, değerli ya da değersiz olarak değerlendirilmesi gerektiği ilkesi, Lavaur Konseyi'nin Şubat 1213 kararlarında en açık şekilde gösterilmiştir. Bu konsey, Arnould Amaury tarafından Aragonlu Peder'in Toulouse, Foix ve Comminges kontları ve Gaston de Béarn adına yaptığı dilekçeleri değerlendirmek üzere toplandı. Bu lordlardan hiçbirinin sapkın olmadığını ve bu nedenle haçlılar tarafından saldırıya uğramaması gerektiğini söyledi.⁷⁶ Konsey, Pere'nin kontlarla ilgili ricasını reddederken, kralı kontların kafir olduğuna ikna etmeye çalışmadı, ancak genel olarak kiliseye karşı davranışlarıyla bu lordlara yönelik devam eden zulmünü haklı çıkardı. Toulouse Kontu'nun onlara bu seferki pişmanlığına inanılmayacak kadar çok yalan söylediğini ve "Tanrı Kilisesi'ne ve Hristiyanlığa, sapkınlar ve serserilerle olan inanç ve barışa saldırıp zarar verdiğini",⁷⁷ Comminges Kontu'nun aynı şekilde sapkınlar ve serserilerle birlikte Kilise'ye saldırdığını,⁷⁸ Foix Kontu'nun din adamlarına şiddet kullanarak el attığını ve onları hapse attığını,⁷⁹ Gaston de Béarn'ın ise saldırıp onları hapse attığını söylediler. Oloron katedralinin kutsallığını bozdu.⁸⁰ Bu lordların Kilise'ye karşı işlediği suçlar, büyük oranda siyasi motivasyona sahip olduğundan, ruhban karşıtlığının veya sapkınlığı desteklediğinin gerçek bir kanıtı olarak alınmamalıdır.⁸¹ Toulouse kontları, Carpentras,⁸² Viviers,⁸³ Vaison piskoposlarına saldırılarının olduğu Provence'taki Kiliseye karşı esas olarak aktifti.⁸⁴ Patronaj Savaşında Yanlış Taraf 71 76 Pierre des Vaux, lxvi, 648-59. 77 Pierre des Vaux, lxvi, 650: 'Ecclesiam Dei et Christianitatem, fidem et pacem cum haereticis et ruptariis impugnavit et Damnificavit.' 78 Pierre des Vaux, lxvi, 651: 'ipsam Ecclesiam, licet nunquam in aliquo laesus esset, cum eisdem pestilentibus şüphe uyandırıcı. Bu muhtemelen Comminges kontları ile Couserans piskoposları arasında St Lizier kasabası konusunda yaşanan anlaşmazlıklara atıfta bulunmaktadır: bkz. aşağıdaki not 88. 79 Pierre des Vaux, lxvi, 651: 'post enjeksiyonem manu in clericos et detrusione eorum in carcerem'. Bu muhtemelen Foix'li Raimond Roger'ın Pamiers manastırına karşı davranışına bir göndermedir; Pierre des Vaux'a göre kendisi başrahibi ve kanonları üç gün boyunca hapsedmiş, kendisi de kanonların dairelerinde çılgın partiler düzenlemiş, sonunda başrahibi ve kanonları kovmuş ve bir kale inşa etmek için binaların çoğunu yıkmıştı: Pierre, xliv-xlvi, 600-4. 80 Pierre des Vaux, lxvi, 652: 'ruptarios in katedralem ecclesiam Oleronis induxit, ubi amputato fune de quo pendebat pixis continens corpus Jesu Christi in terram cecidit, et quod nefas est dicere, ipsum corpus Dominicum est per terram expensum, transgressus juramenta manus in clericos şiddetleri enjekte etmek. Bu başka yerde kaydedilmemiş münferit bir olay gibi görünüyor. Oloron katedralinin hayatta kalan kısmı kayıtları, Gaston de Béarn ile piskopos Bernard de Morlane (1205-23) arasında iyi ilişkiler olduğunu gösteriyor; öyle ki, 1209'da Gaston, piskoposluk mülkiyetini kaldıran diğer lordlara karşı piskopos adına harekete geçti: GC, cilt. 1, s. 1270. 81 Genel olarak Kiliseye ve özel olarak piskoposlara karşı şiddet hakkında bkz. M. Soria, 'Des évêques

malmenés', Innocenzo III Urbs et Orbis, cilt. 2, s. 1008-30. 82 Raimond VI tarafından görüş alanından ihraç edildi: PL 216, 90. 83 Hem Raimond V hem de Raimond VI'yı kapsayan uzun süredir devam eden anlaşmazlık: GC, cilt. 16, enstrümanta, s. 226-7 ve 233-7. 84 Vaison Piskoposu, Raimond V tarafından 1170 ile 1193 yılları arasında sarayından üç kez kovuldu ve Raimond VI, Piskopos Raimbaud'u (1193-c.1227) hapse attı ve piskoposluk sarayını yok etti: GC, cilt. 16, enstrümanta, s. 926-928; de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 147.

--- SAYFA 101 ---

ve St-Paul-Trois-Châteaux⁸⁵, Barselona ve Aragon kont kralları ile bölge üzerindeki savaşları bağlamında bölgenin kontrolünü ele geçirme girişimleri olarak görülmelidir.⁸⁶ St Gilles manastırı ile uzun süredir devam eden anlaşmazlık, aynı zamanda laik politika açısından da görülmelidir;⁸⁷ Comminges kontlarının, Couserans piskoposlarına ait olan St Lizier kasabasına yönelik saldırıları gibi; Muhtemelen Lavaur buna değinmişti.⁸⁸ Ancak bunlar, din karşıtlığının ve bu lordların genel ahlaksızlığının kanıtı olarak Konsey'e sunuldu. Kontlar, kesin olarak söylemek gerekirse, Kilise'ye yaptıkları zulüm nedeniyle Konsey tarafından cezalandırılmıyordu, ancak topraklarındaki dini kurumlarla daha önceki ilişkileri, en sert muamele dışında hiçbir şeye layık olmadıkları anlamına geliyordu. Çağdaşlarının çoğunun aksine, Trencavel'in kendi topraklarındaki laik kiliseyle çok az sorunu varmış gibi görünüyor. On ikinci yüzyılın sonlarında Trencavel ile Béziers ve Carcassonne piskoposları arasındaki ilişkiler genel olarak samimi görünüyor.⁸⁹ Her iki kasabada da vikont ve piskopos büyük ölçüde işbirliği içinde hüküm sürüyorlardı,⁹⁰ örneğin, 72 Güney Fransız Asaleti ve Albigenian Haçlı Seferi 85'te belirtilen hükümlerde Raimond V'in "büyük bir orduyla Rhône'u geçtiği" söyleniyor. kafirlerin Piskopos Bertrand'a saldırması (1193-1205): GC, cilt. 1, s. 713. 86 Kontlar aynı zamanda Viviers ilçesi konusunda İmparator ile bir anlaşmazlığa da karışmışlardı: GC, cilt. 16, s. 558. Bkz. A. Dufont, 'Les comtes de Toulouse et le Vivarais Xme - fin XIIme siècle', Ecole Antiques de Nîmes (1971), s. 75-94. 87 Raimond VI, 1196'da manastıra hakim olmak için bir kale inşa ettiği için aforoz edildi: PL 206, 1155-6; de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 436. 88 Bunlar, Comminges Kontu I. Bernard'ın 1120 dolaylarında St Lizier kasabasını yakıp yerle bir etmesi ve sakinleri zorla kendi kasabası St Giron's'a götürmesi ve piskoposu St Lizier'i kontun yargı yetkisine vermeyi kabul edene kadar orada hapsedmesiyle başladı. Comminges'li Bernard IV, 1216'da Simon de Montfort tarafından St Lizier'e karşı davranışı nedeniyle kınandı: GC, cilt. 1, enstrümanta, s. 185-7. Couserans Piskoposu Navarrus (1208-16), Languedoc'taki papalık elçileriyle çok yakın çalıştı ve Lavaur Konseyi'ne katılan din adamlarından biri olabilir. 89 Trencavel ile her iki piskoposluk arasındaki ilişkiler on ikinci yüzyıl boyunca istikrarlı bir şekilde gelişiyor gibi görünüyor. Carcassonne'da ihtilafın tek kanıtı, Bernard Aton'un piskopostan haksız yere aldığı malları iade edeceğine söz verdiği 1113 yılına aittir: GC, cilt. 6, s. 873. Béziers'de, Piskopos Bernard (1128-52) ile Viscount Raimond arasında yargı yetkisine ilişkin bir anlaşmazlık, 1132'de Alfons Jourdain, Toulouse Kontu: GC, cilt. 6, s. 315. Piskopos Bernard ve Raimond Trencavel arasındaki kötü hisler piskoposun ölümüne kadar devam etti; Görünüşe göre 1150'de Raimond, piskoposun sarayında bir şapel talebini reddetmesinin ardından Papa III. Eugenius'a başvurmuştu: Doat 61, fols. 188-9. Ancak Bernard'ın ölümünden sonra vikont ile piskoposlar arasındaki ilişkiler gelişti; Toulouse'lu Raimond V tarafından 1153'te yazılan ve Piskopos Guillaume'yi Raimond Trencavel'e karşı uyaran mektup, Toulouse Kontu'nun piskoposlara karşı davranışlarından çok Trencavel'le ilişkileri hakkında daha fazla şey söylüyor: Doat 61, fols. 186-7; Livre Noir, s. 238-9. arasındaki ilişkinin ayrıntıları için

Trencavel ve piskoposlar, bkz. Gordon, 'Laity and the Catholic Church', s. 46-56 ve Vidal, Episcopatus et pouvoir à Béziers, özellikle. sayfa 48-52. 90 Béziers piskoposları, şehrin yaklaşık yarısını oluşturan la Madeleine, le Campenau, la Salvetat, le Maureilhan ve le bourg voisin le cathédrale olmak üzere beş bourg'un laik yargı yetkisini elinde tutuyordu. Onuncu ve on birinci yüzyıllarda, Béziers'in vikontları esas olarak piskoposluk atamaları üzerindeki kontrol yoluyla yönetiyorlardı, ancak Trencavel vikontlarının on ikinci yüzyıldaki seçimleri etkileyebildiğine dair hiçbir kanıt yok. On ikinci yüzyılda vikont ve piskopos arasındaki işbirliği muhtemelen vekil otoritesinin zayıflığının bir sonucuydu: özellikle 1167 isyanından sonra piskoposlar, vatandaşlara karşı vikontların baş müttefikleriydi. İçinde

--- SAYFA 102 ---

1194'te II. Roger'ın oğlu Raimond Roger'ın azınlık hükümeti için vasiyeti.⁹¹ Özellikle Béziers piskoposları da on üçüncü yüzyılın başlarında vekillerin cömertliğinden yararlandılar ve Raimond Roger'dan bir dizi bağış ve imtiyaz aldılar.⁹² On ikinci yüzyılın sonlarında Trencavel ile Béziers ve Carcassonne piskoposları arasındaki ilişkinin samimi doğası, büyük liderlerle olan ilişkilerine de yansdı. Kendi topraklarındaki Benediktin manastırları: Carcassonne'daki La Grasse,⁹³ Narbonne piskoposluğundaki Caunes⁹⁴ ve Béziers'deki St Aphrodise.⁹⁵ Trencavel'in kendi topraklarındaki kiliseyle ilişkilerinin bu genel olarak pembe tablosu, yerel kiliselerine karşı anlaşmazlıkların ve Trencavel suiistimallerinin varlığını tamamen gizlememelidir. En önemli sorunlardan biri, Trencavel ile Albi piskoposları arasındaydı; bu durum, en dramatik biçimde II. Roger'ın, Piskopos Gerardus'u (1174-83) hapsedmesi nedeniyle 1178'de aforoz edilmesiyle kanıtlanmıştır⁹⁶, ancak Trencavel'in kiliseyle olan anlaşmazlıkları yalnızca bu piskoposlukla sınırlı değildi. 1171'de Roger, St Pons de Thomiers manastırına⁹⁷ ve 1197'de Carcassonne'a bir saldırı düzenledi; piskoposların seküler otoriteleri çok azdı, bu da çatışma potansiyelini en aza indiriyordu ve bazı on ikinci yüzyıl piskoposları Trencavel desteğiyle tanımlanan ailelerden geldiğinden, Trencavel'in piskoposluk atamaları üzerinde bir miktar etkisi olması mümkündür. Bunun bir örneği, ailesi Trencavel imtiyazlarına sık sık tanık olan ve 1120-1124 Carcassonne isyanının ardından Bernard Aton'dan bağış alan Carcassonne Piskoposu Pons de Tresmals'tır (1142-59). Bernard de Tresmals aynı zamanda 1141'den 1143'e kadar Carcassonne'un vekili idi. ⁹¹ Mahul, cilt. 5, s. 283-4. ⁹² Örneğin, piskopos ve din adamlarına 1203'te gerektiği gibi Béziers'teki kiliselerden herhangi birini tahkim etme izni verildi (Doat 62, cilt 5-8; Livre Noir, s. 513-14) ve 1204'te Raimond Roger, piskoposlukta sahip olduğu tüm albergue'leri ve katipler, onların evleri ve sakinleri üzerindeki tüm laik yetkileri piskoposa sattı. Lignan ve Aspiran kasabalarının (Doat 62, cilt 9-14v; GC, cilt 6, enstrümana, s. 148-9). ⁹³ Trencavel'ler, Bernard Aton'un manastıra bir dizi cömert bağışta bulunduğu on ikinci yüzyılın başlarında La Grasse'yi himaye etme konusunda en coşkuluydu (ADA, H28; de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1654-7), ancak yüzyılın ilerleyen dönemlerinde herhangi bir anlaşmazlık olduğuna dair bir kanıt yok. ⁹⁴ Trencavel, manastırın başlıca efendileriydi ve on ikinci yüzyıl boyunca orada önemli mülklere sahipti: Doat 168, 292-293v. Ancak manastır üzerindeki güçlerini kötüye kullanmamışlar ve keşişler tarafından kendilerinin en iyi koruyucuları olarak görülüyorlar: Gordon, 'Laity and the Catholic Church', s. 75. ⁹⁵ Trencavel'in II. Roger'ın 1194 tarihli vasiyetinde "haksız yere sahip olduğu Balendino değirmenini" restore etmesi sırasında Aziz Aphrodise'e karşı kötü bir davranış gösterdiğine dair tek bir gösterge vardır: Mahul, cilt. 5, s. 283-4. Trencavel ile manastır arasındaki genel olarak iyi ilişkiler, Aziz Aphrodise ile Béziers piskoposları arasında uzun süredir devam eden anlaşmazlığa aracılık edebildikleri şekilde kanıtlanmıştır: GC, cilt. 6, s. 384-6. ⁹⁶ Howden'lı Roger, Chronica, cilt. 2, s. 165. Albi piskoposları, piskoposluk atamasının kontrolünü kaybettikten sonra Trencavel'in üzerinde çok az güce sahip olduğu kasabanın baş laik lordlarıydı.

onbirinci yüzyılın ortalarında ortaya çıktı. Ancak Trencavel, Béziers'te olduğu gibi bu duruma tahammül etmeye hazır değildi ve II. Roger, 1170'lerde piskopos üzerinde kendini kanıtlamak için çeşitli çabalar gösterdi ki bu hapis cezası da şüphesiz bunlardan biriydi. Roger kısa vadeli bir başarı elde etmiş olabilir: Albi'de 12. yüzyılda, 1175 ile 1177 arasında ilk ve tek kez bir vekil papazı vardı, ancak 1193'te Piskopos Guillaume (1185-1230) ile yapılan anlaşma onu her zamanki güçsüz konumuna geri döndürdü: Doat 105, fols. 117-19; Compayre, Etudeshistoriques, s. 141-3. ⁹⁷ H. Débax, 'Structures féodales dans le Languedoc des Trencavel XIe-XIIe siècles' (Doktora tezi, Université Toulouse-le-Mirail 1997), s. 184.

--- SAYFA 103 ---

Raimond Roger'ın naibi Bertrand de Saissac, Alet Başrahibinin seçimine şiddetle müdahale etti.⁹⁸ Ancak ara sıra yaşanan bu anlaşmazlıklar, Trencavel'i Languedoc'un geri kalan yüksek soylularından ayırmaz. Raimond Roger kesinlikle kendi topraklarında kiliseye karşı en kötü suçlu değildi ve laik kiliseyle, özellikle Béziers ve Carcassonne piskoposlarıyla ilişkileri, çağdaşlarının çoğundan, özellikle de Toulouse ve Comminges kontlarından çok daha iyiydi. Bununla birlikte, Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesini Kilise'yi istismar etmesiyle açıklamak mümkün olmasa da, onun ve ailesinin Languedoc kilisesiyle olan ilişkileri onun papalık elçilerinin zihninde adil veya yasal muameleye layık olmayan bir lord olarak kınanmasına yol açmış olabilir. Eğer Languedoc lordlarına çöllerine ilişkin yasal değerlendirmelere göre davranıldıysa, Trencavel'in papalık elçileriyle önceki ilişkilerinin Raimond Roger'ı hedef alma kararında bir miktar etkiye sahip olacağını varsaymak mantıklı olacaktır. Elçiler Pierre de Castelnau ve Raoul, Béziers'deki Languedoc'a elçilik yapmaya başladılar ve burada Şubat 1203'te piskopos Guillem de Rocoze's'in (1199-1205) görevden alınmasını sağladılar.⁹⁹ En azından 1205'e kadar, Arnould Amaury ile birlikte komşu Agde piskoposunun piskoposunu soruşturmaya dahil olana kadar Trencavel toprakları içinde ve çevresinde kaldılar.¹⁰⁰ Orada çok az şey var. Elçiler ve Raimond Roger arasındaki ilişkinin kanıtı, ancak vikont en azından Béziers'teki varlıklarını fark etmiş gibi görünüyor ve hem Pierre de Castelnau hem de Raoul, Raimond Roger'ın katedral kanonlarının kasabadaki çeşitli kiliseleri güçlendirmesine izin verdiği Ekim 1203 tarihli bir tüzüğe tanık oldu.¹⁰¹ Vikontun tüzüğüne elçilerin bu katılımı, aralarındaki ilişkilerin en azından düşmanca olmadığını gösteriyor ve aralarında belirli bir düzeyde işbirliği olduğunu gösteriyor. elçiler ve laik yetkililer Béziers'teyken. Raimond Roger ile Pierre de Castelnau ve Raoul arasındaki ilişkiler şöyle olsaydı Bertrand yeni seçilen Başrahip Bernard'ı hapsedti, önceki başrahip Pons Amelius'un (1167-97) cesedini mezardan çıkardı ve Trencavel'in çıkarlarına daha uygun bir seçime başkanlık etmek üzere onu manastır koltuğuna oturttu: GC, cilt. 6, s. 271. On ikinci yüzyılın sonları veya on üçüncü yüzyılın başlarına ait manastırla ilgili hayatta kalan hiçbir birincil kayıt yoktur. Alet'e yapılan saldırının, Trencavel'in başkenti Rhedae'nin yerini alarak Razès'in en büyük müstahkem merkezi haline gelmesi endişesinden ilham aldığı ileri sürüldü: Fédié, Razès, s. 61; Gordon, 'Laity ve Katolik Kilisesi', s. 167-8. Bununla birlikte, önemli tepelerin gözden kaçırıldığı dar bir vadide yer alan manastırın durumu, Pons Amelius tarafından savunma duvarları inşa edilmiş olmasına rağmen, büyük bir sur için uygun bir yer olmayacaktı. Reddedilen aday Bernard, on ikinci yüzyılın başlarında La Grasse ile yaşadığı anlaşmazlıktan bu yana Trencavel'in karşı çıktığı bir ev olan St Polycarpe'ın Başrahibiydi (Mahul, cilt 2, s. 243-7) ve Bertrand de Saissac'ın seçime itirazının kökü bu olabilir. Trencavel'in geleneksel olarak Alet'teki manastır seçimlerini kontrol etmeyi beklediğine dair hiçbir kanıt yok ve bu nedenle büyük olasılıkla

Bertrand'ın müdahalesi, seçim prosedürünün kendisinden ziyade, seçilen adaya yapılan itirazdan ilham aldı. ⁹⁹ PL 215, 272-3. Hoşnutsuz bir hizmetçi tarafından öldürülerek Mart 1205'teki ölümüne kadar askıda kaldı: GC, cilt. 6, s. 325; Soria, 'Evêques malmenés', s. 1027. ¹⁰⁰ PL 215, 642-4; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5. Agde Piskoposu Raimond (1192-1213), Agde kilisesinin bakıma muhtaç hale gelmesine, simony ve gemi enkazına düşmesine izin vermekle suçlandı: 'dilapidatione, naufragio et simonia'. ¹⁰¹ Doat 62, fols. 5-8; Livre Noir, s. 513-15.

--- SAYFA 104 ---

İstisnai bir durum olmasa da sapkınlıkla uğraşmak için Languedoc'a gönderilen kişilerle Raimond Roger'ın babası arasındaki ilişkilerde durum kesinlikle böyle değildi. Roger II, 1178'de Albi Piskoposunu hapsettiği için Marcy'li Henry tarafından aforoz edildi¹⁰² ve 1181'de yaşadığı Lavaur kasabası Henry tarafından saldırıya uğradı.¹⁰³ İlk aforozunun yanı sıra, 1179'da Roger, Narbonne Başpiskoposu Pons'un Üçüncü Lateran Konseyi'nden dönüşü üzerine yönlendiricileri işe aldığı ve ulaşım sorununu ihmal ettiği için aforoz edilenlerden biri olarak seçildi. sapkınlık.¹⁰⁴ Henry de Marcy ile olan ilişkileri sayesinde mümkün olan en kötü şöhreti kazanmış gibi görünüyor ve hafızasının, daha sonraki papalık elçilerinin oğlu hakkında sahip olduğu görüşü lekeleyecek kadar kötü olması muhtemeldir. Roger'ın Henry de Marcy ile zayıf ilişkileri Raimond Roger'ın haçlı seferiyle olan ilişkilerinde özellikle önemli olmuş olabilir çünkü Henry de Marcy sadece bir papalık elçisi değil, aynı zamanda bir Sistersiyen'di. Languedoc'ta sapkınlığa karşı çabalara Sistersiyen katılımı, St. Bernard'ın 1145'te Toulouse'da tarikatın sapkınlığa karşı en iyi silahı olduğu düşüncesiyle yaptığı vaaz misyonuna kadar uzanıyordu.¹⁰⁵ Papa Innocent, Sistersiyen tarikatının bir hayranıydı ve papalığı sırasında Sistersiyen Papası III. tahta çıkışında kendisinininki gibi 'fac mecum signum in bonum'¹⁰⁶ ve Innocent yönetimindeki Languedoc'a gönderilen papalık elçilikleri karakter olarak giderek Sistersiyen hale geldi. Innocentius'un, Languedoc'ta sapkınlığın kökünü kazımayı Sistersiyen tarikatının görevi olarak amaçladığı, 1204¹⁰⁷'de Languedoc'un baş papalık elçisi olarak Cîteaux Başrahibi Arnould Amaury'yi seçmesi ile kanıtlanmıştır; bu atama, Abbot Guy des Vaux-de-Cernay ve Abbot Foulques gibi diğer Sistersiyenlerin katılımını kolaylaştıracak ve teşvik edecekti. Thoronet'ye, sapkınlığa ve 1207'de on iki Sistersiyen başrahibinin vaaz kampanyası gibi çabalara karşı direndi.¹⁰⁸ Arnould, Languedoc'ta bulunmadığı zamanlarda bile tarikatın başı olarak aktif kaldı ve manastırıyla sık sık yaptığı iletişim, elçilerle birlikte genellikle Cîteaux'dan çok sayıda Sistersiyen'in bulunduğu anlamına geliyordu.¹⁰⁹ Arnould, elçiliğine sadece Sistersiyen tarikatının başı olarak konumunu değil, aynı zamanda özel desteğini de getirdi. Patronaj Savaşında Yanlış Tarafın Başrahibi olarak önceki pozisyonu sayesinde Languedoc'lu Sistersiyenlerle bağlantıları 75 102 PL 204, 235. Elçiliğin tek kronik anlatımı, elçiliğin bir üyesi olabilecek ve Henry'nin görevinin sonuçlarını açıklayan mektubunu da içeren Roger of Howden'ın (Chronica, cilt 2, s. 150-66) hikayesidir. 103 Vigeois'li Gaufrid, Buket 12, s. 448-9. 104 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 341-4. 105 B. M. Kienzle, 'Eed and Word: Helinand's Toulouse Vaazları, I: Bilgelik at God's Service', Studies in Medieval Sistercian History 11 (1987), s. 267-76, s. 268; J. Leclercq, 'L'identité cistercienne et ses conséquences', Les Cisterciens de Languedoc, s. 370-9. Misyonun ayrıntılı bir tartışması için bkz. R. I. Moore, 'St Bernard's Mission to the Languedoc in 1145', Bulletin of the Institute of Historical Research 47 (1974), s. 1-10 ve B. M. Kienzle, Sistercians, Heresy and Crusade in Occitania 1145-1229: Preaching in the Lord's Vineyard (York) 2001), s. 90-108. 106 B. M. Bolton, 'Geçmişten Yol İşaretleri: Masum III'ün İlahi Yolu Üzerine Düşünceler',

Innocenzo III: Urbs ve Orbis, cilt. 1, s. 21-55, s. 43. 107 PL 215, 275; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 407. 108 Pierre des Vaux, v, 554. 109 Dutton, 'Aspects', s. 95.

--- SAYFA 105 ---

Büyük benlik. Grandselve, Languedoc'taki en önemli Sistersiyen vakıflarından biri olan Fontfroide'in ana evi ve güneydeki Fransa'nın en büyük evlerinden biriydi.¹¹⁰ Bu nedenle Arnould'un, Languedoc'taki Sistersiyenler üzerinde özel bir etkisi vardı ve bu da onu, onları sapkınlığa karşı mücadeleye dahil etmek isteyen bir papa için mirasçı olarak ideal bir seçim haline getiriyordu. Innocent'in, Arnould Amaury'nin atanmasından önce Languedoc için papalık elçileri seçmesi, sapkınlıkla mücadeleyi Sistersiyenlerin koruması altına alma niyetini de gösteriyor.¹¹¹ Languedoc'a gönderilen ilk elçi, kardeş Rainier, güney İtalya'daki Casamari'de bir Sistersiyen keşişiydi ve daha sonra Fossanova'nın Sistersiyen eviyle ilişkisi olacaktı.¹¹² Rainier, daha çok Papa ile olan yakın bağlantıları nedeniyle bir mirasçı olarak seçilmiş olabilir. Kendisi Sistersiyen bağlantıları nedeniyle masumdu,¹¹³ ancak Languedoc'a gelen sonraki papalık elçileri, Sistersiyen bağlantıları nedeniyle daha açık bir şekilde seçilmişti. Pierre de Castelnau ve Raoul'un 1203'te Languedoc'a papalık elçileri olarak atanmaları¹⁴, Innocentius'un daha önce göndermiş olduklarından farklı bir elçilik türüne işaret ediyordu; çünkü kendilerine kısa süreli sınırlı bir görev verilmedi, ancak her ikisi de ölene kadar Languedoc'ta birkaç yıl kalacaklardı.¹¹⁵ Hem Pierre hem de Raoul, böylesine önemli bir atama için alışılmadık derecede düşük rütbeli kişilerdi; kardinal veya en azından papalık ailesine bağlı sorumlu bir figür. Pierre de Castelnau daha önce Innocentius tarafından biliniyordu, 1198 veya 1199,¹¹⁶ da Maguelonne Başdiyakozu olarak seçilmesiyle ilgili anlaşmazlıklar nedeniyle papanın dikkatini çekmişti ve Innocent onu 1199'da St-Guillem-le-Desert manastırındaki suiistimal suçlamalarını araştırmak için kullanmıştı.¹¹⁷ Bu, Innocentius'un Pierre hakkında olumlu düşündüğünü gösteriyor, ancak bu kadar küçük bir görev, büyük bir görevle karşılaştırılmaz. papalık elçiliği. Pierre'i 1203'teki atanması için bu kadar uygun kılan faktör muhtemelen daha önce bir manastırı araştırmak konusundaki deneyimi değildi; daha ziyade büyük olasılıkla Sistersiyen tarikatına üyeliği idi. Pierre, Fontfroide'deki Sistersiyen evine 1200 ile 1203 yılları arasında girmişti ve bu nedenle papalık elçisi olarak seçilmesi, doğrudan sapkınlığa karşı mücadelede Languedoc'un en büyük evlerinden birini içeriyordu. Bu muhtemelen Pierre'in, Midi'deki Sistersiyen evlerinin kuruluşu ve soyuna dair en net açıklama için, Les Cisterciens de'de 'Catalogue des établissements cisterciens de Languedoc aux XIIIe et XIVe siècles', tarikata yeni katılanlardan biri olmasıydı. Languedoc, s. 21-47. ¹¹¹ Languedoc'a gönderilen Sistersiyen elçilikleri hakkında bkz. Kienzle, Sistersiyenler, s. 135-73. Kienzle, vaaz kampanyalarının önemli isimleri olan Arnould Amaury, Guy des Vaux-de-Cernay ve Toulouse'lu Foulques'in, Paris'teki öğrenciliği boyunca Peter the Chanter ve dolayısıyla Innocent III ile bağları olduğuna dikkat çekiyor. Bkz. Kienzle s. 171-3 ve J. W. Baldwin, Masters, Princes and Merchants: The Social Views of Peter the Chanter and his Circle, 2 cilt. (Princeton NJ 1970), s. 6. ¹¹² B. M. Bolton, 'Simon Peter'in Görüşü İçin: Masum III'ün En Yakın Sınırdaki Sistersiyenler', Monastic Studies 1 (1990), s. 1-20, s. 13-14. ¹¹³ Daha sonra papalığın itirafçısı oldu. F. Robb, 'İlahiyatta Joachimist Yorum

Innocent III ve Rainier of Ponza', Florensia 11 (1997), s. 137-52, s. 139. ¹¹⁴ PL 215, 272'de; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5; Pierre des Vaux, i, 543-6. ¹¹⁵ Raoul 1207 sonlarında öldü ve Pierre de Castelnau Ocak 1208'de öldürüldü. ¹¹⁶ Gabriel, Maguelonensium et Monspeliensium, s. 260; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 367-71. ¹¹⁷ PL 214, 1053-7; Reg. Innocenz III, cilt. 5, s. 142-6.

--- SAYFA 106 ---

Fontfroide'ın başka bir keşişi olan arkadaşı Raoul'un seçimini belirledi, çünkü bu, elçiler ve evlerinden uzaktayken tarikatları arasındaki bağların korunmasına yardımcı olacaktı. Languedoc'taki papalık elçiliklerinin esasen Sistersiyen karakteri, büyük ölçüde Arnould Amaury'nin etkisiyle korunmuş görünüyor, daha sonra meşru olarak atananların kendileri Sistersiyen olmasalar bile.¹¹⁸ Bu karakter, elçiler ile Languedoc'taki laik kilise arasındaki çatışmayı ve özellikle de onlarla yerel piskoposluk arasındaki düşmanlığı şiddetlendirmiş olabilir. Bu düşmanlığın seküler lordlar ile yerel Kilise arasındaki ilişkilerin elçiler tarafından nasıl algılandığı üzerinde önemli etkileri olacaktı. Innocentius, elçilerini Languedoc'a gönderirken, yalnızca sapkınlığın kendisine saldırmayı değil, aynı zamanda sorunun daha geniş nedenleriyle de ilgilenmeyi amaçladı. Özellikle Languedoc piskoposlarından bazılarının davranışlarının sapkınlığın gelişebileceği bir ortam yarattığını düşünüyordu. 1198'de Carcassonne Piskoposu Otho (1170-1198) hakkında yazdığı gibi: 'Kendisinin gözetimine bırakılan Kilise, diğer piskoposluklarla birlikte öyle bir duruma düştü ki, insanlığın düşmanı, onları kendisiyle birlikte Cehennemin ebedi ateşlerine sürüklemek için neredeyse herkesin kalbine kötülüğün kılıcını mızrakladı ve sapkın sapkınlığın yayılması, piskoposluğa o kadar nüfuz etti ki, bakanlar Her yerde çok sayıda ve duyulmamış şeytani yalanlar mezhepleri var ve bunlar halka açık bir şekilde vaaz veriyor ve insanlar inandıklarına bağlı kalıyorlar.'¹¹⁹ Midi'deki Kilise'nin sapkınlığın ortadan kaldırılmasında uygun bir rol oynayabilmesi ve böylece Trencavel'in yasal görüşü üzerinde önemli bir etkiye sahip olabilecek bir şekilde Sistersiyenler ve laik Kilise ile asil ilişkileri şekillendirebilmesi için elçiler, Midi'deki Kilise'nin reformundan sorumlu tutuldu. Languedoc'taki Kilise'nin yeniden düzenlenmesi, bir dizi piskoposluk görevlendirmesine yol açtı: Fréjus¹²⁰ ve Carcassonne¹²¹ piskoposları 1198'de tahttan indirildi, Béziers Piskoposu 1203'te görevden alındı,¹²² Vence Piskoposu 1204'te¹²³, Toulouse piskoposları¹²⁴ ve Viviers 1205,¹²⁵te görevden alındı. Patronaj Savaşında Yanlış Taraf'ta Rodez¹²⁶ ve Carcassonne piskoposları¹²⁶ 118 Papalık noteri Milo, 1209'da atandı (PL 216, 100; Pierre des Vaux, ix, 561) ve Cenova kanonu Thedisius, 1210'da atandı (PL 216 173; Pierre, x, 562). 119 PL 214, 457-8, 458'de; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 722-3, s. 723: 'Ecclesia suae curae commissa cum caeteris diocesanis tantum lapsus incurrit, quod humani generis inimicus fere universorum corda iniquitatis gladio penetravit, ut eos secum in ignem perpetuae gehennae retrudat, et in tantum in ea diocesi virus praevaricationis haereticae penetravit, quod Differentas et inauditas sectas ministri diaabolicae dolandiricılık ibidem adinveniunt et publice Profentur et populum qui sibi credat habent.' 120 PL 214, 374; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 595-7, Guillaume de Pont (1195-8). 121 PL 214, 457-8; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 722-3, Otho (1170-98). 122 PL 215, 272-3; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5, Guillaume de Rocozels (1199-1205). 123 PL 215, 366; Reg. Innocenz III, cilt. 7, s. 135-7. Bu piskoposun adı bilinmiyor. Gallia Christiana'da çoğaltılan piskoposluk kayıtlarında, Piskopos Pierre Grimaldi (1185-1202)

Piskoposluğun son adı geçen sakini bkz. Guillaume Ribot (1229-39): GC, cilt. 3, s. 1215. 124 PL 215, 682, Raimond de Rabastens (1202-5). 125 GC, cilt. 16, s. 558-9, Nicholas (1177-1205). 126 PL 216, 409, Hugo de Rodez (1161-1211).

--- SAYFA 107 ---

1211127 ve 1213'te Auch Başpiskoposu.¹²⁸ Bu süreç aynı zamanda, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elçiler ve yerel piskoposlar arasında hatırı sayılır derecede kötü duygulara yol açtı. Bu düşmanlık muhtemelen Provence'taki elçiler ve piskoposlar arasında önemli bir sorun değildi. Örneğin Viviers Piskoposu Nicholas, katedral kanunları tarafından suçlandığı 'çok ağır suçları' itiraf ederek¹²⁹ ifadesine karşı makul bir tutum benimsemiş gibi görünüyor ve uzun süren ifade verme sürecinden kaçınmak için amiri Viyana Başpiskoposu'nun isteği üzerine istifa etmeyi kabul etti.¹³⁰ Kötü davranan piskoposlar ile Toulouse Kontu'nun saldırıları arasında yer alan Provence'daki kilise, en azından bir o kadar da kötü durumdaymış gibi görünüyor. Languedoc'taki durumla aynıydı, ancak elçilerin sorunlara yaklaşma şekli belirgin biçimde farklıydı. Provence'taki piskoposluk davranışına ilişkin yasal değerlendirmeler, sapkınlık sorunu nedeniyle büyük ölçüde karmaşık değildi, çünkü bölge bu sorundan çok az etkilenmişti. Sonuç olarak, Provence'taki piskoposluk ifadelerinin Languedoc'takilere göre hem daha az karmaşık hem de bariz suiistimallerle daha yakından ilişkili olduğu görülüyor. Hem güney Fransa'da hem de papalık eyaletlerinde sapkınlık sorunuyla ilgili yazışmalarda III. Innocentius, bir piskoposluktaki sapkınlığın yaygınlığının piskoposun ihmalinin doğrudan sonucu olduğu yönündeki görüşünü açıkça ortaya koydu; örneğin 1203'te Narbonne Başpiskoposu Berenguer'e şöyle yazıyordu: 'Yolcu kurtlar sizin bakımınız altındaki sürülere saldırıyor. . . çünkü havlamayı reddeden dilsiz bir köpek gibi onları havlayarak caydırmıyorsunuz, İyi Çoban'ın örneğini izleyip sürünüz için canınızı feda etmiyorsunuz, bunun yerine kaçıp onları kurtların ağzına bırakıyorsunuz.'¹³¹ Bu genel prensipten tamamen ayrı olarak Innocentius, Languedoc piskoposlarının sapkınlığa karşı yeterince çaba göstermediğini açıkça hissediyordu. Papalığının ilk yılında, Auch Başpiskoposu Bernard'a (1192-1199) şunu yazmayı gerekli buldu: "Böylesine ciddi bir hastalıkla sizin ve piskopos dostlarınızın gösterdiği çabanın daha etkili bir şekilde mücadele etmesini diliyoruz." (1209-11). 128 PL 216, 408-9; GC, cilt. 1, s. 989-90, Bernard de Montaut (1201-13), daha önce Lectore Piskoposu (1197-1201). 129 GC, cilt. 16, s. 559. 130 Piskopos Nicholas'ın, isteksizce görüş alanından çıkarılması durumunda Kilise için önemli sorunlara yol açacak kadar iyi bağlantılara sahip olmasından korkuluyordu. GC, cilt. 16, s. 559: 'vivariensis ecclesiae potius expediret, cum dictus episcopus potens esset et nobilis, et episcopatus totus periclitari sub ipsius posset potentia'nın quod hoc kullanımını dikkate alır'. 131 PL 215, 83; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 128: 'Invaserunt enim iam gregem tibi commissum lupi rapaces. . . quod, velut canis mutus latraro non valens, nec eos latratu deterres, nec, boni pastoris exemplo, animam tuam pro ovibus tuis ponis, sed fugis potius, eis luporum morsibus derelictis.' Ayrıca Innocentius'un Viterbo Piskoposu Rainier'e yazdığı 1207 tarihli mektubuna bakın; burada onu izin verdiği için çok benzer terimlerle azarlamıştır. piskoposluğunu istila edecek sapkınlık: PL 215, 673-4; Reg. Innocenz III, cilt. 8, s. 188-90. 'Valeo'nun genel anlamı 'güçlü olmak' ya da 'yapabilmek'tir, ancak bu bağlamda Innocentius'un bunu daha belirsiz klasik anlamında kullanması daha muhtemel görünüyor:

görevden alma, reddetme veya küçümsemeyi ifade etme, bkz. Cicero, De Natura Deorum, ed. H. Rackham (London 1933), 1, 44, 124, s. 120-1: 'talıs est deus ut nulla gratia nulla hominum caritate teneatur, valeat', 'Eğer Tanrı, insanlara karşı hiçbir iyilik ya da şefkat hissetmeyecek bir doğaya sahipse, onu görevden alın.' 132 PL 214, 71; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 120: 'per tuam et aliorum coepiscoporum tuorum industriam huic morbo tanto efficacius volumus obviari'.

--- SAYFA 108 ---

Languedoc piskoposluğunun papalık görüşünün, laik kilisenin elçilerle ilişkilerini Provence'ta kaçınılan bir şekilde bozduğu. Elçiler, Languedoc piskoposlarına, kendi görüşlerinde sapkınlığın yaygınlığının da gösterdiği gibi, zaten en ağır ihmalden suçlu oldukları varsayımıyla yaklaşmış görünüyorlar ve bu nedenle, Provence'takiler de dahil olmak üzere masum piskoposların bekleyebileceği derecede bir saygı bekleyemiyorlardı. Pierre de Castelnau ve Raoul'un 1203 yılında elçilik görevine başlamasından bu yana, Languedoc'taki piskoposluk ifadeleri bireysel suçlarla olduğu kadar piskoposların elçilere karşı tutumuyla da ilgiliydi. Béziers Piskoposu Guillem de Rocozels, 1203 yılında, Toulouse Kontu'na karşı görevlerinde onlara eşlik etmeyi reddetmesi ve kafir olarak gördükleri Béziers konsoloslarının aforoz edilmesi yönündeki talimatlarını yerine getirmemesi nedeniyle elçiler tarafından görevden uzaklaştırıldı.¹³³ Kafirleri aforoz etmeyi ihmal etmek şüphesiz ciddi bir suçtu, ancak Guillem'in uzaklaştırılması kafirlere karşı tutumundan çok, kafirlere karşı tutumuyla ilgiliydi. elçilerin kendileri: ihmalden değil, itaatsizlikten uzaklaştırıldı. Guillem, elçilere karşı itaatsiz ve düşmanca tutumunda yalnız değildi. 1203'te metropolü Narbonne Başpiskoposu Berenguer, Papa tarafından 'reddetmekle' suçlandı. . . Pierre de Castelnau ve Raoul'a yardım ve destek sunması ve Toulouse Kontu'nu kafirlere karşı harekete geçmesi için ikna etmelerine yardım etmeyi reddetmesi.¹³⁴ Berenguer'in elçilerle ilişkilerinin kinci doğası, 1204'te Innocentius'a onlara karşı yaptığı çağrıda ortaya çıkıyor: Siz [Pierre de Castelnau] ve Raoul Narbonne eyaletine geldiğinizde, bana geldiğinizi bildiren kibar mektuplar göndermeniz gerekirken, sen geldin. Uygunsuz bir şekilde, böylece beni, Papa'ya lütuf umuduyla yanlış olarak söylenenleri geri çevirmek için Apostolik Makamına gitmeye ikna ettiniz, siz ve kardeşiniz Raoul, meslektaşınız Başrahip'e danışmadan, sanki çok alt düzey bir katipmişim gibi aforoz acısıyla ofislerime ve yardımlarıma el koydunuz ve piskoposluğu terk etmememi emrettiniz. . . Bunları yerine getirirken emirlerinizin sınırlarını dört veya beş noktada aştınız.¹³⁵ Görünüşe göre Papa, Languedoc'taki elçileri ile yerel piskoposluk arasında bu tür sorunlar olacağını önceden tahmin etmişti. 1198'de Rainier'in ilk elçiliğini Midi piskoposlarına duyuran Innocentius, sapkınlığa karşı önerdiği her türlü önlemi kelime oyunu yapmadan kabul etmeleri talimatını verdi;¹³⁶ bu emirler The Wrong Side in the Patronage War 79 133 PL 215, 272-3; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5. 134 PL 215, 273-4, 274'te; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5, s. 404: 'tuum denegas auxillium et favorem'. 135 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 509: 'Cum ingressurus provinciam Narbonensem Litteras ad nos benevolas tuumque adventum essentielles praemittere debueras, inopinatus advenisti, cumque iam didicisses me sedem Apostolicam velle adire ad extirpandum quod adversum me falso atque adulatorie summo pontifici Subjectum fuerat, tu et frater Rainieri, inconsulto collega vestro abbate, sub poena anathematis, officii atque faydacii mei tanquam cuilibet vilissimo clerico mandastis, me a mea diocesi ullo modo disederem. . . dört dörtlük bir cezanın ihlal edildiğinden şüphelenilerek idam edilmesi gerekiyor.'

136 PL 214, 81-3, 81'de; Reg. Innocenz III, cilt. 1, s. 135-8: 'statuenda recipiatis humiliter et inviolabiliter observari'. Bu aynı zamanda Rainier'in 1199'daki ikinci elçiliği için de tekrarlandı: PL 214, 676-7; Reg. Innocenz III, cilt. 2, s. 239-40.

--- SAYFA 109 ---

Pope, 1204'te aynı piskoposları tekrarlamayı ve konuyu genişletmeyi gerekli buldu: 'Onları (mirasçıları) alçakgönüllülükle kabul etmeli ve onlara kesinlikle itaat etmeye özen göstermeli, tartışmasız düzeltmelerini kabul etmelisiniz.'¹³⁷ Innocentius'un piskoposlara elçilere itaat konusunda verdiği talimatları tekrarlaması ve genişletmesi, elçiler ile birçok Languedoc piskoposu arasında 1200'lerde gelişen sorunlu ilişkilerin göstergesidir. 1204. Languedoc'taki elçiliklerin Sistersiyen karakteri nedeniyle durum muhtemelen daha da kötüleşmiştir. Fransa'daki tarikat ile laik kilise arasındaki ilişkiler, on ikinci yüzyılın sonlarında ve on üçüncü yüzyılın başlarında son derece zayıftı; öyle ki, 1200'lerde Innocentius, Fransa piskoposlarına, Sistersiyen evlerine yönelik laik saldırılara zımni desteklerini protesto eden genel bir mektup göndermek zorunda kaldı. Yerel piskoposların yardımcı olmayan tavırlarına verilen meşru tepki, çoğu zaman onların görevden alınması ve yerlerine daha uyumlu piskoposların getirilmesiydi; özellikle, yerel kökenli piskoposların, elçilerin ve onların ortaklarının saflarından adaylarla değiştirilmesi. Toulouse Piskoposu Raimond de Rabastens'in yerine 1205'te Thoronet Başrahibi Foulques,¹³⁸ Carcassonne Piskoposu Berengar Raimond'un yerine 1212'de Vaux-de-Cernay Başrahibi Guy getirildi.¹³⁹ Languedoc'un papalık elçileri tarafından işgali, Arnould Amaury'nin Narbonne Başpiskoposu olarak seçilmesiyle daha da genişletildi. 1212-140 ve Thedisius'un 1213'te Agde piskoposluğuna yükselmesi.¹⁴¹ Languedoc'taki görüşler arasında dikkate değer tek istisna Béziers'tir; burada Pierre de Castelnau ve Raoul tarafından 1203-142'de görevden uzaklaştırılan Piskopos Guillem de Rocozels'in yerine Sistersiyen veya meşru bir aday değil, Piskopos Ermengard (1205-1208) geçti. St Pons de Thomiers'in yerel manastırı. Bu fark, Guillem'in 1203'te tahttan indirilmemesi, yalnızca uzaklaştırılması ve bu nedenle 1205'teki ölümüne kadar piskopos olarak değiştirilmemesiyle açıklanabilir.¹⁴³ Elçilerin, Ermengard'ın atanmasında yer almamış olması ve bölümün yerel bir adayı seçme konusunda serbest bırakılması mümkündür. Guillem de Rocozels'in görevden alınmasının ardından elçilerin Béziers piskoposuna karşı şikayette bulunmak için çok az nedenleri vardı; zira hem Ermengard hem de onun halefi Reginald de Montpellier (1208-1212) 80 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 137 PL 215, 360; Reg. Innocenz III, cilt. 7, s. 122-6: 'Recipiatis humiliter, et inviolabiliter observare procuretis, Correctem eorum sine çelişkili qualibet kabul edilenleri.' 138 Doat 55, fols. 286-7; GC, cilt. 6, enstrüman, s. 52. 139 GC, cilt. 6, s. 879. 140 PL 216, 613-14; Besse, Ducs de Narbonne, s. 466. Bu, Narbonne'lu Berenguer'in Ağustos 1211'deki ölümünün ardından geldi (J. Font y Bayell, 'Alfons el Cast i el Monastir de Sant Cugat de Valles', VII CHCA, cilt 2, s. 181-94, s. 191), sıklıkla belirtildiği gibi (örneğin, B. M. Bolton, 'Tradition and Temerity: Papal Attitudes to Devants 1159-1216', Studies in Church History 9 (Cambridge 1972), s. 79-91, s. 81, not 3). Berenguer'in tahttan indirildiği fikri, Arnould Amaury ve Riez Piskoposu Hugh Raimond'a gönderilen Haziran 1210 tarihli papalık mektubuna dayanmaktadır: In tantum clamour, Berenguer'in "yalnızca ihmalkar değil aynı zamanda zararlı" olduğu söylentisine atıfta bulunur, PL 216, 283-4: 'cum non solum negligentes sint, ut asseritur, sed etiam pestilentes'.

Mektup, Berenguer'in soruşturulmasını gerektiriyor ancak sonucunun onun ifadesinin olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok: Graham-Leigh, 'Hirelings', s. 1087-8. 141 Despetis, Agde, s. 77. 142 PL 215, 272-3; Reg. Innocenz III, cilt. 6, s. 403-5. 143 GC, cilt. 6, s. 325.

--- SAYFA 110 ---

hem elçilerin hem de haçlıların coşkulu destekçileri olmuşlardır. Özellikle Reginald, Béziers kuşatması sırasındaki davranışlarından dolayı Pierre des Vaux tarafından övüldü ve "yaşamı, yaşı ve bilgeliği açısından saygı duyulan bir adam" olarak tanımlandı.¹⁴⁴ 1209'da Haçlı Seferi'nin gelişyle, elçiler Languedoc'taki laik kilisenin temsilcilerinin esasen kendi elçiliklerinin çalışmalarına karşı olduklarını ve bu piskoposların yerel bağlantılarını lanet olarak gördüklerini düşünmüş olabilirler. Carcassonne Piskoposu Berengar Raimond de Roquefort'a (1209-1211) yönelik muameleleri bunu gösteriyor. Berengar, coşkulu bir destekçisi olduğu, hem elçilerin hem de haçlıların en yüksek görüşlerine sahip olan bir piskoposdu. Ağustos 1209'da Carcassonne'un ele geçirilmesinden sonra haçlılara katıldı ve 1210'un sonlarında Termes kuşatmasında onlara özellikle yardımcı oldu.¹⁴⁵ Ancak 1211'in başlarında, Papa'nın kendisini pastoral görevlerini yerine getirmekten alıkoyan birçok 'engel ve kusur' olarak ifade ettiği nedenlerle piskoposluktan istifa etmek zorunda kaldı.¹⁴⁶ 'Engellerin ve kusurların' niteliği hiçbir zaman belirtilmedi. daha fazla. Berengar Raimond, haçlı seferine verdiği desteğin bir sonucu olarak, kısa piskoposluk görevinin çok azını kendi piskoposluğunda geçirmiş olabilir ve muhtemelen Carcassonne'daki pastoral bakım standartlarında buna eşlik eden bir düşüş vardır, ancak bu onun görevden alınması muhtemel olmayan bir başarısızlıktır, çünkü elçilerin işleriyle meşgul olan piskoposların uzun süreli devamsızlıkları ve haçlı seferi bile tolere edildi ve hatta teşvik edildi. Örneğin Toulouse'lu Foulques, 1211 ile 1214 yılları arasında ve 1217 ile 1229 yılları arasında hiçbir kınama olmaksızın Toulouse'dan uzaktaydı.¹⁴⁷ Davranışları kendisine meşru onaydan başka bir şey getirmemesi gereken bu piskoposun zorla istifası tuhaf görünüyor ve kendi eylemlerinden çok Berengar Raimond'un bağlantılarıyla ilgili ortaya çıkan açıklamalarla gerçekleşmiş olabilir. Her ne kadar Berengar Raimond haçlı seferine verdiği destek konusunda tamamen ortodoks ve samimi görünse de, bu durumun ailesinin geri kalanı için söylenmesi mümkün değildi. Annesi Pierre des Vaux tarafından "çok kötü bir sapkın" olarak tanımlandı; bu, onun Cathar inançlarının kesin bir kanıtı olarak alınmasa da, en azından onun haçlı seferine karşı olduğunu gösteriyor.¹⁴⁸ Kardeşi Guillem de Roquefort, haçlı seferine karşı olduğunu aktif ve net ifadelerle ifade etti ve 1210'da bir Sistersiyen başrahibine ve arkadaşlarına yapılan bir saldırıdan suçluydu.¹⁴⁹ Berengar Raimond'un ilişkisi Haçlı seferinin bu tür düşmanlarıyla olan ilişkisi, 1210 yılındaki Termes kuşatması sırasında kalenin savunucularıyla olan ilişkisini kalenin teslim edilmesi için pazarlık yapmak amacıyla kullanmaya çalıştığı elçilerin dikkatine güçlü bir şekilde çekilmişti.¹⁵⁰ Elçilerin gözünde ifade vermesine neden olan şeyin, Berengar Raimond'un haçlı seferinin yerel muhalifleriyle olan bağlantılarının bu hatırlatıcısı olması mümkün görünüyor. Papa Innocent uzun zamandır din adamlarının Patronaj Savaşında Yanlış Taraftan gereğinden fazla etkilenebilecekleri ihtimalinden endişe ediyordu ⁸¹ 144 Pierre des Vaux, xvi, 566: 'virum aetate, vita, scientia venerandum'. 145 Pierre des Vaux, xlii, 596. 146 PL 216, 409: 'supportare nequiens sarcinam sollicitudinis pastoralis, multis incommodis et defectoribus praepeditus'. 147 Cabau, 'Foulque', s. 159. 148 Pierre des Vaux, xlii, 596: 'mater ejus, quae Erat Pessima Haeretica'. 149 Pierre des Vaux, xxx, 579. 150 Pierre des Vaux, xlii, 596.

--- SAYFA 111 ---

ailelerin kiliselerinin zararına.¹⁵¹ Bu, özellikle yerel aristokrasinin saflarından seçilen piskoposlar sözü konusu olduğunda endişe verici bir durumdu ve elçilerin yerel soylulara karşı derin bir güvensizlik duyduğu Languedoc'ta özel bir güce sahip olacaktı. 1211'den çok önce elçiler, kendi görüşlerine göre, Languedoc piskoposluklarına yerel soylu ailelerden gelen adaylar yerine dışarıdan, Sistersiyen piskoposlar tarafından başkanlık edilmesinin daha iyi olduğunu gösterdiler. Bu düşünceler, yerel bağlantıları olan bir piskoposun, kendi davranışı ve haçlı seferine karşı tutumu ne olursa olsun, kendi konumu için uygun görülmebileceği anlamına geliyordu. Berengar Raimond, Languedoc'taki laik kilisenin yerel temsilcilerine duyulan meşru güvensizliğin kurbanı olan yerel soylularla olan bağlantıları nedeniyle görüş alanından uzaklaştırılmış olabilir. Languedoc piskoposluklarındaki yerel kökene sahip piskoposlara karşı meşru tutumun sonucu, laik kilise içinde legatine, Sistersiyen, piskoposlar ve yerel aristokrasiden geri kalan piskoposlar arasında bir bölünmenin gelişmesi gibi görünüyor.¹⁵² Languedoc'taki birçok görüşte elçilerin ve onların konfederasyonlarının işgali, diğer piskoposlar tarafından kızgınlıkla karşılanmış gibi görünüyor. Örneğin Narbonne'lu Berenguer, Foulques'in 1205'te Toulouse'a seçilmesinin kanuna aykırı olduğundan ve elçiler Pierre de Castelnau ve Raoul'un katılımının bir sonucu olarak büyükşehir olarak yetkisini ihlal ettiğinden şikayetçiydi.¹⁵³ Languedoc'taki laik kilisede Sistersiyen ile yerel piskoposlar arasındaki bölünme, piskoposlar ile bölgedeki soylular arasındaki ilişkileri etkilemiş görünüyor. Yerel piskoposlar, özellikle de tahttan indirilen ve yerlerine meşru olarak atananlar tarafından getirilenler, haçlılara ve elçilere karşı haçlı seferinin ortodoks muhaliflerini temsil etmeye başlamış olabilirler. Berengar Raimond de Roquefort'un 1211'de Carcassonne'dan istifasının ardından durum böyle olmuş olabilir. Guy des Vaux-de-Cernay'in piskoposluğu sırasında birçok yerel soylu tarafından Carcassonne'un alternatif piskoposu olarak görülüyor; örneğin Guillem Armiger de Caunes'in kendisini desteklemeye yemin ettiği bir tüzükte 'Carcassonne Piskoposu' olarak anılıyor. 1215.¹⁵⁴ Statüsüne ilişkin bu görüş 1217'de o kadar yaygınlaşmış gibi görünüyor ki, St Jacob ve Caunes başrahipleri, Berengar Raimond ve Guy arasında, Berengar'ın artık Carcassonne Piskoposu olmadığını resmi olarak kabul ettiği resmi bir anlaşmayı denetlemeyi gerekli buldular.¹⁵⁵ Carcassonne'un iki olası piskoposunun iki farklı tarafı temsil etme şekli, Raimond Trencavel'in, Raimond VII'nin yardımıyla, gösterilmesiyle ortaya çıktı. Toulouse ve Foix'li Roger, 1224'te kasabayı yeniden ele geçirdiler ve Berengar Raimond'u yeniden Piskopos olarak atadılar.¹⁵⁶ Guy, 82'de öldü. 105-48. 152 Askeri emirler Sistersiyen olmayan seküler kilisenin tarafına geçmiş gibi görünüyor, ancak bu Tapınakçılardan çok Hastaneciler için geçerli. Bkz. D. Selwood, Knights of the Cloister: Templars and Hospitalers in Central-Southern Occitania c.1100-c.1300 (Woodbridge 1999), s. 43-6. 153 Doat 55, fols. 286-7. 154 Doat 55, fols. 75-76v. 155 Besse, Carcassonne, s. 85. 156 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 614.

--- SAYFA 112 ---

geçici olarak, Carcassonne'un 1226'da Simon de Montfort'un şansölyesi olan Charin tarafından geri alınmasıyla Berengar'ın yerini aldı.¹⁵⁷ 1205'te Toulouse Piskoposu olarak görevden alınan Raimond de Rabastens, aynı zamanda onun yerine gelen Thoronet'li Foulques'a alternatif bir Toulouse piskoposu olarak görülüyor. Bu, Foulques'un resmen göreve seçilmesinden bir yıl sonra, 1207'de Raimond VI tarafından Toulouse Bourg'una verilen ve Piskopos Foulques'e değil, Piskopos Raimond'a atıfta bulunan bir tüzüğün tarihleme maddesinde belirtilmiştir.¹⁵⁸ Raimond de Rabastens, görevden alınmasından dolayı utanmış gibi görünmüyor ve aslında, kontun gönderdiği büyükelçiliğin bir parçasını oluşturarak, Toulouse Kontu'nun değerli bir destekçisi haline gelmiş gibi görünüyor. 1209'un başlarında Roma'ya gitti.¹⁵⁹ VI. Raimond'un Piskopos Foulques'la ilişkileri o kadar zayıftı ki, kont 1211'de piskoposu şehirden kovdu: 'Öfkeye kapılan bu tiran, askerlerinden birini Piskopos'a göndererek, boynunu tehlikeye atarak Toulouse şehrini ve Kont'un tüm topraklarını hızla terk etmesi için ona sıkı bir emir ve emir verdi.'¹⁶⁰ Karşıtlığın ışığında. Raimond VI ve Foulques arasında, Raimond de Rabastens'in, haçlı seferinin ortodoks muhaliflerine daha iyi eğilimli, alternatif bir piskopos olarak nasıl karşılanacağını anlamak kolaydır.¹⁶¹ Toulouse'lu Raimond de Rabastens ve Carcassonne'lu Berengar Raimond de Roquefort'un örnekleri, Languedoc'taki laik kilisenin, elçilerin ve haçlıların faaliyetleri nedeniyle nasıl bölündüğünü gösteriyor. Birçok yerel piskoposun Sistersiyen veya legatine adaylarla değiştirilmesi, elçiler tarafından görevden alınan veya saldırıya uğrayan piskoposların, haçlı seferine karşı çıkan ortodoks soylularla özdeşleştirildiği bir ortam yaratmış gibi görünüyor; bu da, laik kilisenin yerel olarak bağlantılı herhangi bir üyesinin haçlılar tarafından şüpheli karşılanması anlamına geliyordu. Bu süreç tamamen piskoposlukla sınırlı olmayabilir. Bertrand de Saissac'ın 1197'de manastıra şiddetli saldırısı sonucu atanan Alet Başrahibi Boson, 1222,162'de Montferratlı mirasçı Conrad tarafından tahttan indirildi, ancak Patronaj Savaşında Yanlış Taraf olarak görüldüğü için 1224 ile 1227 arasında Carcassonne'daki kısa süreli işgali sırasında muhtemelen Raimond Trencavel tarafından görevine geri getirildi. Aynı eser. 158 R. Limouzin-Lamothe, *La Commune de Toulouse et les Ressources de Son Histoire 1120-1249* (Toulouse 1932), s. 403-4. Limouzin-Lamothe, Raimond'un 1205'teki ifadesine dayanarak bunu bir tarihleme hatası olarak görmezden geliyor, ancak sözleşmenin daha erken tarihlendirildiğini savunan hiçbir dahili kanıt yok. Innocentius'un ifadesinde Raimond'a bir çeşit piskoposluk statüsü bırakılmış gibi görünüyor, çünkü Innocent yalnızca makamın idaresini teslim etmesi gerektiğini ve piskoposluk itibarını koruyabileceğini belirtti: PL 215, 682. 159 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 10, s. 30-1. Büyükelçiliğin diğer üyeleri Prezervatif Başrahibi ve Auch Başpiskoposu Bernard de Montaut'du (1201-13). 160 Pierre des Vaux, li, 607: 'Tyrannus autem in furorem conversus, misit ad episcopum militem unum, mandans et sub periculo capitis Districte praeciens, ut de civitate Tolosa et de tota terra citius egrederetur.' Foulques Mayıs 1214'e kadar Toulouse'a dönmedi: Cabau, 'Foulque', s. 159. 161 Raimond de Rabastens, Raimond VI'nın en sadık destekçilerinden ikisiyle akrabaydı ve

Raimond VII: Pierre Raimond ve Pelfort de Rabastens (Chanson, cilt 2, s. 39, not 2). 162 GC, cilt. 6, s. 271.

--- SAYFA 113 ---

Raimond'un 1227.163 tarihli iki vasiyetinde 'Başrahip' unvanını taşıyan tanık Boson, başrahibesinin etkili bir yetkilisi gibi görünmüyor. Sadece en şüpheli koşullarda seçilmekle kalmadı, aynı zamanda manastırın mali durumunu tek bir keşişi bile destekleyemeyecek kadar tükettiği söylendi.¹⁶⁴ Aynı zamanda özellikle haçlı seferine muhalefetle özdeşleştirildi ve ifadesinde kafirlere aktif destek vermekle suçlandı.¹⁶⁵ Haçlı seferine karşı muhalefetin sapkınlıkla eşitlendiği ortak denklem göz önüne alındığında, bunu Boson'un bir Cathar sempatzanı olduğunun kanıtı olarak yorumlamak gerekli değildir, ancak bu şunu göstermektedir: Açıkça, onun ifade vermesinde muhtemelen önemli bir faktör olan haçlı seferine yönelik sempati eksikliği. Boson, Languedoc'taki kilisede Sistersiyenler, diğer evler ve laik kilise arasında bölünme yaratan, haçlı seferine karşı muhalefetle özdeşleşen Sistersiyen olmayan kilisenin bir başka üyesi gibi görünüyor. Sistersiyen tarikatının özellikle haçlı seferiyle ilişkili olduğu ve seküler kiliseden çok daha fazla ilişkili olduğu, Carcassonne Piskoposu Berengar Raimond'un kardeşi Guillem de Roquefort'un 1210'da Carcassonne dışında Elne'den gelen bir Sistersiyen başrahibine yaptığı saldırıdan anlaşılmaktadır. St Gilles'deki elçilerle birlikte. Ancak Pierre des Vaux'ya göre, başrahibi ve ekibini "Cistercian olmalarından başka bir neden olmaksızın" saldırıp öldüren Guillem de Roquefort için onun tarikata üye olması yeterliydi.¹⁶⁷ Pierre des Vaux'nun Guillem'den "Kilisenin en vahşi zulmü"¹⁶⁸ olarak bahsetmesi şaşırtıcı değil ama daha genel bir zulüm örneği sunmuyor. Guillem'in başrahibin saldırısı, genel olarak Kilise'nin temsilcileri olarak sadece Sistersiyenlerden ziyade, özel olarak Sistersiyenlere yönelik nefretin göstergesidir. Bu, kilisede Sistersiyen elçileri ile yerel piskoposlar arasındaki muhalefetin etkisini gösteriyor ve haçlı seferi sırasında Languedoc toplumundaki anlamlı bölünmenin kafirler ve ortodokslar arasında değil, Sistersiyenlerin destekçileri ile laik kilisenin destekçileri arasında olduğunu gösteriyor. Languedoc'taki seküler kilisenin haçlı seferinin asil muhalifleriyle özdeşleştirilmesi aynı zamanda Sistersiyenlere verilen desteğin Languedoc soyluları için ortodoksluğun temel belirleyicisi olduğu anlamına da geliyordu. Örneğin Stéphane de Servian, 1210'da Simon de Montfort'a teslim olduğunda ve sözde sapkınlığından vazgeçtiğinde, Cîteaux'ya otuz gümüş mark bağışlayarak samimiyetini ve devam eden ortodoksluğunu kanıtlayacaktı.¹⁶⁹ Onun teslimiyetini, 84 The Southern French Asalet ve Albigensian Crusade 163 Doat 169, fols izledi. 277-278v, 279-80. 164 GC, cilt. 6, s. 271. 165 Age. 166 Pierre des Vaux, xxx, 579. 167 Age: 'Exeuntes a Carcassona abbas et socii ejus, cum per unum fere milliarium, ille immanissimus hostis Christi, ille ferocissimus Ecclesiae persecutor, Guillelmus videlicet de Rupeforti, frater Carcassonensis episcopi, qui tunc Erat, adversus eos subito insurrexit, inermes'te armatus videlicet, millerde hamlis, masumlarda saevus. Qui, ob per nullam aliam causam nisi quia Cistercienses, abbati xxxvi, converso vero ejus xxvi plagas infligens, eos in loco illo hominum rawlissimus interfecit.'

168 Age: 'ille ferocissimus Ecclesiae persecutor'. 169 Doat 75, fol. 11.

--- SAYFA 114 ---

Béziers'den diğer on dört lord da Cîteaux'ya para sözü vermişti.170 Cîteaux'nun bu lordların teslim olmasından faydalanacak kişi olarak seçilmesinin, onların haçlı seferi öncesi davranışlarıyla pek alakası yoktu. Simon'ın kaygısı, bu lordların, haçlı seferine karşı çıkmaları nedeniyle zarar verdikleri kiliseden yararlanmak zorunda kalmaları olsaydı, onların yapacakları bariz bağış, on üçüncü yüzyılın başlarında seküler lordların yağmalarından muzdarip olduğu anlaşılan Béziers piskoposuna yapılırdı.171 Benzer şekilde, 1229 Paris Antlaşması'nın hükümleri uyarınca, Raimond VII, 'onlara verdiği zararın telafisi' olarak ödemeler yapmayı üstlendi. ve ruhunun iyiliği için', genel olarak Languedoc'taki Kilise'ye ya da bazı piskoposluk ve manastırlara değil, yalnızca Cîteaux, Grandselve, Bellepeche ve Candeil'deki Sistersiyen evlerine.172 Bu koşullar, seküler ortodoksluğun en iyi göstergesi ve garantörü haline gelecek şekilde, mirasçıların ve haçlıların görüşünde Sistersiyenlere verilen desteğin özel yerini göstermektedir. Lordlar. Papalık elçilerinin Sistersiyanları desteklemeye yönelik bu tutumunun, uğraştıkları soyluların üyelerini değerlendirme biçimleri üzerinde açıkça önemli bir etkisi vardı. Elçilerin çöllerine ilişkin değerlendirmesinde, lordların Sistersiyenlerle olan ilişkilerine muhtemelen diğer değerlendirmelerden daha fazla ağırlık verilmiş ve bu nedenle Kilise tarafından onlara nasıl davranılacağı belirlenmiş olmalıdır. Haçlı seferiyle yakınlaşmaya çalışan bir Languedoc lordu için Sistersiyenlere verilen desteğin önemi, Chanson'un anonim devamcısı tarafından verilen Dördüncü Lateran Konsili tanımıyla Foix Kontu'na atfedilen konuşmayla kanıtlanmaktadır.173 Bu kaynağa göre Toulouse Piskoposu Foulques, Konsül'de kanta karşı kapsamlı bir suçlamada bulunmuş, sadece haçlı seferine karşı olduğunu değil aynı zamanda sapkınlığa verdiği desteği de öne sürmüştü: "Benimki Lordlar" dedi, "Hepiniz Foix Kontu'nun bu sapkınlıktan arınmış olduğunu ve bu sapkınlıktan arınmış olduğunu söylediğini duymuşsunuzdur. Ama size söylüyorum ki, onun ülkesi bu sapkınlığın kaynağıdır, kafirleri sevmiştir, kayırmıştır ve onlara yardım etmiştir, tüm ilçesi onlarla doludur ve Montsegur Dağı'nı özellikle onların savunmasında kullanılmak üzere tahkim etmiştir ve onların orada kalmalarına izin vermiştir. Ve kız kardeşi, kocasının ölümünden sonra,174 kafir oldu ve üç yıl boyunca Pamiers'te kaldı; burada pek çok insanı kendi yanlış inancıyla yoldan çıkardı."175 Patronaj Savaşında Yanlış Taraf 85 170 Doat 75, fols. 11v-13. 171 1211'de Simon, Béziers'ten bazı lordları Piskopos'tan kaldırdıkları ondalık vergileri iade etmeye zorladı: Doat 62, fols. 37-62v. 172 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 632-7, s. 633: 'son âme selamı veren sebeplerden kaçınılması gereken hasarların onarımı'. 173 Chanson, cilt. 2, 145-6, s. 50-5. 174 Foix'li Esclarmonde, Jourdain de l'Isle Jourdain (ö. 1201) ile evlendi. 175 Chanson, cilt. 2, 145, s. 48-9: "'Senhorlar" so ditz l'avesques "tug auzetz que l coms ditz quel s'es de la eretgia delhiuratz e partitz, en dic que sa terra fo la mager razitz, e el les amatz e volgut e grazitz, e totz lo seus comtatz n'era ples e Farsitz; e l pog de Montségur, les pogues'un savunduğu en iyi bastitz için, els hi a cossentitz, ve bir başkası için, can't moric sos maritz, es Pamiàs'a ek olarak, bir insanın dönüşümü olmayan bir doktrine sahip üç ve tamamlayıcı bir şey bu. '

--- SAYFA 115 ---

Foix'li Raimond Roger, kız kardeşini kontrol etmesinin beklenemeyeceğini ve kafirlerle hiçbir zaman dostane ilişkiler kurmadığını belirtti. Chanson'un yazarı ondan, kendi ortodoksluğuna dair tek bir kanıt vermesini istedi; bu da kendi başına yeterince açıklayıcı olmalıydı: 'Kafirlerle, ne inananlarla ne de mükemmellerle hiçbir zaman dostluğum olmadı. Tam tersine, çok iyi karşılandığım ve tüm atalarımın kendilerini sunduğu ve gömüldüğü Boulbonne'a teklifte bulundum, verdim ve yasal olarak bağışta bulundum.'¹⁷⁶ Foix kontlarının Boulbonne'daki Sistersiyen manastırına karşı cömertlik geleneği vardı,¹⁷⁷ ama bu pasaj basit bir gerçeğin ifadesinden daha karmaşıktır. Bir Languedoc lordu için iki olası alternatif olarak sapkınlar veya Sistersiyenlere verilen desteğin yan yana gelmesi, Sistersiyenlerin soylular için ortodoksluğun belirleyicileri olduğu görüşünün bir göstergesidir ve bu, Raimond Roger'ın ataları hakkındaki yorumda da belirtilmiştir. Raimond Roger gerçekten kendisini bir manastıra bağışlamış olsaydı, manastırın bir Sistersiyen evi olup olmadığına bakılmaksızın, Konsey'de savunmasında bu durum belirtilebilirdi. Bununla birlikte, Boulbonne için Foix kontlarının geleneksel desteğindeki ısrar, Sistersiyenlerle bir bağlantıyı vurgulamaya yönelik özel bir girişime işaret ediyor. O haneyle olan iyi ilişkilerini vurgulamadıkça atalarının mezar yerinden bahsetmenin hiçbir nedeni olmazdı: sapkın lordların bile atalarının kiliselere gömülmesi gerekirdi. Chanson'un devamı elbette tam olarak çağdaş bir kaynak değil ve buradaki konuşmaları Konsey'de yapılan konuşmaların kesin tekrarları olarak almamak önemli. Bununla birlikte, 1215 ile 1230 dolayları arasında Sistersiyenlerin rolünde belirgin bir değişiklik olduğunu varsaymak için hiçbir neden yoktur, özellikle de 1210'da Stéphane de Servian'a yapılan muamele, 1229 Paris Antlaşması'nda öne sürülene benzer şekilde haçlı seferinin ilk günlerindeki tarikatın rolüne ilişkin bir görüşe işaret ettiği için. Bunun ışığında, Dördüncü Lateran Konseyi'ndeki Foix Kontu ile ilgili devamtaki pasajın bunu gösterdiğini iddia etmek mümkündür. Yazarın, haçlı seferiyle bağlantılı elçilerin ve din adamlarının zihninde Sistersiyenlerin özel statüsüne ilişkin farkındalığı ve Languedoc'un yüksek soylularından herhangi birinin Kilise'den olumlu muamele görmesinin en kesin yolunun tarikatla bağlantı kurmak olduğu konusunda bir farkındalık. Elçilerin Raimond Roger hakkındaki değerlendirmesinin kendisinin ve ailesinin Sistersiyenlerle olan ilişkilerine özel bir vurgu yapacağı ve bu ilişkilerin niteliğinin Raimond Roger'ın lehine olmayacağı açıktır. Trencavel "Sistersiyenlere özel bir ilgi göstermedi".¹⁷⁸ Trencavel tarafından yönetilen ilçelerdeki hiçbir Sistersiyen evi onlardan tutarlı veya coşkulu bir himaye görmedi,¹⁷⁹ ve aile de bundan daha cömert görünmüyor. vestitz, bana soi rendutz e donz e ufritz dreitamens a Bolbona, on ieu fui ben aizitz, on trastotz mos lhinatges es datz e sebelhitz.' ¹⁷⁷ Boulbonne, Mazères yakınında, 1129'da kurulmuş ve 1150'de Bonnefont: Wildhaber, 'Etablissements'in kızı olarak tarikata katılmıştır. Sistersiens', s. 27. 178 Gordon, 'Laiklik ve Katolik Kilisesi', s. 92.

¹⁷⁹ 1153-5'te Agde piskoposluğundaki Valmagne'nin tarikata bağlanmasından sonra, onların katılımı 1161 ve 1165'te Raimond Trencavel tarafından topraklarından alınan geçiş ücretlerinin verilmesiyle sınırlı olduğundan, Trencavel'den çok az ilgi gördü: GC, cilt. 6, s. 721. Trencavel görünüyör

--- SAYFA 116 ---

Grandselve veya Cîteaux gibi büyük güney Fransız evlerine.180 Sürekli olarak dahil oldukları tek ev, 1136'da Rodez piskoposluğunun uzak bir bölgesinde, Cîteaux'dan direkt hat üzerinde kurulan Silvanes'ti.181 Trencavel'in evle ilişkisi 1146'da, I. Roger'ın Marnes'teki tüm arazilerini ve inşaat veya diğer kullanımlar için ilave odun malzemelerini manastıra vermesiyle182 başladı ve 1146'da devam etti. Manastırın 1180 yılına kadar olan kayıtları mevcut olup, bu 36 yıllık dönemde sekiz bağış yapılmıştır.183 Trencavel'in Silvanes'e verdiği desteğin boyutu, onların bu manastıra Midi'deki diğer manastırlardan daha büyük bir heyecan duyduğunu ortaya koymaktadır ve bu özel evin Trencavel himayesi alıcısı olarak seçilmesi, onların genel olarak Sistersiyenlere karşı tutumlarının bir göstergesidir. Silvanes'in özellikle Barselona kontlarıyla ilişkili olduğu ve Languedoc'taki bir dizi lordun himayesini alırken Toulouse kontları tarafından göz ardı edildiği kaydedildi.184 Bunun Trencavel'in manastırı desteklemesi açısından dikkate alınması oldukça muhtemeldir, ancak Silvanes'in büyük bir hane olmadığını ve herhangi bir Trencavel topraklarından uzun bir mesafede konumlandığını belirtmek de önemlidir. Trencavel, bu tek haneyi desteklerken, manastır vakıfları için soyluların olağan himaye kalıplarını tersine çevirdi185 ve bu, Narbonne'daki Fontfroide'ı desteklemek konusunda artık daha fazla hevesli olmamaları olabilir, çünkü onların tek katılımı, Pierre Mercer'in manastıra yaptığı bağışı ve onun Carcassonne'daki St Michael banliyösündeki araziye sahip olduğunu II. Roger tarafından onaylamasıydı: GC, cilt. 6, s. 202. Çeşitli Trencavel, Trencavel toprakları içindeki ve çevresindeki daha küçük evlere ara sıra bağışlarda bulundu: I. Roger ve eşi Bernarde, 1150'de Villelongue'un yeni evine önemli bir bağışta bulundu (Mahul, cilt. 1, s. 223), Roger II, Rieunette'deki tüm mülkünü 1172'de Villelongue'a bağlı oradaki rahibe manastırına verdi (Mahul, cilt. 5, s. 22). Raimond Trencavel ve eşi Saure, 1164'te Candeil'e Albi'de arazi verdiler ve II. Roger ve Raimond Roger, sırasıyla 1191 ve 1201'de manastırın mal varlığını doğruladılar ve korumaları altına aldılar. 180 Trencavel'in 1145'teki Sistersiyen üyeliğinden önce Grandselve ile iyi ilişkileri varmış gibi görünüyor: 1144'te I. Roger, Grandselve'e tüm vergilerden muafiyet tanıdı; bunun karşılığında babası Bernard Aton gibi manastırın bir kardeşi olarak kabul edilecekti: Doat 76, fol. 14. Ancak bu tarihten sonraki katılımları, Raimond Roger tarafından 1203'te onaylanan, II. Roger'ın 1170'de geçiş ücretinden muaf tutulmasıyla sınırlıydı: Doat 77, fol. 29 ve Doat 78, fol. 169. Trencavel'in Cîteaux'yla herhangi bir ilişkisi yok gibi görünüyor, ancak Languedoc'un yüksek soylularının diğer üyeleri de öyleydi: J. Marillier, Chartes et Documents Countant l'Abbaye de Cîteaux 1098-1182 (Roma 1961). 181 Wildhaber, 'Etablissements cisterciens', s. 35; C. H. Berman, 'Silvane Manastırı'nın Kuruluşu ve Erken Tarihi: Ekonomik Gerçeklik', Ortaçağ Sistersiyen Tarihi Çalışmaları 2 (1978), s. 280-318. 182 Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, ed. P. A. Verlaquet (Rodez 1910), s. 319-20. 183 1151: Raimond Trencavel tarafından Calm Raimond'da arazi bağışı (Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, ed. Verlaquet, s. 333); 1151: bağışın Raimond Trencavel tarafından onaylanması

Marnes'taki arazi, Roger I (ibid., s. 334); 1156: Raimond Trencavel tarafından Béziers'te tuz vergisinden muafiyet (ibid., s. 357); 1165: Raimond Trencavel tarafından Silvanes'in tüm toprakları için tuz vergisinden muafiyet (ibid., s. 358); 1173: Roger II'nin ataları tarafından yapılan tüm bağışları onaylaması (ibid., s. 396-401); 1180: II. Roger'ın Silvanes'e çeşitli haklar bağışlaması (ibid., s. 405-7), Eylül 1180'de Adelaide tarafından onaylandı (ibid., s. 407-8). 184 Gordon, 'Laikler ve Katolik Kilisesi', s. 99. 185 Çoğu soylu aile, himayeyi belirli bir hane üzerinde yoğunlaştırmaya karar vererek, kendi güç merkezlerine yakın olanı seçerdi: C. B. Bouchard, 'Noble Piety and Reformed Monasticism: The Dukes of Burgundy in the Twelfth Century', Studies in Medieval Sistersiyen Tarihi 5 (1981), s. 1-7, s. 5.

--- SAYFA 117 ---

daha yerel Sistersiyen evlerine karşı olumsuz tutumlarının göstergesidir. Trencavel'in, muhtemelen daha az soylular arasındaki tarikat evlerine verilen destek kalıplarının bir sonucu olarak, kendi topraklarında ve çevresinde Sistersiyen varlığının tehdidi altında olduğunu hissetmesi mümkündür. Valmagne ve Fontfroide gibi büyük Sistersiyen vakıfları, hem Trencavel toprakları üzerinde hem de yakınında, rahatsız komşular olmuş olsa da, daha küçük evler vikontlara daha fazla dost görünemezdi. Morimond'un kızı olarak 1149'da Saissac yakınında kurulan Villelongue Manastırı buna bir örnektir.¹⁸⁶ Villelongue'un kuruluşunun yakındaki Benedictine evi Montolieu üzerinde zararlı bir etkisi olmuş gibi görünüyor; bu evin serveti 1182'ye kadar o kadar azalmıştı ki Papa III. yetersiz olduğu ortaya çıktı ve 1209'da Simon de Montfort, geri kalan keşişlere Carcassonne'da barınak vermek zorunda kaldı.¹⁸⁸ Mahul, manastırın 1182'deki zorlu durumuna bir açıklama olarak "Albigensian sapkınlara uygulanan zulmü" önerdi.¹⁸⁹ Bununla birlikte, on ikinci yüzyılın sonlarında Montolieu'ye yönelik laik destek ve himaye eksikliğini, özellikle birkaç kilometre uzaktaki Villelongue'un kuruluşuyla ilişkilendirmek daha mantıklı görünüyor. Çünkü yeniden kurulan manastır, sapkın saldırı tehdidinin muhtemelen ortadan kaldırıldığı 13. yüzyılda gelişemedi.¹⁹⁰ Trencavel, 12. yüzyılın başlarında Montolieu'nün patronlarıydı ve manastır, özellikle vikontların sadık destekçileri olan Aragon lordlarıyla ilişkili olmaya devam etti.¹⁹¹ Buna karşılık, Villelongue'daki rakibi, Isarn Jourdain ve Isarn Jourdain'in bağışlarıyla kurulmuştu. Guillelma de Saissac¹⁹² ve Saissac lordları on ikinci yüzyıl boyunca onun en coşkulu destekçileri arasında kaldılar.¹⁹³ Saissac lordları batı Montagne Noire'a hakim oldular ve Roger II'nin 1180'ler ve 1190'larda Bertrand de Saissac'ı hükümetine dahil etme çabalarına rağmen¹⁹⁴ sözde Trencavel derebeylerinden fiilen bağımsız kaldılar. Villelongue'un bu lordlarla güçlü bağlantısı, Trencavel'in himayesini caydırmak için yeterli olabilirdi; bu da Montolieu'nün bir 88 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 186 GC, cilt. 6, s. 1017-19; Mahul, cilt. 1, s. 221-30; Gordon, 'Laity ve Katolik Kilisesi', s. 96-7. Manastır ilk kurulduğunda Compagnes olarak biliniyordu, ancak açıklık getirmek adına burada daha sonraki adı olan Villelongue olarak anılacaktır. 187 Mahul, cilt. 1, s. 86. 188 Age., s. 88. 189 Age., s. 86. 190 J.-L. Abbé, 'Au coeur de la Montagne Noire et de l'hérésie: Les seigneurs d'Aragon, la croisade des Albigeois et ses repercussions sur le groupe aristocratique', Les voies de l'hérésie, cilt. 2, s. 55-87, s. 79. 191 Aragon, Montolieu'ye en yakın köydü ve Aragon'un lordları, başrahibin Isarn II d'Aragon olduğu on üçüncü yüzyılın başlarında bile manastırla özellikle ilişkiliydi: Mahul, cilt. 1, s. 88. 192 Age., s. 221. 193 1152: Saissac lordlarının izniyle Bernard Maixine tarafından Saissac'taki bir üzüm bağının Villelongue'a satışı; 1158: Jourdain de Saissac'ın oğulları Guillaume Bernard, Isarn Jourdain ve Jourdain tarafından bir bağ bağışı; 1165: Isarn Jourdain ve Bernard de Saissac'ın St Jean de Villelongue'daki tüm haklarını bağışlaması: Mahul, cilt. 1, s. 223-8.

194 Aşağıdaki s. 153-4'e bakınız.

--- SAYFA 118 ---

caydırıcı ekledi. Saissac lordları, Sistersiyenlere olan ilgileri nedeniyle daha az soylular arasında alışılmadık bir durum değildi ve Trencavel'in bu tür lordlar üzerinde otoritelerini tesis etmede yaşadığı sorunlar, Sistersiyenleri, patronları gibi Trencavel'in gücüne yönelik bir tehdit olarak sunmuş olabilir. Trencavel esasen Sistersiyen karşıtı olarak görülmemelidir; Sistersiyen vakıflarına karşı Trencavel'in suiistimallerine dair hiçbir örnek yok ve çeşitli Trencavel, tarikatın bir dereceye kadar onaylandığını gösteriyor. Örneğin I. Roger, yaşamının sonlarına doğru hem Silvanes'e hem de Villelongue'a bağışlarda bulundu ve bunların en azından kısmen kişisel dindarlıktan kaynaklandığını görmek makul görünüyor.¹⁹⁵ Trencavel'in Silvanes'e verdiği destek benzer şekilde Sistersiyenlere yönelik kişisel bir onayın ifadesi olarak görülebilir, ancak vikontların on ikinci yüzyıl Languedoc siyasetinde Sistersiyen rolü hakkındaki çekincelerini kabul etmesine izin veren bir şey olarak görülebilir. Ancak bu çekinceler, Raimond Roger'ın kendi toprakları içindeki ve çevresindeki büyük Sistersiyen evlerinin hiçbirleriyle hiçbir bağı olmadığı ve laik kilise ve La Grasse gibi Benediktin evleriyle özel ilişkiler yoluyla Trencavel dindarlığının görünür bir ifadesi geleneğini yarattıkları anlamına geliyordu. Toulouse ve Foix kontları gibi lordlarla karşılaştırıldığında, Trencavel'in piskoposlarıyla iyi ilişkileri vardı, ancak Raimond Roger'ı papalık elçilerine iyi bir şekilde sunmak şöyle dursun, Carcassonne Piskoposu Berengar Raimond gibi kendisi de şüpheli olan piskoposlarla özdeşleşmesi onun gözündeki konumunu yalnızca daha da kötüleştirirdi. 1209'a gelindiğinde, Languedoc'taki laik kilisenin Sistersiyenlere ve Sistersiyenlerin sapkınlığa karşı çabalarına karşı olduğu görülüyordu; haçlı seferinin düşmanı olmadıklarını göstermek isteyenler için tarikatın desteklenmesi gerekliydi. Languedoc'taki Sistersiyen evleriyle ilgili Trencavel kararsızlığı, elçilere Raimond Roger'ın onların sapkınlığa karşı çabalarına muhtemelen karşı çıkacağını ima edebilirdi. Tıpkı Provence piskoposlarına yönelik saldırılarının Raimond VI'yı 1213'te affedilmeye layık olmadığını göstermesi gibi, Trencavel'in Fontfroide'a karşı cömertliği de Raimond Roger'ın potansiyel olarak haçlı seferine düşman olduğunu gösterebilirdi. Patronaj Savaşında Yanlış Taraf 89 195 Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, ed. Verlaquet, s. 319-20; GC, cilt. 6, s. 1017.

--- SAYFA 119 ---

5 Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamdan Eksik: Haçlı Seferinin Siyasi Arka Planı I Haçlı seferinin Trencavel'e yönelik muamelesi, papalık elçilerinin Kilise ile ilişkilerinin tüm yönlerini değerlendirmesine dayanıyordu; bu, Languedoc'un laik politikasının haçlıların davranışlarını etkileme şekli için de aynı derecede geçerliydi. Haçlı seferinin gidişatının Oksitan soylularının ilişkilerinden etkilenmediği varsayımı, modern haçlı seferi tarih yazımının çoğunda mevcuttur; örneğin, haçlı seferinin Béziers ve Carcassonne'a yönelik saldırısının Toulouse Kontu'ndan ilham aldığı yönünde sıklıkla ileri sürülen argümanda.¹ Bununla birlikte, bu argümanın etkililiği aynı zamanda haçlılar ile Trencavel arasındaki etkileşimlerin bu terimlerle nasıl anlaşılması gerektiğini de göstermektedir. Haçlı seferi öncesinde Languedoc'taki soylu siyasetin tüm karmaşık yelpazesi. Toulouse'lu Raimond'un haçlıları Béziers'e getirdiği iddiasının doğrudan gerekçesi, Guillaume de Tudela'nın Raimond Roger'ın, Kont'un haçlı ordularına teslim olmasına yol açan haçlı seferine karşı ittifak kurma girişimlerini nasıl engellediğine dair açıklamasıdır.² Guillaume için bu aynı zamanda bir aile dramıydı; Toulouse Kontu'nun vikonta yaklaşımıyla ilgili ilk pasajında Raimond Roger'ın Raimond VI'nın yeğeni olduğuna dikkat çekti ve bu bilgiyi daha sonra iki lord arasındaki düşmanlıktan bahsederken tekrarladı.³ Modern haçlı seferi tarih yazımının çoğunda, Guillaume'un akrabaların birbirine bağlı kalması gerektiği yönündeki ahlaki görüşü daha az öne çıkıyor, ancak Haçlıların Béziers ve Carcassonne'a saldırılarının nedeninin Toulouse Kontu olduğu argümanı bu duruma uyuyor. Languedoc'un laik politikasında Trencavel'in konumunun olağan resmi, bu da onların birincil ilişkisini Toulouse'la olmak olarak nitelendiriyor. Her ne kadar Toulouse kontlarının Languedoc'taki tek, hatta başlıca güç olmadığı genel olarak kabul edilse de, Trencavel'in yalnızca Toulouse kontlarının tebaası olduğu fikrinin hem kalıcı hem de yaygın olduğu kanıtlandı ve Raimond Roger ile ailesinin konumu yalnızca 1 Sumption, Albigensian Crusade, s. 84; Wakefield, Heresy, Haçlı Seferi ve Engizisyon, s. 100; Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 245-6. 2 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 9, s. 26-7. 3 Aynı eser, 10, s. 30-1; 14, s. 44-5. 4 Wakefield, Heresy, Haçlı Seferi ve Engizisyon, s. 51, R. I. Moore, Avrupa Muhalefatinin Kökenleri, s. 233; Costen, Catharlar ve Albigensian Haçlı Seferi, s. 123.

--- SAYFA 120 ---

Toulouse kontlarınıninkiyile nasıl bağlantılı olduğunu. Örneğin Wakefield, Aragon Kralı'nın on ikinci yüzyıl Languedoc siyaseti üzerindeki etkisini fark ettiği aynı pasajda, Haçlı Seferi arifesinde Trencavel'in pozisyonunu tamamen Toulouse'u nasıl etkilediği açısından özetlemişti: 'Büyük aileler, Toulouse kontlarının Aragon ile yaptığı savaşlar sırasında karlı bir şekilde manevra yapabildiler. Bu açıdan dikkate değer olanlar Trencavel'lerdi. . . on ikinci yüzyılın sonunda Toulouse ilçesini ikiye bölen feodal bir bölge yaratmayı başarmıştı.'⁵ Albigensian haçlı seferini inceleyen diğer tarihçilerin çoğunluğu Trencavel'in konumuyla ilgili bu görüşü paylaşıyor. Örneğin Belperron, Trencavel'i 1179'da Aragon krallarına "bozulmuş" olarak tanımlarken, yine de onları öncelikle Toulouse Kontu'nun tebaası olarak görmekte ısrar etti. Örneğin, 1181'de V. Raimond'a isyan eden Toulouse tebaalarının listesinde Belperron şunu belirtiyordu: 'Bu sürekli isyankar baronların en güçlüsü Trencavel'di.'⁶ Belperron, Toulouse kontları ve Aragon krallarının Trencavel için göreceli önemi konusunda, aynı zamanda Trencavel'i 'dünyanın en önemli vasal evi' olarak görmeye kararlı olan Roquebert tarafından takip edildi. Toulouse'.⁷ Roquebert aynı zamanda Aragon krallarının Trencavel üzerindeki gücünün de farkındaydı ve şöyle diyordu: 'Toulouse Kontu'nun tebaası Trencavel, Carcassonne kasabası için Aragon'a saygı duruşunda bulundu.'⁸ Hem Belperron hem de Roquebert, Aragon krallarının etkisinin Trencavel için Toulouse kontları kadar önemli olabileceği fikrinden rahatsız görünüyor. Belperron'un "bozulmuş" gibi yarı feodal terminolojiyi kullanması, Aragon krallarının on üçüncü yüzyılda Trencavel üzerinde sahip olduğu gerçek gücü gizlemeyi veya geçersiz kılmayı amaçlıyor olabilir; bu da bu gücün bir şekilde Toulouse'unkinden daha az geçerli olduğu izlenimini veriyor. Öte yandan Roquebert, bir bölümde Trencavel'in en önemli kentini Aragon'dan aldığını kabul ederken, bir başka bölümde siyasi konumlarını özetlerken bu ifadeyi görmezden gelmeyi başarmıştı.¹⁰ Trencavel'e yönelik bu hakim tutumun en kesin istisnası, Toulouse kontlarının, Aragon'dan "genel olarak kontrol edilen" Trencavel toprakları üzerinde "gerçek bir feodal otoriteye" sahip olmadığını kabul eden Madaule'dür.¹¹ Ancak, Madaule'nin bile, Aragon krallarının Trencavel üzerindeki yetkisini Toulouse kontlarınıninkine eşit olacak şekilde yetkilendirme konusunda isteksiz davrandılar; bu isteksizlik, "genel olarak kabul edilir" ifadesinin zayıflığıyla ifade ediliyordu. Albigensian haçlı seferi arifesinde Trencavel'in konumuna ilişkin genel görüş Strayer tarafından en iyi şekilde özetlenmiştir: 'Kont'un [Toulouse] topraklarının tam ortasında, Trencavel ailesinin varlıkları, Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksiklik'e kadar uzanıyordu 91 5 Wakefield, Heresy, Crusade and Inquisition, s. 52. 6 Belperron, Croisade, s. 15. 7 Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 142. 8 Aynı eser, s. 22. 9 Belperron, Croisade, s. 15. 10 Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 22 ve 142. 11 Madaule, Albigensian Crusade, s. 8.

--- SAYFA 121 ---

Güneyde Carcassonne ve Béziers'ten kuzeyde Albi'ye kadar birçok güçlü kale bulunmaktadır. Trencavel hırslı, saldırgan, cesurdu ve (çoğunlukla) politik anlamda tamamen eksikti. Kontrol edilemezlerdi ve kendilerinin görmezden gelinmesine izin vermezlerdi. Toulouse Kontu'nun başka hiçbir tebaası bu kadar asi değildi. . '12 Trencavel'in 'aşırı kudretli baronlar' arketipi olarak görülmesi aynı zamanda Trencavel'in yalnızca Toulouse ile ilişkili olarak değerlendirilmesinin bir sonucudur. Örneğin Sumption, 'gerçek otoritenin onların [Toulouse kontlarının] tebaasına ait olduğunu" belirttiğinde. . . Béziers'in Trencavel vikontları bu prenslerin her ikisinden de [Foix kontları ve Narbonne vikontları] daha hırslı ve daha güçlüydü. . . Bernard Aton IV'ün 1130'daki ölümünden bu yana, Trencavel'ler şüphesiz Toulouse kontlarından daha güçlüydü'¹³, onun argümanı, Trencavel'in St Gilles hanedanı tarafından kontrol edilmemesi durumunda fiilen bağımsız olmaları gerektiği varsayımına dayanıyordu. Ancak bu, Languedoc'ta çok daha karmaşık ve çok daha kaotik olan siyasi duruma yapılandırılmış bir hiyerarşi empoze etmektir. Trencavel'in Béziers ve Carcassonne'u elinde tuttuğu bir buçuk yüzyıl, Languedoc'ta, görünüşe göre bir yanda Toulouse kontları, diğer yanda Barselona kontları ve Aquitaine dukleri arasındaki neredeyse sürekli savaflardan kaynaklanan bir karışıklık ve istikrarsızlık dönemi idi.¹⁴ Toulouse kontları ile Aquitaine dukleri arasındaki savaflar, on birinci yüzyılın sonlarında, Kontluğun mirası konusunda bir anlaşmazlık olarak başladı. Toulouse. 1094 yılı civarında, Toulouse Kontu IV. Guillem (c.1060-1094), Kutsal Topraklara hac yolculuğu yapmak üzere Toulouse'u terk etti ve bir daha geri dönmedi.¹⁵ Geride, Aquitaine'li Guillem IX (1071-1127) ile evli olan Philippa adında bir kız çocuğu ve Toulouse ilçesini ele geçiren Raimond IV de St Gilles (1042-1104) adında bir erkek kardeş bıraktı. 1079'da iki kardeş, babaları Toulouse Kontu Pons'un (ö. c. 1060) topraklarını resmi olarak paylaştırarak Toulouse ve batı Languedoc'u Guillem'e vermiş ve Raimond'u Béziers, Narbonne, Uzès ve Provence dahil olmak üzere doğu topraklarıyla birlikte bırakmıştı¹⁶ ancak Guillem ayrılınca kadar Toulouse'un ortak hükümdarları olarak kalmış olabilirler.¹⁷ Raimond'un halefi Toulouse, kendisi 1096'da Birinci Haçlı Seferi için yola çıkana ve yerine Toulouse Kontu olarak en büyük, muhtemelen gayri meşru oğlu Bertran'ı (ö.1111) bırakana kadar tartışmasızdı.¹⁸ Bu fırsat sağladı. 14. 13 Sumption, Albigenian Haçlı Seferi, s. 20. 14 Genel olarak Languedoc'taki on ikinci yüzyıl çatışmaları hakkında bkz. Higounet, 'Grand chapitre', s. 313-22; d'Abadal i de Vinyals, 'Hakimiyet', s. 315-45; Benjamin, 'Kırk Yıllık Savaş', s. 270-85; Bruguière, 'Un mythe historique', s. 245-67. Çatışmadaki belirli lordların rolü hakkında bkz. Caille, 'Seigneurs', s. 227-44; Cheyette, Narbonne'lu Ermengard, s. 253-342. 15 J.-L. Déjean, Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse (Fayard 1979), 2. baskı. Les Comtes du Toulouse 1050-1250 (Fayard 1988), s. 25-6 olarak. Toulouse kontlarının soy ağacı için yukarıdaki Şecere 5'e bakın. 16 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 419. 17 Déjean, Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse, s. 26.

18 Age., s. 109. Déjean, Bertran'ın meşruiyeti sorunuyla ilgili olarak onun muhtemelen Raimond'un ilk karısının oğlu, Provence Kontu'nun kızı olduğunu, ancak Raimond'un bu birlikteliğe dahil olduğu için iki kez aforoz edildiği için oğlunun kesinlikle meşru olmadığını söylüyor.

--- SAYFA 122 ---

Aquitaine'li Guillem IX'un Toulouse'a saldırmasını sağladı; kendisi de 1101'de haçlı seferine çıkana kadar elinde kaldı.19 Bertran daha sonra kendini yeniden kont olarak kurmayı başardı ve 1108'e kadar unvanını korudu; kendisi de Kutsal Topraklar'a doğru yola çıktı ve Toulouse'u o zamanlar küçük bir çocuk olan küçük üvey kardeşi Alfons'a bıraktı.20 1113'te Guillem IX kasabayı yeniden ele geçirdi ve Alfons sonraki altı kontluğu geçirdi. Kastilya'da yıllarca sürgünde kaldı.21 Toulouse'u ancak Guillem'in 1119'da İspanya'daki Müslümanlara karşı savaşmak için ayrılmasından sonra geri alabildi.22 Her ne kadar de Vic ve Vaissete, on ikinci yüzyılın başlarında birbirini izleyen Toulouse kontlarının başka yerlerde daha acil çıkarları olduğunu inkar etme çabasında olsalar da, Aquitaine'li Guillem'in 1120'de Toulouse'u yeniden ele geçirme girişimini kasabayla ilgili endişesinin kanıtı olarak işaret ediyorlardı,23 Toulouse konusundaki anlaşmazlığın veraset hakları konusundaki kafa karışıklığından değil, her iki taraftaki aile üyelerinin Languedoc'taki topraklarında olduğundan daha çok haçlı seferleriyle ilgilenmelerinden kaynaklandığı sonucuna varmaktan kaçınmak zor. Raimond IV ve Bertran, Kutsal Topraklar'da daha zengin mülklerin peşine düşerken Toulouse'u zar zor yeterli bir reşit olmayan çocukla terk etmekten mutlu görünüyorlar: Bertran, Trablus Kontu oldu ve aynı zamanda karısı Burgundy'li Helene aracılığıyla Provence'ta önemli mülkler miras aldı.24 Bu, Alfons Jourdain ile değişti: 1147'de İkinci Haçlı Seferi'ne katılarak ailesinin haçlı seferi geleneğini sürdürmesine rağmen,25 çıkarlarını ortaya koymadı. yurtdışında Toulouse ilçesinin mülkiyetinin üzerinde. Languedoc'a olan ilgisi Alfons Jourdain'in birinci önceliği idi ve Toulouse'a olan bu artan ilginin etkileri iki yönlüydü: Alfons Jourdain ve halefleri, Toulouse kontları olarak seleflerine göre daha güvendedi ve Languedoc'taki savaş genişledi ve yoğunlaştı. Toulouse'un tartışmalı halefiyeti konusundaki savaş on ikinci yüzyıl boyunca aralıklı olarak devam etti: 1142'de VII. Louis (1137-1180), karısı Aquitaine'li Eleanor'un (ö.1204) ilçe üzerindeki iddialarını savunmak için Toulouse'a başarısız bir sefer düzenledi26 ve İngiltere Kralı II. Henry (1154-1189) 1159'da onun örneğini takip etti.27 Toulouse ile Plantagenet'ler arasındaki savaş 1180'lerde devam etti: V. Raimond, 118328'de Genç Kral Henry'nin II. Henry'ye karşı isyanını destekledi ve 1188'de Aquitaine Dükü Richard (ö.1199) ile de savaş halindeydi.29 Benjamin'e göre, Aragonlu Alfons ile Richard arasında 1186'da yapılan bir antlaşma, Aquitaine ile Toulouse arasında 1180'ler, bir yüzyıl öncesinin tartışmalı halefiyetiyle doğrudan bağlantılıydı: 'Biz Hırslıyız, Cesuruz ve Siyasi Anlamda Eksikiz 93 19 age, s. 110. 20 Age., s. 112. 21 Alfons Jourdain'in annesi Raimond IV'ün üçüncü eşi Elvire, Kastilya Kralı VI. Alfonso'nun gayri meşru kızıydı. 22 Déjean, Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse, s. 131. 23 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 649. 24 Déjean, Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse, s. 107. 25 Gaufred de Vigois, Buket 12, s. 436. 26 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 718. 27 Newburgh'lu William, cilt. 1, s. 125-7. 28 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 102-3. 29 Age, s. 127-8.

--- SAYFA 123 ---

burada sadece bir sınır savaşı vakasıyla değil, aynı zamanda Poitevin'in tüm Toulouse ilçesi üzerindeki iddiasının yeniden canlandırılmasıyla ilgileniyoruz. Provence'ın halefiyeti, Provence Kontu Bernard'ın 1094'te sorunsuz ölümünden bu yana tartışmalıydı; bunun üzerine hem Raimond IV de St Gilles hem de Gilbert de Millau ilçeyi talep etti. Gilbert iddiasında büyük ölçüde başarılı olmuş gibi görünüyor, ancak kız çocukları dışında çocuk sahibi olamamasıyla durum daha da kötüleşti: 1112'de Barselona Kontu Ramon Berenguer III (1096-1131) ile evli olan Douce, Raimond de Baux ile evli Stephanie ve yine 1112 civarında Toulouse'lu Alfons Jourdain ile evli olan Faydide.³¹ Aquitaine'li Guillem tarafından Toulouse'da Provence savaşı, Ramon Berenguer'in Arles'ta bir başkent kurduğu 1119 yılına kadar başlamamıştı.³² İlk düşmanlıklar, Provence'ın savaşçılar arasında bölündüğü 1125'te sona erdi: Ramon Berenguer, Provence ilçesine ve Rhône'un doğu yakasındaki Markiz Alfons Jourdain'e sahip olacaktı,³³ ancak bu yerleşim sadece geçici olduğu ortaya çıktı. 1132 yılına gelindiğinde, III. Ramon Berenguer ve Provence Kontu'nun (ö.1144) küçük kardeşi Berenguer Ramon, komşu ilçe Melgueil'in verasetini almak için Alfons Jourdain ile savaş halindeydi; bu savaşa Provence Kontu'nu desteklemek için Guillem VI de Montpellier de dahildi.³⁴ Bu çatışmada Alfons Jourdain yenildi ve 1135'te barış sağlandı. Berenguer Ramon, Melgueil'in varisi Beatrice ile evlendi.³⁵ Provence'ın veraset savaşı, Gilbert de Millau'nun en küçük kızıyla evli olan Raimond de Baux'un olaya karışması sonucu 1142'de yeniden başladı ve Berenguer Ramon'un 1144'teki ölümünden sonra, Barselona Kontu IV. Ramon Berenguer (1131-1162) tarafından nihayet sona erdirilinceye kadar devam etti. genç yeğeni, Provence'lı Ramon Berenguer I, 1156.³⁶ 94 Güney Fransız Asilleri ve Albigensian Haçlı Seferi 30 Benjamin, 'Kırk Yıl Savaşları', s. 278. Bu sonuç, Richard'ın II. Roger'ın sahip olduğu topraklara ilişkin tüm hak taleplerini Aragonlu Alfons'a devrettiği anlaşmadaki maddeye dayanmaktadır. Benjamin, bu iddiaların Raimond Trencavel'in 1159'da II. Henry'ye yapmış olabileceği bir sunumla ilgili olma olasılığını öne sürüyor. Ancak Henry'ye Trencavel üzerinde herhangi bir hakimiyet hakkı verecek herhangi bir sunuma dair hiçbir kanıt yok. Alfons bu ilçe üzerinde kendi nüfuzunu genişletme sürecinde olduğundan, bu iddiaların Toulouse kontlarının Béziers üzerindeki iddialarıyla ilgili olması daha muhtemel görünüyor. Bu madde yalnızca Richard'ın Toulouse'a yönelik iddiaları bağlamında bakıldığında anlamlıdır ve onun büyük bir kampanya niyetinde olduğunun kanıtı olarak kabul edilmelidir. 31 Provence'a yönelik farklı iddiaların soykütüksen ayrıntıları en açık biçimde d'Abadal i de Vinyals, 'Domination', s. 337 ve Higounet, 'Grand chapitre', s. 315 ve bu kitabın ön tarafındaki şecerelere bakın. 32 Busquet, Histoire de Provence, s. 139. 33 LFM, cilt. 2, s. 357-60. 34 Busquet, Histoire de Provence, s. 140. 35 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 687. 36 Busquet, Histoire de Provence, s. 141-2.

--- SAYFA 124 ---

Ramon Berenguer I'nın 1166'da erkek varisleri olmadan beklenmedik ölümü, Provence üzerindeki çatışmanın yeni bir turunu ateşledi, ancak Toulouse Kontu artık Ramon Berenguer IV ve Aragon'un varisi Petronilla'nın oğlu Aragonlu II. Alfons ile daha güçlü bir düşmanla karşı karşıya kaldı. Toulouselu V. Raimond hemen harekete geçti ve önce oğlu Raimond'u Ramon Berenguer'in kızı Douce ile nişanladı, sonra da dul eşi Richildis'le evlendi.³⁷ Ortaya çıkan çatışma 1176'ya kadar sürdü ve 1172'de Melgueil'in varisi Ermesinde'nin Raimond V'in oğluyla evlenmesiyle yenilendi.³⁸ 1180'de çatışmalar yeniden başladı.³⁹ Provenceli II. Ramon Berenguer'in 1181'de muhtemelen Raimond V tarafından öldürülmesiyle daha da şiddetlendi⁴⁰ ve savaş ancak 1190'larda kahramanlarının ölümüyle sona erdi: 1194'te V. Raimond ve 1196'da Aragonlu Alfons. Her ne kadar Toulouse ile Aquitaine ve Toulouse ile Barselona arasındaki savaşların kökenleri belirli toprakların verasetiyle ilgili anlaşmazlıklardan gelse de - Toulouse ve Provence: Bu çatışmaların etkileri Midi'nin her yerinde hissedildi. Barselona kontları, Provence ilçesini doğrudan ilgilendirsin veya içermesin, Toulouse kontlarına karşı herhangi bir lige katılmaya istekli olduklarını gösterdi. 1159'da IV. Ramon Berenguer, muhtemelen "düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesiyle II. Henry'nin Toulouse'a karşı seferine⁴¹ katıldı ve Barselona kontlarının Toulouse kontlarına karşı Plantagenet'leri desteklemeye devam eden istekliliği II. Alfons'un Aquitaine'li Richard ile 1186'da yaptığı anlaşmada görülebilir.⁴² On ikinci yüzyılda Languedoc'un şiddeti açıkça görülmektedir. belli. Béziers ve Carcassonne vikontlarının kayıtları, 1138'den⁴³ e kadar iki viskonttaki çeşitli köy ve küçük kasabaların tahkimat taleplerini içermektedir ve bölgedeki kiliselerde de benzer bir süreç yaşanmaktaydı: Béziers ve Agde katedralleri ve Narbonne yakınlarındaki büyük Benedictine manastırı La Grasse'nin tümü, on üçüncü yüzyılın başlarında kendilerini tahkim etme iznini almıştı.⁴⁴ Yabancılar için Languedoc on ikinci yüzyılın sonlarına gelindiğinde korkunç ve kanunsuz bir yerdi. Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksik 95 37 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 48. 38 Aynı eser, s. 48-61. 39 Age., s. 93. 40 Schramm, 'Ramon Berenguer IV', Els Primers Comtes-Reis, ed. Schramm ve diğerleri, s. 69. Bu Ramon Berenguer, Alfons II'nin küçük erkek kardeşi idi. 41 Newburgh'lu William, cilt. 1, s. 125. 42 Benjamin, 'Kırk Yıl Savaşları', s. 283-4. 43 1138'de Arnould de Morlane'e Morlane'i tahkim etme izni verildi (Doat 166, fols. 252-253v), 1166'da Cambones'ta bir kale inşa edildi (Doat 167, fols. 288-289v), 1172'de Villemagne'de izinsiz bir kale vardı (Doat 168, fols. 32-4), 1174'te Montrevel tahkim edildi (Doat 168, cilt 62-3), 1175'te Moussoulens (CT, cilt 156-156v; Doat 168, cilt 107-8), 1182'de Belcastel (Doat 168, cilt 224-225v), 1193 Belafort (Doat 169, fols. 37-8), 1192'de Marein (Doat 169, vols. 32-33), 1193'te Merila (Doat 169, vols. 43-4) ve Corneilhan (Doat 169, vols. 47-48v), 1196'da Castlar (Doat 169, fols. 69-70v), 1199 Servian'da (Doat 169, fols. 77-8) ve bizzat 1206 Béziers'te (Doat 169, 133-134v). 44 1173 yılında, Agde katedralinin güçlendirilmesi için VII. Louis tarafından izin verildi (GC, cilt. 6, enstrümanta 18, s. 328-9) ve Raimond Roger, Béziers'in kanonlarının güçlendirilmesine izin verdi.

Ekim 1203'te (Doat 62, sayfa 5-8). 1172'de Alfons II, La Grasse'ye (ADA, H12) tahkimat izni verdi. Languedoc'taki yaygın şiddete tepki olarak tahkimat konusunda bkz. Bonde, Languedoc Kale Kiliseleri, özellikle. s. 11-18 ve 56-69. Genel olarak Trencavel kaleleri hakkında bkz. Cheyette, 'Trencavel Kaleleri', s. 255-72.

--- SAYFA 125 ---

Örneğin 1181'de, St. Genevieve de Paris Başrahibi Stephen de Tournai (ö.1203),⁴⁵ Languedoc'taki yolculuğunu şöyle yazmıştır: 'Nehirlerden, haydutlardan ve Coterill'lerden, Bascules'ten ve Aragonlulardan gelen tehlike nedeniyle sevinçten çok korkuyla yapılan bir yolculuk'.⁴⁶ Stephen 'dehşet' için Latince lethalis kelimesini kullanmış, bu sözcük yeraltı dünyasının nehri Lethe için bir kelime oyunuydu ve bu izlenimi vurguluyordu. Languedoc'un Cehennem kadar korkutucu olduğunu. Seyahat ettiği ıssız ülkede gördüğü dehşetleri anlatmaya devam ederek, "kasabaların yakılması ve evlerin yıkılması; burada güvenli, rahatlatıcı hiçbir şeyin olmadığı, sağlığımızı tehlikeye atmayan ve hayatlarımızı tehdit etmeyen hiçbir şeyin olmadığı"⁴⁷. "Kasabaların yakılması ve evlerin yıkılması" genellikle Toulouse ve Barselona kontları arasında devam eden savaşa bir gönderme olarak yorumlanır, ancak yolculuğun özel tehlikeleri listesinde Stephen yalnızca tanımlayıcı olanı bıraktı: endemik bozukluğun gerçek kaynağı olarak gördüğü şey hakkında bir ipucu verebilir. Stephen'a göre, onun seyahat ettiği grup sadece ortaçağ gezginlerine yönelik nehirler ve haydutlar gibi olağan risklerle değil, aynı zamanda 'Coterills, Bascules ve Aragonese' ile de uğraşmak zorundaydı; yani paralı askerler. Paralı askerler, Languedoc'un büyük lordlarının hepsi olmasa da çoğu tarafından kullanılıyordu ve önemli bir sosyal soruna neden oldukları düşünülüyordu. Örneğin 1179'da Toulouse Kontu, Béziers ve Carcassonne Vikontu ve Nîmes Vikontu, Narbonne Başpiskoposu tarafından bu ve diğer suçlardan dolayı aforoz edildi; aynı yıl Üçüncü Lateran Kilise Konseyi'nin, onları çalıştırmanın cezası olarak aforozu öngören kararının ardından.⁴⁸ Paralı askerler, Languedoc tarafından çalıştırılabilir bile, düzensizliğin dışsal bir nedenidir. Lordlar; çağdaşları tarafından onları tanımlamak için kullanılan terimler, onların esas yabancılığını vurgulamaktadır. Bununla birlikte, on ikinci yüzyıl Languedoc toplumunun doğası gereği düzensiz olduğunu görmek mümkündür; Stephen de Tournai tarafından tanımlanan etkiler, halk tarafından meşru olduğu kadar kabul edilmeyen ve onlara zorla dayatılan asil otoritenin uygulanmasıyla yaratılmıştır. İlgili kaynaklardan, 11. yüzyılın başlarında Tanrı'nın Barışı hareketinin⁴⁹ kınadığı soyluların 'kötü geleneklerinin', 12. yüzyılın ortalarında Akdeniz çevresinde hâlâ yaygın olduğu açıkça görülüyor. Örneğin 1149'da Bertrand de Castellet adlı Katalonyalı bir lord, kardeşlerine "dört kötü kutumdan elde edilen tüm ganimeti"⁵⁰ vasiyetinde bıraktı ve 1202'de Katalan lordları, St Genevieve Başrahibi olmadan önce kariyerine St. Euvertius d'Orléans Başrahibi olarak başladı. 1192'de Tournai Piskoposu seçildi ve bu pozisyon için Rheims Başpiskoposu Guillaume tarafından önerildi: GC, cilt. 3, s. 213-14. ⁴⁶ Buket 19, s. 283: 'periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex Coterillis, Basculis, Aragonensibus, via şüphelia magis sit lethalis quam laeta'. ⁴⁷ Age: 'Sequor Albanum episcopum [Marcy'li Henry, Albano Kardinal Piskoposu] . . . per incendia villarum et destroyas domorum, ubi nihil tutum, nihil sessizlik, nihil quod non minetur saluti et non insidietur vitae.' ⁴⁸ Alberigo, s. 224-5; de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 341-3. Toulouse kontlarının paralı asker kullanımı hakkında bkz. Macé, Comtes de Toulouse, s. 355-9.

⁴⁹ Örneğin bkz. Landes, 'Between Aristocracy and Heresy', s. 184-218 ve White, 'The Feodal Revolution', s. 205-223. ⁵⁰ Bisson: 'Feodal Devrim', s. 6-42, s. 33.

--- SAYFA 126 ---

soylular, 'köylülere kötü muamele etme ve onlardan bir şeyler alma' haklarını korudu.⁵¹ Languedoc'ta, guidagia ve pedagia geçiş ücretlerinin soylular tarafından işletilmesi de benzer şekilde kanunsuz bir tutumu ortaya koyuyor. Kilise tarafından hoş karşılanmayan bu geçiş ücretleri,⁵² belirli yol bölümleri boyunca silahlı muhafızların sağlanması için alınan ücretler gibi görünüyor ve sıklıkla yüksek soylular tarafından güzergah boyunca yaşayan kale muhafızlarına satılıyor. Görünüşe göre bir koruma şantajı gibi çalışıyorlardı, bu da bazı Languedoc soylularının gelirlerinin muhtemelen önemli bir bölümünü esasen haydutluk yoluyla elde ettiğini gösteriyor. On ikinci yüzyıldaki surların bir kısmı, özellikle de bu davranış, varsayılan derebeyleri tarafından değil de yeni sur sakinlerinin kendileri tarafından gerçekleştirildiğinde, bu davranışa direnmeyi amaçlamış olabilir. 1175'te Moussoulens köyünden II. Roger'a gönderilen heyet buna bir örnektir.⁵³ Carcassonne'a köylerini yakındaki bir tepeye taşımak ve burayı güçlendirmek için izin istemek üzere gelen Moussoulens'in adamları, aristokrat derebeylerinin aksine köylerin temsilcileri gibi görünüyor: Tüzükte 'Moussoulens'in diğer iyi adamları'ndan önce listelenen on yedi katılımcı var ve bunlardan dokuzu yalnızca kendi isimleriyle anılıyor. İlk isim, düşük statünün bir işareti. Tahkimat Roger'ın kışkırtmasıyla gerçekleştirilmiş gibi görünmüyor, ancak Moussoulens köylülerinin ondan izin istemesini, köylülerin kendilerini korumak için adım atmasına kızacak yerel soylulara karşı onun desteğini almak istediklerinin bir işareti olarak yorumlamak mümkün. Moussoulens, Languedoc'ta peripatetik bir varoluşa sahip olan tek yerleşim yeri değildi; Limoux'nun da on üçüncü yüzyılın başlarında, görünüşe göre yine vatandaşların kışkırtmasıyla yaptığı gibi.⁵⁴ Toulouse ve Barselona kontları arasındaki çatışma, Languedoc toplumu üzerinde istikrarsızlaştırıcı bir etkiden çok, Oksitan lordluğunun dayandığı yerel şiddetin yoğunlaşması olarak görülmemelidir. Bu anlamda, bu dönemde Languedoc toplumunun gelişimi için muhtemelen tasvir edildiğinden daha az önemli olsa da, yine de soylu ailelerin çoğuna, topluluk hakimiyetinden bağımsızlıklarını savunmak için rakipsiz fırsatlar sağladı. Birini diğerine karşı oynayarak, ikisinin de hakimiyeti altına girmemesini ve diğerinin iddialarına karşı kendilerini savunacak her zaman hazır ve güçlü bir müttefike sahip olmalarını sağlayabilirler. Bu, her ikisi de on üçüncü yüzyıla kadar bağımsız kalmayı başarmış olan Foix kontları ve Comminges kontları gibi batı Languedoc'un güçlü lordları tarafından özel bir beceriyle oynanan bir oyundu⁵⁵ ve Narbonne, Guillems de Montpellier ve Trencavel vikontları tarafından daha az başarı elde edilmişti.⁵⁶ Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksiklik 97 51 Age., s. 33. 52 Örneğin Toulouse'lu VI. Raimond, Haziran 1209'da papalık elçisi Milo'ya teslim olurken "hak edilmemiş" guidagia ve pedagia'yı ücretlendirdiğini itiraf etti; bu özel geçiş ücretleri üzerinde yoğunlaşmanın anlamı, hiçbir guidagia'nın ödenmemiş olduğuydu: PL 216, 92. 53 CT, fols. 156-156v ve Doat 168, fols. 107-8. 54 Abbé ve Peytavie, 'La Croisade Albigeoise et les villes', s. 323-348.

55 Higounet, Comté de Comminges, cilt. 1, s. 38-77; de Mony, İlişkiler politikaları, cilt. 1, s. 21; Pailhès, 'Le groupe aristocratique', s. 121-77, özellikle s. 123-4. 56 Trencavel'in Toulouse/Barselona çatışmasındaki rolüne genel bir bakış için bkz. Duhamel-Amado, Genèse des lignages méridionaux, cilt. 1, L'aristocratie languedocienne du Xe au XIIe siècle (Toulouse 2001), s. 200-3.

--- SAYFA 127 ---

On ikinci yüzyıl boyunca Trencavel'de hem Toulouse hem de Barselona kontluklarının toprakları bulunuyordu. İlk vikontlukları olan Albi ve Nîmes, Toulouse kontlarının topraklarının bir parçasıydı: 1060 dolaylarındaki ölümünden kısa bir süre önce, Toulouse Kontu Pons, Albi'yi ve Nîmes'in yarısını üçüncü karısı Marjorie'ye bağışladı.⁵⁷ Carcassonne Kontu Roger'ın 1067'deki ölümünün ardından Raimond Bernard Trencavel, Béziers ve Carcassonne'u karısı Ermengarde'nin hakkı olarak satın aldı. kontun kız kardeşi.⁵⁸ Bunlardan Béziers de Toulouse kontlarının topraklarının bir parçasıydı: Guillem IV ve Raimond de St Gilles, 1079'da babaları Pons of Toulouse'un topraklarını aralarında paylaştırdıklarında, Béziers, Raimond'un elindeki ilçelerden biri olarak dahil edildi.⁵⁹ Bu nedenle IV. Bernard Aton, topraklarının çoğunu Toulouse Kontu ve oğulları Vikont Raimond Trencavel'in elinde tutuyordu. Béziers ve Nîmes Vikontu Bernard Aton'un başka bir derebeyi yoktu; diğer yandan en büyük oğul, Carcassonne Vikontu Roger ve Albi de Toulouse'daki topraklarının yarısını elinde tutuyordu.⁶⁰ On ikinci yüzyılın ilk yarısında Trencavel, Toulouse'a karşı yalnızca iki kez ittifaka girmiş olduğundan Barselona kontlarından çok Toulouse kontlarını destekleme eğilimindeydi. 1114 yılında Bernard Aton, Toulouse Kontu⁶¹ olarak Aquitaine Guillem'i destekledi, ancak 1120'de Toulouse Kontu Alfons Jourdain ile yeniden ittifak kurdu.⁶² Bu ittifak, 1125 yılında Bernard Aton'un hem Aquitaine Dükü hem de Barselona Kontu'na karşı Alfons Jourdain'e yardım etme yemini etmesiyle devam etti⁶³ ve Bernard Aton'un 1120'deki ölümünden sonra oğulları ile yenilendi. 1130.⁶⁴ 1142'de I. Roger, Toulouse Kontu'nu Narbonne'dan kovmak için Guillem de Montpellier ile bir birliğe dahil oldu, ancak Alfons Jourdain'in Narbonne'dan çekilmeyi kabul etmesiyle o yılın sonunda yapılan anlaşmayla düşmanlıklar sona erdi.⁶⁵ Raimond Trencavel'in Alfons Jourdain ile özellikle iyi ilişkilere sahip olduğu ve Béziers Viscount'u olduğu görülüyor; ikisi arasında herhangi bir anlaşmazlık olduğuna dair bir kanıt olmamasının yanı sıra Raimond, 1147'deki İkinci Haçlı Seferi'nde Alfons Jourdain'e Kutsal Topraklara kadar eşlik etmiş ve Alfons ölene kadar orada kalmıştır.⁶⁶ Toulouse ve Trencavel kontları arasındaki bu büyük ölçüde samimi ilişkiler, Trencavel'in hem Barselona hem de Aquitaine'e karşı genel olarak St Gilles'i desteklemesi, on ikinci yüzyılın ikinci yarısında derin bir değişime uğrayacak, aralarında belirgin bir düşmanlık olacaktı. Trencavel ve Toulouse, Toulouse'lu Raimond V'in Raimond Trencavel'i 1153'te hapsedmesinden kalmadır.⁶⁷ The 98 The Southern French Asalet ve Albigenian Crusade 57 GC, cilt. 1, enstrümanta, s. 4-5. 58 LFM, cilt. 2, s. 299-302, 322-4; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 548-54, 557-60. 59 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 415. 60 CT, fols. 173-173v. 61 Déjean, Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse, s. 131. 62 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 649. 63 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 907-8. 64 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 962-3 ve 1138'de başka bir anlaşma, CT, fols. 201-201v; Doat 166, fols. 251-251v. 65 CT, fols. 138-9; Doat 167, fols. 65-8; Grabois, 'Une étape dans l'évolution', s. 23-35. 66 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 436. 67 CT, fols. 214-15; Doat 167, fols. 143-6. Raimond V tarafından 1163'te geri ödenen 3000 mark karşılığında serbest bırakıldı: Doat 167, fols. 241-4.

--- SAYFA 128 ---

Raimond'un hapsedilmesinin kesin nedenleri belirsiz, ancak bu deneyimin anısı açıkça rahatsız edici. Newburgh'lu William'a göre Raimond Trencavel, II. Henry'nin Toulouse'a karşı 1159'daki seferine katıldı ve "daha önce ellerine düştüğü söylenen Kont'u nefretle anarak"⁶⁸ bu, on ikinci yüzyılın geri kalanında Trencavel ile Toulouse kontları arasındaki ilişkilerin modelini oluşturdu: İkisi arasındaki tek önemli ittifak, 1171'de II. Roger'ın Raimond V'i desteklemeyi kabul etmesi ve Raimond'un kızını kabul etmesiyle gerçekleşti. Ödül olarak Adelaide'yi karısına verdi.⁶⁹ Roger aynı zamanda doğrudan VII. Louis'den tutulan Minerve kalesini de aldı⁷⁰ ancak bu teşviklere rağmen ittifak uzun ömürlü olmadı. 1177'de Roger, Toulouse Kontu'nu Narbonne'dan uzak tutmak için Guillem VIII de Montpellier ile bir ittifaka katıldı⁷¹ ve 1179'da tekrar Aragon Kralı ve Barselona Kontu II. Alfons ile ittifak kurdu.⁷² Raimond Roger kesinlikle Toulouse'lu Raimond VI'yı düşmanı olarak görmüş gibi görünüyor. On ikinci yüzyılın sonunda Barselona ile Toulouse arasındaki düşmanlıkların sona ermesine ve Raimond VI'nın Raimond Roger'ın amcası olmasına rağmen, ikisinin Carcassonne Vikontu ve Béziers olarak Raimond Roger'ın yönetimi boyunca kötü ilişkiler içinde olduğu görülüyor. 1201'de Foix Kontu ile Raimond VI'ya karşı ittifak kuran Raimond Roger, 1204/74'te nezaketsiz davrandı ve 1209'da amcasının Haçlı seferine karşı işbirliği teklifini reddetti.⁷⁵ Toulouse ve Trencavel kontları arasındaki düşmanlık, Barselona kontlarının Trencavel üzerindeki etkisinin arttığı bir dönemde gelişti. On ikinci yüzyılın ilk yarısında Trencavel ile Barselona kontları arasındaki ilişkiler, örneğin Ramon Berenguer'in 1112'de Carcassonne'a yaptığı saldırının gösterdiği gibi, büyük ölçüde düşmancaydı,⁷⁶ ancak 1150'de Ramon Berenguer IV ile Raimond Trencavel arasında yapılan bir anlaşma derin bir değişimin sinyalini verdi.⁷⁷ Aynı yıl, 1130'dan bu yana Béziers Vikontu olan Raimond Trencavel, Béziers Vikontu'nun mirasçısıydı. sorunsuz bir şekilde ölen kardeşi I. Roger'dan Carcassonne, Albi ve Razès viskontları.⁷⁸ Raimond'un tahta çıkışı Ramon Berenguer'e Carcassonne üzerindeki nüfuzunu genişletme fırsatı verdi; Kasım ayında Raimond Trencavel kendisine sadık kalacağına ve Carcassonne, Laurac ve Razès'i Barselona'dan uzak tutacağına yemin etti.⁷⁹ Hırslı, Cesur ve Siyasi Duygudan Eksik ⁹⁹ 68 William of Newburgh, cilt. 1, s. 125: 'odi memorati comitis, in cuius manus, ut dicitur, ante inciderat'. 69 CT, fos. 199v-200; Doat 168, fols. 21-2. Raimond V ve Raimond Trencavel, 1163'te kısa bir ittifak kurmuşlardı; Raimond V, 1154'te ödenen fidyeyi iade etmiş ve bir karşılıklı yardım anlaşması yapmıştı: Doat 167, fols. 241-4 ve 245-246v. 70 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 279. 71 CT, fols. 242-242v. 72 LFM, cilt. 2, s. 329-30. 73 Doat 169, fols. 94-95v. 74 Nelli, 'Vikont de Béziers', s. 312-13. 75 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 9, s. 26-7. 76 CT, fos. 210v-211. Bkz. Débat, 'A propos d'unefigure d'un fief', s. 325-30. 77 LFM, cilt. 2, s. 328-9; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1126-7. 78 CT, fos. 1-1v. Raimond, babasının vasiyeti uyarınca Béziers'i miras aldı (CT, cilt. 173-173v; Doat 166, cilt. 151-152v) ve Carcassonne'a halefi 1132 gibi erken bir tarihte kabul edilmişti (bkz. CT, cilt. 140v-141; Doat 166, cilt 165-166v ve 168-169v). 79 LFM, cilt. 2, s. 328-9.

--- SAYFA 129 ---

Bu durum, 1179'da Aragonlu II. Alfons ile Raimond Trencavel'in oğlu II. Roger arasında tekrarlandı; Roger, gençken doğruyu yanlıştan ayıramadığında, kötü öğütler yüzünden yoldan saptığını, Alfons'un düşmanlarıyla ittifak kurduğunu ve efendisi ve arkadaşına karşı savaşa girdiğini itiraf etti.⁸⁰ Artık babaları tarafından (1150'de)⁸¹ yapılan anlaşmayı onurlandırmaya ve Carcassonne'u kaybetmeye hazırdı. ve Limoux yine vazgeçerse. Aynı zamanda Roger, 1171 yılında Louis'in yeğeni Adelaide de Toulouse ile evlendiği sırada VII. Louis'den⁸² elinde tutması için kendisine verilen Minerve'nin artık Aragon'dan alınacağını kabul etti.⁸³ 1179 ittifakının koşulları, 1150'deki ilk anlaşmadan bu yana Barselona kontlarının etkisinin Trencavel'e kadar yayıldığını gösteriyor. 1150 anlaşmasının şartları, Roger'ın geri dönmesi durumunda toprakların kaybedilmesine ilişkin hükümler ve Roger'ın Toulouse ile önceki ittifakı için yapmak zorunda kaldığı uzun özür, II. Alfons'un artık Trencavel'den seleflerinin sahip olduğundan daha fazla sadakat ve nüfuz beklediğini gösteriyor. Daha önce hiçbir Trencavel'in taraf değiştirdiği için özür dilemesi beklenmemiştir ve 1179 anlaşmasının şartları, Roger'ın artık bağımsız eylem ve Languedoc siyasetine karışma konusunda şimdiye kadar olduğundan çok daha az alana sahip olacağı anlamına geliyordu. Bu eğilim 1180'lerde Aragonlu Alfons'un nüfuzunu yalnızca Carcassonne'a değil, tüm Trencavel topraklarına yaymasıyla devam etti. Alfons'un II. Roger üzerinden Béziers ve Albi'nin yanı sıra Carcassonne ve Razès'i de kontrol altına almayı amaçladığı, Benjamin'in Aquitaine Dükü Richard'la yaptığı 1186 tarihli antlaşmadan da anlaşılmaktadır.⁸⁴ Bu antlaşma, Richard'ın Toulouse'a karşı planladığı yeni bir kampanya nedeniyle yapılmış gibi görünmektedir ve Alfons'un kendisine destek vermeye hazır olduğunu, ancak aynı zamanda kendi ordusunu da korumakla ilgilendiğini ortaya koymaktadır. Languedoc'la ilgileniyorum. Bu anlaşmadaki bir maddeye göre Richard, Trencavel toprakları üzerinde sahip olabileceği tüm iddialardan feragat etti: 'Ben, Poitou Kontu Richard, kendim ve haleflerim adına tüm iddiaları özgürce ve kesinlikle, herhangi bir alıkoyma veya gasp olmadan, veriyorum, kabul ediyorum, onaylıyorum, teslim ediyorum ve feragat ediyorum. . . Béziers'li Roger ve kardeşi Trencavel, ister onlar tarafından, ister sizden önceki selefleri, Aragon Kralı Alfons ve sizin halefleriniz tarafından herhangi bir zamanda herhangi bir zamanda ellerinde bulundurulacaklardır.'⁸⁵ 100 Güney Fransız Asaleti ve Albigenian Haçlı Seferi 80 Age, s. decernere, consilio quorundam meorum pravorum hominum seductus, annui et concessi Raimundo, comiti Tolose, Carcassonam ve diğer adları terras quas de vobis teneo ve tenere debeo ve omnes mei antecessores de vestris tenuerunt: ve süper, guerra ve diğerleri iniuriis vos, hakimiyet ve dost meum, irritavi. Praeterea, prudenciorum usus concilio, me deliquisse recognoscens, veni in potestate vestra, et placuit simplici pietati vestre hoc totum et tantum nefas michi condonare.' ⁸¹ LFM, cilt. 2, s. 328-9. ⁸² de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 279. ⁸³ LFM, cilt. 2, s. 331. ⁸⁴ Benjamin, 'Kırk Yıl Savaşları', s. 283-5. ⁸⁵ Age., s. 283: 'Ego Ricardus geliyor Pictavie bağışladı ve onayladı, benim için ve ardılları için fark ve tahliye, özgür ve mutlak ve sinüs retencione ve titizlikle, vobis domino Ildefonso

regi Aragonum et vestris heredibus totam illam terram. . .quam ve que omnia Rotgerius de Biterris ve Trencavel, kendi ipsos ve önceki suosları için aynı zamanda geçici ve kalıcı bir şekilde kardeş oldular.'

--- SAYFA 130 ---

Benjamin'in yorumladığı gibi, 'sorun, Richard'ın bu alanda ne tür iddialara sahip olabileceğine karar vermekte yatmaktadır.'⁸⁶ Tartışıldığı gibi, Benjamin bu anlaşmanın, Richard'ın Toulouse üzerindeki Aquitainian iddiasını yeniden başlattığının kanıtı olarak alınması gerektiği ve anlaşmada bahsedilen Trencavel toprakları üzerindeki iddiaların Toulouse kontlarına ait olduğu sonucuna varır. Bunların Carcassonne'a yönelik herhangi bir iddiayı içermesi pek olası değildir. Carcassonne, kardeşi Raimond de St Gilles ile 1079'da babalarının topraklarını aralarında paylaştırdıklarında Toulouse'un IV. Guillem'ine dahil edilmiş olsa da, Toulouse kontlarının Carcassonne'u Béziers veya Albi ile aynı şekilde kendi mülkleri olarak gördüklerine dair daha sonra hiçbir belirti yok. Richard'ın on birinci yüzyılda Carcassonne'a yönelik unutulmuş ve belirsiz bir iddiayı yeniden canlandırmasının pek mümkün olmadığı göz önüne alındığında, on ikinci yüzyılda Trencavel'in Toulouse kontlarına Carcassonne'un efendileri olma iddiasını sağlayabileceği iki olası durum vardır. Bunlardan ilki 1154'te Raimond Trencavel'in Toulouse'lu Raimond V tarafından hapisten serbest bırakılmasıydı.⁸⁸ Hapis cezası muhtemelen Raimond Trencavel'in Barselona Kontu Ramon Berenguer IV ile 1150:89'da yaptığı ittifakla ilgiliydi; hapishanedeki büyüünün amacı Raimond'u Toulouse'la devam eden bir ittifakın sonuçta onun çıkarına olduğuna ikna etmektir. Raimond V'in serbest bırakılmasının bir koşulu olarak Raimond Trencavel'in tam teslimiyetini talep etmesi doğaldı, ancak bunu yapmış gibi görünmüyor. Newburgh'lu William, Raimond'un serbest bırakılma koşulları hakkında yorum yaparken, onun "topraklarının büyük bir kısmının çalındığını"⁹⁰ belirtti, ancak Raimond Trencavel tarafından 1155 ile 1157 yılları arasında lordluğu altına giren tüm ilçelerdeki topraklarla ilgili yapılan işlemler onun aslında herhangi bir büyük mülkten mahrum bırakılmadığını gösteriyor.⁹¹ Newburgh'lu William'ın Raimond V'den ziyade abartıdan suçlu olması daha muhtemel. Raimond Trencavel'i hapsederek Carcassonne'u kazanmıştı. Bu sonuç, Raimond Trencavel ile IV. Ramon Berenguer arasında 1158'de yapılan anlaşmayla desteklenmektedir; bu anlaşma Raimond V'in 1154'te Carcassonne'un derebeyi olarak tanındığına dair herhangi bir belirti vermez.⁹² Toulouse Kontu 1154'te Carcassonne üzerinde hak iddia etmemişse, 1186'dan önce bunu yapması için diğer tek olası fırsat 1171'deydi. Roger II ve Toulouse'lu Raimond V,⁹³ Roger'ın 1179'da Alfons'a teslim olmasıyla iptal edildi⁹⁴, Roger'ın Toulouse kontlarına ve Barselona kontlarına yönelik politikasında açıkça önemli bir değişikliği temsil ediyordu, ancak bu, Roger'ın topraklarının hiçbirini Raimond'a vermiyordu. 1171 anlaşması, Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamdan Eksik olan karşılıklı bir antlaşmaydı. 101 86 Benjamin, 'Kırk Yıl Savaşları', s. 278. 87 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 415. 88 CT, fols. 214-15. 89 LFM, cilt. 2, s. 328-9. 90 Newburgh'lu William, cilt. 1, s. 125: 'non nisi plurima terrarum suarum parte mutilatus evaserat'. 91 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1180-2. 92 CT, fos. 189v-190; Doat 167, fols. 191-193v. 93 CT, fos. 199v-200. 94 LFM, cilt. 2, s. 329-30.

--- SAYFA 131 ---

arazi işlemi değil, yardım; Raimond V, Trencavel'in değerli desteğini kazandı ancak Carcassonne üzerinde hak iddia edemedi. Aragonlu Alfons ile Aquitaineli Richard arasında 1186 yılında yapılan antlaşmanın Trencavel'le ilgili maddesi, bu nedenle, Carcassonne ve Razès'le (Barselona kontlarının en azından 1150'ye kadar⁹⁵ efendi olarak tanındığı Trencavel toprakları) değil, Trencavel'in Toulouse kontlarından itibaren elinde tuttuğu Béziers ve Albi'yle ilgili olmalı. Bu anlaşma, yalnızca Richard'ın Toulouse üzerindeki hırslarının değil, aynı zamanda Alfons'un Trencavel üzerindeki artan nüfuzunun da göstergesidir. Alfons'un II. Roger üzerindeki hakimiyetini ne ölçüde artırabildiği, Alfons'un 1196'daki ölümünden kısa bir süre önce yaptığı vasiyetnamede de belirtiliyor; bu vasiyetnamede yalnızca Aragon krallığını ve Barselona ilçesini değil, aynı zamanda "Béziers şehrinden Aspe köprüsüne kadar [muhtemelen Perpignan yakınında]" Languedoc'a da toprakları en büyük oğlu Pere'ye bırakmıştı.⁹⁶ Raimond Roger'ın mirası devraldığında 1194'teki Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès vizitleri ve vizitin zaten çok az gerçek güce sahip olduğu Albi hariç, topraklarının tümü Aragon Kralı'nın etkisi altındaydı. Geçmişte ataları, Toulouse kontları ile Barselona kontları arasında devam eden savaşlarda savaşçılar arasında seçim yapabiliyordu. Raimond Roger için, Toulouse Kontu ile Aragon Kralı'na karşı bir ittifak mümkün olamazdı: Pere'nin, Raimond Roger'ın Guillem VIII de Montpellier'in kızı Agnes ile 1203/97'deki evliliğinin düzenlenmesi gibi olaylardaki etkisi, muhtemelen hem Raimond Roger'ın gençliğinden hem de Aragon gücünün Trencavel üzerindeki yayılmasından kaynaklanan, vikont üzerindeki kişisel hakimiyetini akla getiriyor. 1180'ler. Raimond Roger'ın davranışları ve kararları üzerindeki bu kişisel etki, Pere'nin Trencavel toprakları üzerindeki otoritesinin sınırı değildi. Aragonlu Pere'nin Trencavel yönetimine, özellikle de Carcassonne'a ne kadar dahil olduğu, Şubat 1204'te sapkınlıkla mücadele etmek için Carcassonne'da kurduğu mahkemeden anlaşılmaktadır.⁹⁸ Bunu yaparken Pere, Carcassonne'un tek yöneticisi olarak hareket ediyordu ve Raimond Roger'ın mahkeme sırasında kasabada bulunmadığı anlaşılıyor. Bu, onun 1204 yılında Toulouse Kontu'nu ziyaret ettiği dönem olabilir.⁹⁹ Bu vakada onun otoritesinin yerini Aragonlu Pere'ninki almış olması dikkat çekicidir: Trencavel'in savaşta desteklemek zorunda kaldığı uzak derebeyi yerine Pere, en azından 1204'te Carcassonne'da aktif olarak hüküm sürüyor gibi görünmektedir. 1204 mahkemesi, Raimond Roger'ın ne kadar Pere of 102 Güney Fransa'ya tabi olduğunu ortaya koymaktadır. Asalet ve Albigensian Haçlı Seferi 95 age, s. 328-9. ⁹⁶ CDIACA, cilt. 4, s. 395-411, s. 407. ⁹⁷ Ailesinin Guillems de Montpellier ile uzun süredir devam eden bağlantılarına rağmen, Guillem'in ikinci birlikteliğinin çocuklarını meşrulaştırmadaki başarısızlığı nedeniyle bu Raimond Roger için pek prestijli bir maç değildi: PL 214, 1130; Reg. Innocenz III, cilt. 5, s. 249-55. En büyük oğlu Guillem IX için Tiburge de Murviel ile ayarlanan maç bunun sonucunda iptal edilmişti ve bu nedenle Pere'nin, Pere'den daha az önemli aileler tarafından küçümsenen bir maça devam etmeye ikna edilebilmesi, Raimond Roger üzerindeki etkisini gösteriyor.

Trencavel: Duhamel-Amado, 'Les Guillems de Montpellier', s. 13-28. ⁹⁸ Compayre, Etudeshistoriques, s. 227. ⁹⁹ Nelli, 'Vicomte de Béziers', s. 312-13.

--- SAYFA 132 ---

Aragon, kendi topraklarının iç hakimiyetini bile elinde tutuyor. Selefleri için mümkün olan bağımsızlıktan çok uzaktaydı. Aragonlu Pere'nin Languedoc'ta sahip olduğu artan nüfuzun, Midi'deki Aragon emperyalizminin bir sonucu olarak mı yoksa sadece tesadüfi olarak mı görülmesi gerektiği konusunda önemli bir tartışma var. İkinci görüş özellikle d'Abadal i de Vinyals tarafından güçlü bir şekilde ifade edilmişti; o, Pireneler'in sadece coğrafi değil aynı zamanda doğal bir siyasi bariyer oluşturduğunu ve bu durumun Barselona kontlarının Midi ile ikincil bir ilgi dışında herhangi bir şey almasını engellediğini düşünüyordu.¹⁰⁰ Bu görüş, özellikle II. Alfons'un kuzeye doğru genişlemeye ilgi duyduğunu kabul etmeye hazır olmasına rağmen, bu genişlemenin yalnızca Alfons'un çabalarının bir sonucu olduğu görüşünü savunan Bisson tarafından da tekrarlanmıştır. Capetian'ların ve Toulouse kontlarının ittifakına dair endişe ve kendini bundan koruma arzusu.¹⁰¹ Bisson, Alfons'un Trencavel topraklarına yönelik büyük bir hırs beslediğini düşünmüyordu.¹⁰² Ancak tarihçiler arasında bu konu üzerinde hiçbir şekilde bir fikir birliği yok. Örneğin Higounet, Toulouse kontları ve Barselona kontları üzerine yaptığı çalışmada, Alfons'un gücünün 1170'lerde Béarn, Bigorre ve Roussillon'a yayılmasını, Midi'deki hakimiyetini genişletme kampanyasının bir parçası olarak görmüş ve onu "Pireneler'in imparatoru" olarak tanımlamıştır.¹⁰³ Alfons'un dış politikasına ilişkin bu görüş, Cabestany tarafından desteklenmekle birlikte, şunu kabul etmektedir: Pireneler'e uzanan bir krallığın kurulması için bölge coğrafyasının sunduğu zorluklara rağmen, Alfons'un oğlu II. Pere'nin politikalarını 'babası II. Alfons'un bir Pirene krallığı kurma niyetini' gerçekleştirmek için şekillendirdiğini ifade edebildi.¹⁰⁴ Ventura ayrıca Fransız Akdeniz kıyılarının Katalonya yöneticileri için önemini vurguladı ve Pireneler'in bir sınır değil, bölmek yerine birleştirici bir omurga olduğu yorumunu yaptı. Occitania ve Katalonya.¹⁰⁵ Alfons'a açıkça imparatorluk hırsları atfedecek kadar ileri gitmeyen Shideler, aynı zamanda Languedoc, Provence ve Pireneler'deki Barselona hanedanının çıkarlarının Ramon Berenguer IV, Alfons II ve Pere II için büyük önem taşıdığı konusunda Higounet ve Cabestany ile aynı fikirdeydi. Shideler'e göre ilgi odağı, II. Pere'nin Muret'te 1213'teki yenilgisine kadar kuzeydoğudan uzaklaşmadı.¹⁰⁶ On ikinci yüzyılın sonlarında Midi'de Barselona ve Aragon'un hırsları veya başka türlü üzerine yapılan tartışma, Trencavel'in tarihinin anlaşılması için özellikle önemlidir çünkü tartışmalı olan esas olarak Ramon Berenguer ve Alfons'un topraklarına yönelik tutumudur. Alfons'un Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksikliği genişletmek istediği

103 100 d'Abadal i de Vinyals, 'Hakimiyet', s. 315. 101 Kuzeye yayılmaya olan bu ilgi, Alfons'un Urgel, Roussillon ve aşağı Palharları Katalonya yönetimine dahil etme girişimleri ve Aragon etkisinin Béarn, Bigorre ve Foix'e yayılmasıyla kanıtlanmıştır: Bisson, 'Prelude to Power', s. 23-40, s. 25; aynı zamanda, Ortaçağ Tacı, s. 37. 102 Bisson, Medieval Crown, s. 38. 103 Higounet, 'Grand chapitre', s. 320. 104 Cabestany, 'Alfons el Cast', Els Primers Comtes-Reis, ed, Schramm ve diğerleri, s. 73. 105 Ventura, Alfons el Cast, s. 269. 106 Shideler, Ortaçağ Katalan Soylu Ailesi, s. 115.

--- SAYFA 133 ---

Bigorre, Béarn ve Roussillon gibi Pireneler'de Katalonya sınırındaki ilçeler üzerindeki etkisi şüphe götürmez: Katalonya'nın herhangi bir hükümdarı kuzey sınırları için tampon bölgeler oluşturmak ister. Alfons'un Languedoc'taki toprakları krallığına eklemekle ilgilenip ilgilenmediği sorusu, özünde onun Trencavel'e karşı tutumu sorunudur. Barselona kontlarının Oksitanya politikasını değerlendirirken, Ramon Berenguer IV ve Alfons'un Trencavel topraklarına yönelik tutumlarını, Provence'taki Aragon toprakları hakkındaki görüşleriyle karşılaştırmak yararlı olacaktır. Bu karşılaştırma, coğrafi yakınlıklarına rağmen bu topraklara yönelik tutumlarının çok farklı olduğunu ortaya koyuyor. Provence ilçesi her zaman küçük bir oğul için uygun bir mülk olarak kabul edilmiş gibi görünüyor ve ardı ardına gelen kont-krallar buranın Katalonya'daki topraklarından ayrı tutulmasını sağlamak için bazı çabalara başvurdular.¹⁰⁷ Bu, Carcassonne için yapılan düzenlemelerle tezat teşkil edebilir, çünkü bu neredeyse her zaman Barselona ve Aragon ile birlikte tutulacak olan büyük oğlun topraklarının bir parçası olarak kabul edilir.¹⁰⁸ Örneğin II. Alfons ayrılmadı. Aragon ve Barselona'dan Carcassonne'un, Provence'a yaptığı gibi, Carcassonne ile Provence'ın bir arada tutulmasını engellemek için bazı çabalara başvurması¹⁰⁹, onun bu iki ilçeye yönelik tutumlarının çok farklı olduğunu gösteriyor. Carcassonne, Languedoc'taki tutkularının temelini pekâlâ oluşturmuş olabilir. Midi'ye karşı tutumunda Alfons, Bisson tarafından saldırgandan çok, müttefiklerin pasif alıcısı olarak sunulur.¹¹⁰ Bu, Alfons'un 1170'lerdeki politikalarına ilişkin tartışmada özellikle belirgindir; burada Bisson, Alfons'un, 1176'ya kadar "Béziers Vikontu da dahil olmak üzere aşağı Oksitanya'daki kodamanların çoğunun" iltica etmesini, kıyı boyunca ittifaklar geliştirerek karşıladığını belirtti. Pireneler.¹¹¹ Bunun anlamı, sınırlarını Capetian'lardan ve Toulouse kontlarından koruyacak bazı kişiler olduğu sürece Oksitan müttefiklerinin kimliklerinin Alfons için önemsiz olduğudur. Bu aynı zamanda d'Abadal i de Vinyals tarafından da ima edildi ve Carcassonne ve Razès'in yapılan barış anlaşmasında belirtilmediğini öne sürdü. Provence, III. Ramon Berenguer tarafından küçük oğlu Berenguer Ramon: LFM, cilt. 1, s. 527–32. Berenguer Ramon'un oğlu Ramon Berenguer'in 1166'da ölümü üzerine ilçe ailenin eski koluna döndükten sonra II. Alfons, kendi yönetimini Aragon'unkinden ayırmak için defalarca girişimde bulundu. 1181 yılına kadar Alfons'un küçük kardeşi Ramon Berenguer ve daha sonra başka bir erkek kardeş Sancho tarafından elinde tutuldu ve Alfons'un vasiyetiyle küçük oğlu Alfons'a bırakıldı: CDIACA, cilt. 4, s. 395–411, s. 408. ¹⁰⁸ Örneğin bkz. Ramon Berenguer III (LFM, cilt. 1, s. 527–32) ve Alfons II (CDIACA, cilt. 4, s. 395–411). Bisson, Alfons'un Razès ilçesini küçük oğlu Alfons'a bıraktığını belirtti ancak bu ifadenin Latince Rodonensi isminin yanlış okunmasına dayandığı anlaşılıyor. Bunun genellikle Latince Redensi olarak verilen Razès'e atıfta bulunması pek olası değildir: Bisson, Medieval Crown, s. 38. ¹⁰⁹ Carcassonne, Ramon Berenguer IV'ün 1162 tarihli vasiyetiyle ikinci oğlu Ramon Berenguer'e bırakıldı: LFM, cilt. 2, s. 533–4. Ancak Alfons, Ramon Berenguer'i Provence Kontu yaptıktan sonra, Carcassonne'un dönüşünün tek başına yönetilmesini talep etti: Mahul, cilt. 5, s. 275.

¹¹⁰ Bisson, Medieval Crown, s. 37–8. ¹¹¹ Age, s. 37.

--- SAYFA 134 ---

1176'da Alfons ile Toulouse'lu Raimond V arasında¹² çünkü Alfons, Provence'taki güvenlik karşılığında Raimond'un bunlardan yararlanmasına izin vermekten memnundu.¹¹³ Bu görüşün sonucu, on ikinci yüzyılın ikinci yarısında Trencavel ile Aragon arasında yapılan ittifakların Trencavel'in emriyle yapılmış olması gerektiğidir; özellikle Roger II'nin Aragon'a teslim olmayı 1179'da başlattığı ileri sürülüyor. Ancak bunun için ileri sürülen argümanlar ikna edici değil. Hem Bisson hem de d'Abadal i de Vinyals, Roger'ın Languedoc'ta sapkınlığa karşı gösterilen son çabalardan alarma geçmesi nedeniyle bu ittifakı istediğini ileri sürmüştür.¹¹⁴ Bisson'a göre bu alarm 1179'daki Üçüncü Lateran Konseyi'nin bildirilerinden kaynaklanıyordu;¹¹⁵ d'Abadal i de Vinyals'a göre bu, Clairvaux Başrahibi Henry de Marcy'nin elçiliğiydi. (1177-79), 1178¹¹⁶'da Languedoc'a gitti ve bu da Roger'ın Aragon sürüsüne geri dönmesini gerektirdi. Aslında 1178 elçiliğinin Roger ile Toulouse'lu Raimond arasındaki düşmanlığı büyük ölçüde şiddetlendirmiş olması muhtemeldir, ancak bu mutlaka Roger'ın 1179'da bir Aragon ittifakı aradığına dair bir argüman değildir. Henry de Marcy¹¹⁷, Toulouse'lu V. Raimond'un Eylül 1177'deki Sistersiyen Genel Bölümüne yaptığı çağrıya yanıt olarak Midi'ye gönderilmiştir.¹¹⁸ Bu çağrıda Raimond, çağrıştırıcı bir biçimde, Sapkınlığın Languedoc'ta yol açtığı yıkım, burada "karı-kocayı, baba-oğul, anne ve kızı bölecek kadar yaygındı".¹¹⁹ Kafirlerle tek başına başa çıkacak kadar güçlü olmadığını ve bunu yapma çabalarının esasen "baştan çıkarılan ve halkın büyük bir bölümünü kendileriyle birlikte sürükleyen tebaalarından en önde gelenleri" tarafından engellendiğini belirtti.¹²⁰ Bu belki de Roger II'ye örtülü atıf ve Roger, 1178'de Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksik'i hapsettiği için Henry de Marcy tarafından aforoz edildiğinde 105 112 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 68. 113 d'Abadal i de Vinyals, 'Hakimiyet', s. 336. 114 Bisson, Medieval Crown, s. 38; d'Abadal i de Vinyals, 'Hakimiyet', s. 341. 115 Alberigo, s. 205-25. Sapkınlıkla ilgili Canon 27, 224-5. sayfalaradır. 116 PL 204, 235-40; PL 190, 1119-24; Howden'lı Roger, cilt. 2, s. 150-66. Roger'ın Henry de Marcy ve S. Chrysogono'lu Kardinal Pietro tarafından gönderilen mektuplara dayanan anlatımı, bu elçiliğin tek kronik anlatımıdır; yerel tarihçi Gaufred de Vigois, Henry de Marcy'nin 1181'de Languedoc'a dönüşünden bahseder, ancak 1178 elçiliğini atlar: Gaufred de Vigois, Bouquet 12, s. 448-9. 1181 elçiliği Chronicon Clarevallensis, PL 185, 1250'de de anlatılmaktadır. Misyon hakkında bkz. Kienzle, 'Henry of Clairvaux', s. 63-87. 117 Henry'ye St Chrysogono Kardinal Rahibi Pietro, Poitiers Piskoposu Jean des Bellesmains, Narbonne Başpiskoposu Pons d'Arsac ve Bourges Başpiskoposu Gerard eşlik ediyordu: Howden'lı Roger, cilt. 2, s. 151. Henry, muhtemelen Languedoc'taki çabalarının ödülü olarak, 1179'daki Üçüncü Lateran Konseyi'nde Albano Kardinal Piskoposu yapıldı: R. P. Angeli Manrique, Annales Cisterciensis, 4 cilt. (Lyons 1642), cilt. 1, s. 505. 118 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 77-8. 119 Age., s. 77: 'qu'elle a mis la partition entre le mari et la femme, le père et le fils, la belle-mère et la belle-fille'. Bu, Matta 10:35'e bir gönderme olabilir: 'Çünkü ben adamı babasına, kızı annesine ve gelinine karşı kışkırtmaya geldim.

kayınvalidesine karşı', 'Veni enim separare hominem adversus patrem suum, et filiam adversus matrem suam, et nulum adversus socrum suam.' Kafirlerin faaliyetlerinin Mesih'inki açısından tanımlanması, onların doğal düzeni tersine çevirdiklerinin bir vurgusudur. 120 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 78: 'les plus notables des mes sujets ont été séduits et ont entraîné avec eux une grande partie de peuple'.

--- SAYFA 135 ---

Albi Piskoposu¹²¹ suçu Toulouse'lu Raimond'un kapısına atmış olması mümkündür. Ancak Roger'ın Toulouse'la ittifakı 1177'de Guillem de Montpellier ile konta karşı ittifak kurduğunda bozulmuştu.¹²² Bu, Roger'ın hem Toulouse'dan hem de Aragon'dan bağımsız olarak hayatta kalma becerisine olan güvenini gösteriyor ve Marcy'li Henry'nin mirasının, kendisi için zarar verici olmasına rağmen, onun fikrini değiştirmesi pek olası değil. Tarihçiler için Albigensian haçlı seferinden alınan dersleri on ikinci yüzyıl Languedoc siyasetine uygulamak çok kolaydır, ancak Roger'ın 1178 elçiliğine, hatta Üçüncü Lateran Konseyine tepkisinin Aragon'la ittifak yoluyla askeri koruma aramak olacağı fikri anakroniktir. Albigens haçlı seferi ortaya çıkana kadar Languedoc'taki hiçbir lord, sapkınlığa karşı kayıtsızlığının bu kadar güçlü bir askeri tepkiye yol açacağını hayal edemezdi. Her halükarda, Roger 1178 elçiliğini önemli bir siyasi ve askeri tehdit olarak görseydi, aranacak ittifak Aragon'la değil Toulouse'la olurdu: Ne de olsa Sistersiyenlerden yana olan kişi Toulouse Kontu'ydu. Henry de Marcy 1181'de sözde Trencavel egemenliği altındaki bir kasaba olan Lavaur'a saldırmak için geri döndüğünde, Aragonlu Alfons Roger'a hiçbir yardımda bulunmadı ve Roger askeri bir karşılık vermeyi düşünmedi: karısı Adelaide kasabayı derhal mirasçıya teslim etti.¹²³ Roger'ın 1170'ler ve 1180'lerdeki sapkınlıkla ilgili sorunları, onun 1170'lerde Aragon'a teslim olmaya gönüllü olması için inandırıcı bir motivasyon olarak görülemez. 1179. Trencavel'in 1179'da Aragon hakimiyetine boyun eğmesi aslında Alfons'un onlara uyguladığı karmaşık baskıya bir yanıt gibi görünüyor. 1175 dolaylarında II. Alfons, Barselona ve Aragon kontlarının hem Carcassonne hem de Razès ilçelerindeki iddiaları üzerine bir soruşturma başlattı.¹²⁴ Soruşturmanın sonuçlarının raporu, iddianın kökenlerinin on birinci yüzyıla, 1067 ve 1068 olaylarına kadar uzandığını gösteriyor.¹²⁵ Carcassonne Kontu Roger'ın 1067'de habersiz ölümü, annesi ile annesi arasında bir tartışma başlattı. Rangarde ile kız kardeşleri ve kocaları¹²⁶ topraklarının mülkiyeti konusunda, bu anlaşmazlık Rangarde'in 1070'te teslim olmasına kadar sona ermedi.¹²⁷ Raimond Bernard Trencavel ve Ermengarde, Carcassonne'un mülkiyetini ve Carcassonne'un tüm topraklarını güvence altına almayı başardılar. 2, s. 166. 122 CT, fols. 242-242v. 123 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 448-9. 124 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 31-3. 125 Trencavel ve on birinci yüzyıldaki Barselona sayımları hakkında bkz. Cheyette, 'Sale', s. 826-64; Duhamel-Amado, Genèse des lignages, s. 190-1; Débax, Féodalité languedocienne, s. 58-71. 126 Ermengarde Raimond Bernard Trencavel'le, Adelaide ise Cerdagne Kontu Guillem'le evlendi. Guillem, Raimond Bernard'a karşı Rangarde'in özel müttefikiydi. 1067'de Adelaide ile evliliği muhtemelen onun desteğini kazanmak için Rangarde tarafından ayarlandı: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 554-6. Garsinde'nin genellikle miras anlaşmazlığında hiçbir rol oynamamış gibi görünen Narbonne Vikontu Raimond ile evli olduğu düşünülüyor. Garsinde ve Raimond'un anlaşmazlığa karışmaması, Garsinde'nin aslında 1068'den önce öldüğü ve Garsinde'nin Narbonne'lu Raimond ile evlendiği teorisiyle açıklanabilir.

Anduze lordlarının ailesinin bir üyesiydi: Stasser, 'La maison vicecomtale de Narbonne', s. 502-3. 127 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 576.

--- SAYFA 136 ---

Barselona Kontu I. Ramon Berenguer (1035-1076) ile bir anlaşma yaparak sayımları gerçekleştirdiler ve bu sayede ilçeyi rakip davacılar karşı koruma konusunda onun yardımını aldılar.128 II. Alfons için raporu derleyenlere göre, son sayımın ölümü Ramon Berenguer I'e hem Carcassonne'un hem de Razès'in tam mülkiyetini verdi ve daha sonra bunları mirasçılara devretti. Trencavel'in Carcassonne'a karışması, Ramon Berenguer III'ün azınlığı sırasında Bernard Aton IV'ün oportünizminin sonucuydu, çünkü Barselona kontlarının tüm topraklarındaki düzensizlik, Bernard Aton'a vatandaşlara koruma teklifi yoluyla Carcassonne'a girme yolunu kolaylaştırdı. Bernard Aton, Carcassonne'u çoğunluk hakkıyla Ramon Berenguer'e bırakma sözü vermesine rağmen, zorla sınır dışı edilene kadar kasabada kaldı ve ardından Toulouse Kontu'nun yardımıyla şehri geri almaya çalıştı. Sorun sonunda Bernard Aton'un Carcassonne'u Barselona kontlarından tutması gerektiği yönünde bir anlaşmayla çözüme kavuşturuldu.129

Barcelones'in Carcassonne'u satın almasına ilişkin raporda verilen açıklama, 1068 işlemini kaydeden sözleşmelerden derlenebilecek olandan oldukça farklıdır; bunun en önemli nedeni, Trencavel'in on ikinci yüzyılın başlarına kadar olan ilgisini göz ardı etmesidir.130 Bununla birlikte, Barselona kontlarının, 12. yüzyılın başlarına kadar derebeylik haklarını elde ettiği sonucuna varılmıştır. 1068'de Carcassonne ve Trencavel'in astatları olarak elinde tuttuğu, 1068 tüzüğü tarafından belirlenen anlaşmaya uygun olarak yüzeyde görünüyor. Sözleşmeler, Ramon Berenguer I'in, Ermengarde ve Raimond Bernard'ın Carcassonne ve Razès'i satın almalarına yardım etmeyi kabul ettiği, her iki ilçeyi de elinde tutacaklarına dair taahhütte bulundukları bir işlemi kaydediyor gibi görünüyor. Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksik

107 128 Bu işlem beş farklı sözleşme üzerinden kaydedildi. (1)1 Mart 1068: Ramon Berenguer ve Almodis, Raimond Bernard ve Ermengarde Carcassonne ve Razès: CT fols'u verdi. 82v-83; Doat 165, fols. 177-178v, de Vic ve Vaissete'de basılmıştır, cilt. 5, s. 557-8. (2) 2 Mart 1068: Raimond Bernard ve Ermengarde, Carcassonne'u Ramon Berenguer ve Almodis'e verdi ve 1100 ons altın aldı: Archivo de la Corona de Aragón, perg. Ramon Berenguer I, hayır. 393, de Vic ve Vaissete'de basılmıştır, s. 548-9 ve LFM, cilt. 2, s. 301-2. (3) 2 Mart 1068: Razès'in 1000 ons altına benzer bir satışı: Archivo de la Corona de Aragón, perg. Alfonso I, hayır. 275, doktor. 1, de Vic ve Vaissete'de basılmıştır, s. 549-51 ve LFM, cilt. 2, s. 300-1. (4) 2 Mart 1068: Ramon Berenguer ve Almodis, Carcassonne'da Toulouse Kontu'nun elinde bulunan tüm arazileri Barselona Kontu'nun elinde tutmak üzere Raimond Bernard ve Ermengarde'a verdi: CT, fols. 188v-189v, de Vic ve Vaissete'de basılmıştır, s. 551-4 ve LFM, cilt. 2, s. 322-4. (5) 2 Mart 1068: taraflar, herhangi bir sorun olmadan ölmeleri durumunda bir tarafın diğerinin yerine geçeceği konusunda anlaştılar: hiçbir el yazması kopyası hayatta kalmadı, ancak de Vic ve Vaissete, s. 558-60 ve LFM, cilt. 2, s. 299-300. İki charter, no. 1 ve 5, 1068 ve diğerleri 1067 tarihli. Bu işlem için en olası tarih 1068'dir, çünkü Carcassonne Kontu Roger Mart 1067'de hala hayattaydı. Kiralamalar arasındaki tarihleme farkının en muhtemel açıklaması, tarihçiler arasında hangi tarihleme sisteminin kullanılması gerektiği konusunda bir kafa karışıklığıdır. Katalan yılı 25 Mart'ta başladığından bu durum aradaki farkı açıklayabilir.

kiralamalar arasındaki tarihler: Cheyette, 'İndirim', s. 836, not 27. Ancak Débax, işlemin iki yılda gerçekleştiğini öne sürüyor: Féodalité languedociene, s. 59-63. 129 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 31-3. 130 Raporda anlatılan III. Ramon Berenguer'in Carcassonne'a karşı yürüttüğü kampanya muhtemelen Barcelone'un on ikinci yüzyılın başlarında Carcassonne'u ele geçirme girişimlerine bir göndermedir: 1107'de 150 Carcassonne vatandaşı Barselona Kontu adına Bernard Aton'a savaş açma sözü verdi (Mahul, cilt 5, s. 251-2) ve Ramon Berenguer III kendi saldırısını gerçekleştirdi. 1112'de Carcassonne (CT, cilt 210v-211).

--- SAYFA 137 ---

ondan. Bununla birlikte, bu şekilde elde edilen hakların, sözleşmelerin üstünkörü bir incelemesinin ortaya koyabileceğinden daha az kapsamlı ve daha belirsiz olması mümkündür. Carcassonne'un güneybatısında yer alan iki stratejik kale olan Couffolens ve Cazilhac'ın tedavisi ve sonrasındaki kaderleri, bu işlemi kaydeden sözleşmelerin görüldüğü gibi ele alınmaması gerektiğini gösteriyor. Bu kalelerin her ikisi de, Carcassonne ilçesinden Raimond Bernard'ın 1100 ons altın karşılığında Ramon Berenguer'e yaptığı bağışa özel olarak dahil edilmiş¹³¹ ve Ramon Berenguer'in, Carcassonne ve çevresindeki ilçeyi Barselona'dan alınmak üzere Raimond Bernard'a geri verdiği sözleşmeden de aynı şekilde özellikle hariç tutulmuştu.¹³² Couffolens ve Cazilhac, Carcassonne'un iadesi dışında kalan tek topraklardı. Raimond Bernard'a ve onları kendi elinde tutmaya yönelik bu hamle, Ramon Berenguer'in Carcassonne'u kontrol etme konusundaki gerçek arzusunu gösteriyor. Stratejik konumları ve yalnızca Barselona Kontu'nun elinde tutulmaları, Trencavel üzerindeki koital gücün genişletilmesini kolaylaştıracaktı. Ancak Couffolens ve Cazilhac, Barselona kontlarının malı olmadı. Her ikisi de Raimond Bernard'ın karısı ve oğlu Bernard Aton'un naibi Ermengarde'nin elindeydi; Ermengarde 1085'te Carcassonne'daki S. Maria ve S. Savior kilisesine hem Couffolens'te¹³³ hem de Cazilhac'ta tuttuğu ondalıkların tamamını içeren bir bağışta bulundu.¹³⁴ 1101'de Ermengarde ve Bernard Aton, Cazilhac'ı da içeren bir başka bağışta bulundular, bu sefer La manastırına. Grasse¹³⁵ ve 1110'da Bernard Aton, Cazilhac ve Couffolens'i manastırdan tuttuğunu fark etti.¹³⁶ Cazilhac daha sonra Bernard Aton'un sarayının en önde gelen üyelerinden biri olan Guillem Comes'e geçti, çünkü 1150'de oğulları onu Trencavel ve La Grasse'den ortaklaşa yönettiklerini fark ettiler.¹³⁷ Couffolens ayrıca tüm dönem boyunca Trencavel'in mülkiyetinde kaldı. onikinci yüzyıl; Roger II, 1175 gibi geç bir tarihe kadar kalenin efendisi olarak anılır.¹³⁸ Cazilhac'ın Ermengarde tarafından La Grasse'ye yapılan bağışları, Couffolens ve Cazilhac'ın Trencavel'in elinde kalmasının yanı sıra, onların bunu yapmamaları gerektiğine dair hiçbir farkındalığın olmadığını da göstermektedir. Ermengarde, Cazilhac'ı tamamen kendi mülkü olarak görmüş gibi görünüyor ve kesinlikle La 108 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 131 de Vic ve Vaissete, vol. 5, s. 548-9: 'Item evacuamus et diffinimus et guirpimus vobis praescriptis comiti et comitissae ipsum castrum de Confolent et ipsam villam cum suo terminio, et ipsam villam de Casiliag cum suo terminio et cum suis pertinentiis'. 132 Age., s. 557-8: 'Ego Raymundus Berengarii Barchinonensis geliyor, et Adalmudis comitissa, et infantes nostri guirpimus et diffinimus et evacuamus ad Raymundum Bernardi vicecomitem, et ad uxorem eius Ermengardem, et ad infantes eorum, totos ipsos castros, et totas ipsas villas cum suis tüm terminis ve ecclesiis ve totos ipsos alodes, quos Petrus Raymundus geliyor ve Rogarius filius eius habuerunt ve tenuerunt et homines per illos in comitatu Carcassensi aut Redensi et in comitatu Tolosano, et in the comitatu Narbonensi and Menerbensi, istisna ipso castro de Confolent cum suo terminio ve istisna ipsa villa de Casiliag cum suo terminio.' 133 Mahul, cilt. 5, s. 175. 134 Age., s. 155. 135 Age. ve de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1655. 136 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 811-14.

137 Mahul, cilt. 1, s. 252; Doat 167, fols. 50-1. 138 CT, fols. 197-197v.

--- SAYFA 138 ---

Grasse: 'Carcassonne ilçesinde bulunan Cazilhac kasabasının tamamını [veriyorum. . . Bunu ücretsiz olarak ve hiçbir çekince olmaksızın veriyorum.'¹³⁹ Bu bağış, 1068 anlaşmalarının şartlarına ilişkin kesinlikle hiçbir farkındalık olmadığını ortaya koyuyor; Ermengarde'ın kendisi de bu anlaşmaları imzalayanlardan biri olduğu için kayda değer bir ihmal. Ermengarde, Carcassonne'a yönelik geçmiş ve rakip iddiaların ve bunların günümüz üzerindeki potansiyel etkisinin farkında olmalı. Cazilhac'ı La Grasse'ye bağışlaması, Cazilhac'ta babaları "yukarıda adı geçen Kont Pierre Raimond'un ya bedava bir lod olarak sahip olduğu ya da herhangi bir erkek ya da kadının ondan alıkoyduğu" her şeyden vazgeçen küçük kız kardeşi Adelaide, Cerdagne Kontesi'nin onayıyla birlikte geldi.¹⁴⁰ Adelaide, 1070/141'de Carcassonne ilçesindeki tüm haklarını Ramon Berenguer'e devretmişti ve onun Ermengarde'ın bağışının onaylanması, La Grasse ile ortak bir bağlantı yoluyla iki kız kardeş arasında barış sağlama sürecinin bir parçası olabilir.¹⁴² Bununla birlikte, Cazilhac'ın bağışına ilişkin 1068 anlaşmaya bakıldığında, Ermengarde'ın ya Barselona Kontu'nu bağışına dahil etmesi ya da kasabaya yönelik ticari iddiaları bir miktar kabul etmesi beklenebilir. Bu ihmalin en olası açıklaması böyle bir iddianın farkında olmamasıdır. Couffolens ve Cazilhac'ın Trencavel'den Barselona Kontu'na transferine ilişkin görünüşte açık hükümlerin yerine getirilmemesi, Carcassonne ve Razès'in de benzer şekilde el değiştirip değiştirmediği konusunda soruları gündeme getiriyor. Ramon Berenguer 'Carcassonne Kontu' unvanını 1071'de Toulouse Kontu Guillem'le¹⁴³ yaptığım bir anlaşmada kullandım, ancak daha sonra kullanmadım: Bu, Ramon Berenguer ve halefleri tarafından genel olarak benimsenen bir unvan değildi. 1068 anlaşmaları, Barselona kontlarına Carcassonne'da kalıcı bir yetki iddiası aktarmamış olabilir. Cheyette, görünüşte yalnızca toprakla ilgili olan geniş bir yelpazedeki işlemlerin aslında daha önemli bir toplumsal işleve sahip olduğunu vurgulamıştır¹⁴⁴ ve 1068'deki durumun da bu olması mümkündür. Anlaşmalar açıkça Ramon Berenguer ve Raimond Bernard arasında bir ittifak oluşturmuştur, ancak sözleşmelerde listelenen topraklar, gerçekte herhangi bir mülkiyet devri gerçekleşmeden iyi niyetin garantisi olarak işlev görmüş olabilir. 1068'de Barselona kontlarına verilen Carcassonne iddiasının boyutu ne olursa olsun, 1170'lerden önce Ramon Berenguer'in soyundan gelenlerin zihinlerinde belirgin bir yer edinmiş gibi görünmüyor. 1179'dan önce Trencavel ile yapılan daha sonraki anlaşmalarda, kont kralların Carcassonne üzerinde son Carcassonne Kontu'na kadar uzanan herhangi bir iddiaları olduğunu düşündüklerine dair hiçbir öneri yok. Barcelonese'nin Carcassonne üzerindeki hakları oldukça Hırslı, Cesur ve Siyasi Anlamda Eksikti ¹⁰⁹ 139 Mahul, cilt. 5, s. 155: 'scilicet totam villam de Casiliag, quae est in comitatu Carcassense. . . sic donamus ad alodem sine ulla bookinge'. ¹⁴⁰ Age, cilt. 2, s. 237: 'praenominatus geliyor Petrus Raymundi melius habuit, vel tenuit ipsum alodem, aut aliquis homo vel femina per illum'. ¹⁴¹ de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 579-80. ¹⁴² Bu tür bağışların potansiyel sosyal rolü hakkında bkz. Rosenwein, To be the Neighbor of St Peter, özellikle. s. 120-2. ¹⁴³ de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 588-90. ¹⁴⁴ Cheyette, 'İndirim', s. 848.

--- SAYFA 139 ---

c.1175 raporunda abartılmıştır ve yakın tarihe ilişkin tarafsız bir araştırmadan çok Trencavel'e Barselona-Aragon ile ittifaklarına geri dönmeleri için baskı yapma girişimini kaydetmiş olması mümkündür. Raporun 1068 işleme ilişkin açıklaması ile çağdaş kayıtlar arasındaki farklar, soruşturma ile açıklamaya çalıştığı olaylar arasında geçen zamanın uzunluğuna atfedilebilen hatalar olarak tanımlandı.¹⁴⁵ Ancak raporun yazarları tarafından sunulan versiyon, Aragon'un tesadüfi olamayacak kadar olumlu görünüyor. Rapor, geçmişi Alfons'un lehine yeniden inşa etmiş gibi görünüyor ve Roger'a yönelik örtülü tehditler olarak okunabilecek pasajlar içeriyor. Bu, özellikle Carcassonne vatandaşlarının Trencavel'in Barselona Kontu'na meydan okuması karşısındaki tutumuyla ilgili pasajlar için geçerlidir: "Carcassonne'un adamları bu tür yanlışlara ve adaletsizliklere katlanmayı reddettiler ve ortak anlaşmayla kendilerini ve şehirlerini, yapmaları gerektiği gibi büyükbabanıza teslim ettiler." Barselona Kontu'nun ve bir zamanlar olanların kesinlikle tekrar gerçekleşebileceğini söyledi. Raporun derlenmesi ve Trencavel'in Carcassonne üzerinde kont kralların cömertliği tarafından izin verilenin ötesinde hiçbir iddiası olmadığını iddia edecek şekilde geçmişi değiştirme ve uyarılama şekli, Alfons'un 1170'lerde Roger ve Toulouse arasında devam eden herhangi bir ittifak şansını sınırlama konusundaki kararlılığını ve dolayısıyla Trencavel üzerinde hakimiyet kurma hevesini gösteriyor. Trencavel, Barselona ve Aragon'la olan ittifaklarının istekli katılımcıları olmak şöyle dursun, kont kralların egemenliğine karşı kont kralların ısrarcı olduğu kadar dirençli görünüyor. Raimond Trencavel'in 1150/147 yılında Barselona Kontu IV. Ramon Berenguer'e teslimiyetinin baskı altında yapıldığı ileri sürülmektedir. On yedinci yüzyıl İspanyol yazarı Geronimo Zurita'ya göre Ramon Berenguer, Raimond Trencavel'i teslim olması için korkutmak için bir orduyla Narbonne'a gitti¹⁴⁸, ancak bu olayla ilgili günümüze ulaşan hiçbir çağdaş kanıt yoktur.¹⁴⁹ Ancak Raimond Trencavel'in, 110 The Southern French Asalet ve Albigensian Crusade 145 Age, s. 832: 'Uzun zaman önce yaşanan olayların bu anonim anısı ilk bakışta sorgulanabilir. Yazarının partizanlığı ortadadır. . . son Carcassonne Kontu'nun adını doğru hatırlamıyor. . . Ramon-Berenguer'in vasiyetinin şartlarını ya da Cap d'Estopes [Ramon Berenguer II - takma adı 'çekici kafa' anlamına geliyor] suikastını takip eden olaylara ilişkin terimleri bilmiyor. Ve Viscount Bernard Ato'nun ebeveynleri olan Ermengard ve Raimond Bernard'ı tamamen görmezden geliyor, ancak Ramon Berenguer'le en derin ilişkisi olan kişiler oğulları değil onlardı.' 146 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 32: 'Homines vero Carcassonae, tantam injuriam et injusitiam, noluerunt diu sustinere, et communicato reddiderunt se et civitatem domino suo avo vestro, sicut facere debuerunt.' 147 LFM, cilt. 2, s. 328-9. 148 G. Zurita, Anales de la Corona d'Aragon, 6 cilt. (Zaragoza 1610), cilt. 1, 65v, 2. baskı, A. Ubieta Arleta, 4 cilt. (Valencia 1967-72). 149 Ancak Ramon Berenguer'in Midi'de bir dizi askerinin olması muhtemeldir.

1150 sonbaharında, Eylül 1150'de olduğu gibi, Arles'taydı ve Provence üzerinde devam eden veraset anlaşmazlığının bir aşamasını sona erdiren Raimond de Baux ile anlaşmayı tamamlıyordu; bu görevde kendisine oldukça büyük bir ekibin eşlik etmesi uygun olurdu: Busquet, Histoire de Provence, s. 141.

--- SAYFA 140 ---

1151 yılında Narbonnelu Ermengarde ile yaptığı karşılıklı yardımlaşma antlaşmasında Toulouse'a saldırmamayı kabul eden bir madde yer aldığı için Toulouse ile olan ittifakından vazgeçmeye isteksizdi.150 Raimond Trencavel'in 1151'de gösterdiği Toulouse'a karşı bu düşmanlık eksikliği, onun bir önceki yıl Barselona ile ittifaka geçmesinin kışkırtıcısı olamayabileceğini düşündürmekte ve onun yapmış olabileceği fikrine güven vermektedir. zorlandık. Roger II, babasının Aragon'la ittifaka karşı direnişini sürdürmüş gibi görünüyor: 1179 ittifakını aramaktan çok uzak olan Roger, Toulouse'dan korunmanın bir bedeli olarak bile, Aragon egemenliğinin artması olasılığına sürekli olarak karşı çıkmış gibi görünüyor. Ayrıca Aragonluların Trencavel üzerindeki kontrolünün kapsamını sınırlamaya çalışmış olabilir. 1185 yılında Roger, Aragonlu Alfons'un küçük oğlu Alfons'un kendi varisi olmasını ve tüm topraklarını miras almasını önerdi.151 Roger'ın II. Alfons'a hitaben evlat edinme belgesinde belirttiği gibi: 'Oğlunuza Alfons'u veriyorum. . . Bütün topraklarımı, onu iyi niyetle evlat ediniyorum ve bütün topraklarımı ona veriyorum. . . senin ve benim oğlunun mülkiyeti ve kullanımı için.'152 Evlat edinme kaydı Haziran 1185'e tarihleniyor, bu da Roger'ın motivasyonunu özellikle anlaşılabilir hale getiriyor; bu da onu kendi oğlu ve nihai varisi Raimond Roger'ın doğumundan değilse bile hamileliğinden sonraya yerleştiriyor. Roger'ın öncelikli amacının, kendi oğlunun olmaması durumunda kendisine bir varis sağlamak değil, Trencavel topraklarını Aragon hakimiyetinden kurtarmak olması muhtemeldir. Roger'ın belgede dayattığı tek koşul, Roger'ın evlat edindiği oğlunun Provence'taki Aragon topraklarını miras almasıydı: 'Ancak, öyle ki, oğlunuz sizin sahip olduğunuz her şeye sahip olacak...' . . Provence'ın tamamında. . . ve böylece, yazıldığı gibi, ben, dedi Roger. . . sözü edilen tüm topraklarımı ve varlıklarımı oğlunuz Alfons'a verin.'153 Barselona kontları ailesine ait olan Provençal topraklarının neredeyse her zaman Barselona ve Aragon'dan ayrı tutulduğu göz önüne alındığında, bu koşul, Trencavel topraklarının Midi'deki Aragon Kralı'nın topraklarının bir parçası olmaktan ziyade Provence ilçesinin bir parçası olması gerektiği anlamına geliyordu. Dolayısıyla bu evlat edinmenin etkisi, topraklarını Provence'ın çok daha az güçlü kontlarından elinde tutma pahasına, Trencavel'i Aragon krallarından bir mesafeye yerleştirmek olacaktı. Roger, Alfons'un oğlunun varisi olarak evlat edinilmesi için önemli hazırlıklar yaptı; buna Béziers kilisesine, piskoposun yeni yönetim altında toprakları üzerinde laik yargı yetkisini sürdüreceğine dair garantiler sunması da dahil.154 Bu bağış, Béziers kilisesi tarafından, Roger'ın 1194'teki ölümü üzerine, Bertrand de Saissac'ın Roger'ın "Béziers'te sahip olduğu her şeyi Alfons Kralı Alfons'a vermek istediği" duruma atıfta bulunarak anlaşmayı onayladığı zaman hatırlandı. Hırslı, Cesur ve Siyasi Duygudan Eksik 111 150 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1142-4. 151 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 383-4; Mahul, cilt. 5, s. 282-3. 152 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 384: 'dono filio tuo aday Ildefonso. . . scilicet omnes meas terras, et bono animo illum per meum filium adaptivum suscipio. Et dono illi omnes meos terras. . . ad bonum et utilitatem vestri filii, atque nostri.' 153 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 384: 'tali modo tamen, ut vester filius habeat totum hoc quod

habeatis . . toplam Provincia'da. . . Sic, sicut scriptum est, ego ben dictus Rogerius'um. . . dono omnes meas terras iam dictas et dominationes filio tuo Ildefonsus.' 154 Doat 62, fols. 322-325v.

--- SAYFA 141 ---

Aragon'.¹⁵⁵ Bu yorumun anlamı, piskoposun, Roger'ın kendisine 1185'te vaat ettiği laik yargı yetkisine ilişkin iddialarından vazgeçmeye hazır olmasa da, Roger'ın aslında Béziers'te sahip olduğu her şeyi Alfons'a vermediği ve evlat edinme işleminin gerçekleşmediğidir. Roger II ve Alfons II'nin ölümü üzerine Aragon ve Trencavel topraklarının mirası da herhangi bir evlat edinme düzenlemesinden etkilenmedi. Raimond Roger, 1194'te, Alfons'un¹⁵⁶ haklarından bahsetmeden babası Roger'ın yerini aldı ve 1196'da Genç Alfons, Provence, Millau, Gevaudan'ı aldı ancak babasının vasiyeti uyarınca Carcassonne'u almadı.¹⁵⁷ Alfons'un II. Roger tarafından evlat edinilmesi Aragonluların yararına olmadı. Alfons'un 1180'lerde Trencavel üzerindeki etkisi o kadar fazlaydı ki, Carcassonne'u Provence'ın bir parçası yapmak yerine Trencavel'in eline bırakarak üzerinde daha fazla kontrol sahibi olacaktı. Evlat edinme büyük olasılıkla Roger'dan kaynaklanmıştır; Roger'ın bu teklifin Alfons'unkinden çok kendi çıkarına olduğu farkındalığı, Alfons'tan aldığı tüm yardımların ana hatlarını çizdiği ve Alfons olmasaydı topraklarını tamamen kaybedeceğini kabul ettiği belgenin uzun giriş bölümünden anlaşılmaktadır.¹⁵⁸ Genç Alfons'un II. Roger tarafından başarısız bir şekilde evlat edinilmesi, Trencavel'in, terk edilmesi Aragonluların Trencavel topraklarını Midi'deki bir Aragon imparatorluğunun parçası olarak elinde tutma konusundaki ilgisini gösteriyor. Trencavel'in bu kadar direnişine rağmen, Roger'ın 1194'teki ölümüyle birlikte Aragonluların Carcassonne üzerindeki kontrolü on ikinci yüzyıldaki herhangi bir dönemden daha fazlaydı. Trencavel'in esas olarak Toulouse'la bağlantılı olduğu görüşü, tarihçilerin Trencavel'in on üçüncü yüzyılın başlarında Toulouse ile Aragon arasındaki barış nedeniyle izole edildiği sonucuna varmalarını sağladı.¹⁵⁹ Ancak Raimond Roger'a göre Languedoc siyasetindeki rolünü belirleyen şey II. Pere'nin etkisiydi. Haçlılar, 1209 yazında Béziers ve Carcassonne'a saldırdıklarında, Toulouse'un aşırı güçlü bir bağımlısı olmak yerine, Aragon Kralı'nın tebaası ile karşı karşıya kaldılar. 112 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 155 Age, fol. 322. 156 Mahul, cilt. 5, s. 283-4. 157 CDIACA, cilt. 4, s. 408. 158 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 384: 'bona fide conteor et recognosco quod vos dominus meus Ildefonsus Dei gratia rex Aragonensium, geliyor Barchinonensis, Marchio Provinciae, me protextistis et Defensetistis a meis inimicis. Et reveracognosco quod ab omni terra mea exheredatus essem, nisi mihi subveniretis, cum vestris hominibus, cum vestris magnis donis, quae mihi et meis, in magnis necessitatibus donastis, et omnes guerras meas fecistis, quibus terram meam retinui.' Bu muhtemelen Béziers'deki isyana gönderme yapıyor. 1167, Roger'ın babası Raimond Trencavel öldürüldü ve bunun ardından Roger, kasabanın kontrolünü ancak Aragonluların yardımıyla geri aldı. 159 Duhamel-Amado, Genèse des lignages, s. 203.

--- SAYFA 142 ---

6 "Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk"?: Trencavel Kuralının Sonuna Tepkiler Aragonlu Pere'nin on üçüncü yüzyılın başlarında Trencavel üzerinde elde ettiği egemenlik, onun Haçlıların Béziers ve Carcassonne'a yönelik saldırılarına tepkisini özellikle hayati hale getirdi. Pere'nin Raimond Roger'ı kaderinden kurtarması beklenebilirdi; olayda kralın haçlılara tepkisi onların Trencavel topraklarını ele geçirmelerine olanak sağladı. Haçlı Seferi'nin Trencavel'e yönelik muamelesi söz konusu olduğunda Pere'nin tutumunun kararsızlığı, onun haçlı seferine yönelik genel tavrını yansıtıyor. Bir yandan, Aragon'da sapkınlığın coşkulu bir savcısı olarak² ve Languedoc'ta biraz daha ihtiyatlı bir kişi olarak hedeflerini tam olarak destekledi.³ 1212'de İspanya'da Müslümanlara karşı yapılan ve Las Navas de Tolosa'nın⁴ zaferiyle sonuçlanan sefere katılmasının da gösterdiği gibi, Avrupa'daki inanç düşmanlarına karşı haçlı seferlerinin erdemlerini keskin bir şekilde takdir ettiğini gösterdi ve aynı zamanda da Tolosa'nın lideriyle samimi ilişkilere sahipti. Arnould Amaury'nin Poblet'teki başrahibesine kadar uzanan haçlı seferi. Ancak diğer yandan haçlıların Languedoc'taki kendi topraklarını tehdit edebileceklerinden açıkça endişe duyuyordu. Eylül 1209'da III. Innocentius, Narbonne Başpiskoposu Berenguer'e ve Barselona Piskoposu Pere'ye bir mektup yazarak, Aragon Kralı'na ait toprakları ele geçiren herkesi aforoz etmelerine izin verdi.⁵ Haçlılar tarafından Pere'nin Béziers ve Carcassonne kasabalarına karşı gerçekleştirilen ilk sefer sırasında yazılan bu mektubun zamanlaması, Pere'nin Languedoc'taki mülkünün korunmayacağı endişesine yanıt olarak gönderildiğini gösteriyor. Haçlıların yağmalarına karşı güvende olmayacaktı. Bu, Pere'nin 1 Bisson olmadığını ileri sürüyor, Medieval Crown, s. 49; Ventura, Pere el Catolic, s. 193-6, Bagué, 'Pere el Catolic'; Schramm ve diğerleri, Els Primers Comtes-Reis, s. 103-145, s. 123'te. 2 Bkz. Aragon'daki sapkınlığa karşı 1197 tarihli fermanı: de Marca, Marca Hispanica, s. 1384 ve Smith, 'Innocent III ve Aragon-Catalonia', s. 108-10 ve 'Peter II', s. Uzun süreli aforoz edilmeye karşı 1211 kararnamesi üzerine 1057. 3 Örneğin 1204'te Carcassonne'da kafirlerin yargılanması: Compayre, Etudes historiques, s. 227. 4 Las Navas kampanyasının en iyi çağdaş anlatımı için bkz. Rodrigo Jimenez de Rada, Toledo Başpiskoposu, Historia de rebus Hispanice sive Historia Gotika, ed. J. Fernandez Valverde, Corpus Christianorum Continuatio Mediaevalis 72 (1987), bk 8. Kampanya ayrıca Ventura, Pere el Catolic, s. 167-76; E. Bagué, 'Pere el Catolic', Schramm ve diğerleri, Els Primers Comtes-Reis, s. 118-23; Smith, 'Masum III ve Aragon-Katalonya', s. 1-35. 5 Mansilla, s. 429.

--- SAYFA 143 ---

Haçlı Seferi'nin başlangıcından itibaren yürekten destekçisi; amaçlarını onaylamasına rağmen, bu övgüye değer hedeflerin Languedoc'taki gücüne zarar verebileceğinden kaçınılmaz olarak endişe duyuyordu. Pere'nin Languedoc'taki kendi topraklarına yapılan haçlı seferleriyle ilgili endişeleri, sonunda Toulouse, Foix ve Comminges kontlarına askeri destek vermesine ve 1213'teki Muret Muharebesi'nde yenilgiye uğramasına ve ölümüne yol açacaktı.⁶ Kendi çıkarına olduğunda, Languedoc lordları adına haçlı seferine karşı müdahale etmeye hazır ve aynı zamanda Raimond Roger'a yardım etmeye çalıştı. Guillaume de Tudela'ya göre Aragon Kralı, kuşatmanın başlamasından kısa bir süre sonra Carcassonne'a geldi ve Raimond Roger ile savunucular için kabul edilebilir teslim şartları konusunda arabuluculuk yapmaya çalıştı: 'O [Pere] Fransızlarla ve oraya çağrılan Cîteaux Başrahibiyle konuştu, zira onun rızası olmadan hiçbir şey yapılamazdı. Kral onlara kasabada Vikont'la yaptığı konuşmayı anlattı ve onun ve yanında bulunan lordlar adına elinden geldiğince güçlü bir şekilde konuştu.'⁷ Pere'nin Carcassonne'daki çabaları, Raimond Roger ve on bir arkadaşının kasabayı yalnızca üzerlerindeki eşyalarla, vikontun kabul ettiği koşullarla terk edebileceklerini kabul etmeye hazır olan haçlıların inatçılığı yüzünden başarısız oldu. asla aynı fikirde olmazdı.⁸ Guillaume de Tudela, hem haçlı seferinin hem de Aragon Kralı'nın destekçisi olarak⁹ bu pasajda Pere'nin haçlı seferine karşı herhangi bir itirazını ima etmemeye dikkat etmiş ve arabuluculuk çabaları başarısızlıkla sonuçlanınca Raimond Roger'ı kaderine terk ettiğini belirtmişti: 'Olayların geldiği nokta karşısında büyük bir üzüntüye kapılan Kral atına bindi. Aragon Kralı Pere, onları kurtaramadığı için üzgün ve kalbi ağır bir halde geri döndü. Kızgın ve üzgün bir halde Aragon'a, evine döndü.'¹⁰ Guillaume, Pere'nin haçlı seferinin destekçisi olmaktan başka bir şey olmadığını öne sürmek konusunda isteksiz kaldı ve 1213'teki askeri muhalefeti için, haçlıların tüm Toulousan'ı yok ettiği ve Pere'nin yükümlülüklerinin kayınbiraderine yardım etmek olduğu da dahil olmak üzere kapsamlı gerekçeler sundu: "Ve o benim kayınbiraderim olduğu için" 114 Güney Fransa Asilzadeleri ve Albigens Haçlı Seferi 6 Chanson, cilt. 2, 137-41, s. 16-33, Smith; 'Masum III ve Aragon-Katalonya', s. 94-9; Bagué, Pere el Catolic, s. 137-8; Ventura, Pere el Catolic, s. 217-25. 7 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 29, s. 74-5: 'Los Frances parla e al l'abat de Cistel, que hom i apela, que senes son cosselh ja re fait no i aura. Lo reis lor aiso que parlat ai dins ab loves aiso que retraits, e for los ne preia de lui, have to be pot, ve baros que i a. 8 Aynı eser. Pere, Vikont'un bu koşulları kabul etmesinin eşeğin gökyüzünde uçması kadar muhtemel olduğu yorumunu yaptı: 'Aiso s'acabara aisi tot co us azes sus el cel volara.' Raimond Roger'ın cevabı adamlarının derisinin canlı canlı yüzmesini tercih edeceği yönündeydi: 'E el, cant o auzi, ditz c'ans les laichara trastotz vius escorgar e el eis s'auchira.' 9 Guillaume, Aragonlu Pere'nin, Toulouselu Kont Raimond VI ile evli olan kız kardeşi Eleanor'a özellikle bağlıydı ve onu "Hristiyan veya kafir topraklarda veya dünyanın herhangi bir yerindeki en iyi ve en adil Kraliçe" olarak adlandırıyordu, Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 46-7: 'La arti

bona reina, total la belazor que sia en crestias ni en la paianor, ni tant can lo mons dura tro en Terra Major.' 10 Age, 29-30, s. 74-5: 'Lo reis monta el caval, ab gran dolor que n'a car aisi s'es camjatz. Lo reis Peyr d'Arago kasirga halindeydi ve arabanın sesi çılgıncaydı. Aragon'da kasirga, korozyon ve kızgınlık var.'

--- SAYFA 144 ---

dedi ki, "o kız kardeşimle evlendiği için, ben de diğer kız kardeşimi onun oğluyla evlendirdiğim için, onları mirastan mahrum etmek isteyen kötü adamlara karşı onlara yardım etmek zorundayım."¹¹ Pierre des Vaux'nun ortaya koyduğu tablonun oldukça farklı olması kaçınılmaz. Pierre, Raimond Roger'ın Kasım 1209'da mülksüzleştirilmesi ve ölümünden sonra Aragonlu Peder'in Raimond Trencavel'in kaderiyle ilgilenmeye devam ettiğini öne sürüyor ve görünüşe göre eski Trencavel topraklarında dolaşan, kralın haçlı seferine ve Simon de Montfort'a karşı direnişi teşvik ettiğine dair bir söylenti aktarıyor: "Kral." . . Ayrıca, söylendiği gibi, Kutsal Kilise'ye ve Kont'umuza direnen tüm Béziers ve Carcassonne Vikontluklarındaki soylulara gizlice Kont'la işbirliği yapmamalarını emretti ve Kont'a kendileriyle birlikte saldıracağına söz verdi.¹² Bu Pierre des Vaux tarafından Pere'nin Simon de Montfort'u Carcassonne'un tebaası olarak kabul etme konusundaki isteksizliğiyle bağlantılıdır, çünkü aynı pasaj geç saatlerde nasıl olduğunu da anlatır. 1209'da kral, Montpellier yolunda Simon de Montfort'la iki hafta geçirmişti, ancak saygı duruşunda bulunmayacağı konusunda kararlıydı.¹³ Bu nedenle, 1209'un sonlarında Pere açıkça Haçlılara karşı Trencavel'in haklarını korumaya hazırdı ve Simon de Montfort'u Vikont olarak kabul etmeyi reddederek Raimond Roger'ın Kasım 1209'daki ölümünden sonra Trencavel'e desteğini sürdürmüş görünüyor. Carcassonne, Ocak 1211'deki Narbonne Konseyi'ne kadar.¹⁴ Bu gecikme, onu hiçbir şekilde kabul etmek zorunda kalmayacağına dair umudunu gösteriyor. Pere'nin Raimond Trencavel'in kaderine olan ilgisi Simon de Montfort'un Carcassonne'a olan saygısını kabul etmesiyle bitmedi: 1213'te elçileri Innocent III'e Raimond Roger'ın öldürüldüğüne dair söylentiyi tekrarlıyorlardı.¹⁵ Guillaume de Tudela, Carcassonne kuşatması ile ilgili pasajında Pere ile Raimond Roger arasındaki yakın ve samimi ilişkiyi vurguladı ve Pere'ye yapmayacağı hiçbir şey olmadığını ifade ettirdi. Trencavel'e yardım etmek için şunu yapın: 'Size duyduğum sevgiden dolayı çok üzülüyorum ve sizin için çok üzgünüm ve 'Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk'a yardım etmek için yapmayacağım büyük onursuzluk riski dışında hiçbir şey bilmiyorum. 115 11 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 131, s. 290-1: 'E car es mos cunhatz e a ma sor espozea, e eu ai a so filh l'autra sor maridea irai lor ajudar d'esta gent malaurea que ls vol dezeretar.' Bu aynı zamanda Pere'nin motivasyonu olarak, benzer şekilde Kral'ı takdim etmekle ilgilenen Gesta Comitum Barchinonensium tarafından da verilmektedir. mümkün olduğu kadar iyi bir ışık altında, GCB, s. 53: 'Verum cum, Tolosanum ve sorores dicti domini Petri ve eos exheredaret ile karşılaştırıldığında praedictus insurrexisset geliyor. . . Tolosani ista solum et non alia rasyonel venit in auxillium dicti comitis Tolosani et sororum suarum apud castrum de Murel. . . Dominus rex Petrus venerat ad partes illas, praestandi auxilium tantum suis sororibus, ut praedicatur, et comiti Tolosano, non ut daret auxilium alicui infideli seu chrisitanae fidei inimico'ya neden oluyor.' 12 Pierre, xxvi, 576: 'rex . . . mandavit insuper, sicut dictum fuit secreto nobilibus per totum vicecomitatum Biterrensem et Carcassonensem, qui adhuc resistebant sanctae Ecclesiae et comiti nostro, ne bileşenle birlikte komite, promittens eis quod ipse cum eis comitem impugnaret'. 13 Age.: 'Cum autem die quodam vellet ire ad Montempessulanum, et non auderet, misit ad

Narbonam'dan bir komisyon ve talimat alındı. Quo facto, ad Montempessulanum rex ve noster pariter devenerunt geliyor: ubi cum dies quindecim fecissent, non potuit inclinari rex ad hoc, ut recipret hominum comitem saepedictum.' 14 Pierre, xlvii, 603-4. 15 PL 216, 739-40, 739'da: 'unde vicecomes praedictus terram perdidit auxillio destitutus, ad ultimum miserabilite interfectus'.

--- SAYFA 145 ---

16 Ancak bu duyguya rağmen Pere'nin Trencavel'e vermeye hazırlandığı yardım açıkça sınırlıydı; öyle ki daha sonra Toulouse Kontu'na verdiği destek bu kadar önemli değildi. Hem Raimond Roger hem de Toulouse Kontu için Pere'nin ilk taktiği, haçlılarla onlar adına pazarlık yapmaya çalışmaktır. Haçlıların 1212'de Toulouse'lu VI. Raimond'un topraklarına yaptıkları saldırılara verdiği yanıt, papalığa bir çağrıydı¹⁷ ve bu, Ocak 1213'te Pere'nin Toulouse, Foix ve Comminges kontları ve Gaston de Béarn adına uzun uzadıya başvurduğu Lavaur Konseyi'nin toplanmasına yol açtı.¹⁸ Aynı zamanda Piskopos'un gönderilmesi yoluyla Philip Augustus'un şefaatinin sağlamaya çalıştığı. Simon de Montfort üzerinde baskı oluşturması umuduyla 1213'ün başlarında Barselona'dan Paris'e gitti.¹⁹ Bu taktikler onun 1209'da Raimond Roger adına uyguladığı taktiklere benziyordu; saldırdıkları Languedoc lordlarının yararına haçlılarla müzakere yapılmasına vurgu yapıyordu. Ancak 1213'te Pere, 1209'da olmadığı gibi, durumu barışçıl bir şekilde çözme çabalarının başarısızlıkla sonuçlanmasına askeri güçle karşılık vermeye hazırды. Aragonlu Pere'nin 1209 ile 1211 yılları arasında Raimond Roger ve Raimond Trencavel II adına gösterdiği çabaların bir özelliği de, müzakereler başarısız olduğunda bile müzakere sınırlarının dışına çıkmamasıdır. Bu, Pierre des Vaux'nun Carcassonne ve Béziers lordlarını isyanı kışkırtmak için anlattığı Pere'nin girişimleri için bile geçerlidir.²⁰ Pierre des Vaux'nun aktardığı söylenti, kralın Simon de Montfort'a karşı herhangi bir asi lorda yardım edeceğini söylese de, Aragonluların herhangi bir yardımının sınırlı olması muhtemeldir. Pere'nin Carcassonne lordlarını Raimond Roger adına Simon'a direnmeye teşvik etme girişimi, kendi kuvvetlerini görevlendirmek zorunda kalmadan Trencavel'e askeri yardım sağlamanın bir yolu gibi görünüyor; tek mesafeden askeri direniş sağlanması. Pere'nin haçlı seferine karşı askeri muhalefete katılma konusundaki isteksizliği, hem sapkınlığa hem de papalığa yönelik politikaları bağlamında tamamen anlaşılabilir bir durumdur. Pere, hükümdarlığı boyunca, papalık desteğine verdiği önemi, en açık biçimde, Kasım 1204'te Roma'ya yaptığı yolculukla gösterdi. Bu vesileyle, papalık vassalı oldu, Papa'dan Aragon tacını aldı ve krallıklarını ondan almayı kabul etti.²¹ Bu, bir Aragon Kralı için benzeri görülmemiş bir adım değildi. Sancho Ramirez I (1063-1094), 1068'de Papa'ya boyun eğmiş ve kendisine yıllık haraç ödemeyi kabul etmişti²²; bu adım 1095'te oğlu tarafından da tekrarlanmıştı, 116 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 16 Guillaume de Tudela, vol. 1, 28, s. 72-3: 'Tant soi per vos iratz cm'en pren gran pitansa, per l'amor qu'ieu vos port ni per la conoisansa, non es res qu'ieu vos fes senes gran malestansa.' 17 PL 216, 739-40. 18 Pierre des Vaux, lxvi, 648-53. 19 Smith, 'Innocent III ve Aragon-Katalonya', s. 158. 20 Pierre des Vaux, xxvi, 576. 21 'Gesta Innocentii Papae III', PL 214, c.120-2, clix-clxi; GCB, s. 51-2, Ordo Coronationis, Mansilla, s. 339-341. Özellikle bkz. Smith, 'Innocent III ve Aragon-Catalonia', s. 56-93; Luchaire, Royales'in vasalları, s. 52; Bagué, Pere el Catolic, s. 115-18. 22 Sancho Ramirez'in Geriye Yazdığı Belgeler, ed. J. Salarrullana de Dios ve E. Ibarra y Rodriguez, 2 cilt. (Zaragoza 1907-1913), cilt. 1, 3, s. 7-8.

--- SAYFA 146 ---

Pere I (1094-1104).²³ Ancak bu, II. Pere'nin Aragonlu tebaasının ciddi muhalefeti karşısında attığı bir adımdı²⁴ ve onun papalıkla iyi ilişkilere ne ölçüde değer verdiğini gösteriyordu.²⁵ Pere'nin Languedoc lordları lehine müzakere yapma girişimleri başlangıçta bu iyi ilişkileri tehlikeye atmadı, özellikle de Innocentius'un elçilerinin ve haçlıların davranışları hakkındaki bazı endişelerini paylaşmış gibi görünmesi nedeniyle. 1213.²⁶ Bununla birlikte, Lavour Konseyi'ni takip eden elçiler tarafından Pere'ye, kendisini haçlı seferinin düşmanı ilan etmeye ve kendisini Kilise'nin sınırlarının dışına çıkarmaya tehlikeli derecede yakın olduğu açıkça belirtilmişti. Arnould Amaury'nin Şubat 1213'te krala yazdığı gibi: 'Büyük bir tedirginlik ve kafa karışıklığı yaşamadan, Toulouse şehrini [ve Toulouse, Foix, Comminges ve Gaston de Béarn kontlarının topraklarını] korumanız altına almaya karar verdiğinizizi anladık. . . eğer bu doğruysa, yalnızca ruhsal güvenliğiniz değil, aynı zamanda krallığınızın onuru ve itibarınız da zedelenebilir. . . İlgileneceğinizi umuyoruz. . . yoksa aforoz edenler, kötü sapkınlar ve onların destekçileriyle ilişki kurarak kendinizi aforoz etme damgasına maruz bırakmazsınız.'²⁷ Pere'nin 1213'teki bu uyarıyı takiben davranışı 1211'deki davranışlarından çok farklıydı. 1213'te kral, kontların çıkarlarını papalıkla olan ilişkilerinden önde tutmaya hazırdı, oysa 1211'de Trencavel'in çıkarları ikinci plana atılmıştı. onlar. Pere'nin Simon de Montfort'u Carcassonne Vikontu olarak kabul etme konusundaki direnişi, papalık emriyle sona erdirilmiş gibi görünüyör; Gesta Comitum Barchinonensium'a göre, "Efendi Kral, her zaman itaat ettiği Lord Papa'nın emriyle, Carcassonne'u ve diğer kaleleri eklentileriyle birlikte Simon de Montfort'a teslim etti ve onlara hürmet ve sadakat gösterdi."²⁸ Bu nedenle Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesi, Papa'nın isteklerine aykırı davranarak papalıkla olan iyi ilişkilerini tehlikeye atmak dışında, Trencavel'e yardım etmek ve haçlılara karşı onların haklarını korumak için elinden gelen her şeyi yapacağı anlaşılıyor. Pere'nin 1211 ve 1213'teki papalıkla ilişkilerine yönelik tutumu arasındaki bu fark, bu nedenle, 'Rablerinin Ölümünden Acı Çeken Bir Halk' arasındaki farklılığı açıklayabilir. 117 23 Colección Diplomática de Pedro I de Aragon y Navarra, ed. A. Ubieta Arleta (Zaragoza 1951), 21, s. 235. 24 Bisson, 'Prelüd', s. 31. 25 Luchaire, Aragonlu Pere'nin 1204'te Papa'ya olan teslimiyetinden şu yorumu yaptı: "Onun, efendisi olan Kilise'nin başkanının çıkarlarına tamamen bağlı olduğunu gösterdiğini": Luchaire, Royales vassals, s. 52. Pere şüphesiz papalığa itaat ederek kendi prestijini artırmayı umuyordu; Linehan, 'Kastilya ve Léon Krallarına yönelik tören yürüyüşünü çalmak' isteyebileceğini öne sürdü: P. Linehan, History and the Historians of Medieval Spain (Oxford 1993), s. 570. 26 Arnould Amaury'ye Ocak 1213 tarihli mektubunda gösterildiği gibi: PL 216, 739-40. 27 Pierre des Vaux, lxvi, 653: 'Intelleximus non sine turbatione multa ac amaritudine animi quod civitatem Tolosae. . . korumada disponitis ac custodia vestra tarifire . . . Cum igitur haec, si vera sint non solum in salutis vestrae dispendium, sed in onursal bölgesel ac görüşler vestrae et famae possint cedere detrimentum. . . Optamus autem quatenus tam vobis. . . dignemini

Providere, ne communicando excommunicatis et maledictis haereticis et fautoribus eorumdem, labem aforoz etme incurrere vos contingat.' 28 GCB, s. 53: 'Dominus Rex, Domini Papae'yi görevlendirdi, cui itaat etti, fuit semper, geleneksel Carcassonam ve diğerleriyle birlikte castra cum eorum domino Simoni comiti Montis-fortis, recepto homagio et fidelitate ipsius.'

--- SAYFA 147 ---

Aragon Kralı'nın Trencavel'e ve Toulouse Kontu'na verdiği yanıtlar. Aragonlu Pere için 1209-1211 ile 1213'teki durum arasındaki temel farkın haçlı seferinin başarısı olduğu öne sürüldü; 1213'teki haçlıların Languedoc'taki Aragon iktidarına daha önce öngörülemez bir ölçüde tehdit oluşturduğunu söylüyordu.²⁹ Haçlılar 1213'te kesinlikle çok daha iyi ve daha tehditkar bir konumdaydı ve Simon de Montfort'un Carcassonne'da pek de tatmin edici olmayan bir ast olması muhtemeldir.³⁰ Ancak Innocentius'un Pere'nin topraklarını 1213'teki haçlı saldırılarından korumaya çalıştığı mektup. 1209, Kral'ın ilk seferlerinde bile kendisine tehdit oluşturmayacaklarını düşünecek kadar saf olmadığını göstermektedir.³¹ Haçlı seferinin Montauban ve Toulouse dışında Toulouse Kontu'nun tüm topraklarını elinde tuttuğu 1213 başlarındaki konumun, Pere'nin Simon de Montfort'u Carcassonne Vikontu olarak kabul ettiği 1211 yılında öngörülemediğini ileri sürmek inandırıcı değildir.³² Kral sadece Haçlıların Languedoc'ta kendi gücüne yönelik oluşturduğu tehdide tepki gösteriyor olsa da, müzakere girişimleri Trencavel için başarısız olunca askeri müdahaleye yönelirdi. Pere'nin haçlı seferine tepkisi, haçlıların başarılarından başka etkenler tarafından yönlendirilmiş gibi görünüyor. Ayrıca, 1213'ten önce Languedoc'taki durumun Pere'nin birinci önceliği olmadığı ve 1212'de Las Navas de Tolosa'nın büyük yankı uyandıran zaferine kadar Midi'deki topraklarına yönelik tehditlerle başa çıkacak boş zamana sahip olmadığı öne sürülmüştür.³³ Pere ve öncülerinin Pirene ötesi imparatorluğuna verdikleri önem göz önüne alındığında, Pere'nin bu imparatorluğun dağılmasına soğukkanlılıkla bakması pek olası görünmüyor. İspanyol endişeleriyle meşguldü, ancak 1211-1213'te Simon de Montfort'u Carcassonne'un Vikontu olarak kabul etmesi, Las Navas seferine katılmasını sağlamak için Languedoc'taki sorunları çözme arzusundan kaynaklanmış olabilir. Pere'nin papalıkla ilişkilerinin önemine ilişkin tutumu da 1211 ile 1213 yılları arasında bir değişime uğramış olabilir; bu da onun Trencavel için yapmayacağı gibi Toulouse Kontu adına askeri müdahaleyi düşünmesine olanak tanımış olabilir. Ocak 1211'de Pere hâlâ Papa'nın Marie de Montpellier ile olan evliliğini feshetmeyi kabul edeceğini umuyordu, ancak Haziran 1212'de Innocent ona Montpellier'i (Pere'nin) kayınbiraderi Guillem'e teslim etmesini emretti ve Ocak 1213'te Marie ile Pere arasındaki evliliğin meşru olduğuna ve birbirleriyle barışmaları gerektiğine karar verdi.³⁵ 118 Güney Fransa Asalet ve Albigensian Haçlı Seferi 29 Sumption, *Albigensian Crusade*, s. 114. 30 Innocent'in Simon'a Ocak 1213 tarihli mektubunda belirtildiği gibi, Carcassonne'un derebeyi olarak Pere'ye olan aidaatlarını vermeyi açıkça reddettiği için onu azarlıyordu: PL 216, 743-4. 31 Mansilla, s. 429. 32 Pierre des Vaux, xlvii, 603-4. 33 Smith, 'Peter II', s. 1059-64. 34 Pierre des Vaux, xlvii, 603-4. 35 Mansilla, s. 533-7. Pere ve Marie'nin evlilik davası hakkında bkz. J. Vincke, 'Der Eheprozeß Peters II von Aragon', s. 108-89; Smith, 'Innocent III ve Aragon-Katalonya', s. 166-94. Pere, 1204 yılında Marie ile evlendi ve Montpellier'i onun adına üvey kardeşi Guillem'den aldı ve 1208 doğumlu Jaime adında bir oğlu ve 1205 doğumlu Sancha adında bir kızı vardı.

--- SAYFA 148 ---

Evlilik davasının sona ermesi, Pere'nin papalık desteğine şimdiye kadar olduğu kadar yüksek bir değer vermek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Ancak bu, 1213'teki kontlar lehine askeri müdahalesinin tam nedeni olarak görülmemelidir; daha doğrusu bu, Pere'nin, kontların yardımıyla tüm Languedoc'un derebeyi olma ihtimalinden yararlanmasını sağlayan bir faktördü. Haçlı seferine karşı yapılan askeri müdahalenin bir sonucu olarak Aragon'un Midi'deki gücünün artması ihtimali, Pere'ye hitaben 1212 veya 1213'ün başlarında yazılan anonim ozan şiiriyle gündeme getirilmektedir: "Ona [Pere'ye] söyle ki, Carcassonne'da kiralarnı iyi bir kral gibi topladığını görürsek, zaten bu kadar büyük olan gücünün üç katına çıkacağını söyle."³⁶ Bu şiirin yazarı, Pere'yi açıkça hükümdar veya hükümdar olarak görmemişti. Simon de Montfort ve Aragon etkisi altındaki Carcassonne derebeyi, kralın Raimond Roger üzerinde uyguladığı kontrolle karşılaştırıldığında kesinlikle ihmal edilebilir düzeydeydi. Bununla birlikte, Aragonluların 1213'te Midi'ye yayılma fırsatları, Carcassonne'un yeniden ele geçirilmesinde değil, Pere'nin yardım ettiği Languedoc lordları olan Toulouse, Comminges ve Foix ve Gaston de Béarn kontları üzerinde elde edebileceği artan hakimiyette yatıyordu. Béarn ve Foix lordları, hatırı sayılır bir bağımsızlık geleneğini miras alırken, on ikinci yüzyılın sonuna gelindiğinde büyük ölçüde Aragon krallarının kontrolü altındaydı.³⁷ Bununla birlikte, Comminges kontlarının on üçüncü yüzyılın başlarına kadar Aragon krallarından bir miktar bağımsızlıklarını korudukları görülüyor. Comminges Kontu IV. Bernard, 1201'de Aragonluların Comminges'teki üstünlüğünü tanıdı,³⁸ ancak Aragonlu Peder'in Lavaur Konseyi'ne onun adına yazdığı dilekçenin ifadesinde de anlaşılacağı üzere 1213'te bile tam anlamıyla Aragon'un tebaası olarak kabul edilmiş gibi görünmüyor: 'Kral onu [Comminges Kontu'nu] arıyor ve istiyor, sanki onun [benim] bir tebaasıymış gibi. italik], topraklarına geri verilmesi gerektiğini söyledi.'³⁹ Bu, aynı dilekçede Gaston de Béarn'a yapılan atıfla karşılaştırılabilir: 'Aynı şekilde, yukarıda adı geçen Kral, tebaası Gaston de Béarn adına arıyor. . '⁴⁰ Comminges kontları 1213'ün başlarında Aragon krallarından hâlâ bağımsızdı,⁴¹ öyle ki Béarn lordları ya da Foix kontları öyle değildi ve aynı durum Toulouse kontlarının konumu için de geçerliydi. Toulouse ile Aragon arasındaki ilişkiler, düşmanlıkların 1196'da sonuçlanmasının ardından nispeten samimi kalmıştı; bu, örneğin 'Rablerinin Ölümünden Yas Tutan Bir Halk'¹¹⁹'dan Raimond VI'nın 1206'da akrabalık gerekçesiyle evliliğin iptali için dava açması ve 1210'da Marie de Montferrat ile evlenmesi ile kanıtlanmıştır. Kendisine ayrıca Philip Augustus'un kızlarından biriyle evlenme teklif edilmiştir. 36 Jeanroy, Troubadours, s. 240-42: 'E di l que sa gran valensa se doblara per un tres, sil l vezem en Carcasses com bos res culbir su sensa.' 37 Bisson, Medieval Crown, s. 33-4; de Mony, Relations politiques des comtes de Foix, cilt. 1, s. 40. Gaston de Béarn, 1196'da mirasçı Petronilla ile yaptığı evlilik nedeniyle aynı zamanda Bigorre Kontuydu. 38 Higounet, Comminges, s. 84. 39 Pierre des Vaux, lxvi, 649: 'petit idem rex et rogat pro eo, sicut vassallo suo, ut restituatur ad terram suam'. 40 Age: 'Item pro Gastone de Béarno vassallo suo petit saepedictus rex. . '

41 Her ne kadar kont-krallar on ikinci yüzyılın başına kıyasla onlar üzerinde giderek artan bir nüfuz elde etmiş olsalar da: bkz. Smith, 'Peter II', s. 1055.

--- SAYFA 149 ---

1204'te Toulouse ve Aragonlu Eleanor⁴² ve 1205'te Raimond'un (daha sonra VII) Aragonlu Pere'nin kızı Sancha ile nişanlanması.⁴³ Ancak Toulouse kontları Aragon'dan bağımsız kaldılar ve haçlıların gelişine kadar Aragonluların Midi'deki yayılmasının baş muhalifleri olmaya devam ettiler. Haçlılara karşı yapılan sayımlara Pere'nin müdahalesi, krala bu durumu kendi lehine değiştirme fırsatını sundu. Ocak 1213'te Aragonlu Pere, Toulouse, Foix, Comminges ve Gaston de Béarn kontlarıyla birlikte Toulouse'daydı. Muhtemelen Lavour Konseyi'nde haçlılara karşı yapılacak müdahalenin karşılığında, Toulouselu Raimond VI ve oğlu Raimond (daha sonra VII) kendilerini ve kalan topraklarını krala tamamen teslim ettiler: 'Kendimizi, Toulouse şehrini ve banliyölerini ve Montauban kalesini tüm eklentileriyle birlikte bizzat teslim ediyoruz. . . Tanrı'nın lütfuyla Aragon Kralı ve Barselona Kontu tarafından siz lord Pere'nin ellerine ve kontrolüne verin.'⁴⁴ Bunu 27 Ocak 1212'de Foix'li Raimond Roger ve oğlu Roger Bernard,⁴⁵ Comminges'li Bernard ve oğlu Bernard⁴⁶ ve Gaston de Béarn tarafından verilen benzer sadakat yeminleri takip etti.⁴⁷ Bu anlaşmaların Pere'yi etkili bir şekilde Toulouse'un derebeyi haline getirdiği, Pere'nin Toulouse'a yaptığı bağışla da kanıtlanmıştır. Tapınakçılar Şubat 1213'te Toulouse'daydı ve burada açıkça şehrin lordu olarak hareket ediyordu.⁴⁸ Pere'nin, Languedoc üzerinde eşi görülmemiş bir potansiyel hakimiyet pozisyonuna, elçilerle yapılan müzakerelerde kontlara barışçıl destek vaadi yoluyla ulaşmış olması muhtemeldir, çünkü Pere'nin son çare dışında haçlılara saldırmak için istekli olduğunu varsaymak için hiçbir neden yoktur. Ancak 1213'te papalık elçileriyle yapılan müzakerelerin başarısızlıkla sonuçlanmasının kabul edilmesi, hem Toulouse'un hem de Comminges'in kontrolünün Simon de Montfort'a bırakılması anlamına gelecekti. Pere, haçlı seferine karşı çıkma ve kendisini papalık desteğinin sınırlarının dışına çıkarma konusunda endişeli değildi, ancak Muret'te kazanılacak bir zafer, Aragonluların tüm Languedoc'u kontrol altına alarak Midi'deki imparatorluk hırslarının tamamlandığını görecekti.⁴⁹ Bunun alınmaya değer bir risk gibi görüldüğünü anlamak zor değil.⁵⁰ 120 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi ⁴² Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 46-7; Guillaume de Puylaurens, 5, s. 46-7. Guillaume de Puylaurens, evliliğin 1200 yılına dayandığını söylüyor; çiftin o zaman nişanlanmış olması ve evliliğin 1204 yılına kadar resmileştirilmemiş olması mümkündür. ⁴³ Vincke, 'Peters II von Aragon', s. 119. Bu Sancha, 1213'te Pere'nin kız kardeşi Sancha ile evlenen Raimond VII ile evlenmeden öldü. ⁴⁴ Mansilla, s. 492: 'mittimuspersoniter nos ipsos et Tholosam civitatem et banliyö ve villam Montisalbani cum omnibus eorum pertinentibus. . . in manu et posse vobis domino Petro Dei gratia regi Aragonum et comiti Barchinonae'. ⁴⁵ Mansilla, s. 494-5. ⁴⁶ Mansilla, s. 495-6. ⁴⁷ Mansilla, s. 496-7. ⁴⁸ C. Higounet, 'Un diplome de Pierre II d'Aragon', s. 74-9. ⁴⁹ Higounet, özellikle Aragonlu Pere'nin 1212/1213'te Midi'de Aragon gücünün zirvesinde olduğu yorumunu yapar ("Un grand chapitre", s. 322) ve Smith ayrıca 1213 başlarında Toulouse Kontu'nun kendisine teslim edilmesinin ardından Pere'nin "Pireneler İmparatoru" olarak görülebileceğini kabul eder (Smith, 'Innocent III ve Aragon-Katalonya', s. 143-4).

⁵⁰ Chronicle of Chronicle'da Pere'nin haçlı seferine müdahalesinin nedeni de budur.

--- SAYFA 150 ---

Aragonlu Pere'nin Toulouse Kontu adına haçlı seferine askeri müdahalede bulunma isteğinin, Midi'deki imparatorluk emellerini gerçekleştirmesinin cazip ihtimalinin bir sonucu olduğu kabul edilirse, onun Trencavel adına askeri adımlar atmamasının nedenleri açıklığa kavuşturulur. Guillaume de Tudela, Pere'nin Raimond Roger'a vermeye hazır olduğu yardımın sınırlarını, kafirlere zulmeden vikontun kendi kusurları üzerinden açıklamaya çalıştı: "Baron" dedi, iyi dinlediğinde ona [Raimond Roger], "Kurtarıcımız İsa adına, bunun için beni suçlayamazsın, çünkü sana kafirleri sürgün etmeni söylemişim ve sana tavsiyede bulundum çünkü bu kasabada birçok toplantı düzenleyen çok kişi vardı. bu çılgın hata."⁵¹ Pierre des Vaux, Pere'nin Simon de Montfort'u Carcassonne Vikontu olarak kabul etme ve Trencavel'e her türlü desteği bırakma konusundaki motivasyonuna daha yakından yaklaşıyor gibi görünüyor. Simon'un muhtemelen Raimond Roger'dan çok daha zor bir konu olacağı gerçeğine rağmen, Pere'nin Trencavel'e sürekli destek sayesinde kazanacağı çok az şey vardı ve 1211'de kaybedeceği çok şey vardı.

'Carcassonne şehrinin hakimiyeti altında bulunan Aragon Kralı Pere, Kont'u [Simon de Montfort] kendi adamı olarak kabul etmek istemedi, ancak Carcassonne'a sahip olmak istedi.'⁵² Eğer Aragon Kralı, Trencavel'i desteklemek için papalıkla ilişkilerini riske atmaya hazır olmasaydı, Trencavel'in müttefiklerinin ve vikontlardan daha alt düzeydeki lordların, haçlılara karşı onlar adına savaşacakları varsayılabilirdi. Sonuçta Toulouse ve Foix kontları, haçlı seferi sırasında topraklarının çoğunu kaybettiler, ancak onları geri kazanmayı başardılar ve görünüşe göre topraklarının birçok lordunun desteğini korudular. Trencavel'in bunu yapamaması tamamen Aragonlu Pere'nin tutumunun ve Raimond Roger'ın hapsedilmesi ve zamansız ölümü gibi rahatsız edici bir gerçeğin sonucu olmayabilir. Raimond Roger'ın oğlu adına etkili bir direnişin olmayışı, Trencavel'e topraklarının lordları ve komşularından gelen desteğin kalitesiyle ilgili bir soruna da işaret ediyor olabilir. Haçlı seferinin başarılı olması için, haçlıların sadece Carcassonne'u ele geçirmeleri değil, aynı zamanda güvenli üs olarak hizmet edebilmesi için onu ellerinde tutmaları gerekiyordu. Ciddi bir muhalefet olsaydı bunu yapamazlardı ve bu eksiklik, istismar edebilecekleri bir zayıflığın varlığını gösteriyor. Guillaume de Tudela, Raimond Roger'ın hapishanedeki ölümünü anlatan pasajında tebaasının acısını dokunaklı bir şekilde anlatıyor: Vikont, sanıyorum, dizanteriden hastalandı ve bu yüzden ölmek zorunda kaldı. Ama önce cemaat almak istedi. Carcassonne Piskoposu bu nedenle ona düzgün bir şekilde "Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk" 121 Jaime l'i verdi; bu, Toulouse halkının Pere'ye geldiğini iddia etti ve ona, haçlılara karşı onlara yardım ederse ilçenin lordu olacağına söz verdi: The Chronicle of James I King of Aragon, lakaplı Fatih (kendisi tarafından yazılmıştır), ed. ve trans. J. Forster, 2 cilt. (Londra 1883), cilt. 1, s. 15-16. Bu tarihin ilk bölümleri herkesin bildiği gibi güvenilmezdir, ancak bu Pere'nin en olası motivasyonunun makul bir özeti gibi görünüyor. 51 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 27, s. 70-1: "Baro" so ditz lo reis, "per lo Senhor Jhesus, no m'en devetz blasmar, qu'ieu vos ai defenut que cassesatz eretges, e vos ai somonutz si que en esta vila en so mans plaitz tenutz d'aisesta fola erransa." 52 Pierre des Vaux, xxvi, 576: 'Rex Aragonensis Petrus, de cujus dominio Erat civitas Carcassona, nullo modo volebat habere accipere hominum comitis, sed volebat habere Carcassonam.'

--- SAYFA 151 ---

Son ayinler yapıldı ve o akşam gece çökerken öldü. Montfort Kontu daha sonra nazik bir şövalyeye ve büyük bir lorda yakışan bir davranış sergiledi: cenazeyi ülkesinin halkının gözü önünde sergiledi, böylece onlar da ağlayıp onu onurlandırabilirdi. Ah, insanlardan ne kadar heyecan verici bir acı duymuşsunuzdur. Kont onu büyük bir kortejle gömdü. Tanrı, eğer merhameti varsa, onun ruhuna iyi baksın, çünkü bu büyük bir trajediydi.⁵³ Guillaume de Tudela, bu pasajı aracılığıyla, çeşitli başka kaynaklardan da doğrulanmış gibi görünen yaygın bir sıkıntı ve öfke izlenimi yaratıyor. Guillaume de Tudela⁵⁴ ve Innocent III⁵⁵'in yanı sıra daha sonraki tarihçi Guillaume de Puylaurens'in⁵⁶ eş zamanlı olarak bahsettiği, viskontun öldürüldüğüne dair söylenti de benzer bir tepkiyi akla getiriyor ve Nelli, Guillem Augier'in 'Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk' şiirinin Raimond Roger'ın ölümüne verilen aynı tepkinin bir parçası olarak görülmesi gerektiğini savundu.⁵⁷ Tepki hakkında bu kaynakların sunduğu tablo Raimond Roger'ın mülksüzleştirilmesi ve ölümü ilgi çekicidir, ancak gerçek olmaktan çok edebi olabilir. Guillem Augier'in şiiri, Raimond Roger'ın ölümüne herhangi bir yerel tepkiyi temsil etmiyor; büyük olasılıkla birkaç yıl sonra İtalyan bir dinleyici için yazıldı. Vikontun zehirlendiği söylentisi yaygın gibi görünse de Trecavel topraklarıyla pek bağlantılı görünmüyor. Papa Innocent, Ocak 1213'te Arnould Amaury'ye yazdığı mektupta açıkça belirttiği gibi, söylentiye ilişkin bilgiyi Aragon Kralı'nın habercilerinden almıştı⁵⁸ ve Guillaume de Tudela'nın sadakati Toulouse Kontu'nun küçük kardeşi Baldwin'e bağlıydı. Bu kaynaklarda Raimond Roger'ın ölümüne verilen tepkinin abartılmış olması mümkündür ve Haçlı Seferi'ne karşı Trecavel'e verilen siyasi desteği yansıtır olarak ele alınamaz. Carcassonne'un düşüşünün ardından Haçlılar, Minerve, Termes, Cabaret ve Lavaur gibi tahkimat lordlarının meydan okumalarının da gösterdiği gibi, Trecavel topraklarındaki lordların ve kasabaların kayda değer direnişiyle karşılaşmaya devam ettiler.⁵⁹ Trecavel topraklarına karşı yapılan ilk seferde fethedilen bu topraklar 122 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 53 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 40, s. 100–1: 'Le mals de menazo le pres adoncs, so m par, per que l covenc morir, mas anc volc cumenjar: l'avesque de Carcassona lo fe gent aordenar, e morit en apres la noit a l'avesprar. Montfort'la birlikte bar ve bar, en nadir yer olan ve onu onurlandırmayı ve onurlandırmayı planlayan bir dünya. Ladonc'lar, ağ ortamında çok başarılılar. Büyük bir professio fetz lo cros sosterrar. Dieus pesse de la arma, si el s'en vol pregar, car mot fo grans pechez.' Simon de Montfort'un Raimond Roger için yaptığı ayrıntılı cenaze düzenlemeleri, Albigensian haçlı seferinin daha sonraki anonim anlatımında da anlatılmaktadır: Bouquet 19, s. 128. 54 Guillaume de Tudela, cilt. 1, 37, s. 94–5. 55 PL 216, 739–40. 56 Guillaume de Puylaurens, cilt. 1, 14, s. 68–9. 57 Nelli, 'Le vicomte de Béziers', s. 303. 58 PL 216, 739. 59 Minerve Temmuz 1210'da haçlıların eline geçti: Pierre des Vaux, xxxvii, 585–7; Guillaume de Tudela, cilt. 1, 48–9, s. 114–19. Guillem de Minerve'ye başlangıçta tazminat olarak Béziers'te topraklar verildi, ancak daha sonra Simon de Montfort ile yaptığı anlaşmadan vazgeçerek Raimond de St. için savaştı.

Gilles: Chanson, cilt. 2, 167, s. 176–7; 169, s. 190–1. Termes uzun bir kuşatmanın ardından teslim oldu

--- SAYFA 152 ---

aynı zamanda asi olduğunu da kanıtladı; 1209 Noeline gelindiğinde, Raimond Roger'ın mülkleri dışında Simon de Montfort, "aynı kötü niyetten etkilenen bu bölgelerdeki neredeyse tüm insanlar Kontumuzu terk ettikten"60 sonra sadece Carcassonne, Fanjeaux, Saissac ve Limoux'nun kontrolü altında kaldı. Bunlar arasında, 1209'un sonlarında Simon de Montfort'a teslimiyetlerinden dönen Castres ve Lombers vatandaşları da vardı - Castres'in durumunda büyük bir sayı için önemli bir risk altındaydı Carcassonne'da rehin tutulan vatandaşların durumu.61 Haçlı seferine yönelik bu muhalefet, ne örgütlenmeden ne de farklı lordlar arasındaki işbirliğinden yoksundu; Gordon'un yorumladığı gibi, "1209 olayları, Carcasses, Razès ve Montagne Noire kale muhafızları arasındaki derin dayanışmayı ortaya çıkardı."62 Direnişi koordine etmeye yönelik en büyük girişimlerden birinde, Mayıs 1210'da Trencavel topraklarının en güçlü ve bağımsız lordlarından bazıları - Pierre Roger de Cabaret, Raimond de Termes, Aimery de Montréal ve isimsiz diğerleri - Aragonlu Peder'e yaklaştılar ve burada Haçlılara karşı kraliyet yardımını sağlamaya çalıştı.63 Ancak bu çabaların Trencavel'e ne ölçüde destek sağladığı tartışmalıdır. Ne Castres ne de Lombers vatandaşları, Trencavel'i yeniden efendileri olarak görevlendirmek için herhangi bir hamlede bulunmadı, ancak bu noktada Raimond Trencavel II, Trencavel topraklarındaki iddiasından vazgeçmemiştir ve koruyucuları muhtemelen hala haçlı seferine karşı muhalefeti destekliyorlardı.64 Haçlı seferine yönelik düşmanlık ile eski tebaalarının Trencavel'e verdiği destek arasındaki bu bariz ayrım, Raimond'u takip eden Carcassonne halkı tarafından da sergilendi. Trencavel II'nin 1224 ile 1226 yılları arasında buradaki hükümdarlığı.65 Raimond Trencavel, babasının tebaasının desteğiyle değil, Toulouse ve Foix kontları tarafından Carcassonne Vikontu yapıldı. Carcassonne, Toulouse'lu Raimond VII ve Foix Kontu Roger Bernard tarafından geri alındı ve Amaury de Montfort'un tüm topraklarını Kraliyet'e devretmesi nedeniyle Raimond Trencavel yeniden vikont olarak atandı.66 Trencavel yönetimine olan coşkularının boyutu, Raimond Trencavel'in, Carcassonne vatandaşlarının 'Rablerinin Ölümünden Yas Tutan Bir Halk'a teslim olduklarını kaydeden tüzükte tamamen yer almaması ile ortaya çıkıyor 123 Kasım 1210: Pierre des Vaux, xl-xlii, 590-9; Guillaume de Tudela, cilt. 1, 50-6, s. 118-37; Mart 1211'de Kabare: Pierre des Vaux, xlviii, 604-5; Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 64, s. 158-9; ve Lavaur kısa bir süre sonra yakalandı: Pierre des Vaux, xlix-lii, 605-9; Guillaume de Tudela, cilt. 1, 68, s. 164-7. 60 Pierre des Vaux, xxxii, 581: 'Ita pari malignitatis effectum similiter omnes fere indigenae recesserunt a comite nostro.' 61 Age., xxxi, 580: 'quidam de potentioribus de Castris tenebantur obsides Carcassoniae'. 62 Gordon, 'Laikler ve Katolik Kilisesi', s. 169. Örneğin Kabare lordları Termes'in savunucularına yardım etti: Pierre des Vaux, xl, 590; Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 54, s. 126-9. Bu tür bir işbirliğinin beklentisi, Pierre des Vaux'nun Hautpoul kuşatması sırasında haçlı ordusundaki Kabare'den bir şövalyenin savunucular tarafından hain olarak vurulduğu anlatımında açıkça görülmektedir: Pierre des Vaux, lxi, 630-1. Hain Jourdain de Cabaret, Olivier de Termes tarafından yakalandıktan sonra 1228'de Raimond VII'nin Toulouse'daki hapisanesinde öldü: Peal, 'Olivier de Termes', s. 109-29, s. 112.

63 Pierre des Vaux, xxvi, 584. 64 Raimond Trencavel II, 11 Haziran 1210'da Simon de Montfort'a teslim oldu: Baluze 81, fol. 25; Doat 75, arkadaşlar. 16-18. 65 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 574. 66 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 574.

--- SAYFA 153 ---

Louis VIII. Tüzük, Carcassonne kalesinin, Foix Kontu ve eski Raimond Trencavel'in koruyucusu olan Roger Bernard tarafından tutulduğunu belirtmektedir; bu, vatandaşların açıkça hoşnutsuzlukla karşıladığı bir meslektir, ancak vikonttan hiç söz edilmemiştir ve vatandaşların gelecekteki Trencavel desteğinden vazgeçmeleri gerekmemiştir.⁶⁷ Pierre Roger de Cabaret ve arkadaşlarının tutumu da benzer görünmektedir. Haçlı seferine ilişkin modern çalışmalarda bu şekilde açıkça kabul edilmese de,⁶⁸ Kabare, Termes ve Montréal lordlarının Aragonlu Pere'ye yaklaşımı büyük olasılıkla kralın Carcassonne lordlarının Simon de Montfort'a⁶⁹ karşı isyan etmesi yönündeki daha önceki çağrısına bir yanıtı; bu, Raimond Trencavel'in haklarını korumaya yönelik bir girişim olarak görülebilecek bir çağrıydı. Pierre des Vaux'a göre, lordların kalelerini kraliyet kontrolüne devretmeyi üstlenmemeleri nedeniyle tarafların anlaşmaya varamaması⁷⁰ onların haçlı seferine karşı olmalarını engellemedi. Bu yalnızca Simon de Montfort'a karşı Trencavel lehine bir isyanı önledi; arkasında Kabare, Termes ve Montréal lordlarının değil, Aragonlu Pere'nin itici güç olacağı bir isyan vardı. Vikontun ölümüne verilen tepkiye ilişkin edebi anlatımlar, Trencavel halkının acısına ve öfkesine odaklanıyor, ancak belirli Trencavel destekçilerinin varlığını dışlamıyor. Raimond Roger'ın iki yetişkin erkek ilişkisi vardı: Raimond Trencavel II'nin büyükbabası Roger II'nin küçük kardeşi Raimond ve Roger II'nin ilk kuzeni, Nîmes ve Albi Viscount'u olan Bernard Aton VI. Bunların hiçbirisi Raimond Trencavel II'nin iddialarına herhangi bir destek sağlamıyor gibi görünüyor; Raimond 1211'den bir süre sonra öldü ve Bernard Aton, Nîmes ve Agde'yi 1214'te Simon de Montfort'a teslim etti.⁷¹ Raimond Trencavel II aslında gençliğinde Foix kontlarıyla en yakından ilişkiliydi: Raimond Roger⁷² ve 1224'te onun koruyucusu olan Roger Bernard.⁷³ Foix'li Raimond Roger'ın Haziran 1210'da Raimond Trencavel'e tanık listesi olarak Minerve'ye kadar eşlik etmesi pek olası değil. çünkü teslimiyet sadece haçlıları ve din adamlarını kapsıyor, bu da Raimond Trencavel'in maiyetinin yüksek statüde olmadığını gösteriyor⁷⁴ ama makul, 124 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 67 de Vic and Vaissete, vol. 8, s. 846-8: 'Et licet geliyor Fuxensis teneret castrum in manu sua armatorum multitudine stabilitum.' 68 Örneğin bu lordların Aragonlu Peder ile buluşması hakkında Sible ve Sible tarafından yapılan yorumlara bakınız: Guillaume de Puylaurens, çev. Sible ve Sible, s. 81, not 21. 69 Pierre des Vaux, xxvi, 576. 70 Pierre des Vaux, xxxvi, 584: 'Rex autem statim ut sic Accesserunt ad eum, voluit ut traderent ei munitionem castri Cabareti. . . Alışkanlıklarımız arasında, Montem Regalem'de bir sürü kural var, ve aynı şekilde yüz yüze ve söz veren, aynı zamanda boş bir moda sahip olmak için, her gün yüz yüze, alışılmadık bir ipsorum ve bir konuşma konuşmasında kafa karışıklığı yaratan bir şey. resesit.' 71 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 651-3. 72 Foix'li Raimond Roger'ın annesi, Raimond Trencavel'in büyükbabası II. Roger'ın büyük üvey kız kardeşi Cecile'di. 1151'de Foix Kontu Roger Bernard ile evlendi. 73 Örneğin Roger Bernard'ın 1224'te Raimond adına gerçekleştirdiği çeşitli eylemlerde: Doat 169, fol. 255; de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 808-9: 'ego Rogerius Bernardi, Fuxi geliyor, custos

Trencavelli vicecomitis et terre sue'. Aynı zamanda Guillaume de Puylaurens tarafından Raimond Trencavel'in koruyucusu olarak da anılır: ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 32, s. 120-1. 74 Baluze 81, fol. 25; Doat 75, arkadaşlar. 16-18.

--- SAYFA 154 ---

1224 öncesindeki bilgi eksikliğine rağmen Raimond Trencavel'in Foix akrabaları tarafından yetiştirildiğini varsaymak mümkün değil. Foix'li Raimond Roger, haçlı seferi öncesinde Carcassonne Vikontu'nun özellikle yakın bir müttefikiydi ve Toulouse Kontu'na karşı yeni bir ittifakın parçası olarak 1201'de kendi oğlunun varisi olmaması nedeniyle onun varisi olmuştu.⁷⁵ Raimond Trencavel ile olan bağlantı da kontlar için karlı olabilirdi. Foix kontları on birinci yüzyılın sonlarından bu yana Carcassonne için hırs besliyorlardı⁷⁶ ve kasabanın Roger Bernard ve Raimond VII de St Gilles tarafından 1224'te ele geçirilmesinin ardından Raimond Trencavel'in azınlığı sırasında Carcassonne üzerinde önemli bir nüfuz elde edebildiler.⁷⁷ Raimond Trencavel'e verilen destek, Foix kontlarının belirli meşguliyetleriyle ilgiliydi; bu tarihten önce adına. Raimond Trencavel'in Foix'le olan bağlantılarına rağmen edebi kaynaklardan Trencavel destekçisi olarak çıkan kişi kesinlikle Foix'den değil, ailenin tamamen farklı bir kesiminden gelen bir bağlantıydı. Chanson'un anonim devamcısı tarafından verilen Dördüncü Lateran Konseyi anlatımı, Guillem VIII de Montpellier'in yeğeni ve dolayısıyla II. Raimond Trencavel'in annesi Agnes'in ilk kuzeni Raimond de Roquefeuil'e, Trencavel'i destekleyen önemli bir konum veriyor: Raimond de Roquefeuil büyük bir sesle haykırdı: "Ah gerçek Lord Pope, çok küçükken sürgüne gönderilen, onurluların oğlu bir yetim çocuğa merhamet et ve acı. Haçlılar tarafından ve onun sorumluluğunu üstlenen Simon de Montfort tarafından öldürülen Vikont, haksız yere ve utanç verici bir şekilde şehit edildi. Yine de sarayınızda onun sahip olduğundan daha iyi bir Hristiyan inancına sahip olan bir kardinal başrahip yok. Babayı öldürdüğünüz ve oğlunun mülkünü elinden aldığınız için, efendim, ona topraklarını geri verin, eğer bunu ona vermeyi reddederseniz, Tanrı size borcunu ödesin. Günahlarının ağırlığını kendi ruhunuza yükleyerek! Eğer ülkeyi hızla ve kısa sürede geri getirmediyseniz, 'Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Halk'ı ben kendim sizden geri alacağım. Roger III, Foix Kontu (ö.1149) ile Roger I ve Raimond Trencavel arasında c.1135'te yapılmıştır (Doat 166, sayfa 218-21) ve Toulouse Kontu'na karşı karşılıklı koruma sağlayan benzer anlaşma Raimond Roger, Foix Kontu ve Raimond Roger arasında 1201'de imzalanmıştır (Doat 169, fols. 94-95v). Foix'in on birinci yüzyılın sonlarında ve on ikinci yüzyılın başlarında Trencavel topraklarında yaşadığı, 1095'te Foix'li II. Roger'ın Carcassonne'a yaptığı saldırıyla (CT, cilt. 116v-117) ve Foix'li III. On ikinci yüzyıl boyunca Carcassonne, 1167'deki olaylarla kanıtlanmıştır; Raimond Trencavel'in Béziers katedralinde öldürülmesinin ardından Toulouse'lu Raimond V, Roger Bernard'ın karısı Cecile'nin Raimond Trencavel'in en büyük kızı olduğu gerekçesiyle Carcassonne'u Foix'li III. Roger Bernard'a vermeye kalkışmıştı (Doat 167, fols.

299-301v). On ikinci yüzyıldaki Foix sayımları için bkz. de Mony, Relations politiques des comtes de Foix, cilt. 1; Castillon d'Aspet, Histoire du Comté de Foix, cilt. 1. ⁷⁷ Roger Bernard, 1224'te Raimond Trencavel adına Carcassonne'u etkili bir şekilde yönetiyor gibi görünüyor (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 808-11) ve Raimond'un 1227'de Limoux ve Chericorb'u kendisine bağışlamasının da gösterdiği gibi, Raimond çoğunluğu elde ettikten sonra bile Raimond üzerindeki etkisinden yararlanmaya devam etti (Doat 169, sayfa 261-64, 277-278v).

--- SAYFA 155 ---

hepimizin yargılanacağı Kıyamet gününde toprak, hak ve miras!"⁷⁸ Bu konuşma Languedoc'lu diğer lordlar tarafından alkışlarla karşılandı;⁷⁹ bu coşkulu karşılama Papa'yı o kadar rahatsız etti ki Papa Lateran sarayına çekildi.⁸⁰ Ancak Chanson anlatımı Trencavel'in bu ateşli savunması için bir bağlam sunmuyor ve Raimond de Roquefeuil'in bir grup Trencavel destekçileri, hatta Raimond Trencavel II'yi desteklemekte aktif olan Roquefeuil, Anduze lordları ve Guillems de Montpellier ile özel bağlantıları olan doğu Languedoc'taki Nîmes bölgesinden lordlardı.⁸¹ Johannes de Roquefeuil adında bir adam, on ikinci yüzyılın sonlarında Guillem VIII de Montpellier'in sarayının bir üyesiydi ve bir tüzüğün tanığı olarak ortaya çıktı. 1184, burada Maguelonne Piskoposu Guillem'e sadık kalacağına yemin etmişti⁸² ve Toulouselu Raimond VI'nın Frontignon kalesini Montpellier'e verdiği 1194 tarihli bir antlaşmanın ilk adı verilen tanığıydı.⁸³ 1211'de Roquefeuil ailesinin üç üyesi, Aragonlu II. Pere ile Marie de Montpellier arasındaki evliliğin sona ermesine ilişkin davayı inceleyen mahkemeye ifade verdi: 'Leydi Marquisa de Roquefeuil',⁸⁴ Arnould de Roquefeuil⁸⁵ ve Raimond de Roquefeuil.⁸⁶ Aile, muhtemelen kendilerinin de Guillems de Montpellier ile bağlantılı olmaları nedeniyle evliliğin geçerliliğine ilişkin araştırmalara yakından dahil olmuşlardı ve bu nedenle Marie de Montpellier ile ilk kocası Comminges Kontu Bernard arasındaki akrabalık derecesine dair kanıt sunabiliyorlardı. Asalet ve Albigenian Haçlı Seferi 78 Guillaume de Tudela, Chanson, cilt 2, 146, s. 56-9: 'Ramons de Rocafolhs a en aut escridat: 'Senher dreitz apostolis, merce e peitat aias d'un effan orfe, joventet ichilat, filh del onrat vescomte, que an mort Simos de Montfort'ta crozat, eve giremiyorum. . . Marti'yi haksız fiil ve ceza olarak yapamazsınız, ve hayır, kardenal olarak, kreşte milhor crezensa ile mücadele edemezsiniz. Bir ölümden sonra bir çift ve bir pislik, Senher, geri döndü, onurunu korumak için! Çok fazla şey yapılmadıysa, Dieus, silahınızın sizi çok iyi karşılayacağı bir seviyeye ulaştı. E si no la li lhiuras en breu jorn questat, eu te clami la terra e l dreg e la eretat al dia del judici on tuit serem jutjat!'" ⁷⁹ Age.: "'Baros" ditz l'us a l'autre, "mot l'a gent encolpat." ' ⁸⁰ Comminges Kontu Arnould'un 'iyi iş çıkardık ve şimdi eve gidebiliriz, çünkü Papa'yı içeri soktuk' şeklindeki alaycı yorumuna ilham veren, age: 'Ditz Arnautz de Cumenge "Gent avem espleitat, oimais podem anar, car tant es delhiurat qu'intra s'en l'Apostolis.'" ⁸¹ Herhangi bir çalışma yok Roquefeuil'lerin kendilerinden, ancak bkz. Bousquet, 'Le feature d'alliance', s. 25-42, s. 29, not 9. Anduze ile bağlantıları özellikle E. Martin-Chabot tarafından Guillaume de Tudela çevirisinde tartışılmıştır (cilt 2, s. 57-8, not 4): Başlıca bağlantıları Adelaide de Roquefeuil'in 1156'da Bernard d'Anduze ile evlenmesiydi. Aileyle ilgili bazı soy bilgisi bilgileri ayrıca, aile karteli olan Liber Instrumentorum Memorialium'dan da derlenebilir. Guillems de Montpellier ve Vincke'den, 'Peters II von Aragon', s. 108-89. ⁸² LIM, s. 87. ⁸³ LIM, s. 163-5. ⁸⁴ Vincke, 'Peters II von Aragon', s. 180-1. ⁸⁵ Age., s. 181.

⁸⁶ Age. Bu muhtemelen Dördüncü Lateran Konseyi'nde konuşan Raimond de Roquefeuil'dür, ancak yalnızca adına dayanarak kesin bir tanımlama yapmak mümkün değildir.

--- SAYFA 156 ---

Üç Roquefeuil tarafından yapılan ifadelerin yanı sıra, Arnould Amaury ve Uzès Piskoposu tarafından Aralık 1211'de Papa'ya gönderilen davaya ilişkin rapora, muhtemelen ifade veren Marquisa'nın kocası olan bir "lord Marquis de Roquefeuil" tanık oldu.⁸⁷ Roquefeuil'ler, Languedoc aristokrasisinin özellikle etkili veya güçlü üyeleri gibi görünmüyor, ancak daha yüksek statüdeki birçok kişiyle çok sayıda bağlantıları vardı. aileler. Raimond de Roquefeuil'in annesi, 1200'den önce bir Raimond de Roquefeuil ile evlenen Guillem VII de Montpellier'in kızı Guillelma idi.⁸⁸ Guillelma, muhtemelen 1211'de Narbonne'daki mahkemeye ifade veren "Leydi Marquisa" ile özdeşleştirilebilir,⁸⁹ çünkü 1200 yılında kardeşiyle olan anlaşmazlığını ele alan bir tüzükte bu unvanı kullanmıştı. Çeyiz.⁹⁰ 'Marki' unvanı, Roquefeuil'ün lordları tarafından tutarlı bir şekilde kullanılmıyordu ve 1200 tarihli tüzüğün ifadesinden de anlaşılacağı üzere, daha çok bir takma ad olarak değerlendirilmiş olabilir: 'Guillelma. . . Marquisa' denir.⁹¹ Bununla birlikte, Raimond de Roquefeuil'in ebeveynleri tarafından kullanılması, babasının ailenin reisi ve Roquefeuil'in baş efendisi olduğunu gösterir; bu, Raimond'un 1225 yılında Roquefeuil kalesinin kontrolünü elinde tuttuğu gerçeğiyle desteklenen bir sonuçtur.⁹² Montpellier ile aile bağlarına rağmen, Raimond de Roquefeuil'in kişisel bağlılığı Toulouse'a verilmiştir. Toulouse'lu VII. Raimond'un desteğini almış gibi görünüyor; örneğin 121693'te Aquantico, Roque ve Sabras kalelerinin yanı sıra Brissac kalesinin yarısını ve 1217'de Ganj kalesini aldı.⁹⁴ Raimond de Roquefeuil'in Dördüncü Lateran Konseyi'ne katılımı muhtemelen Toulouse birliğinin bir parçasıydı ve konuşması mutlaka bir saldırının kanıtı olarak görülmemelidir. 1215'te Roma'da Trencavel destekçilerinden oluşan bir grup. Raimond'un kendisi de Konseyi takip eden yıllarda Trencavel destekçisi olarak tanımlanmaya devam etti. Mart 1226'da Raimond de Roquefeuil, Louis VIII'in otoritesine teslim oldu ve Languedoc'taki tüm asi lordlara olan eski bağlılığından vazgeçerek, "Raimond'a, Toulouse Kontu'na ve oğlu Raimond'a veya Viscount veya Foix Kontu dedikleri T'ye ve Kiliseye veya Montfort Kontu'na saldıran diğerlerine verdiğim destek ve verdiğim yardım" konusunda krala itaat edeceğine söz verdi.⁹⁵ Bu, 1226 yılının Mart ayında yaygın bir formüldü. çok sayıda başvuru 'Rablerinin Ölümü İçin Acı Çeken Bir Halk' 127 87 Vincke, 'Peters II von Aragon', s. 178-9. 88 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 461. 89 Vincke, 'Peters II von Aragon', s. 163-5. Leydi Marquisa'nın mahkemeye sunduğu ifadeler özellikle Marie yanlısı gibi görünüyor, çünkü o, Marie de Montpellier'in arkadaşı olarak tanımlanan Clemencia'nın sunduğu ifadelerle tamamen aynı fikirdeydi. 90 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 461. 91 Age: 'ego Guillelma uxor ejus, quae vocor Marchesia'. 92 GC, cilt. 6, enstrüman, s. 201. Ayrıca Nîmes piskoposluğundaki Pausis ve Valarange, Mende piskoposluğundaki Blanchfort ve Rodez piskoposluğundaki Casteleucum kalelerini de kontrol ediyordu. 93 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 695-6. Brissac kalesinin diğer yarısı zaten Toulouse kontlarından Roquefeuil'ün elindeydi. 94 Age., s. 696. 95 GC, cilt. 6, enstrüman, s. 201: 'super eo quod favi et auxilium praestiti Raimundo quondam comiti Tholozano, aut Raimundo filio eius, vel T quem vocant vicecomitem, et comiti Fuxi, et

hepsi de din adamının şüpheli olduğu, seu comitis Montis-fortis'in.

--- SAYFA 157 ---

Languedoc'taki çeşitli lordlar ve kasabalar tarafından 1226'da Louis'e yapılmıştır, ancak 'Viscount dedikleri T'ye yapılan atıf, bu açıkça Raimond Trencavel anlamına gelir, o sırada Carcassonne ve Béziers Viscount'u, Raimond de Roquefeuil için özel olarak yaratılmış olabilir ve başka hiçbir teslimiyette görünmemektedir. Ancak Raimond de Roquefeuil'in Raimond Trencavel'e gerçekten aktif bir destek verip vermediği şüpheli; Dördüncü Lateran Konseyindeki davranışı, 1226'da bir Trencavel destekçisi olarak tanımlanmasını açıklamak için yeterli olabilir. Chanson'un Dördüncü Lateran Konseyi hakkındaki anlatımının büyük bir kısmı kelimenin tam anlamıyla alınmamalıdır, Raimond de Roquefeuil'in kurgusal konuşmasının gerçek bir olayı yansıtmaması mümkündür. Yazar bu pasaj dışında Trencavel'e ya da Raimond de Roquefeuil'e hiç ilgi göstermiyor, bu da Foix Kontu hakkındaki tartışmaların rahatsız edici bir şekilde kesintiye uğramasına neden oluyor ve anlatıda net bir amaç taşıyor. Bu garip pasajın Chanson'a dahil edilmesinin en olası açıklaması, Raimond de Roquefeuil'in Raimond Trencavel II'yi destekleyen konuşmasının kötü bir şöhrete sahip olması, Oksitanlı bir dinleyicinin herhangi bir anlatıma dahil edilmesini beklediği Konsey'in en bilinen olaylarından biri olmasıydı. Raimond de Roquefeuil'in 1215'te Trencavel'e sesli desteği iyi biliniyorsa, bu başlı başına onun, Trencavel haklarını savunmada aktif bir rol oynamadan, on yıl sonra Trencavel desteğinden vazgeçmesi gerekliliğini açıklayabilir. Raimond de Roquefeuil'in Trencavel'i aktif olarak desteklemeye devam etmediği Chanson'da öne sürülüyor: Dördüncü Lateran Konseyi'ndeki konuşmasında Raimond, Papa'nın Trencavel için adaletin yerine getirilmediğini görmesi durumunda herhangi bir eylem önermiyor, bunun yerine Kıyamet Günü'nde hesap verileceğini iddia ediyor.⁹⁶ Chanson'un devamı, Raimond de Roquefeuil'in Kraliyet'e teslim olmasından birkaç yıl sonra yazıldığı için, onun konuşmasını şu şekilde yorumlamak mümkün: Roma'daki ünlü protestosundan sonraki ilgisizliğine kadar Trencavel'le olan tüm ilişkilerinin özeti. Raimond de Roquefeuil, muhtemelen Papa'yı eleştirme fırsatı için ve muhtemelen Trencavel'e yapılan muameleye duyulan öfkeden dolayı Raimond Trencavel'in lehine konuşan Toulouse Kontu'nun maiyetindeki bir lord gibi görünüyor. Konuşması Languedoc'ta Trencavel için daha geniş bir desteğin varlığını göstermiyor ve 1226'da bir Trencavel destekçisi olarak tanımlanması tam tersini yapıyor: Raimond de Roquefeuil'ün Raimond Trencavel II için savaştan vazgeçmesi gereken tek lord olması, bunu yapmakla ilgilenen başka kimsenin olmadığını gösteriyor. Raimond Roger ve oğlunun mülksüzleştirilmesi, Trencavel topraklarının lordlarının oldukça az itirazıyla başarılmış gibi görünüyor ve Raimond Trencavel, Béziers ve Carcassonne'un Fransız kraliyet kontrolü altına girmesinden çok sonrasına kadar haklı mirasını geri almak için destekçileri çekmede özellikle başarılı görünmüyor. Trencavel davasına olan bu ilgisizliğin büyük bir kısmı elbette pragmatik olurdu: Trencavel'in yardım isteyebileceği lordların çoğu bizzat haçlı seferiyle savaşmakla meşguldü. Bununla birlikte, Trencavel'in lordlarıyla olan ilişkilerinin modelinin, onların 128 Güney Fransız Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 96 Chanson, cilt. 2, 146, s. 58-9.

--- SAYFA 158 ---

topraklar onları özellikle haçlı seferindeki ilk yenilgiden sonra desteklerini sürdürmemeye zorladı; Haçlı seferinin ilk hedefleri olarak Trencavel'i seçmesi sadece Aragon Kralı ile değil aynı zamanda Carcassonne ve Béziers kale muhafızlarıyla da ilgiliydi. 'Rablerinin Ölümünden Acı Çeken Bir Toplum' 129

--- SAYFA 159 ---

7 "Vatandaşlara yönelik ağır baskı": Trencavel Lordluğunun Sınırları G UILLAUME DE TUDELA, Trencavel'in on üçüncü yüzyılın başlarında topraklarının lordlarıyla ilişkilerinde yaşadığı sorunları Raimond Roger'ın gençliğine bağladı:1 "Genç olduğundan, lord olduğu topraklardaki herkesle arkadaş canlısıydı ve onların ona ne saygısı ne de korkusu vardı; tam tersine, sanki kendi eşitleriymiş gibi onunla güldüler ve şakalaştılar", bu da genç yöneticilere karşı orta çağ ve sonrasında yaygın olan bir tutumun göstergesiydi. 1200 yılında III. Innocentius, VI. Henry'nin küçük oğlu Frederick'in İmparatorluğa tahta geçmesini reddetmek için aynı gerekçeleri kullandı: '[Oğlanın] yönetmesinin pek uygun olmadığı herkes için açık. Başkalarının kendisini yönetmesine muhtaçken, nasıl başkalarına hükmedebilirdi? Kendisi başka bir kişinin velayetini üstlenmişken, Hristiyan halkını nasıl koruyabilirdi? . . Bu, Kutsal Yazılar'daki "Yazıklar olsun sana, ey kralı çocuk olan topraklar" ve yine "prensleri sabahları yemek yiyen ülke" diyen sözden açıkça anlaşılmaktadır.'3 Masum kendisi, 1198'de Papa seçildiğinde neredeyse bir çocuk olmasına rağmen, Walther von der Vogelweide tarafından konumuna uygun olmayan bir şekilde genç olduğu için eleştirildi: 'Ah, Papa çok genç, Tanrı Hristiyan âlemini korusun.'4 1 1185, Raimond Roger, 1194 yılında babası II. Roger'ın yerine geçtiğinde dokuz yaşındaydı. Roger'ın vasiyetine göre, Raimond Roger'ın koruyucusu, Roger'ın sarayının önde gelen üyelerinden biri olan ve 1200 dolaylarındaki ölümüne kadar genç vikontun adına karar veren Bertrand de Saissac'tı: Mahul, cilt. 5, s. 283-4. 2 Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 15, s. 44-7: 'Mans, araba dönemi trop joves, avia ab totz amor, e sels de son pais, de cui çağ senhor, no avian de lui ni regart ni temor, enans jogan am lui co li fos companhor.' 3 Regestum Innocentii III papae super negotio Romani imperii, ed. F. Kempf, Miscellanea Historiae Pontificiae 12 (Roma 1947), 29: 'Quod non deceat ipsum imperare, patet omnibus manifeste. Yeni bir rejime sahip olmak için başka bir şey mi istiyorsunuz? Hristiyanların nüfusu yabancı ve koruyucu bir komisyona ait değil. . . patet enim illud idem ex verbo Scripture dicentis: "Vae terrae cujus rex puer est", rursus, "Cujus principes mane Comedunt." Vaiz, x, 16.' 4 Walther von der Vogelweide, Seçilmiş Şiirler, ed. M. Fitzgerald Richley (Oxford 1965), s. 21. Guillaume'nin, otoritesini uygulamaktan çok resmi olmayan şeylerle ilgilenen genç hükümdar tasviri, daha sonra ortaçağ döneminde, genç Richard II'yi sorumluluklarından kaçmaya eğilimli ve yaşının bir sonucu olarak tehlikeli derecede anlamsız olarak gören Froissart gibi yazarlar tarafından da yansıtılmıştır: Chronicles de J. Froissart, ed. G Raynaud, 15 cilt. (Paris 1897), cilt. 10, s. 94-7, çev. G. C. Macauley, The Chronicles of Froissart, John Bouchier tarafından çevrilmiştir, Lord Berners (Londra 1908), s. 250-62 ve bkz. Ainsworth, Jean Froissart, s. 181.

--- SAYFA 160 ---

Guillaume de Tudela, Raimond Roger'ın gençliğinin sonuçlarına ilişkin argümanını, kafirleri topraklarından uzaklaştırma görevini ihmal etmesini kısmen mazur göstermek için kullandı ve kendi ortodoksluğu ile tüm tebaasının kafirleri koruduğu ifadesi arasındaki bariz paradoksu açıkladı.⁵ Bu açıklama, Béziers ve Carcassonne'un haclı seferine düşmesiyle ilgili Chanson pasajlarında üstü kapalı olarak Raimond Roger'ın kaderinin kendisinin hatası olduğu sonucunu ortadan kaldırmaz, ancak Guillaume'un, tebaasına herhangi bir aktif kötü niyet atfederek viskontu olumlu bir karakter olarak sunmasına izin verdi: 'Bütün şövalyeleri ve tebaaları kafirleri kalelerinde ve kulelerinde tuttular ve böylece kendi yıkımlarına ve utanç verici ölümlerine neden oldular. Vikont'un kendisi de bu ağır hata nedeniyle büyük bir ıstırap içinde öldü.'⁶ Genç yöneticilerin karakterleri ve alışkanlıkları hakkındaki yaygın önyargıları yansıtan bu argüman, Chanson'ın izleyicilerinin zaten kendileri için çıkaracağı sonuçları ortaya çıkardı: Raimond Roger'ı hayatta tanımamış olanlar için tasarlanmış vekillik yönetiminin bir yorumuydu. Bununla birlikte Guillaume, Raimond Roger ile tebaası arasındaki ilişkiler hakkında genel bir izlenimi tekrarlıyor olabilir ve bunun, vikontun azınlığının geçici bir sonucu değil, derin bir rahatsızlığı temsil etmesi muhtemeldir.⁷ Trencavel topraklarının konumu ve kapsamı bilinmiyor. On birinci yüzyılda bunların çoğunluğunun Albi'de olması muhtemeldir, ancak aşağıda özetlenen nedenlerden⁸ dolayı, on ikinci yüzyılın sonuna gelindiğinde Trencavel topraklarının büyük kısmının Carcassonne'a kaymış olması da aynı derecede muhtemeldir. Toprak zenginliklerine ek olarak Trencavel, kontrolleri altındaki topraklardan çeşitli farklı aidatlar topladı; bunların arasında, komiital yardımcısı maiyeti için bir gecelik konaklama sağlamanın maliyetine dayanan albergue ve piyasalardan alınan bir vergi olan leude, belgesel kayıtlarda en sık görülenler. Silahlı bir muhafızdan korunmak için ödenen bir ücret olan guidagia'nın, bu özel ücretin Kilise tarafından yasaklanmış olmasına rağmen, Trencavel topraklarındaki ana yollarda tahsil edilmiş olması da muhtemeldir. Vikontların bu aidatlardan ne kadar kar elde ettiği tartışmalıdır. Trencavel topraklarına ilişkin kanıtların bulunmaması, bu tür masrafların yardımcı gelirlere ne kadar büyük bir katkı yapmış olabileceğini değerlendirmeyi zorlaştırıyor ve vikontların toplanan paradan kişisel olarak ne ölçüde yararlandığı hiçbir şekilde kesin değil. Neredeyse istisnasız, Trencavel topraklarında alınan geçiş ücretleri ve harçlar, vikontlar tarafından bağışlandığı için tarihi kayıtlarda yer alıyor: 11559'da Béziers'deki leude dahil olmak üzere çeşitli hakların Raimond Trencavel tarafından Berengar de Béziers'e bağışlanması ve 1179 ve 118410'da II. Roger tarafından Béziers-Narbonne yolu üzerinde guidagia satışı bunlardan birkaçı sayısız örnek arasından. Vergilendirme haklarının yerel lordlara dağıtımı, 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' değil, sorgulanabilir 131 5 Guillaume de Tudela, ed. ve trans. Martin-Chabot, cilt. 1, 15, s. 46-7. 6 Age: 'E tuit sei cavalier e l'autre valvassor tenian los eretges, qui en castel, qui en tor. Bunun için yok etmek ve bir desonoru öldürmek için. El meteis ne morig, a mot gran dolor, don fo pecatz e dans, per cela fort error.' 7 Trencavel kuralının doğası üzerine son çalışmalar arasında özellikle bkz. Débax, Féodalité

languedocienne ve Duhamel-Amado, Genèse des lignages, özellikle. s. 190-217. 8 Aşağıdaki sayfa 137-44 ve 146-51'e bakınız. 9 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1180-1. 10 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 337-8 ve 377-9.

--- SAYFA 161 ---

yalnızca bu tür masrafların Trencavel gelirinin önemli bir bölümünü oluşturma derecesi değil, aynı zamanda bunların tahsilini ve mahkemeye teslimini zorunlu kılma konusunda yardımcılık yetkisi. Yukarıda sözü edilen bağışlar ve satışlar, Trencavel cömertliğinin işaretlerinden ziyade statükonun tanınması olabilir ve kayıtların niteliğinin, geçiş ücretleri ve diğer masraflara, aslında yardımcı maliyede sahip olduklarından daha büyük bir önem vermesi mümkündür. Trencavel'in gelirinin ana kaynakları ne olursa olsun, on ikinci yüzyılın sonlarının vikontlar için yoksulluğun arttığı bir dönem olduğu öne sürüldü. Gordon, II. Roger'ın yönetiminin sonraki yılları hakkında şöyle yazmıştı: "Trencavel topraklarında her şeyin yolunda olmadığına dair sadece birkaç izole ipucumuz var; bunların kesin doğasını anlamadan gerilimlerin varlığından emin olmak için yeterli."¹¹ Bu rahatsızlığı, 1204'te Béziers albergue'sinin katedralin kanonlarına 6000 yıllıkına on yıllık kiralınmasına dayanarak Raimond Roger'ın mali sorunlar yaşadığına dair daha önceki iddiasıyla ilişkilendirmeye devam etti. 6000 sol hatırı sayılır bir miktar gibi görünüyor ve kanonların bu tür anlaşmalarda ekonomik sorunlarından yararlanarak vikontlar pahasına zenginleşebildikleri iddia ediliyor.¹³ Ayrıca Béziers ve onun Lignan ve Aspiran banliyölerindeki tüm katipler ve din adamlarının haneleri üzerinde laik yargı yetkisini de kazandıkları için, onları sömürülen taraf olarak görmek zor, ancak 6000 sol'un Trencavel'in mali zorluklarına kısa vadeli de olsa hoş karşılanan bir çözüm olsa da, bu anlaşmanın ardındaki motivasyonlar ilk bakışta görüldüğü kadar basit olmayabilir. Béziers'te benzer kiralama veya satışlar bilinmiyor değildi ve 1204 anlaşması, Béziers Piskoposunun bölgede hak veya mülk satın aldığı ilk sefer değildi. On ikinci yüzyılın başlarında nadir olmakla birlikte, 1150-1209 döneminde piskopos ve kanonlara yapılan satışların sayısı, piskoposluk kayıtlarında kaydedilen bağışlardan 2:1'den fazla fazladır.¹⁴ Bu satışlar, Béziers soylularının geniş bir seçkisinden geliyordu ve bu tür düzenlemelerin kullanılma sıklığı, ekonomik zorluklarla otomatik bir bağlantıyı daha sorunlu hale getiriyor. Böyle bir yorum, 13. yüzyılın başlarında piskoposun yoksullukla boğuşan bir ülkedeki tek zenginlik noktası olduğunu gösteriyordu, ancak piskoposların mülklerinin satışını yerel soylularla ayarlamaları da alışılmadık bir durum değildi. Örneğin 1174'te piskopos, para bozdurmalarından alınan bir vergi olan tabellionat'ı Bernard de Caussinojol's'e 1000 sol ve yıllık altı kilo biber karşılığında sattı.¹⁵ Bu bağlamda, Raimond Roger'ın 1204 tarihli kira kontratı, Béziers'in laik ve dini lordları arasındaki normal ilişkilerin bir parçası olmaktan çok sorunlu bir duruma acil bir yanıt gibi görünüyor. Kira, piskoposluk kayıtlarında kayıtlı herhangi bir anlaşmanın en büyük tutarını içerse de, bu meblağ ile kira bedeli arasındaki fark önemli olmayabilir. Benzer meblağların harcamaları da bilinmiyor değildi: Örneğin 1176 ile 1206 yılları arasında piskopos, satın almak için toplam 6000 soldan fazla harcadı. 54. 12 Age., s. 57; Vidal, *Episcopatus et pouvoir épiscopal à Béziers*, s. 52; GC, cilt. 6, enstrümanta, s. 148-9.

13 Vidal, *Episcopatus et pouvoir épiscopal à Béziers*, s. 52. 14 *Livre Noir*, s. 231-531. 15 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1428.

--- SAYFA 162 ---

Maureilhan bourg'unun bazı bölümleri.16 Rosenwein tarafından iddia edildiği gibi, on birinci ve on ikinci yüzyılda dini kurumlara yapılan bağışlardaki tek veya birincil motivasyonun ekonomik kazanç olduğu hiçbir şekilde kesin değildir.17 Muhtemelen, on ikinci yüzyılın sonlarında Béziers kilisesini kapsayan satışlar, ekonomik zorluklara bir yanıt olmaktan çok, veren ile arasında kalıcı ilişkiler yaratmak için tasarlanmış işlemlerde karşılıklı bir alışverişin başlatılmasını temsil ediyordu. alıcı. Dolayısıyla Trencavel'in on ikinci yüzyılın sonundaki mali zorlukları, ekonomik sıkıntıdan ziyade işlemlerin ifade edilme biçimindeki bir değişikliğin ürünü olabilir: Trencavel'in ekonomik durumuna ilişkin kanıtlar en iyi ihtimalle sonuçsuzdur. Trencavel'in mali durumunu değerlendirmek zor olsa da, vikontlar üzerindeki kontrollerinin boyutu da sorunlu. Débax, Trencavel'in tebaası üzerindeki gücünün 12. yüzyıl boyunca arttığını, çünkü kontluklarının lordlarına feodal bir hürmet ve sadakat sistemi yaydıklarını ileri sürmüştür.18 Trencavel otoritesinin sağlamlaştığına dair bu tabloya karşı, Cheyette'in alternatif bir yorumu, Vikontluklarının kenarındaki ve özellikle Montagne Noire'daki Montagne Noire ile karşılaştırıldığında, Trencavel topraklarının kalbindeki kalelerin çoğunluğu için mevcut imtiyazların bulunmadığına işaret etmektedir. Carcassonne'un kuzey sınırı.19 Débax tarafından çizilen Trencavel gücü resmine taban tabana zıt olan bu hipotezde, vekâlet otoritesi, kaleler ve özellikle de tüzük kayıtlarında nadiren görülen Trencavel topraklarının en yoğun nüfuslu kısımlarındaki müstahkem köyler tarafından sürekli olarak sorgulanıyordu.20 Trencavel otoritesinin bu iki yapısı, lordların gücüne yönelik farklı yaklaşımlardan kaynaklanmaktadır ve kendileriyle birlikte farklı sorunları da beraberinde getirmektedir. Débax'ın yorumu tam anlamıyla feodal bir yorumdur ve feodal sistem fikrinin geçerliliğine ilişkin kayda değer tartışmanın ışığında, daha fazla inceleme yapılmadan mutlaka kabul edilemez.21 Cheyette'in yorumu, vardığı sonuçlar için asil güç teorisine daha az dayanır, ancak Débax'ın belgesel kanıtların doğasına ilişkin önemli bir varsayımını paylaşır: hayatta kalan Trencavel sözleşmeleri, Trencavel otoritesinin sınırlarını çizer. Bu argümanların her ikisi de, Trencavel'in kendi topraklarındaki kaleler veya lordlar üzerindeki gücünü belirtmek için imtiyazların kullanılmasına dayanmaktadır ve tüzük kaydında adı geçmeyenlerin, yardımcılarının kontrolünün dışında veya en azından sınırlarında olduğunu öne sürmektedir. Ancak bu varsayıma itiraz etmek mümkündür. Trencavel kartüllerinde bulunan, Trencavel topraklarının kenarlarındaki kaleler için yapılan barış anlaşmaları, sadakat yeminleri ve saldırmazlık vaatleri 'vatandaşlara yönelik ağır baskı' olabilir 133 16 Livre Noir, s. 339-41, 457-9 ve 523-8. 17 Rosenwein, Aziz Petrus'un Komşusu Olmak, özellikle. s. 120-42. 18 Débax, Féodalité languedocienne, s. 320-5 ve 'Structures féodales', özellikle. s. 191-7. Languedoc'un diğer feodal görüşleri için bkz. Magnou-Nortier, 'Fidélité et féodalité méridionales', s. 457-84; Bisson, 'Feodal Devrim', s. 6-42; Patterson, Ozanların Dünyası, s. 10-36. 19 Cheyette, 'Trencavel Kaleleri', s. 266-70. 20 Age, s. 272. Bu tür köylerin tüzük kayıtlarında nadir görülen bir görünümü, köyü tarafından yapılmıştır.

Moussoulens, Montagne Noire'nın sınırındaki Saissac yakınında, II. Roger, köyün ileri gelenlerine yerleşimi 1175'te daha kolay tahkim edilebilecek bir yere taşıma izni verdiğinde: CT, fols. 156-156v; Doat 168, fols. 107-8. 21 Feodalizmin eleştirisi için bkz. Brown, 'The Tyranny of a Construct', s. 148-69 ve Reynolds, Fiefs and Vassals, özellikle. onikinci yüzyıl Midi'si hakkında s. 260-6.

--- SAYFA 163 ---

otoritenin onaylanması, eksikliğine dair önerilerden daha az. Trencavel'in düzenli olarak kontrolleri altındaki kalelerden çeşitli farklı anlaşmalar toplaması fikri, elbette, krizlere tepki olarak hareket etmesi daha muhtemel olan bir yardımcı yönetime bürokratik bir eğilim getiriyor. Bu nedenle, eğer ilkinde yardımcı otorite otoritesi daha az tartışılıyorsa, kendi etki alanlarının merkezindeki kaleler, tüzüklerde kenarlardakilere göre daha az sıklıkla görünecektir. Aşağıda ayrıntılı olarak tartışılan Kabare kalesi örneği²², sözleşmelerin varlığının Trencavel kontrolüyle eşitlenemeyeceğini göstermektedir. Bu yorumların etkisi, Trencavel'in tebaası üzerinde kullandığı nominal ve fiili güç arasındaki potansiyel olarak geniş uçurumun göz ardı edilmesidir. Trencavel'in kendi vikontluklarının lordları üzerinde önemli bir zorlayıcı güce sahip olduğunu düşünmek mümkün değildir; Cheyette'in, kaleleri doğrudan halkın kontrolü yerine geçiş ücreti toplamak için kullandıklarına dair vardığı sonuç, her ne kadar sorunlu tüzük kanıtlarına dayansa da, muhtemelen doğrudur.²³ Trencavel hükümeti, daha az soyluların önemli bir kısmının rızasıyla yürütülmüş olmalı; Yardımcı yönetime aktif katılımları yoluyla teşvik edilebilecek bir rıza. Yeminlerin ve anlaşmaların kanıtları belirsiz olabilse de, Trencavel'in topraklarının lordlarıyla olan ilişkilerinin, hükümetlerinin bileşiminin incelenmesi yoluyla incelenmesi, onların gücünün boyutuna dair alternatif bir tablo sağlayabilir. Trencavel hükümetinin personeli üzerinde yapılan bir araştırma, onların tüzüklerinin en sık tanıklarının küçük bir çekirdek yardımcı mahkemeden oluştuğunu ortaya koyuyor.²⁴ Farklı Trencavel'in yönetimleri üzerinde bu mahkemenin üyeliğinde belli bir süreklilik olduğu görülüyor, böylece bir dizi aile, yardımcı hükümete katılma geleneğiyle tanımlanabilir. IV. Bernard Aton'un imtiyazlarına en sık tanık olan lordlar arasında Bernard de Canet ve Tresmal ailelerinin üyeleri²⁵ Comes²⁶ ve Pelapol²⁷ oldukça önemli bir yer tutar. Bernard de Canet ve Tresmals²⁸ ve Pelapol²⁹ ailelerinden lordlar I. Roger yönetimindeki Trencavel hükümetine katılmaya devam ettiler ve Roger'ın sarayının üyeleri arasında ayrıca Roger için en fazla sayıda sözleşmeye tanık olan Hautpoul,³⁰ Barbairan,³¹ ve Aragon'dan³² lordlar ve Guillem de St Felix de vardı. Aileleri 134 Güney Fransa Asilleri ve Albigensian Haçlı Seferi 22 Aşağıdaki sayfa 152-3'e bakınız. 23 Cheyette, 'Trencavel Kaleleri', s. 270. 24 Narbonne vikontları sarayı hakkında benzer bir çalışma için bkz. Gramain, 'Composition de la cour vicomtale', s. 121-59 ve Toulouse kontları için bkz. Macé, Comtes de Toulouse, s. 147-286. 25 Guillem Calvet de Tresmals 1115 ve 1118 arasında, Bernard de Tresmals 1125 ve 1126'da, Amorse de Tresmals ve oğlu Guillem Bernard 1125'te. 26 Bu bir unvan olarak işlev görmemiş gibi görünüyor, ancak hem Guillem Comes hem de oğulları Guillem ve Bernard tarafından bir soyadı olarak kullanıldığı anlaşılıyor: CT, fol. 110; Doat 167, fols. 50-1. Guillem Comes, 1125 ve 1126'da Bernard Aton'un imtiyazlarına kıdemli tanık oldu. 27 Arnauld de Pelapol, oğlu Bernard ve babası Bernard 1125 ve 1126'da. 28 Başta 1130 ile 1143 arasında Bernard de Tresmals. 29 Arnauld de Pelapol 1130-8, Bernard de Pelapol 1130-4. 30 Guillem Pierre d'Hautpoul 1130-50. 31 Aimery de Barbairan 1149-50. 32 Guillem Roger d'Aragon 1136-50.

--- SAYFA 164 ---

Canet,33 St Felix,34 Pelapol,35 Hautpoul36 ve Barbairan37 Raimond Trencavel yönetimi altında Trencavel hükümetine katılmaya devam ettiler ve Hautpoul lordları,38 St Felix39 ve Canet40 aynı zamanda Roger II'nin sarayının üyeleri olarak da yer alıyorlar.41 Trencavel hükümetinin farklı vikontluklar üzerindeki ana aracı ve dolayısıyla kendi ülkelerindeki farklı soylu aileler arasında yönetimlerine verilen desteğin özellikle önemli bir göstergesi. Vikontluklar papazın ofisiydi. Papaz, belirli bir kasaba ya da vikonttaki bir vekil yardımcısıydı; bu makam, makamın kalıtsal bir pozisyon haline gelmemesi ve genellikle ömür boyu elde tutulmaması bakımından daha önceki komi milletvekilleri olan vikontlardan farklıydı.42 Bir tüzükte adı geçen ilk Trencavel papazı, 1141 ve 1143'te Carcassonne papazı olarak anılan Bernard de Tresmals'dı.43 Razès'ten ilk kez 1146'da bahsedilmiştir ve Albi'nin 1175'te bir papazı vardı.45 Bernard Aton, yaklaşık 1100,46'da Béziers'te bir papaz atamış olabilir, ancak 1176'ya kadar kasabada bu görevden daha sonra söz edilmemiştir.47 Hem Roger I hem de Raimond Trencavel, zaten kendi saraylarının üyesi olan kişilerden papaz atadılar ve her ikisi de aynı zamanda bulundukları ilçelerden gelen lordları seçmiş gibi görünüyorlar. Raimond Trencavel, Carcassonne ve Razès'i 1150 yılında kardeşinden miras alarak hem Guillem de St Felix'i hem de Pierre de Villars'ı görevlerinde tuttu ve Raimond'un 1167'deki ölümüne kadar sırasıyla Carcassonne ve Razès'in papazları olarak kaldılar.49 'Vatandaşlara ağır baskı' 135 33 Bernard de Canet 1150-63. Bernard de Canet'nin ailesi ve Trencavel sarayıyla bağlantıları için bkz. Duhamel-Amado, 'L'indispensable Bernard de Canet', s. 355-64. 34 Guillem de St Felix 1150-70. 35 Guillem ve Amblard de Pelapol 1150-65. 36 Pierre Raimond d'Hautpoul 1150-64. 37 Guillem Chatbert ve Aimery de Barbairan 1150-65. 38 Pierre Raimond d'Hautpoul 1175-88. 39 Guillem de St Felix 1171, Jordan de St Felix 1194. 40 Muhtemelen ilk Bernard'ın torunu olan Bernard de Canet, II. Roger'ın noteri idi. 41 Bkz. Duhamel-Amado, 'L'entourage des Trencavel', cilt. 1, s. 11-43. 42 On ikinci yüzyıl Languedoc'unda vekilliğin doğası hakkında bkz. Mundy, Liberty and Political Power, s. 33-5; Lewis, 'Senyörlük İdaresi', s. 562-77, s. 568-9'da. 43 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1046-7 ve 1060-1. 44 Age., s. 1088. 45 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 313-5. 46 Livre Noir, s. 146. 47 Doat 168, fols. 113-113v. 48 I. Roger'ın Carcassonne'daki ilk papazı 1141 ve 1143'te Bernard de Tresmals'tı, onu 1146'da Carcassonne ilçesinden Guillem de St Felix izledi. Yine ilk olarak 1146'da atanan Razès'in vekili, muhtemelen kökenleri Vilarzel-du-Razès kasabasında olan Pierre de Villars'dı. 49 Arnould de Luran'ın 1150'de Carcassonne'un papazı olduğu öne sürülmüştür (Allabert, 'Une seigneurie alliée: Laure', s. 83-107, s. 87), o yıl Roger I ile Saissac lordları arasında Valsègere üzerinde 'Carcassonne'un papazı olan Arnould' ile yapılan anlaşmadaki referansa dayanarak. Ancak tüzük, tanık listesinde Guillem de St Felix'i Carcassonne'un vekili olarak adlandırmaya devam ettiğinden, Arnould'un bu pozisyonu işgal etmesi daha erken bir tarihte olmuş olmalı (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1106-7). Bir Arnould de Luran, Termes lordlarının 1118'de Vikontes Cecile'ye yaptığı bağışa tanık oldu: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 869.

O ve erkek kardeşi Pierre, 1120-4 Carcassonne isyanına karışmışlardı (de Vic ve

--- SAYFA 165 ---

Guillem ve Pierre aynı zamanda Raimond Trencavel'in imtiyazlarına en sık tanık olanlar arasındaydı; bu da onların gerçekte ne ölçüde yardımcı meclis yokluğunda milletvekili olarak görev yaptıkları ve papazlık makamının ne dereceye kadar sadece ağır sorumluluklar taşımayan saraydaki sadık hizmeti ödüllendirmenin bir yolu olabileceği sorusunu gündeme getirdi.50 Papazlık makamının karakteri, hükümetinde vekâletin rolüne ilişkin daha profesyonel bir anlayış getiren Roger II ile değişti. Görünüşe bakılırsa, hükümdarlığı boyunca aynı papazları elinde tutma fikrinden hoşlanmayan Roger, hem Guillem de St Felix hem de Pierre de Villars'ı görevden aldı51 ve yönetiminin on yedi yılında Carcassonne'un altı papazını52, Razès'in üç papazını53 iki Béziers papazını54 ve bir Albi papazını55 atadı. diğeri.56 Carcassonne ve Limoux'da yardımcı papaz makamının 119357'de ortaya çıkışı, Roger yönetimindeki Trencavel hükümetinin daha karmaşık ve profesyonelliğinin bir başka göstergesidir; bu aynı zamanda 1180'lerin sonlarında Bernard de Canet'nin şahsında bir noter yardımcısının ortaya çıkışında ve seneschal'inki gibi diğer makamların yaratılmasında da yansıtılmıştır.59 136 Güney Fransız Asilzadeleri ve Albigenian Haçlı Seferi Vaissete, cilt. 5, s. 917-19) ve kalelerini 1126'da Vikont Bernard Aton'dan geri aldılar (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 925). Arnould'un Carcassonne papazı pozisyonunu ne zaman üstlendiği belli değil ve ona bu unvanı veren herhangi bir tanık listesinin bulunmaması, bu görevi yalnızca kısa bir süre için elinde tuttuğunu gösteriyor. 50 Guillem de St Felix, Raimond Trencavel'e Carcassonne'dan ayrıldığı zamanlarda eşlik etmiş gibi görünüyör; örneğin Raimond, 1153'te Montagne Noire'daki Aragon kalesinde Roger de Cabaret ile bir anlaşma yaptığında oradaydı: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1138-40. Pierre de Villars'ın Raimond'un sözleşmelerine tanık olarak görünme sıklığı, Trencavel'in Razès'te bir metropol merkezi olmadığından ve ilçeyi nadiren ziyaret etmiş gibi görüldüğünden, Raimond'un çok fazla zamanını Razès'ten uzakta geçirdiğini de gösteriyor. Razès'lerle ilgili Trencavel sözleşmelerinin ayrıntıları için bkz. Débax, Féodalité languedocienne, s. 283-5. 51 Pierre de Villars'ın papaz olarak son ortaya çıkışı, Raimond'un Temmuz 1167'de Chericorb'daki arazi satışına tanıklık ederken (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 271-2), Guillem de St Felix'inki ise 1170'te Carcassonne Kilisesi'ne yapılan bağışa tanıklık ediyordu (Doat 65, cilt 92-3). 52 Hughes de Romegoux 1174-5, Roger Pierre 1179, Pierre de St Michel 1180, Roger 1181, Isarn Bernard 1181-4, Arnould Raimond 1193-9. 53 Isarn Bernard 1181-2, Hughes de Romegoux 1189, Raimond Ermengaud 1193. 54 Bertrand de Capeatang 1176, Arnould Raimond 1190. 55 Pierre Raimond d'Hautpoul 1175. 56 Böylece Isarn Bernard 1181'de Razès'in vekili olarak işe başladı ve 1184'te Carcassonne, Hughes de Romegoux ise 1174-5'te Carcassonne'un vekili ve 1189'da Razès'in papazıydı. 57 Guillem Ugo, Roger'ın Carcassonne Yahudilerine yaptığı bağışın tanığı, Aralık 1193 (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 426-7), Alsonus, Roger'ın Flacian'ın lordları bir kale inşa edecekler, Ekim 1193 (Doat 168, fols. 43-4, 47-48v). Vekil yardımcısı

Limoux, bunların sadece papazların vekilleri olmadığını, bazen kendi alanlarına sahip olduklarını ve bunların tam bir papazı hak edecek kadar önemli görülmediğini belirtiyor. 58 İlk olarak Roger'ın 1188'de Sicard de Lautrec ile yaptığı anlaşmada II. Roger'ın noteri olarak bahsedilmiştir: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 385-6. Ocak 1194'te kendisine meslektaşı Pierre Robert de katılmıştı: age, s. 421-2. 59 On ikinci yüzyıl Languedoc'unda seneschal gibi daha küçük makamların gelişimi hakkında bkz. Mundy, Toulouse'da Toplum ve Hükümet, s. 240-6.

--- SAYFA 166 ---

Roger'ın bu yetkilileri kullanması babasınınkinden oldukça farklıydı. Her ne kadar Carcassonne papazı hâlâ ara sıra Carcassonne dışında Roger için yapılan sözleşmelere tanıklık ediyor olsa da,60 bu unvanın en azından kısmen onur verici olarak görülmeye devam ettiğini düşündürür,61 on üçüncü yüzyıla gelindiğinde bu pozisyon sadece mahkemenin baş üyesi olarak değil, yardımcılık makamının yokluğunda bir vekil olarak daha tutarlı bir şekilde işliyordu.62 II. Roger'ın kendi topraklarında vekilliğin doğasında yaptığı değişiklikler on ikinci yüzyılda meydana gelen toplumsal değişimlerin bir parçası olarak görülebilir. ve topraklarını ve milletvekillerini daha verimli bir şekilde yönetmeye yönelik doğal bir arzu olarak.63 Bununla birlikte, Roger döneminde bile papaz seçiminin büyük ölçüde ya kendileri saray üyesi olan ya da Trencavel'e sadakat geleneğine sahip ailelerden gelen kişilerle sınırlı olduğu görülüyor. On ikinci yüzyıl papazları bu nedenle Trencavel hükümetinin başlıca destekçileri hakkında iyi bir gösterge sağlayabilir. Trencavel gücüne ilişkin herhangi bir değerlendirme, tebaaları üzerindeki otoritelerinin hem zamansal hem de coğrafi farklılıklara ne kadar yatkın olduğunu kabul etmelidir; bu, Trencavel gücünün merkezi ve en değerli mülkiyeti olan Carcassonne'dan başlayarak ilçe bazında bir değerlendirmeyi gerektirir. On birinci ve on ikinci yüzyılın başlarında, Carcassonne'un Trencavel kontrolü ciddi şekilde sınırlı görünüyor. Her ne kadar 1068'den itibaren sözde Carcassonne'un lordları olsalar da, 1078'de Raimond Bernard Trencavel'in ölümüne kadar kasabayı fiilen ele geçirmemiş olmaları ve on ikinci yüzyıla kadar orada popüler olmadıklarını sürdürmeleri mümkündür. Örneğin 1107'de Carcassonne'lular, Barselona Kontu III. Ramon Berenguer'e, onun adına Bernard Aton'a "seninle ya da sensiz" savaş açacaklarına dair yemin ettiler.64 Formül, Carcassonne'da vikontlara karşı isyan coşkusunun göstergesidir ve gerçekten de Ramon Berenguer ile yapılan anlaşma vatandaşların 150'si tarafından imzalanmıştır. Tanık listeleri, bu dönemde Carcassonne kasabasından veya ilçesinden çok az sayıda lordun Trencavel hükümetine dahil olduğunu göstermektedir65 ve Trencavel'in on ikinci yüzyılın başlarındaki güvensizlik durumu, Barselona Kontu ve Foix Kontu da dahil olmak üzere çeşitli komşuları tarafından da teşvik edilmiştir.66 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 137 60 Örneğin Isarn Bernard, 1184'te Roger ile birlikte Béziers'teymiş gibi görünüyor. Carcassonne'un papazı iken: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 379-80. 61 Bu, 1191'de katip olarak görev yaparken kendisinden vikontun vekili olarak söz eden Bernard de Canet tarafından bu terimin kullanımını açıklamaktadır: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 412-14. 62 Carcassonne papazı Pierre Roger de Cabaret, 1204'te Raimond Roger'ın yokluğunda sapkınların duruşmasında Aragonlu Pere ile birlikte çalıştı: örneğin, Compayre, Etudes historiques, s. 227. 63 Örneğin Roger'ın papazlarda yaptığı değişiklikler ile on dördüncü yüzyılın başlarında İngiliz soyluları arasında profesyonel vekillerin gelişimi arasındaki yakın paralelliklere bakınız: Saul, Knights and Esquires, s. 69-89. 64 Mahul, cilt. 5, s. 251-2: 'erimus tibi fideles adjutores et defensores contra vicecomitem Biterrensem et uxorem eius et filios. . . ve faciemus guerram illis cum vobis et sine vobis'. 65 1124'te Bernard Aton'a teslim olan Carcassonne ilçesinden otuz dört lordtan yalnızca üçü daha önce Trencavel sözleşmelerinin tanığı olarak ortaya çıkmıştı. Efendiler ortaya çıkıyor

Carcassonne soylularının makul bir kesitini temsil ediyor, bu da Bernard Aton'un sarayına pek çok soyluyu çekemediğini gösteriyor: Doat 166, fols. 123-125v. 66 Foix Kontu Roger'ın 1120-4 Carcassonne isyanına karıştığı belirtiliyor: CT, fols. 117-117v.

--- SAYFA 167 ---

1120'de Carcassonne, kasabadan kovulan ve dört yıl boyunca şehre tekrar giremeyen Bernard Aton'a isyan etti.⁶⁷ Ancak 1124'te Carcassonne isyanının sona ermesi, Trencavel destekçilerini isyancılardan alınan topraklarla ödüllendirerek ona Carcassonne'da kendi seçim bölgesini kurma fırsatını sağladı.⁶⁸ Bernard Aton'un isyan sonrasında toprak bağışları diğerlerinin yanı sıra Guillem'e gitti. Geliyor,⁶⁹ Bernard de Canet,⁷⁰ ve Tresmals⁷¹ ve Pelapol ailelerinin üyeleri.⁷² Bağışlanan mülklerin çoğu Carcassonne Cité'sinde veya ona çok yakındı; bu da bu mülkün 1124'te Bernard Aton'a teslim olan Carcassonne ilçesindeki soylulardan değil⁷³ fakat boyun eğme ve mülksüzleştirilmekten kaçınma konusunda benzer bir şans verilmeyen vatandaşlardan alındığını akla getiriyor. Bernard Aton, kentsel mülkiyetin bu yeniden dağıtımıyla hem kasabanın kontrolünü ele geçirmeyi hem de büyük ölçüde Carcassonne merkezli olduğundan yararlandığı kişilerin Trencavel hükümetine katılımını teşvik etmeyi başardı.⁷⁴ 1124'te Bernard Aton, oğulları ve torununun idaresi altında on ikinci yüzyılın sonlarına kadar Trencavel hükümetinin temel dayanağı olarak kalacak ailelerin yakın çevresini yarattı. Bernard Aton kendisi ve halefleri için Tresmal'ler ve Pelapol gibi lordlar üzerinde yeni bir güvenlik kurmayı başarmış olsa da, Trencavel'in bu seçilmiş grup dışındaki gücünün hiçbir zaman sallantıdan öteye gitmemiş olması da mümkün. Carcassonne'daki Trencavel'in konumu, orijinal vikontluk Albi'dekinden çok farklıydı. Débax, Albi'nin çeşitli lordlarının on ikinci yüzyılda Trencavel kartüllerinde⁷⁵ saklanan vikontlara kaydettiği sadakat yeminleri ve ilçenin en güçlü lordları ile olan yardımcı evlilik ilişkileri hakkında yorum yaptı.⁷⁶ Bununla birlikte, Albi'nin kartularlıktaki sadakat yeminlerinin sayısı kendi başına herhangi bir Trencavel kontrolünün göstergesi değildir ve sürekli ve kalıcı bir kontrolün kanıtı olarak alınamaz. değişmeyen ilişki. Bruniquel lordlarının 1141'de I. Roger'a sadık kalacaklarına dair yemin etmeleri, Roger'a o yıl Bruniquel üzerinde bir miktar etki sağlamış olabilir, ancak bunun ötesinde olması gerekmez.⁷⁷ Benzer şekilde, Trencavel'in Albi kontluğunun lordlarıyla ilişkileri de bu hipotezin öne sürdüğünden daha sorunlu olabilir. Albi'deki en güçlü lordlar, Rouillon-Castex tarafından 'Bernard Aton Trencavel et les Carcassonnais', s. 147-51'de tartışılan Carcassonne isyanı 1120-4'tü. 68 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 917-26. 69 Age., s. 923. 70 Age, s. 924-5. 71 Age., s. 921-3. 72 Age., s. 919-21. 73 Age, s. 917-26. 74 Bernard Aton'un Carcassonne'daki çeşitli vergi veya arazi üyelerine yaptığı bağışta belirtildiği gibi, bu bağışta alıcının yılda en az dört ay Carcassonne'da yaşaması ve kasabanın tamamını veya bir kısmını koruması şartını da içermektedir: Doat 166, fols. 85-86v, 89-90v, 91-3. 75 Débax, Féodalité languedocienne, s. 271-4 ve 'Structures féodales', s. 191-7. Albi'deki lordlarla ilgili sözleşmeler CT'de, arkadaşlar. 1v-46. 76 Débax'a göre Albi'nin en etkili lordları Lautrec, Bruniquel, Brens, Hautpoul, Murasson, Curvale ve Roquefort lordlarıydı: Débax, 'Structures féodales', s. 191. 77 CT, fols. 41v-42; Doat 166, fols. 291-2.

--- SAYFA 168 ---

Lautrec lordları⁷⁸ bu gerçeği 'viskont' unvanını kullanarak ifade etmişlerdir.⁷⁹ Yüzeysel olarak bakıldığında Trencavel'in Lautrec lordlarıyla makul ilişkileri olduğu görülmektedir: Sicard de Lautrec 1141⁸⁰'de I. Roger'a ve 1152⁸¹'de Raimond Trencavel'e sadakat yemini etmiş ve bir başka Sicard de Lautrec 1181,⁸²'de Montronde kalesini II. Roger'a bırakmıştır ancak onlar üzerinde kayda değer bir güce sahip olmak şöyle dursun, kendilerini tehdit altında hissetmiş görünüyorlar. 1162'de Montréal lordlarının Raimond Trencavel ve oğlu Roger'a verdikleri sadakat yemini, kaleyi Sicard de Lautrec'e karşı koruyacaklarına dair şartı içeriyordu⁸³, bu sadece zorlu ilişkilere işaret etmekle kalmıyor, aynı zamanda Trencavel'in Lautrec lordlarının gücüne tebaa yerine eşit olarak saygı duyduğunu da gösteriyordu. Trencavel ve Lautrec arasındaki ilişkilere dair aynı izlenimi, II. Roger'ın kız kardeşi Adelaide'nin 1176'da Sicard de Lautrec'le evlenmesi de veriyor; bu evlilik, yine Roger'ın kontrolü altındaki bir tebaadan çok, güçlü bir komşuyla kurduğu ittifak gibi görünüyor. Lautrec lordları zaman zaman Trencavel imtiyazlarına tanık olarak hareket ediyorlardı, ancak genellikle Toulouse Kontu gibi büyük lordlarla birlikte hareket ediyorlardı.⁸⁵ Trencavel sarayının üyeleri gibi görünmüyorlar ve esas itibarıyla yardımcıların kontrolü altında oldukları düşünülemez. Trencavel'in Albi'nin diğer en güçlü lordlarının çoğuyla olan ilişkileri büyük ölçüde sadakat yeminleriyle sınırlı görünüyor; bu da herhangi bir iyi ilişkinin ya da ilçenin eşler arası kontrolünün kanıtı olarak kabul edilemez.⁸⁶ Trencavel'in Hautpoul lordlarıyla gerçekten yakın ilişkileri varmış gibi görünüyor,⁸⁷ bunların birçoğu "vatandaşlara ağır baskı" konulu sözleşmelere sık sık tanık oluyor.¹³⁹ 78 Lautrec'in lordları, Trencavel: Sicard de Lautrec, Albi Vikontu Bernard'ın (ö. 918) oğluydu. 79 c.1072: Albi Piskoposu ile anlaşma (GC, cilt 1, enstrümana, s. 5-6); 1141: Roger I ve Sicard de Lautrec arasındaki anlaşma (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1049-50); 1142: Roger I ve Toulouse Kontu Alfons Jourdain arasındaki anlaşma (CT, cilt 138-9; Doat 167, cilt 65-6); 1152: Raimond Trencavel ve Sicard arasındaki anlaşma (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1050); 1157: Raimond V, Toulouse Kontu ve Raimond Trencavel arasındaki anlaşma (ibid., s. 1206-1207); 1160: Candeil'e yapılan bağışın teyidi (ibid., s. 1223-4); 1176: Sicard ile Raimond Trencavel'in kızı Adelaide arasındaki evlilik (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 312). 80 CT, fols. 139-139v. 81 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1050. 82 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 353-4. 83 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1252-3. 84 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 312. 85 Sicard de Lautrec, 1142'de Alfons Jourdain, Toulouse Kontu ve I. Roger arasındaki barışa (de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1050) ve 1149'da Roger I ile Toulouse'lu Raimond V arasındaki anlaşmaya (ibid., s. 1103-4) tanık oldu. Sicard de Lautrec, 1153'te Raimond Trencavel ile Ugo Escafred arasındaki anlaşmazlığın çözümüne Toulouse'lu Raimond V ile birlikte katıldı (ibid., s. 1134-7). Ugo Escafred, Roquefort'un lordlarından biriydi (Doat 167, fols. 111-112v). 86 Örneğin 11. yüzyılın ortalarında Curvale için (CT, cilt 7-7v), Raimond Trencavel'in 1154 tarihli vasiyetinde Guillem Aton de Curvale'den bir gruptan biri olarak bahsedilmesine rağmen Albi hükümeti Roger'ın azınlığına ait olmalı (Mahul, cilt 5, s. 271), Bruniquel için 1141 ve 1152'de (de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1133) ve Roquefort için 1139'da (Doat 166, fols. 269-170v). 1141'de Bruniquel'in lordu Raimond de Roquefort'du. 87 Pierre Raimond ve Arnould Raimond d'Hautpoul, Hautpoul'u 1162'de Raimond Trencavel'den aldıklarını fark ettiler: CT, fols. 29v-30.

--- SAYFA 169 ---

Roger I,88 Raimond Trencavel⁸⁹ ve Roger II,⁹⁰ ancak bu lordlar, Albi soylularının saray üyeleri olarak kesin olarak tanımlanabilecek tek üyeleridir. Trencavel için sözleşmelere tanıklık eden Albi lordlarının belirgin azlığı göz önüne alındığında, ilçe üzerindeki kontrollerinin kırsal soylularla olan ilişkilerine dayandığı sonucuna varmak güvenli görünmüyor. Trencavel'in Albi ilçesinin Castres ve Lavaur gibi en önemli kasabalarıyla önemli sorunlar yaşadığını gösteren hiçbir kanıt yok. Her ne kadar Roger 1174'te Castres lordlarıyla yeni bir anlaşmaya varma konusunda "kavgalar ve anlaşmazlıklar"dan söz etse de,⁹¹ bunlar uzun süredir devam eden ya da ciddi gibi görünmüyor ve ayrıca Roger'ın 1178 ve 1181'de Henry de Marcy ile uğraşırken Lavaur'un tam kontrolünü elinde tuttuğu görülüyor.⁹² Albi'deki durum çok farklıydı. 1229'da, Louis IX'un naiplik hükümeti tarafından, Albi Piskoposunun şehrin laik meseleleri üzerindeki yargı yetkisinin kapsamı hakkında bir soruşturma başlatıldı.⁹³ Bu, Albi'deki kraliyet papazı Pierre de Colommedo tarafından Paris'e gönderilen bir raporda kısaca anlatıldı: 'Lord Kral'ın emriyle, Albi kilisesinde özenli bir soruşturma yaptık ve soruşturma yoluyla en büyük sivil yargı yetkisine sahip olduğunu bulduk. . . Albi piskoposuna ve kilisesine aittir.'⁹⁴ Daha ayrıntılı bir anlatım, Albi papazı adına hareket eden Gualhardus Golferii'nin piskoposun haklarına ilişkin araştırmayı piskoposun kendisine ve çok sayıda vatandaşa Albi'nin yargı yetkisi ve bunun piskoposa ne ölçüde ait olduğu hakkında ne bildiklerini sorarak yürüttüğünü gösteriyor.⁹⁵ Vatandaşlardan söylediklerinin doğruluğuna dair yemin etmeleri istendi ve hepsi genel olarak aynı kanıtı verdi: piskoposun laik baş yönetici olduğu Albi'den. Albi'deki piskopos ile vikont arasındaki güç dengesi Bernard d'Avisat de Lescure tarafından çok kısa ve öz bir şekilde özetlendi: 'Béziers Vikontu ve St Cecilia kanonlarının yanı sıra Albi'nin iyi adamlarının Piskopos'u seçtiğini ve Vikontun Albi Piskoposunun adamı olduğunun söylendiğini duyduğunu söyledi.'⁹⁶ 140 Güney Fransa Asilleri ve Albigens Haçlı Seferi 88 Guillem Pierre d'Hautpoul. 89 Pierre Raimond d'Hautpoul. 90 Pierre Raimond d'Hautpoul. 91 CT, fos. 36v-37: 'querimonias et querelas'. 92 PL 204, 235; PL 190, 1119; Howden'lı Roger, *Chronica*, cilt. 2, s. 150-66; Gaufred de Vigois, *Buket* 12, s. 448-9; *Chronicon Clarevallensis*, 1250. Roger 1139'da Lavaur'dan çeşitli lordların başvurularını aldım: CT, fols. 19-23v. 93 Bu soruşturmanın zamanlaması açıkça Toulouse'lu VII. Raimond ile Kraliyet arasında 1229 Kutsal Cuma günü imzalanan ve aynı yılın başlarında Meaux'da iki taraf arasında yapılan ve Albi'nin Louis IX'a devredildiği gayri resmi anlaşmanın ardından imzalanan Paris Antlaşması ile ilgilidir: de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 632-7. 94 Doat 105, fols. 308-10, 308v'de: 'de jure domini Regis, et Ecclesiae Albiensis fecimus çalışkan inquiri, et per inquisitionem invenimus, quod maior iustitia civitatis. . . ad Episcopum et Ecclesiam Albiensem'. 95 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 909-16. Piskoposun yanı sıra otuz üç vatandaşın ifadeleri kaydedildi. 96 Age.: 'Item dixit quod audivit dici, quod vicecomes Biterris et canonici Sancte Cecilie cum probis hominibus de Albia eligeabant episcopum, et vicecomes Erat homo episcopi Albiensis.'

--- SAYFA 170 ---

Kasabadaki vekillik gücünün merkezi, Bourg'un doğusunda yer alan, Cité'nin ve katedralin yakınındaki eski müstahkem bölge olan Châteaueux'dü⁹⁷ ve esas olarak on ikinci yüzyılda gelişmişti.⁹⁸ Vikontlar için buranın mülkiyetinin önemi 1177'de vurgulanmıştı: II. onu gelen herkese karşı onun adına savunmalılar.⁹⁹ Châteaueux üzerindeki kontrolün yanı sıra, on ikinci yüzyılda piskoposun yetkileriyle karşılaştırıldığında yardımcılık yetkilerinde sürekli bir erozyon yaşandı. 1144¹⁰⁰'de I. Roger tarafından piskoposun ölümünden sonra mallarını alma hakkının teslim edilmesinden, 1193,¹⁰¹'de Sicard de Lautrec, Frotard Pierre de Berencs, Bernard de Boissedo ve Doat Alaman Roger II ile Piskopos Guillem Peire (1185-1230) tarafından düzenlenen anlaşmaya kadar vikont kaybeden oldu. 1193'ten sonra Châteaueux Trencavel'in elinde kalırken, Albi'nin geri kalanı fiilen piskoposluk kontrolüne geçmişti. Bu eğilim Raimond Roger tarafından 1201'de Albi kiliselerinin uygun gördükleri tahkimatları inşa etmelerine izin verdiğinde daha da ileri götürüldü.¹⁰² Piskoposun seçilme hakkı hem vikontlar hem de Toulouse kontları için açıkça önemliydi: 1132'de Alfons Jourdain, Toulouse Kontu ve I. Roger arasında, bu hakkın Toulouse'lu Roger'a ait olacağını belirten bir anlaşmanın konusu¹⁰³ ama bu vekillerin gücünün aşınmasını önlemek için yeterli değildi. 1191'de Raimond V, piskoposla müzakere yoluyla Albi'nin mülkiyetini güvence altına aldı ve II. Roger sadece tanık olarak hareket etti¹⁰⁴ ve Albi'nin 1210'da haçlılara teslimini anlatırken Pierre des Vaux şunları yazdı: 'Albi şehri, Béziers Vikontu'nun elindeydi, ancak Piskopos Guillem şehrin baş lorduydu ve minnetle lordluğunu aldı ve şehri ona devretti. 105 Bu eğilim, 1170'lerin ortalarında, Albi'deki gücünü artırmak için hem ilçenin en önemli lordlarına hem de piskoposa yönelik ortak bir çaba sarf ettiği anlaşılan II. Roger tarafından kısa süreliğine tersine çevrildi. 1176'da Roger, Béziers'ten "vatandaşlara ağır baskı" uygulayan yolun geçiş ücretini satarak Castres'la ilişkileri geliştirmeye çalıştı. 141 97 Chateauvieux, on birinci yüzyılda Trencavel ailesinin daha genç bir kolunun elindeydi ve Raimond Bernard Trencavel'in küçük kardeşi Frotaire'in soyundan geliyordu: de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 128. Bununla birlikte, 1143 yılında, Roger I onu Toulouse Kontu Alfons Jourdain'den tutacağına yemin ettiğinde, ailenin yaşlı kolunun elindeydi: CT, fol. 201. Raimond V, Chateauvieux'deki tüm mal varlığını 1163'te Raimond Trencavel ve Roger'a bağışladı: CT, fols. 28-28v. Sonunda Simon de Montfort tarafından Albi Piskoposu'na verildi: Doat 62, fols. 33-6. 98 Ortaçağ Albi'sinin net bir haritası için bkz. Higounet ve diğerleri, Atlas Historiques des Villes de France. 99 Doat 168, fols. 218-221v Compayre, Etudes historiques, s. 140-1. Bu, Doat yazıcıları tarafından 1181 olarak tarihlendiriliyor, ancak tarihlendirmedeki küçük yanlışlıklar Doat arşivinde nadir değildir ve 1177, bu işlem için büyük olasılıkla doğru tarih gibi görünmektedir. 100 Doat 105, fols. 54-5; Compayre, Etudes historiques, s. 7. Bu aynı yıl Bourges Başpiskoposuna duyuruldu: Doat 105, fols. 56-7. 101 Doat 105, fols. 117-19, Compayre, Etudes historiques, s. 141-3.

102 Doat 105, fols. 128-9. 103 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 980-1. 104 Doat 105, fols. 113-16. 105 Pierre des Vaux, xxv, 576: 'erat autem Albia civitas, quam tenuerat vicecomes Biterrensis: episcopus autem Guillelmus, qui erat dominus civitatis principalis, gratanter suscepit illum dominum, et tradidit ei civitatem'.

--- SAYFA 171 ---

Montpellier, Elisarius de Castres'e¹⁰⁶ ve kız kardeşi Adelaide'yi ona evlendirerek Sicard de Lautrec'in desteğini aldı.¹⁰⁷ Albi kasabasındaki kontrolünü artırma çabaları arasında Piskopos Gerardus'un (1174-1183) muhtemelen 1175,¹⁰⁸ civarında kaçırılması da vardı ve Pierre Raimond d'Hautpoul'un Albi'nin papazı olarak atanmasıyla sonuçlandı; bu, Albi'nin tek seferiydi. On ikinci yüzyılda Trencavel'in kasabaya böyle bir memur ataması mümkün oldu.¹⁰⁹ Ancak bu başarılar kısa ömürlü oldu ve Trencavel'in Albi üzerindeki gücünün giderek azalmasını durdurmak için yetersiz kaldı. Albi'de Trencavel'in gücündeki düşüş muhtemelen piskoposluk makamının kontrolünü kaybetmeleriyle ilgiliydi. Onuncu ve on birinci yüzyılın başlarında, Trencavel vikontları Albi'yi büyük ölçüde piskoposluk üzerindeki kontrolleri aracılığıyla yönetiyorlardı;¹¹⁰ ailenin her onuncu yüzyıldaki neslinde, küçük bir oğul Albi Piskoposu oldu.¹¹¹ Bu kontrol sistemi, Albi Vikontu Bernard tarafından mirasçı Gauze ile yaklaşık 950'de evlenmesi yoluyla satın alındığında Nîmes'i de kapsayacak şekilde genişletildi.¹¹² Bernard'ın oğlu, zaten Albi Piskoposu olan Frotaire. (972-987) 987,¹¹³ te Nîmes'e transfer edildi ve yeğeni, aynı zamanda Frotaire, 1027'de Nîmes Piskoposu oldu.¹¹⁴ Trencavel vikontları, makamı işgal edecek uygun bir küçük oğul olmadığında bile, Albi piskoposluğuna yapılan atamalar üzerinde de hatırı sayılır bir kontrole sahipti. 1040 dolaylarında, III. Bernard Aton ve kardeşi Nîmes Piskoposu Frotaire (1027-1077), Bernard Aimard adında biriyle, hem Trencavel'e hem de Toulouse Kontu Pons'a önemli ödemeler karşılığında, oğul Guillem'in mevcut görevli II. Amelius'un (1028-1052) ölümü üzerine Albi Piskoposu olması konusunda bir anlaşma yaptı.¹¹⁵ 1066'da Piskopos Albi'li Frotaire (c.1065-1066)¹¹⁶, piskoposluk atamasını Nîmes'li Piskopos Frotaire ve 'Vic Piskoposluk'a atamalar için az da olsa para almaya alışkın olan' kardeşi Bernard Aton III'e değerli bir at karşılığında aldığı için aforoz edildi. Vaissete, cilt. 8, s. 310-12. 107 Age., s. 312. 108 Piskopos 1178'de Henry de Marcy'nin emriyle serbest bırakıldı ve Roger aforoz edildi: Roger of Howden, cilt. 2, s. 165. 109 1175: Roger II ve Pons d'Olargues arasında Murasson konusunda anlaşma (Doat 167, fols. 92-99v; de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 313-15). 110 Bu, bu dönemde Languedoc'ta alışılmadık bir soylu stratejisi değildi; örneğin, zenginliklerini Maguelonne piskoposluğunun kontrolüne borçlu olan Melgueil lordları (Dunbabin, Fransa Yapım Aşamasında, s. 121) ve aynı zamanda Narbonne başpiskoposluğunu kendi aileleri içinde tutmaya çalışan Narbonne vikontları (Caille, 'Origine et développement', s. 9-36). 111 Cahors Piskoposu I. Aton'un (ö.942) oğlu Frotaire hariç. Onuncu yüzyıldan on üçüncü yüzyıla kadar Albi piskoposlarının listesi için bkz. GC, cilt. 1, s. 8-15. 112 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 128. 113 GC, cilt. 6, s. 435. 114 Age., s. 436. 115 GC, cilt. 1, enstrüman, s. 4: 'Donamus ergo Froterius et Bernardus ad Guillerum filium Bernardi Amelii suum episcopatum subscriptum post mortem Amelii episcopi . . . in taliratione ut teneat Froterius episcopus et Bernardus frater eius, in pignore et medietate, de ipsa dominicatura, de ipso episcopatu.' II. Amelius'un halefinin adı Guillem'di ve orada-

Bu kişi, Bernard Aimard'ın oğlu olabilir ve bu eski düzenlemeyi yerine getirerek görüşü elde etmiş olabilir. 116 İsmine rağmen muhtemelen Trencavel ailesinin yaşlı koluna ait değildir.

--- SAYFA 172 ---

'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 143 Albi'.¹¹⁷ Bu aforoz, Trencavel'in Albi piskoposluğu üzerindeki hakimiyetinin sonunu işaret ediyordu. Bu tarihten sonra makam, Trencavel ailesinin başka bir üyesi tarafından işgal edilmedi¹¹⁸ ve Trencavel, on ikinci yüzyıla kadar piskoposluk seçimleri üzerinde bir miktar kontrolü elinde tutarken,¹¹⁹ onlar bir daha asla, on birinci yüzyılın başlarında olduğu gibi, piskoposluk çıkarlarının vekil ailesinin çıkarlarına tabi kılınması konusunda ısrar edecek bir konumda olmadılar. 1066'dan itibaren, Albi'deki baş laik güç piskoposdu ve Haçlı Seferi'nin gelişiyi birlikte Trencavel'in hem kasabadaki hem de ilçedeki kontrolü minimum düzeyde görünüyor. Albi'deki durum, Trencavel kontrolünün de aynı şekilde piskoposluk gücüyle sınırlandırıldığı Agde'deki durumla aynıydı.¹²⁰ Trencavel topraklarının Bernard Aton IV'ün 1129 tarihli vasiyetiyle bölünmesinde Agde, Béziers ile birlikte ikinci oğlu Raimond Trencavel'e bırakıldı.¹²¹ 1150'de bazı anlaşmazlıklar sonrasında, Raimond ile küçük kardeşi Vikont Bernard Aton V arasında paylaşıldı. Nîmes,¹²² Bernard Aton'a Agde şehrini ve vikont unvanını veren, ancak Hérault nehrinin batısındaki tüm araziye Raimond'a veren bir yerleşim yerindeydi.¹²³ Bu, ilçenin yaklaşık yarısına tekabül ediyordu ve eğer piskoposun giderek artan kontrolü olmasaydı, Raimond Trencavel'e Agde'de kayda değer bir yetki vermeliydi. 1173 yılında VII. Louis, Agde Piskoposu Guillem'e, kasabanın üçte birinin lordluğu, hem Agde'deki kiliseleri hem de kasabanın kendisini güçlendirme hakkı ve halihazırda var olan tüm tahkimatlar üzerinde yargı yetkisi de dahil olmak üzere geniş ayrıcalıklar verdi.¹²⁴ Bu bağışın anlamı, burada piskoposa verilen yetkinin Bernard Aton ya da II. Sarazenler ve kötü adamların sık sık saldırıları¹²⁵, Agde'nin laik lordlarının kasabayı savunmak için ne gerekli yeteneğe ne de ilgiye sahip olduklarını gösteriyor. Bernard Aton VI, 1187,¹²⁶ da dini hayata girme niyetini belirtmek için Agde vikontluğunun tamamını Kilise'ye bağışladığında, bu, 117 GC, cilt. 1, enstrüman, s. 4: 'qui pro induction episcopi Albiensis pecuniam non parvum accipere erant soliti'. 118 On ikinci yüzyıl Albi piskoposlarının çoğunun kökenleri belirsizdir, ancak 1066'da Trencavel hakimiyetinin sona ermesinden sonra makamın herhangi bir ailenin hakimiyetine girdiği görülmemektedir. 119 1132'de Toulouse'lu Raimond V ile I. Roger arasında seçim hakkı konusunda yapılan anlaşmaya bakınız: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 980-1. 120 Débax, Féodalité languedocienne, s. 279-80 ve 'Structures féodales', s. 206-9. 121 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 957-8. 122 Aynı eser, s. 1122-4. 123 Age.: 'Quod Trencavellus, Bernardo-Atoni'nin Agathem ile her yerde yaşadığı bir kardeşlik yaptı. . . et donet ei totum Agathensem sicut Eraudi, Orientem'e karşı bölündü.' 124 GC, cilt. 6, enstrümanta, s. 328-9. Bonde, Agde Piskoposunun 1173'te Agde'deki baş laik otorite olduğunu savunuyor: Bonde, Fortress-Churches, s. 122. 125 GC, cilt. 6, enstrüman, s. 329: 'Damus etiam licentiam in ipsa ecclesia et civitate ob timorem Saracenorum et propter frekans incursum iniquorum hominum faciendi turris, mühimmat muros, posterulos et portarum tuitiones et valles et quaecumque ecclesiae et ipsi civitate noveris expedire.'

126 Age, s. 329-30. Herhangi bir mülkün 1187'de ne ölçüde el değiştirdiği belirsizdir: Bernard Aton, 1214'te hem Nîmes'i hem de Agde'yi kendi kontrolüne teslim etmesini isteyen Simon de Montfort tarafından Agde'nin Vikontu olarak kabul edildi: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 651-3.

--- SAYFA 173 ---

piskoposun kendi görüşüne göre zaten en etkili laik otorite olduğu durum. Trencavel, piskoposların kasabanın yaklaşık yarısının laik yargı yetkisini elinde bulundurduğu Béziers'le de sorunlar yaşamış olabilir.¹²⁷ Trencavel'in Béziers piskoposluğuyla ilişkileri, Albi'de meydana gelen aynı güç mücadelesi nedeniyle bozulmuş gibi görünmüyor, ancak Trencavel'in Béziers kasabası ve ilçesindeki nüfuzunu ve kontrolünü azaltan ve Béziers lordlarının Raimond Roger'ın 1209'da mülksüzleştirilmesi ve ölümü. 1068'den sonraki yıllarda, Béziers'deki Trencavel etkisi Carcassonne'dakinden daha büyük olabilir ve vikontlar kendilerini bu kasabayla Carcassonne'dan ve hatta orijinal koltukları Albi'den daha güçlü bir şekilde özdeşleştirdiler. Tarihçilere göre aile kimliği, ilk olarak Albi Vikontu Raimond Bernard (ö.1078) ve daha sonra onun soyundan gelenler tarafından alınan 'Trencavel' ismiyle ifade ediliyordu. Bir cognomen¹²⁸ olarak tanımlanmış ve terimin klasik Latince anlamı olduğundan bir soyadı olarak kabul edilmiştir¹²⁹. Ancak ismin kullanımı bu şekilde değildi. Trencavel'in kullanımı basit bir takma addan daha karmaşık olsa da,¹³⁰ Raimond Bernard ve onun anılmasıyla özel olarak bağlantılı kaldı ve Raimond adı verilen aile üyelerine ayrıldı.¹³¹ 'Trencavel'in yalnızca Raimond Bernard olarak adlandırılanların elinde kalması, başka adlara sahip olanların elinde olmaması, aile üyeleri tarafından aile kimliklerini öne sürmenin temel aracı olarak algılanmadığını gösteriyor. Bu, Raimond Bernard'ın erkek torunlarının çekirdeğinin dışında kalanların 'Trencavel'e karşı sergilediği tavırla çelişiyor. Trencavel adı başkaları tarafından ailenin üyelerini tanımlamak ve aileyle olan ilişkilerini belirtmek için kullanılmış gibi görünüyor. Bernard Aton IV'ün, Roussillon Kontu Gausfred de Bouillon ile evli olan kızı Ermengarde, oğlu Gerard tarafından iki kez 'Trencavella' olarak anılıyordu; bir kez 1139,132'de La Grasse'ye bağış yaparken ve bir kez de 1150'de çeyiz arazilerinin bir kısmını Raimond Trencavel'e satmayı kabul ettiğinde.¹³³ Her iki durumda da, sözleşmeler Ermengarde'ın mülkiyetinde olduğu topraklarla ilgiliydi. 144 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 127 Béziers'deki piskoposluk yetkisi hakkında, bkz. Vidal, *Episcopatus et pouvoir épiscopal à Béziers*, özellikle. sayfa 20–32. 128 İlk kez 1080'de Raimond Bernard'ın dul eşi Ermengarde (CT, cilt. 27-27v) tarafından ve daha sonra 1142'de Raimond Trencavel I tarafından (Doat 72, cilt. 25-26v: 'Raymundus qui cognominor Trencavelli') cognomen olarak adlandırılmıştır. 129 Dauzat, *Noms de famille de France*, s. 36. 130 On birinci ve on ikinci yüzyıllarda Languedoc ve Katalonya'nın yüksek soyluları arasında takma adlar nispeten nadirdi: Diğer iki örnek, 'Cap d'Estopes' (Towhead) olarak anılan Barselona Kontu II. Ramon Berenguer (1076-82) ve Toulouse Kontu Alfons'tur (1112-48), burada doğduğu için Jourdain olarak anılırdı. Kutsal Topraklar 1103'te babası Haçlı seferindeyken Ürdün'de vaftiz edilmişti. Her iki durumda da bu takma adlar daha sonra diğer aile üyeleri tarafından benimsenmedi, ancak Jourdain Languedoc'ta kabul edilen bir takma ad haline geldi. 131 Bernard Aton IV'ün ikinci oğlu, Raimond'un ikinci oğlu Raimond (ö.1167) tarafından kullanılmıştır. Raimond (ö. 1211 sonrası) ve Raimond Roger'ın tek oğlu Raimond (ö. 1263 sonrası). 132 Mahul, cilt. 2, s. 250. 133 Doat 166, fols. 104–105v.

--- SAYFA 174 ---

Trencavel kökenli olması ve oğlunun 'Trencavella' adını kullanması, onun Trencavel kökenlerini ve dolayısıyla aileyle olan bağına vurgulamanın bir yolu olarak görülebilir. Benzer şekilde, Raimond Trencavel'in kızı Cecile, 1167'de Toulouse Kontu Raimond V de St Gilles'in (1148-1194) Béziers'i II. Roger'dan alıp Cecile'nin kocası Foix Kontu Roger Bernard'a vermeye çalıştığı işlemde kendisinden "merhum Trencavel'in kızı" olarak söz etmişti.¹³⁴ Béziers'in Foix Kontu'na devredilmesi, Cecile'in Trencavel soyundan gelen meşruiyetin ima edilmesi ve bunun Trencavel ismiyle ifade edilmesi, onu merkeze alan bir dışsal aile kimliği algısını ima etmektedir. Aynı şekilde, ailenin bu adı kullanmayan erkek üyeleri de bu adın başkaları tarafından kendilerine uygulanmasını sağlayabilirdi; örneğin 1173'te Carcassonne bölgesinin en güçlü lordlarından biri olan Bertrand de Saissac tarafından II. selefleri tarafından kullanılmış ve kendi adı olan Raimond hariç tutulmuştur.¹³⁶ Bu, 'Trencavel'in selefleri tarafından kullanılma şeklinin tersidir; örneğin I. Raimond kendisini çok nadir olarak basitçe 'Trencavel' olarak adlandırmıştır¹³⁷ ve daha çok 'Raimond Trencavel' olarak anılmaktadır. Raimond Trencavel II'nin hayatını babasının topraklarını geri almak için başarısız girişimlerle geçirdiği göz önüne alındığında, isim kullanımının aile kimliğinin dışsal bir takdirinden ziyade içsel bir takdire göre tasarlanmış olması şaşırtıcı değildir: Trencavel ismindeki ısrarı, diğerlerine kayıp mirasını hatırlatabilirdi. Ancak Trencavel ailesinin üyeleri için kimliklerini en çok ifade eden isim, takma adları değil, 'Béziers' toponimiydi. On ikinci yüzyıl Trencavel'inin "Béziers Vikontu" unvanına özel bir düşkünlüğü, hak iddia edebilecekleri diğer yardımcı komünal unvanlarla karşılaştırıldığında bu unvanın daha fazla kullanılmasından anlaşılıyor. Örneğin Raimond Trencavel, 'Béziers ve Carcassonne Vikontu' unvanını yalnızca bir kez kullanmıştı ve bu, Carcassonne'un 1150'de kardeşinden miras kalmasından hemen sonraydı.¹³⁸ Oğlu II. Roger, seleflerine göre birçok unvanı daha fazla kullandı ve 1179-1193'da kendisine 'Béziers ve Carcassonne Vikontu' ve 'Béziers Vikontu' adını verdi. Carcassonne, Albi ve Razès', 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 145 134 Doat 167, fols. 299-301v: 'filiam quoniam Trencavelli'. 135 Age., fos. 57-58. 136 Raimond Trencavel, 1210'da Simon de Montfort'a ve Albigensian haçlılarına teslim olduğunda her iki isimle de anılıyordu (Baluze 81, cilt 25; Doat 75, cilt 16-18), ancak daha sonra sürekli olarak sadece 'Trencavel' olarak anıldı (GC, cilt 6, enstrümanta, s. 201; Doat 169, fols. 279-80; de Catel, Mémoires, s.647). 137 Örneğin de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1069-72, 1106; LFM, cilt. 1, s. 532-4; CT, fol. 201. 138 Ramon Berenguer IV ile Antlaşma, Barselona Kontu: LFM, cilt. 2, s. 328-9. Bernard Aton IV ayrıca, örneğin 1118 tarihli vasiyetinde olduğu gibi, ara sıra 'Viscount of Carcassonne' unvanını da kullandı (Doat 166, fols. 1-2v), ancak Béziers unvanını belirgin bir şekilde tercih etti. 139 Aragonlu II. Alfons'a teslim olmasında (1162-1196) (LFM, cilt 2, s. 328-9) ve vasiyeti

(Mahul, cilt 5, s. 283-4).

--- SAYFA 175 ---

146 Güney Fransa Asilzadeleri ve Albigensian Haçlı Seferi 1185,140 ama aynı zamanda diğer herhangi bir vekillik unvanından daha sık kullandığı ve genellikle herhangi bir unvan listesinde ilk sırada yer aldığı "Béziers Vikontu" unvanını da belirgin bir şekilde tercih etti. Vekil unvanına yönelik bu tercihe ek olarak, Trencavel ailesinin üyeleri Béziers'i yer adı olarak da kullandı. Örneğin II. Roger, 1177 ve 1191 tarihli anlaşmalarda kendisini "Béziers'li Roger" olarak tanımlamıştı; bunların hiçbirisi aslında Béziers'le ilgili değildi; ilki Carcassonne'daki bir arazi satışı¹⁴¹ ve ikincisi Albi'nin laik yargı yetkisine ilişkin bir anlaşmaydı.¹⁴² Béziers'in aile kimliğini ifade etmek için bu şekilde kullanılması, özellikle hiçbir zaman Béziers'in hükümdarı olmayan ancak kendisinden sürekli olarak "Béziers'in hükümdarı" olarak söz eden I. Roger'ın durumunda belirgindi. 'Roger of Béziers'.¹⁴³ Benzer şekilde, bu isim, Béziers'in Fransız Krallığı'na kaptırılmasından çok sonra da kullanılmaya devam etti: 1263'te Raimond Trencavel'in oğlu Roger, babasının imtiyazına 'Roger of Béziers' adı altında katıldı.¹⁴⁴ Başkaları tarafından Trencavel ailesi olarak tanımlanmalarının aksine, Trencavel kendilerini esas olarak Béziers toponimiyle tanımladılar ve aileleri olduklarında da varlığını sürdüren bir aile kimliği yarattılar. Kasabanın yönetimi yalnızca bir anıydı. Kendilerini Béziers'in lordları olarak tanımlamaya devam etmelerine rağmen, 1209'da Béziers, vikontları açısından Carcassonne'dan daha az önemli hale geldi. Haziran 1209'da haçlıların yaklaşmasıyla Raimond Roger "topraklarını savunmak için gece gündüz çalışmasına" rağmen çabaları neredeyse tamamen Carcassonne'a adanmıştı ve Béziers sakinlerini Carcassonne'un savunmasıyla ilgilenmeleri için "büyük bir sıkıntı ve kaygı" içinde bırakıyordu; oysa Montpellier'den batıya doğru ilerleyen haçlıların önce Béziers'e ulaşacakları açıktı.¹⁴⁶ Béziers'te hiçbir üyenin olmaması Haçlılar tarafından ele geçirildiğinde vekillik mahkemesi ve bunun tersine, Trencavel hükümetinde Carcassonne'daki Pierre Roger de Cabaret¹⁴⁷ gibi merkezi şahsiyetlerin varlığı, Béziers'in Raimond Roger tarafından haçlılarla tek başına yüzleşmek üzere nasıl etkili bir şekilde terk edildiğini gösteriyor ve Trencavel'in iki büyük kasabaya verdiği karşılaştırmalı değeri gösteriyor. Béziers'de vikontun otoritesine yurttaşların otoritesi meydan okuyordu ¹⁴⁰ Mahul, cilt. 5, s. 282-3. ¹⁴¹ de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 278. ¹⁴² GC, cilt. 1, enstrüman, s. 6. ¹⁴³ 1137: Kabare efendilerinin inanç yemini etmesi (Mahul, cilt 3, s. 29); 1138: Arnould de Corneilhan'a bağış (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1018-19); 1139: Raimond de Castlar Lavaur'u ondan uzak tutacağına yemin ediyor (CT, cilt 21-21v); 1142: Toulouse'lu Alfons Jourdain ile Narbonne konusunda anlaşma (Doat 167, cilt 65-8; de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1069-72); 1149: irade (CT, cilt 1-1v). En sevdiği unvanı 'Carcassonne Vikontu' gibi görünüyor, örneğin bkz. 1137 Kabare lordlarıyla yaptığı anlaşma: Mahul, cilt. 3, s. 29. ¹⁴⁴ de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 1509-10: 'Rogerius de Biterris'. ¹⁴⁵ Guillaume de Tudela, cilt. 1, 15, s. 44-5: 'no fina noit ni jorn de sa terra establir'. ¹⁴⁶ Age., 16, s. 48-9: ' "Ieu m'en irai" yani ditz, "per lo cami baru lai eves Carcassona, car trop m'an atendu." Ab aquestas paraulas s'en es viatz ichu. Li Juzieu de la vila le an apres segu, e li autre remazo dolent e irascu.' ¹⁴⁷ Age, 23-4, s. 64-5.

--- SAYFA 176 ---

kendileri. Béziers'in 11311'den beri bir konsolosluğu vardı¹⁴⁸ ve bu şehir oligarşisinin gücü, Trencavel'in kasaba üzerinde uygulayabileceği kontrolü azaltan bir etki yapmış olmalı.¹⁴⁹ Vikontlar ile vatandaşlar arasındaki çatışmalar, Raimond Trencavel'in öldürüldüğü 1167'deki Béziers isyanının gerçekten de en belirgin nedenidir.¹⁵⁰ İsyanın en ayrıntılı anlatımı William tarafından verilmiştir. Newburgh Valisi, vikontun ölümünü, Raimond'un Béziers vatandaşlarının şövalyelerinin hakları üzerindeki haklarını korumadaki başarısızlığına bağlıyor.¹⁵¹ William'a göre isyanı kışkırtan olay, Raimond Trencavel'in yeğeni Nîmes Vikontu Bernard Aton VI'nın Toulouse Kontu'na karşı seferber olduğu sırada meydana geldi. Birlikleri yürüyüşteyken, bir şövalye ile bir vatandaş arasında, şövalyenin atının bir yük hayvanı olarak kullanılmasından kaynaklanan bir tartışma çıktı: 'Béziers'in belirli bir vatandaşı, bazı yurttaşlarıyla birlikte, şövalyenin atını alıp yol boyunca yük taşımak üzere bırakarak, aynı anda yolda ilerleyen soysuz olmayan bir şövalyeye huysuz bir şekilde yaralanmaya neden oldu.'¹⁵² Şövalye, Raimond Trencavel ve arkadaşlarına şikayette bulundu. şövalye arkadaşları, meslektaşlarının tatmin olmaması durumunda orduyu bırakacaklarını belirtti. Raimond Trencavel bu nedenle şövalyeyi desteklemek zorunda kaldı; vatandaş ağır olmasa da cezalandırıldı ve yanında bulunan diğerleri ordudan ihraç edildi. Bu da vatandaşları öfkeliendirdi ve vikont, şikayetlerini kesin olarak ele almak için Béziers katedralinde bir toplantı düzenledi. Ancak vatandaşlar, ya telafisi mümkün olmayan bir hakarete maruz kaldıklarını ya da Raimond'un aslında onlar için hiçbir şey yapma niyetinde olmadığını düşünerek, kıyafetlerinin altına gizledikleri silahlarla katedrale geldiler ve verilen bir işaret üzerine, vikontu saldırıp onu öldürdüler. Raimond Trencavel'in oğlu ve varisi II. Roger, Aragonlu Alfons'un kasabayı kendi adına kuşatmak için gösterdiği çabalara rağmen 1168 yılına kadar Béziers'in kontrolünü yeniden ele geçiremedi.¹⁵³ Roger, Béziers'in hükümdarı olarak yeniden göreve getirildikten sonra, "vatandaşlara ağır baskı" uygulayarak vatandaşlardan intikam aldı. yüzyılda bir şehir hakimiydi. Bazen lordun sarayının bir üyesi, ancak daha sıklıkla tanınmış bir vatandaş olan konsül, çoğunlukla vatandaşların soylulara karşı artan gücünü temsil ediyordu. Béziers'teki konsoloslukla ilgili en bilgilendirici anlatım Julia'ya aittir, *Histoire de Béziers*, s. 295-8. Konsüller hakkında genel olarak bkz. Patterson, *World of the Troubadours*, s. 165-70; Mundy ve Riesenber, *Ortaçağ Kasabası*, s. 48-53; Lewis, 'Kasaba Hükümetinin Geliştirilmesi', s. 51-67 ve aynı zamanda, 'Senyörlük İdaresi', s. 562-7, özellikle s. 567-8. On üçüncü yüzyıldaki konsüller için bkz. Given, *State and Society*, s. 57-8; Bousquet, 'Traité d'alliance', s. 25-42; ve Katalonya için bkz. Daileader, 'Katalonya'nın Kaybolan Konsoloslukları', s. 65-94. On ikinci yüzyılda konsüller ve lordlar arasındaki en dikkate değer çatışma Toulouse'daydı, bkz. Limouzin-Lamothe, *Commune de Toulouse*, s. 106-135; Mundy, *Liberty*, s. 53-89. 149 Trencavel'in Béziers vatandaşlarıyla ilişkileri Débax, *Féodalité languedocienne* tarafından tartışılıyor,

s. 276-9 ve Duhamel-Amado, 'De la Cité Visigothique à la ville médiévale', s. 71-94. 150 Ancak bu, soyluların isyana karışması olasılığını dışlamaz; bkz. aşağıdaki not 160. 151 Newburgh'lu William, cilt. 1, s. 126-30. 152 Age, s. 126-7: 'Contigit autem ut quidam Bederensis, numero fretus concivium, equalti cuidam non ignobilii simul procedenti petulanter injuriam faceret, equo ejus militari. . . ablato, et ferendis in via sarcinis deputato.' 153 Age., s. 129.

--- SAYFA 177 ---

Görünüşte şehri Toulouse Kontu'na karşı korumak için Aragon birlikleri şehre girdi, ama aslında kendilerini dörde böldükleri vatandaşları öldürmek için.¹⁵⁴ Bu, Béziers isyanının ve Raimond Trencavel cinayetinin açık ara en ayrıntılı versiyonudur, ancak esas itibarıyla diğer anlatılarda da doğrulanmıştır. William'ın cinayetiyle ilgili açıklaması Pierre des Vaux'nun açıklamasına benziyor¹⁵⁵; her iki yazar da piskoposun Raimond Trencavel'i koruma girişimi gibi ayrıntılardan bahsediyor.¹⁵⁶ Pierre des Vaux'nun Newburgh'lu William'ı kaynak olarak kullanması pek olası değil: olaydan kırk yıl sonra yazmış olsa da Languedoc'ta çok zaman geçirmişti ve muhtemelen birçok yerel bilgi kaynağına sahipti. Ayaklanmayla ilgilenen yerel ve neredeyse çağdaş bir yazar olan Gaufred de Vigeois de, Pierre des Vaux'nun bahsetmediği, çok daha kısa ve Roger'ın kasabadan intikamına daha fazla vurgu yapmasına rağmen, Newburgh'lu William'ın anlatımını aktarıyor.¹⁵⁷ İsyanın anlatımlarından hiçbirisi liderin veya katılımcılardan herhangi birinin kimliğini belirtmiyor, ancak Sigal yakın zamanda liderin hem orijinal olayı kışkırtan vatandaş hem de Raimond'un katili olabileceğini ileri sürdü. Trencavel, günlerini St Bertain manastırına bağlı bir münzevi olarak sonlandıran ve 1182'deki ölümünün ardından hızla aziz statüsüne layık görülen Bernard adında bir adamdı. Vita'sına göre, 1170'te Maguelonne Piskoposu tarafından Languedoc'ta düzenlenen bir isyanın lideri olarak işlenen suçlardan dolayı yedi yıllık tövbeye mahkum edilmişti ve Béziers isyanı sağın tek şehir isyanıydı. tarih.¹⁵⁸ Béziers vatandaşlarının muhtemelen Newburgh'lu William'ın anlattığı olayın temelinde uzun süredir devam eden şikayetleri vardı. Gaufred de Vigeois, bu olaydan önce Raimond Trencavel'in yönetiminin Béziers'te genel olarak beğenilmediğini öne sürüyor ve isyanı zalim karakterine atfediyor: "Vatandaşlara ciddi şekilde baskı yaptığı için onu canlı olarak Toulouse'a geri getireceklerine yemin ettiler."¹⁵⁹ Raimond Trencavel'in yönetiminin doğasına dair bu tasviri destekleyecek başka bir kanıt olmamasına rağmen, Trencavel'in daha önce ülkenin en önemli vatandaşlarından bazılarıyla anlaşmazlıkları vardı. Béziers ve bunlar isyana katkıda bulunmuş olabilirler.¹⁶⁰ Bundan sonra kasabadaki Trencavel otoritesinin artması muhtemeldir, 148 The Southern French Asilzade ve Albigensian Crusade 154 Age, s. 130. 155 Pierre des Vaux, xvi, 565–7. 156 Age, 566: 'episcopo etiam suo, qui vicecomitem ab illorum manibus defenere nitebatur dentes confregerunt'; Newburgh'lu William, cilt. 1, s. 128: 'frustra se paene usque ad periculum proprium objectante episcopo'. 157 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 440–1. 158 Acta Sanctorum (Anvers 1675), Nisan II, s. 676–97; Sigal, 'Bernard le Penitent', s. 275–7. 159 Gaufred de Vigeois, Buket 12, s. 441: 'Juraverunt enim Tolosano vivum illum reddere ipsi, eo quod graviter oprimeret cives.' Raimond Trencavel 1167'de Aragonlu Alfons'la müttefikti ve dolayısıyla bu aslında onu düşmanlarına teslim etme tehdidiydi. Béziers vatandaşlarının Trencavel'in gücünü azaltmaya yardımcı olmak için bir Trencavel derebeyini kullanmaları, Carcassonne vatandaşlarının 1107 ve 1120'de Barselona Kontu ile birlikte kullandıkları benzer taktiklerin bir yansımasıdır.¹⁶⁰ Özellikle, Maureilhan kentinin çoğunu 1107'den beri elinde tutan Nairat ailesiyle.

Béziers piskoposları. Pierre Nairat, muhtemelen 1167 isyanındaki rolü nedeniyle 1180'de hâlâ sürgündeydi ve Roger tarafından "hain Pierre Nairat" olarak anılıyordu: Doat 61, fols. 290–291v. Nairat ve Trencavel hakkında bkz. Duhamel-Amado, 'De la Cité Visigothique à la ville médiévales',

--- SAYFA 178 ---

örneğin 1176-1161 ve 1190-1204'te Béziers papazının varlığı bunu kanıtlamıştır.¹⁶² Ancak Trencavel ile vatandaşlar arasındaki ilişkilerin belirgin bir şekilde daha samimi hale gelmemiş olması ve 1167 isyanını ateşleyen aynı sorunların aynı zamanda haçlı seferi karşısında vikont ile Béziers vatandaşları arasındaki işbirliğini de sınırlandırması da aynı derecede muhtemeldir.¹⁶³ William of 1167 Béziers isyanının Newburgh versiyonu, bunu Béziers şövalyelerinin vatandaşlara karşı vikontu desteklediği bir sınıf çatışması olarak sunar¹⁶⁴ ancak bu onun kendi önyargılarını yansıtır ve Béziers soylularının yalnızca Raimond Trencavel'in destekçileri arasında temsil edildiği varsayılmamalıdır. Trencavel'in Béziers lordları üzerindeki otoritesinin vatandaşlarla ilgili sorunlar kadar sekteye uğraması ve vikontların kasabadan alabilecekleri kadar az desteğe güvenebilmeleri mümkündür. On ikinci yüzyılın başlarında Trencavel, Béziers ilçesindeki birçok güçlü lordla iyi ilişkilere sahipti ve Servian ve Murviel lordları gibi önemli Béziers ailelerinin üyeleri Trencavel imtiyazlarına tanık olarak görülüyordu.¹⁶⁵ Bu olumlu durumu sürdürmek için büyük çaba sarf edildi; Bernard Aton IV'ün en büyük kızı Matheline'nin 1105'te Guillem Arnould de Béziers ile evlenmesi bunlardan sadece biriydi. örnek.¹⁶⁶ 1120'deki 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı'nın sona ermesinden sonra Carcassonne'da Trencavel iktidarının kurulmasının ardından 149 s. 91. Ancak Béziers isyanına vatandaşların yanı sıra Béziers'ten bazı soyluların da dahil olması mümkündür. Newburgh'lu William'ın isyanın kentsel doğasına yaptığı vurgu, kendi önyargılarının bir sonucu olarak görülebilir: Partner, Serious Entertainments, s. 110-11 ve bkz. yukarıda 17-18. sayfalar. Béziers'li lordların çoğunun Trencavel hükümetinden genel olarak dışlandığı göz önüne alındığında, viskonta ve Béziers soyluları arasındaki büyük ölçüde Carcassonnais maiyetine karşı potansiyel şikayetlerin olduğu varsayılabilir. Roger yönetimi altında Carcassonne sarayından bu dışlanmanın artması, Béziers'in Trencavel yönetimi ile diğer yerler arasındaki ayrımın daha da artması, aynı zamanda isyana soyluların katılımına bir tepki olduğunu gösteriyor. 161 1176: Bertrand de Capeatang (Doat 168, fols. 113-113v). 162 1190: Arnould Raimond (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 403-4); 1202-1204: Bernard Pelapol (ibid., s. 468-9 ve 483-5; Doat 169, fols. 87-88v). 163 Béziers vatandaşlarının Trencavel'e olan bağlılıklarından dolayı haçlılara karşı direnmeye çalıştıkları ileri sürülmüştür: Barrain, 'Le katliam de 1209', s. 95-114, s. 101-2. Ancak vatandaşların neden yabancı birliklere direnip, sapkınlık şüphesi olan 200'den fazla kişiyi idam edilmek üzere teslim etmelerini talep ettiklerini açıklamak için Trencavel'in sadakatini öne sürmeye gerek yok. Raimond Roger'ın haçlı seferi yaklaşırken Béziers'i terk etmesi, vatandaşların onun uğruna direnme ihtimalini daha da azaltıyor. 164 Hem Newburgh'lu William hem de Gaufred de Vigois, Raimond Trencavel'in Béziers'deki katedralde kendisiyle birlikte ölen destekçileri olduğunu söylüyor: William of Newburgh, s. 128; Gaufred de Vigois, Buket 12, s. 441. Bunlar muhtemelen Raimond'un vatandaşların haklarını desteklediği şövalyelerin temsilcileriydi. 165 Raimond Stéphane de Servian ve Sicard de Murviel, 1130, Roger I ve Raimond Trencavel arasındaki anlaşma (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 960-2); 1130, Alfons'tan koruma

Jourdain, Toulouse Kontu (ibid., s. 962-3; CT, cilt 199-199v; Doat 165, cilt 163-163v, 166, 134-135v). 166 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 567. Muhtemelen Matheline ve Guillem Arnould'un oğlu olan Guillem Arnould de Béziers, 1130 ile 1150 yılları arasında Raimond Trencavel'in sözleşmelerine tanık olarak görüldü ve Raimond Trencavel'in 1154 tarihli vasiyetinde, Roger'ın azınlığında Béziers'e bakacak kişilerden biri olarak seçildi: Mahul, cilt. 5, s. 271-2; Doat 167, fols. 143-6.

--- SAYFA 179 ---

Ancak isyanın ardından Béziers ilçesindeki lordların Trencavel hükümetinde giderek azalan bir rolü oynayacaktı. 1120'lerden sonra, Béziers'ten çok az sayıda lord, Carcassonne veya ilçesine ilişkin meselelerle ilgilenen Trencavel sözleşmelerine tanık olarak göründü. Bu, iki vilayetin yönetimleri arasında yapılan ayrılığın bir göstergesi olarak açıklanabilir; bu, 1130 ile 1150'167 arasındaki yirmi yıl boyunca farklı vikontlar tarafından yönetildikleri göz önüne alındığında doğal bir düzenlemedir, ancak 1150'den sonra böyle bir ayırım olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur: Carcassonne'dan geldikleri tespit edilebilen Trencavel sarayı üyeleri, sıklıkla Béziers ile ilgili sözleşmelerde tanık olarak görünürler.¹⁶⁸ Dolayısıyla, nispeten küçük bir orandaki lordlar Béziers'in on ikinci yüzyılın sonlarında Trencavel sözleşmelerine tanık olarak görünmesi, onların büyük ölçüde Carcassonne'dan yönetilen bir Trencavel hükümetinden dışlandıklarını ima ediyor; bu, Béziers papazlarının kimlikleriyle daha da güçlenen bir izlenim. Bu görev 1176'da Narbonne'daki Capestang'lı bir lord tarafından 169 ve 1199'dan itibaren de Carcassonne ile özellikle bağlantılı bir aile olan Bernard Pelapol tarafından yürütülüyordu.¹⁷⁰ On ikinci yüzyılın sonlarında, Béziers'in Trencavel hükümeti aynı zamanda ilçenin en güçlü ailesinin, Servian lordlarının temsilcilerini de içermiyordu.¹⁷¹ Özellikle Raimond Roger'ın onunla iyi ilişkiler sürdürmek için çaba sarf ettiği görülüyor. Stéphane de Servian, örneğin Ağustos 1199'da bir kale inşası için arazi bağışında görüldüğü gibi.¹⁷² Bununla birlikte, 12. yüzyılın başlarından sonra Servian lordlarının Trencavel imtiyazlarına tanık olarak görünmemeleri, onların vekillik tebaası olmaktan çok, Béziers'de vekillik gücü için rakipler olduklarını ve Stéphane de Servian'ın nüfuzunun Raimond Roger'ın nüfuzunu arttırmaktan çok azalttığını gösteriyor. Béziers'li lordların ilçe üzerindeki Trencavel yönetimine dahil edilmemesi, hem bu yönetimi daha az güvenli hale getirme hem de Béziers'in Trencavel'e herhangi bir özel sadakatini engelleme etkisine sahip olacaktı. Béziers'in çok az lordunun Trencavel'i koruma konusunda çıkarı vardı ve onlar da Béziers vatandaşları gibi Raimond Roger yerine kendi hesaplarına haçlılara direnmiş olabilirler. Trencavel'in hükmettiğini iddia edebileceği geniş topraklara rağmen, on ikinci yüzyılın ikinci yarısına gelindiğinde gerçek etkilerinin Carcassonne merkezli ve büyük ölçüde Carcassonne ile sınırlı olduğu görülüyor. 1154 yılında Raimond Trencavel, Toulouse Kontu tarafından hapsedilirken bir vasiyetname hazırladı. Bu belgede, Carcassonne Vikontu Albi ve Razès'den I. Roger ve Béziers Vikontu'ndan kardeşi Raimond Trencavel yer alıyor. ¹⁶⁸ Örneğin, II. Roger'ın 1180'de Béziers'deki Gabian kalesinde bir pazar kurulmasına izin vermesine, diğerlerinin yanı sıra o zamanki Carcassonne papazı Pierre de St Michel (Livre Noir, s. 390-1) ve Bertrand de Saissac'ın II. Roger'ın 1194'te Béziers Piskoposu'na verdiği ayrıcalıkları doğrulamasına Fanjeaux ve Montréal ve hem Carcassonne hem de Razès papazları (Doat 61, fols. 322-325v). ¹⁶⁹ Bertrand de Capestang: Doat 168, fols. 113-113v. ¹⁷⁰ de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 468-9 ve 483-5. ¹⁷¹ Servian lordlarının gücü, Stéphane de Servian'ın tek lord olmasıyla gösterilir.

Bertrand de Saissac ile Béziers Piskoposu Gausfred arasında Raimond Roger'ın naiplik hükümeti konusunda yapılan anlaşma için onayı gerekli olan Béziers: Doat 61, fols. 316-19. ¹⁷² CT, fol. 243; Doat 169, fols. 75-8.

--- SAYFA 180 ---

muhtemelen kişisel olarak anlaşmalar yapabileceği aile üyelerine veya saray üyelerine erişimi olmadığı için, oğlunun Trencavel topraklarının her bir bölümünde kendi azınlığı içinde güvenebileceği kişileri kaydetti.¹⁷³ Béziers ve Albi'yi yönetecek olan lordlar, kendi vikontluklarının en güçlü ailelerindendi: Béziers, Guillem Arnould ve Berengar de Béziers ve Adémar de Murviel ve Albi Isarn de için Dornan, Ugo de Cenceon ve Guillem Aton de Curvale. Bu lordların hiçbiri daha önce Trencavel sözleşmelerinin sık sık tanıdığı olarak ortaya çıkmamıştı ve bunun tersine, Carcassonne'u yönetecek olan lordlar, yardımcı meclis hükümetinin merkezinde yer alan lordlardı: Kıdemli ve genç Bernard de Canet, Guillem de St Felix ve Bernard Pelapol. Kendi erken ölümü durumunda oğlunun azınlıkta kalacağını öngören Raimond Trencavel, her bir vikontluk bölgesinin yerel seçkinler tarafından yönetilmesini sağladı. Bunun Trencavel hükümetinin önde gelen isimlerinden oluşan grupla kesiştiği yer yalnızca Carcassonne'du.

Vasiyetnamede, Trencavel yönetiminin 1120-1124 isyanından sonra oluşturulan Carcassonne aileleri grubuna odaklandığı ve bunların dışındaki etkilerinin önemli ölçüde daha zayıf olduğu öne sürülüyor. Ancak Trencavel'in Carcassonne'un birçok lordu üzerindeki etkisi de benzer şekilde sınırlı görünüyor. 1124'ten itibaren Carcassonne'un Trencavel vikontları, Carcassonne ilçesinin çoğundaki lordlar üzerinde otoritelerini kurmada oldukça başarılı olsa da, ilçenin uzak bölgelerinde, özellikle de Montagne Noire'da nispeten güçsüzlerdi. Carcassonne'un kuzeyindeki Montagne Noire, on ikinci ve on üçüncü yüzyıllarda, güneydeki Montagnes d'Alaric'teki lordlara da yayılan bir evlilik ve ittifaklar ağıyla birbirine bağlanan çeşitli güçlü aileler tarafından iskan edilmişti.¹⁷⁴ 'Vatandaşlara yönelik ağır baskıların' çoğu için 151 173 Doat 167, fols. 143-6; Mahul, cilt. 5, s. 271-2. 174 Montagne Noire'in en güçlü lordları arasında Saissac lordları, Kabare lordları ve Minerve lordları vardı; Pireneler'deki en etkili lordlar ise Termes lordlarıydı. Saissac lordlarının batı Montagne Noire'da ve aynı zamanda efendisi Aimery'nin Razès'deki Laurac ve Niort lordlarıyla akraba olan Montréal'de bir dizi kalesi vardı: Roquebert, L'épopée cathare, cilt. 1, s. 114 ve bkz. Gordon, 'Laity and the Catholic Church', s. 147-174, Saissac'ın on ikinci yüzyıl lordları hakkında. 1195 yılında Saissac ailesinin bir üyesi, Razès'de Fenouilledes'in varisiyle evlendi. Ayrıca kuzey Montagne Noire'daki Hautpoul lordlarıyla da bağlantılıydılar. Kabare lordları Hautpoul lordlarıyla evlilik yoluyla bağlantılıydı: 1137'de Kabare lordu olarak adlandırılan Guillem Peire, kendisinden Azalais d'Hautpoul'un (CT, fols. 90v-91) oğlu olarak söz ediyordu ve Montagne Noire'daki Miraval lordlarıyla ve güneybatıdaki Puylaurens'le özel bağlantıları vardı. On ikinci yüzyılın başlarında toprakları Castres'e kadar yayılmıştı, ancak 1120-4'teki Carcassonne isyanından sonra bu alan IV. Bernard Aton'a devredildi (Mahul, cilt. 3, s. 29). Fanjeaux lordlarının ellerinde tuttuğu Razès'deki Aragon ve Vilarzel'in efendileri olarak kaldılar ve aynı zamanda Minervois'deki Luran'da da önemli mülkleri vardı (Allabert, 'Une seigneurie alliée: Laure', s. 85-7; de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1271-3; Mahul, cilt. 3, s. 29). Çoğu için

Kabare lordları üzerine son çalışma, bkz. Gardel, 'La seigneurie de Cabaret', s. 65-82. Kabare lordlarının Niort ve Peyrepetuse lordlarıyla evlilik bağlantıları vardı. Peyrepetuse lordları için bkz. Ovehan, La seigneurie de Peyrepetuse. Minerve lordlarının Razès'lerle de bağlantıları vardı: 1191'de Guillem de Minerve, Rixovende de Termes ile avantajlı bir evlilik sözleşmesi imzaladı: de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 412-14. Montagne Noire lordlarının uyumlu bir grup olarak ne ölçüde işlev gördüğü abartılabilir, çünkü Miraval ile Hautpoul arasındaki kanlı kavga gibi birçok anlaşmazlık örneği vardır.

--- SAYFA 181 ---

On ikinci yüzyılda, Trencavel tüzüklerinde Montagne Noire lordlarının nadiren ortaya çıkması, vikontların en güçlü lordlardan birkaçını kendi saraylarına çekebildiğini¹⁷⁵ ve benzer şekilde onlar üzerinde herhangi bir zorlayıcı güç uygulayamadıklarını gösteriyor. Haçlıların keşfettiği gibi, kalelerin çoğu neredeyse zaptedilemez durumdaydı ve lordlar, Trencavel'in onları ele geçirme girişimlerine kesinlikle direnebileceklerdi. Pierre des Vaux'ya göre, Kabare kalesi "Carcassonne yakınında, çok sayıda adamla tahkim edilmiş, son derece güçlü ve neredeyse zaptedilemez bir kaleydi"¹⁷⁶, Minerve kalesini ele geçirmek çok zordu: "Kale inanılmaz derecede güçlüydü, çok derin doğal vadilerle çevriliydi, öyle ki, bir ordu ona saldırmak isterse, en büyük tehlikeye maruz kalmadan ona yaklaşamazdı"¹⁷⁷ ve Hautpoul kalesi bir tehlike altındaydı. daha da iyi bir konum: 'Hautpoul kalesi erişilemez bir konumda, çok yüksek ve dik bir dağın zirvesinde, devasa kayaların üzerinde yer alıyordu; o kadar güçlüydü ki. . . Kalenin kapıları açık olsa ve direnen kimse olmasa bile, hiç kimse büyük bir zorlukla karşılaşmadan kaleye yürüyüp kuleye ulaşamazdı.'¹⁷⁸ Trencavel ile Montagne Noire'in en güçlü lordları arasındaki güç ilişkisinin gerçekleri, 1137 ile 1145 yılları arasında Kabare lordları tarafından Surdespine kalesinin inşa edilmesiyle ortaya konmuştur.¹⁷⁹ Kabare kalesinin bulunduğu yer, Carcassonne'un yaklaşık yirmi mil kuzeyinde Montagne Noire'da bulunan Lastours, Surdespine kalesinin inşasından önce zaten yoğun bir şekilde tahkim edilmişti. Kabare'nin ana kalesine ek olarak, muhtemelen bitişikteki bir zirvede bir başka kale, Quertinox da on ikinci yüzyılın başlarında mevcuttu.¹⁸⁰ Zaten zorlu olan bu konumda üçüncü bir kalenin inşasına izin vermek I. Roger'ın çıkarına olamaz ve görünüşe göre geriye dönük olarak 1145'te bu kalenin inşasını kabul etmesi muhtemelen Kabare lordları üzerindeki otoritesinin kurgusunu, onu davet etmeyerek Kabare'nin lordları üzerindeki otoritesinin kurgusunu sürdürmenin bir yoluydu. Asalet ve Albigenian Haçlı Seferi, on üçüncü yüzyılın başlarında, Pierre Raimond d'Hautpoul'un bir hizmetlisinin Gaucelin de Miraval tarafından öldürülmesiyle sonuçlandı: Peal, 'Languedoc'ta Catharism'in Yayılması ve Sürdürülmesi', s. 74. Bununla birlikte, bu lordların haçlı seferine karşı birbirleriyle ne ölçüde işbirliği yaptıkları, ondan önce gelen bir grup kimliğinin varlığına işaret etmektedir: Pierre des Vaux, lxi, 630-631; xxxvi, 584 ve bkz. yukarıda s. 123-4. 175 Bunun istisnası, Albi ilçesindeki Montagne Noire'in kuzey ucundaki Hautpoul lordları ve Kabare lordlarının egemenliği altındaki Carcassonne yakınlarındaki Aragon lordlarıdır. 176 Pierre des Vaux, xxvi, 577: 'castrum quodam prope Carcassonam fortissimum, et quasi inexpugnabile et multis militibus munitum'. 177 Pierre des Vaux, xxxvii, 585: 'Castrum autem illud incredibilis erat fortitudinis, profundissimis quippe et nativis vallibus cingebatur; itaque si necessitas ingrueret, non poterat exercitus exercitui sine maximo discrimine subvenire.' 178 Pierre des Vaux, lxi, 630: 'Castrum autem Altipulli, in altissimi et arduissimi montis arduitate, super rupes maximas et quasi inaccessibiles situm erat; her şey yolunda gitti. . . quod si apertae essent januae castri, et nullus penitus resisteret, non posset quis sine gravi

zorate ipsum castrum perambulare et ad turrim ipsius pertingere.' 179 Kabare lordları, Kabare'yi 1137'de I. Roger'dan Surdespine'nin varlığından bahsetmeden tuttuklarını kabul ettiler: CT, fols. 90-1. Barber, Surdespine vakasını tartışıyor: 'Katarizm ve Oksitan Asaleti', s. 9-12. 180 Doat 166, fols. 233-236v. Başka bir kale, La Tour Regina, on ikinci yüzyılın sonlarında veya on üçüncü yüzyılın başlarında aynı yerde inşa edildi.

--- SAYFA 182 ---

meydan okuma.¹⁸¹ Hem Roger hem de halefi Raimond Trencavel, Surdespine kalesinin tehdit altında olduğunu hissetmiş görünüyor. Roger, 1150'deki ölümünden hemen önce Kabare lordlarından Surdespine için başka bir başvuru aldı; burada kaleyi ona karşı tutmayacaklarına yemin ettiler (muhtemelen yaptıkları şeyin tam olarak bu olduğuna dair bir işaret)¹⁸² ve 1153'te Raimond Trencavel de Kabare'deki üçüncü kalenin varlığını kabul etti ve bunu yaparken kendisinin ve Roger'ın Kabare lordlarıyla bu konu hakkında yaşadığı anlaşmazlıklara ve kavgalara atıfta bulundu.¹⁸³ Surdespine kalesinin üzerindeki Trencavel, Montagne Noire'in lordları üzerinde nüfuzlarının olmadığını gösteriyor. Her ne kadar Kabare lordları açıkça Trencavel'e, Trencavel lordluğunun onlar üzerindeki görünümünü korumak isteyecek kadar ilgi göstermiş olsalar da, hem Roger hem de Raimond Trencavel'in içerledikleri yeni kalenin varlığını kabul etmeleri, Kabare lordlarının onu kullanmayı seçtiklerinde hatırı sayılır bir bağımsızlığa sahip olabileceklerini gösteriyor. Trencavel, Kabare lordlarını zorlayabilecek bir konumda değildi ve bu onların Montagne Noire'in çoğu lorduyla ilişkilerinin doğru bir tasviri gibi görünüyor. Montagne Noire lordlarının Trencavel hükümetine katılmaya gösterdiği ilgi on ikinci yüzyıl boyunca dalgalandı. Raimond Trencavel, Saissac, Minerve, Miraval ve Les Ilhes gibi ailelerin lordlarını kendi sarayına çekme konusunda seleflerinden daha başarılıydı ve bu süreç, II. Roger'ın yönetiminin son yıllarında yeniden canlandı. Bertrand de Saissac, 1179-184 tarihli Trencavel anlaşmalarına sık sık tanık oldu ve Roger'ın Montagne Noire'dan gelen lordları kendi hükümetine dahil etme çabaları, Roger'ın altı yaşındaki oğlu Raimond'a sadakat yemini etmek için başta Carcassonne'dan olmak üzere Bertrand de Saissac ile Kabare ve Aragon lordları da dahil olmak üzere bir dizi lordu Saissac'ta topladığı 1191'de zirveye ulaştı. Roger.¹⁸⁵ Raimond Roger'ın yönetimi Montagne Noire lordlarının hükümete katılımında bir artış görüldüğünden, bu çabalar büyük ölçüde başarılı olmuş gibi görünüyor. Azınlık döneminde yalnızca Bertrand de Saissac'ın vasisi değildi, aynı zamanda 1204'te Carcassonne'un papazı Pierre Roger de Cabaret'ti.¹⁸⁶ Bununla birlikte, Raimond Roger'ın sarayı, yapısını babasının Montagne Noire lordlarını kendi hükümetine dahil etme çabalarına borçlu olsa da, bunun, daha geleneksel olarak Trencavel'i desteklemekle ilişkilendirilen lordlar üzerinde yabancılaştırıcı bir etki yaratması mümkündür. Raimond Roger'ın yönetimi sırasında, Canet'in lordları, St Felix ve diğer pek çok kişi ya sözleşmelere daha az tanık oldu ya da tamamen görünmeyi bıraktı. Bu sadece Trencavel hükümetinin personelinde bir değişiklik anlamına gelmiyordu, aynı zamanda hükümetlerinin başlıca destekçilerinin Trencavel'e karşı hissettikleri sadakat derecesinde de potansiyel bir değişiklik anlamına geliyordu. Montagne Noire lordlarının 'Vatandaşlara yönelik ağır baskıya' ilgisi 153 181 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1066. 182 Doat 167, fols. 58-9. 183 Mahul, cilt. 3, s. 30: 'clamis et querimoniis'. 184 1179'da Roger II ile Provence Kontu Ramon Berenguer arasındaki anlaşmaya tanık oldu: CT, fols. 193v-194. 185 Mahul, cilt. 5, s. 283: 'omnes praedicti milites, congregati ad colloquium apud Sauxcenx, de mandato Rogeris vicecomitis Biterrensis'. 186 Doat 62, fols. 9-14v.

--- SAYFA 183 ---

Genel vekil hükümeti genellikle onu desteklemekten çok kaçınmaya yönelmişti ve 1124'ten beri Trencavel'i yöneten ailelerle karşılaştırıldığında Trencavel'e bağlılık gelenekleri yoktu.¹⁸⁷ Roger'ın yönetiminin son on beş yılında Montagne Noire'a yönelik politikalarının sonucu, oğlunu bu en güvenilir tebaaya bağımlı ve haçlı seferine karşı izole bırakmak olmuş olabilir. Trencavel'in, Languedoc'un yüksek soylularının birçoğuyla ortak olarak, yetkilerinin sınırlarını çok aşan iktidar iddiaları ve yönetemedikleri birçok toprak üzerinde nominal iddiaları vardı. Bunu, gerçek güçten çok nominal güçlerine daha uygun bir tarz benimseme isteğiyle birleştirdiler. 1068'de Béziers, Carcassonne ve Razès'in Raimond Bernard Trencavel tarafından satın alınmasının "Trencavel ailesinin belirsizlikten büyük dünyevi güce sıçrayışına" işaret ettiği söylenir.¹⁸⁸ Raimond Bernard yalnızca ailenin daha önce sahip olduğundan çok daha geniş topraklar kazanmakla kalmadı, aynı zamanda onların güçlerinden veya fiili yasal otoritelerinden farklı olarak soylular arasındaki konumu anlamında potansiyel olarak ailesinin statüsünü de artırdı. Albi ve Nîmes vikontları olarak önceki konumlarından Trencavel, yeni toprakları sayesinde, Languedoc'un en yüksek soyluları arasında fiilen Carcassonne kontlarıydı.¹⁸⁹ Her ne kadar Trencavel, iktidarda Foix veya Toulouse kontlarına hiçbir zaman rakip olamamış olsa da, kendilerini benzer şekilde güçlü ve bağımsız olarak sunma arzuları on ikinci yüzyıl boyunca açıkça görülüyor. Trencavel statüsünün doruk noktası 1171'de II. Roger'a, Toulouse Kontu Raimond V'e olan yeni bağlılığından dolayı bir ödül olarak VII. Louis tarafından Minerve'nin verildiği zamandı.¹⁹⁰ Minerve zaten Béziers ilçesinde yer aldığı için Trencavel topraklarının bir parçasıydı ve Trencavel, Lauran kasabasının mülkiyeti ile ilgili olarak kendilerine bir dizi başvuruda bulunan Minerve lordları üzerinde nominal otorite kurmuştu. 12. yüzyılda Minervois'da.¹⁹¹ VII. Louis'in bağıışı, Roger'ın bağlılığı karşılığında mülk vermekten ziyade statü vermekle ilgileniyor gibi görünüyor. Minerve, Roger'a hem Louis hem de Raimond V tarafından verilmiş olsa da, bağıış mektubu Roger'ın kaleyi doğrudan Kral'ın elinde tutacağını açıkça ortaya koyuyor: 'Ve böylece biz...' . . özgürce verin ve kabul edin. . . Montagne Noire lordlarının Trencavel'e karşı tutumunun bir göstergesi, Toulouse'da yerleşik olmasına rağmen Montagne Noire ile bağlantılarını ve Montagne Noire'dan bir lord olarak kimliğini sürdürdüğü anlaşılan ozan Raimond de Miraval tarafından sağlanabilir. Raimond de Miraval, sanıldığı gibi, Raimond Roger için ya da onun hakkında yazmadı; bu da onun sözde bir Trencavel tebaası olduğu göz önüne alındığında alışılmadık bir durum. Raimond Roger'ın annesi Adelaide'nin ozan sarayını Toulouse lehine göz ardı etme ve şiirlerinde Trencavel'den bahsedilen tüm sözleri çıkarma kararı, Montagne Noire'ın lordları tarafından Trencavel'e genellikle nasıl bakıldığının bir göstergesi olabilir. 188 Cheyette, 'Carcassonne'un "Satışı", s. 830. 189 Onuncu ve onbirinci yüzyıllardaki Carcassonne kontlarının erken tarihi için en eksiksiz anlatı anlatımı, de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 70, 115, 308-26, fakat aynı zamanda bkz. Stasser, 'Autour de Roger le Vieux', s. 165-87.

190 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 279. II. Roger ayrıca Raimond V'in kızı Adelaide de Toulouse'u da eş olarak kabul etti: Doat 168, fols. 21-2. 191 Bernard Aton'a tarihsiz başvuru (CT, cilt 99-99v); Roger'a tarihsiz gönderim (CT, cilt 97v-98), 1161: Raimond Trencavel'e gönderim (CT, cilt 106v).

--- SAYFA 184 ---

Minerve kalesi, böylece yukarıda adı geçen kalenin lordları onu sizden uzak tutsun ve sizin adamlarınız olsun ve siz de aynı kaleyi bizden tutacaksınız ve o bölgelere geldiğimizde, ilahi lütufla, bizim adamımız olacaksınız.'192 Bu bağış, Roger'ın avantajlı evliliğiyle birleştiğinde, dolayısıyla onu, Languedoc'ta doğrudan Kral'dan toprak sahibi olan lordlar olarak Toulouse kontlarınıninkine benzer teorik bir konuma yükseltti. Ancak Trencavel'in gerçekten de Languedoc'un en dikkat çekenleri arasında olduğu fikrini sürdürmek daha zordu. Son Carcassonne Kontu'nun annesi Rangarde'nin 1070.193 yılında Barselona Kontu'na teslim olmasının ardından, 1068'de Carcassonne ve Razès'in satın alınması sonucunda Raimond Bernard Trencavel, tüm niyet ve amaçlar açısından Carcassonne Kontu oldu. Kontların elindeki tüm toprakları yönetiyordu ve eşi Ermengarde, son kontun kız kardeşiydi. Sözleşmelerde kont unvanını kendisinin üstlenmemesi özellikle şaşırtıcı olmamalı, çünkü bir eşin hakkı olarak alınan bu tür unvanların varsayılması bu dönemde Languedoc'ta hiçbir şekilde evrensel değildi, ancak oğlu Bernard Aton'un bunu yapmaması için görünürde hiçbir neden yok.194 Daha da çarpıcı olanı, Ermengarde'nin kendisinin, Carcassonne'u oğlunun vekili olarak yönettiği yirmi yıl boyunca sözleşmelerde 'kontes' unvanını kullanmamış olmasıdır. 1078 ve 1100, bunun yerine kendisinden yalnızca "viskontes" olarak bahsetmeyi tercih etti.195 Ermengarde, başkaları tarafından da "viskontes" olarak biliniyordu; örneğin, Narbonne Vikontu Aimery II ile Gila oğlu Roger arasında 1111'de yapılan barış anlaşmasında olduğu gibi.196 Bu özellikle alışılmadık bir durum çünkü Ermengarde, bir kontun kızı olarak, ne olursa olsun kendisi için kontes unvanını kullanabilirdi. Tıpkı 1171'de II. Roger ile evlenen Toulouse Kontu'nun kızı Adelaide'nin kendisini Roger'la birlikte hareket ederken viskontes, bağımsız hareket ederken ise Kontes olarak tanımlaması gibi.197 Trencavel'in kendilerini basitçe vikont olarak gördüğü ileri sürülebilir, ancak Bernard Aton, Roger I ve Roger II tarafından Carcassonne için basılan madeni paralarda 'kont' unvanının kullanılması belirli koşullar altında bu konuyla ilgilendiklerini göstermektedir. 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 155 192 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 279: 'Etenim. . . liberaliter concedimus et donamus. . . Castrum Minerbae, eo modo quod egemenlik praedicti castri illud de vobis kiracı ve vobis hominium inde faciant, ve vos vos benzer castrum de nobis teneatis ve cum ad partes divina Providente gratia, veniremus, nobis hominium faciatis.' 193 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 576; Cheyette, 'Carcassonne'un "Satışı", s. 839-43. 194 Carcassonne kontlarının kendi ilçelerinin yer adlarına topluluk unvanını uygulamadıkları ileri sürülmüştür: Cheyette, 'The "Sale" of Carcassonne', s. 828. Bu, Carcassonne'un son sayımlarının 1067'den itibaren başlıklarında ara sıra yer adlarını kullanmaya başlaması ve başkaları tarafından bu şekilde tanımlanması olmasa bile, koital unvanının neden Trencavel'e devredilmediğinin bir açıklaması olarak sunulabilir: örneğin 1059'da Carcassonne Kontu Pierre Raimond, Narbonne Vikontu Bernard Berengar tarafından 'Geliyor Biterrensem' olarak tanımlandı: 48 numara, arkadaşlar. 8-8v. Unvanların Carcassonne kontları tarafından kullanılması

on birinci yüzyılın ortalarına gelindiğinde olağandışı görünmüyor ve daha sonra Trencavel'de unvanların kullanımını açıklayamıyor. 195 Örneğin Mirepoix için bir inanç yemini almak gibi, 1080: CT, fol. 50. 196 Doat 47, fols. 3-4v. 197 Örneğin 1180'de Silvanes'e verilen bir bağışın onaylanması gibi: Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, s. 407-8.

--- SAYFA 185 ---

potansiyel koital başlıklarında. Bu durum, onların onu kullanmalarının neden bu kadar sınırlı olduğu sorusunu gündeme getiriyor.198 On ikinci yüzyıl Languedoc'unda unvanların kullanımı her zaman nesnel bir gerçekliği temsil etmiyordu ve herhangi bir soylunun sahip olduğu topraklardan çok, sahip olmak istediği statüyle ilgili olabiliyordu. Bu en açık şekilde Minerve lordlarının durumunda görülebilir. Minerve lordları on ikinci yüzyıl boyunca nominal Trencavel lordluğu altındaydılar ve bir dizi Trencavel sözleşmesinde toponimlerini kullanarak yer alıyorlardı.199 Ancak on ikinci yüzyılın ortalarında Minerve lordları ara sıra kendi vekillik unvanını almaya başladılar: Guillem de Minerve 1161200'de oğluna bağış yaparken 'Minerve Vikontu' unvanını kullandı ve Pierre de Minerve de bu unvanı kullandı. 1163'te Narbonne Vikontesi Ermengarde için bir imtiyaz belgesine tanık olunduğunda da durum aynıdır.201 Minerve'nin Karolenj döneminde bir vikontu yoktu ve Minerve'nin lordları başka yerlerdeki vizkontlarla ilişkili ailelerin soyundan da gelmiyorlardı.202 Bu lordlar için, vekillik unvanı, belirli topraklara sahip olmanın verdiği bir şeyden çok, hırslarının bir ifadesiydi.203 Açıktır ki, Minerve'nin soyluları 12. yüzyıl Languedoc'u kendi tüzüklerinde diledikleri unvanları kendi istekleriyle alamazlardı. Bu unvanlar esasen öznel olsa bile, bu unvanları alan lord ile bu unvanın üstlenildiği kişiler arasındaki rızayı temsil ediyorlardı ve hem lordun bunları varsaydığı imajın, hem de diğer taraflar arasında hangi imtiyazların onun kullanımına uygun olduğuna dair bir algının göstergesiydi. Carcassonne madeni paralarında koital unvanının kullanılması, tirajının dar olması nedeniyle mümkündü; madeni para neredeyse kasabanın kendisiyle sınırlı olduğundan, koital unvanı yalnızca Trencavel'in 1124'ten sonra üzerinde en fazla kontrol kurduğu tebaalar için üstlenildi.204 Trencavel'in kendi tüzüklerinde Kont unvanını almadığı varsayılabilir çünkü onlar 156 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi 198 Poey d'Avant, Monnais féodales de France, cilt. 1, s. 275-8. 199 c.1120: Luran adına Bernard Aton'a başvuru (CT, cilt 99-99v); 1143: Alfons Jourdain, Toulouse Kontu ve Roger I arasındaki anlaşma (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1069-71); 1145: Luran'ın Roger I'e teslimi (ibid., s. 1066); 1149: Roger I'in Pierre de Minerve'ye bağışı (ibid., s. 1105-1107); 1163: Termes lordlarının Raimond Trencavel'e teslim olması (ibid., s. 1274-5). 200 CT, fol. 106v; Doat 167, fols. 214-215v. 201 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1273-4. 202 Fransa'da vekillik unvanının kökenleri ve gelişimi üzerine tamamen feodal terimlerle yapılan bir tartışma Duby, The Three Orders, s. 152-3'te yapılmıştır ve Werner, 'Kingdom and Princeity', s. 243-90'da daha ayrıntılı olarak analiz edilmiştir. 203 Comital unvanları aynı zamanda basit arazi mülkiyetinden ziyade statüyle ilişkilerini gösterecek şekilde kullanılıyor gibi görünüyor; örneğin Pierre de Lara, Narbonne Viscount'u (1192-1202): 'Comitem Petrum Vicecomitem Narbonae' (Doat 48, fols. 34-35v). Pierre aynı zamanda Molina Kontu'ydu (Caille, 'Seigneurs', s. 242), ancak koital unvanını diğer unvanı yerine adının bir parçası olarak kullanması, bunun bir mal listesi olarak değil, statüye bir referans olarak görülmesi gerektiğini gösteriyor. Komital ailelerin üyeleri tarafından kullanımı da dahil olmak üzere, koital unvanların bu kullanımı

Kendileri kont olmayanlar, on ikinci yüzyıl Kastilya'sının bir özelliğiydi, bkz. Reilly, Léon-Castilya Krallığı, s. 279. 204 Spufford, Money, s. 191. Trencavel, tebaalarıyla olan işlemlerde Carcassonne parasını kullanmama eğilimindeydi, bunun yerine Melgorian parasını tercih ediyordu.

--- SAYFA 186 ---

bunu yapamadıklarını ve bunun Carcassonne'u satın alma ve ona sahip olma algısının bir sonucu olabileceğini düşünüyoruz.205 Trencavel'ler, unvan üzerinde haklara sahip olan Carcassonne kontlarının meşru halefleri olarak görülmüyor. Bu, on birinci yüzyılın sonlarında Ermengarde ile Garsende'nin oğlu Raimond adında biri arasında kaydedilen bir anlaşma tarafından öne sürülüyor.206 Bu anlaşmada Raimond, özellikle dışlanan bazı lordlar dışında herkese karşı Ermengarde'yi destekleyeceğine yemin etti. Bu liste Languedoc'un en güçlü lordlarının çoğunu içeriyordu ve Ermengarde'in olası tüm düşmanlarını hariç tutarak anlaşmanın değerini neredeyse sıfırlamış gibi görünüyor. Ancak listede isimsiz bir 'Carcassonne Kontu' da yer alıyordu. Trencavel dışında, muhtemelen Carcassonne Kontu olarak tanımlanabilecek tek lord, Barselona Kontu'ydu, ancak Barselona Kontu, anlaşmanın gerekliliklerinin dışında tutulanlar arasında ayrı olarak listelendiğinden, bu ona bir gönderme değildir. Carcassonne Kontu'nun adının Ermengarde ile yapılan bu anlaşmaya dahil edilmesi, Ermengarde ve Trencavel'in kont olarak görülmediğini gösteriyor: Carcassonne ilçesi boştu ve Trencavel, yalnızca topraklarını hoşgörülle yöneten lordlardı. Bu anlaşmanın bir Carcassonne Kontu'nun varlığını öngörmesi gerekli görüldüyse, Ermengarde'in bu kontun pozisyonunu doldurmadığını varsaymak mantıklı görünüyor. Görünüşe göre Trencavel yönetimi ile sayımların yönetimi arasında bir süreklilik duygusu yoktu ve statü sorunları devam ediyordu. On ikinci yüzyılın sonlarında bile Trencavel'in Carcassonne kontlarının meşru varisleri olduğu düşünülmüyor. Bu, 1180'lerin sonlarında II. Roger'ın yönetimi altında derlenen Trencavel kartelinin kompozisyonu ile belirtilmektedir. Karteller, on ikinci yüzyıl Trencavel'leri ile Albi'nin vikontları olan onuncu ve on birinci yüzyıllardaki ataları arasında bir süreklilik duygusu sergiliyor; bu, Albi'nin Trencavel vikontlarından topraklara sahip olduklarına dair çeşitli lordlar tarafından tanınmalarını kaydeden ve on birinci yüzyılın başlarına kadar uzanan bir dizi imtiyaz belgesini içeriyor.207 Bu sözleşmelerin kartulara dahil edilmesi, on ikinci yüzyıl Trencavel'inin, Albi'deki on birinci yüzyıldaki seleflerinin meşru halefleri olarak görülüyorlardı. Örneğin, Albi yakınlarında oldukça büyük bir kasaba olan Lombers ile ilgili tek tüzük, 11. yüzyılın başlarından kalmaydı ve Lombers lordları tarafından Aton II'ye sunulan bir belgeydi.208 Bu, Roger tarafından derlenen kartulara dahil edilmeye değerdi çünkü Aton ve Roger arasında bir süreklilik vardı: Eğer önceki Lombers lordları, kasabayı 11. yüzyılda Albi'nin Trencavel Viscount'u altında tuttıklarını kabul etselerdi, o zaman bu, on ikinci yüzyıl Lomber lordları bunu Aton'un halefi olan Roger'dan yapmalıydı. 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 157 205 Cheyette, neredeyse bilinçsizce de olsa, Trencavel'in koital unvanıyla ilgili sorunların farkındaymış gibi görünüyor ve şöyle yorumluyor: 'Trencavel. . . Bu ifade üzerinde ayrıntılı bir şekilde durulmuyor, ancak 'dikkatli bir şekilde tutuldu' ifadesi, Trencavel'in ticari unvanı almasına izin verilmediği anlamına geliyor: Cheyette, 'Carcassonne'un "Satışı", s. 860.

206 CT, fols. 34-34v. 207 CT, fols. 1v-3v, 7v-9, 12, 16-16v, 18v, 30v-31, 41. 208 CT, fols. 16-16v.

--- SAYFA 187 ---

Ancak Roger, kartvizitinde Carcassonne kontlarının herhangi bir sözleşmesini kullanmadı. Bu, belgelerin basitçe bulunamamasına atfedilebilir, ancak kartelanın büyük olasılıkla Carcassonne'da derlendiği göz önüne alındığında, Roger'ın Carcassonne'da saklanan benzer döneme ait belgelerden ziyade muhtemelen Albi'den taşınan atalarının on birinci yüzyıl sözleşmelerine daha fazla erişime sahip olması garip görünüyor. Buna ek olarak, Roger'ın kartulaya giren her sözleşmenin bir orijinaline sahip olduğu varsayılabilir: Var olan veya var olması gereken, ancak hayatta kalmayan sözleşmeleri yeniden düzenlemek oldukça kolay bir iş olurdu. Trencavel kartulasyonunda Carcassonne kontlarıyla ilgili sözleşmelerin tamamen yokluğu, bunların Roger'ın kendi topraklarında yaşayan lordlar üzerindeki hakimiyet iddiasıyla alakalı görülmediğini gösteriyor. Bunun nedeni yalnızca Trencavel kuralı ile sayım kuralı arasında algılanan bir süreklilik olmaması olabilir. Carcassonne'daki herhangi bir kalenin önceki lordunun, onu Carcassonne kontlarından elinde tuttuğunu fark etmiş olması, aynı kalenin on ikinci yüzyıl lordlarının onu Roger'dan koruduğuna dair bir argüman değilse, o zaman bu, Trencavel'in on ikinci yüzyılın sonlarında hâlâ Carcassonne kontlarının meşru halefleri olarak görülmediğinin bir göstergesidir. Trencavel'in Carcassonne kontlarının topraklarını ele geçirmesiyle ilgili bu algının, hem komşuları ve derebeyleriyle ilişkileri hem de toprakları üzerindeki iç hakimiyetleri üzerinde derin etkileri vardı. 1107 ve 1120-1124 isyanlarının da gösterdiği gibi, Trencavel'in on birinci yüzyılın sonları ve on ikinci yüzyılın başlarında Carcassonne'daki popüler olmayışının temelinde kontların halefiyetinin gayri meşru olmasından kaynaklanıyor olması ve bunun aynı zamanda Béziers'te daha sonra yaşadıkları zorluklara da katkıda bulunması mümkündür. Béziers'in Trencavel tarafından satın alınması, Carcassonne'dan farklıydı ve Razès, 1068 anlaşmalarının kapsamına girmiyordu. Béziers'in, Ermengarde'nin 1065,209'da Raimond Bernard'la evlendiğinde çeyizinin bir kısmını oluşturduğu ileri sürülmüştür, ancak bu iddia için doğrudan bir kanıt yoktur ve Béziers'in, Kont Roger'ın topraklarının kız kardeşleri arasında paylaştırılmasından Ermengarde'a ait olan pay olması da muhtemeldir; bu, on birinci yüzyılda Languedoc'un en yüksek soyluları arasında bile alışılmadık bir uygulama olmayan, paylaştırılabilir bir miras düzenlemesidir. yüzyıl.210 Edinimlerdeki farklılık, Béziers'deki Trencavel için daha büyük bir meşruiyet yaratmış gibi görünmüyor. On birinci yüzyılın sonları ve on ikinci yüzyılın başlarında Béziers'te Carcassonne'dan daha güvende olsalar da, kontların halefleri değillerdi. Trencavel kartelinde Carcassonne sayımı altında Béziers'e ait hiçbir tüyük yok ve Trencavel'in koital unvanına hak kazanmadığı algısı on ikinci yüzyılda Béziers'de de var gibi görünüyor. Bernard Aton, Béziers adına bastığı paralarda kendisini 'kont' olarak tanımladı. Ancak oğlu Raimond Trencavel, Béziers için yaptığı madeni paralarda hiçbir unvan kullanmadı ve oğlu ve torunu Roger II ile Raimond Roger, Béziers madeni paralarında kendilerini 'viskont' olarak tanımladılar.211 'Sayım'dan bu değişiklik 158 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 209 Cheyette, 'The "Sale" of Carcassonne', s. 844.

210 Languedoc soyluları arasındaki miras uygulamaları hakkında bkz. Lewis, Development of Southern French and Catalan Society, özellikle s. 195-211, 352-4. 211 Poey d'Avant, Monnais féodales, s. 281-5.

--- SAYFA 188 ---

On ikinci yüzyılda Béziers madeni parasındaki 'viskont', vikontlar ile vatandaşlar arasındaki sorunlu ilişkilerin büyümesini yansıtıyor ve Trencavel'in koital unvanını kullanmasının sadece Béziers'te bir sorun olmadığını, aynı zamanda onların düşman bir yurttaş topluluğuna karşı uygulayamadıkları bir kullanım olduğunu öne sürüyor. Trencavel'in on ikinci yüzyıl boyunca Carcassonne kontlarının halefleri değil, gaspçıları olarak algılanmaya devam etmesi, yalnızca kendi topraklarındaki iç yönetimleri için değil, aynı zamanda Toulouse ve Barselona kontlarına rakip olacak şekilde statü ve bağımsızlık iddia etme girişimleri için de sorun yarattı. On ikinci yüzyıl boyunca Trencavel'in, kontlarla daha yakından bağlantı kurarak bu durumu düzeltmek için çaba sarf ettiği görülüyor. Örneğin, Bernard Aton IV'ün en büyük oğluna, daha önce Trencavel ailesinde bilinmeyen bir isim olan, ancak yalnızca son Carcassonne Kontu'nun değil, aynı zamanda kontların en önemli atası olan Yaşlı Kont Yaşlı Roger'ın (ö.1012) adı olan ve onu koital selefleriyle ilişkilendirmek için Roger adını vermiş olması muhtemeldir.²¹² II. Roger ayrıca Trencavel ile daha önceki kontlar arasında bir süreklilik yaratma girişiminde bulunmuş gibi görünüyor. Carcassonne, Trencavel kartulasyonunda geçmişin yazılı bir versiyonunu kullanarak, Yaşlı Kont Roger'ın vasiyeti olduğu iddia edilen bir belgeyi dahil etmişti.²¹³ Ölümünden sonra anılan bu takma adın da belirttiği gibi, Kont Roger, torunları tarafından ilçeye ilişkin tüm meşru iddiaların kaynağı olan atası olarak görülüyordu; Hem Rangarde hem de kızı Adelaide, Carcassonne'a yönelik iddialarının izini, onları Barselona Kontu'na teslim ederek Yaşlı Roger'a kadar dayandırdılar.²¹⁴ Yaşlı Roger'la olan süreklilik, dolayısıyla Carcassonne kontlarının meşruiyetinin belirleyicisiydi ve II. Roger'ın, Yaşlı Roger'ın vasiyetini karteline dahil ederek iddia etmeye çalıştığı şey de bu meşruiyetti. İradenin varlığı, kontlarla efsanevi bir süreklilik yarattı ve Roger'ın, Carcassonne'un tüm iyi yöneticileri gibi, Eski Roger'ın doğrudan ardılı olduğunu iddia etmeye çalıştı. On ikinci yüzyılda Trencavel'in kendileri ile Carcassonne kontları arasında bir süreklilik yaratma çabaları, onların meşruiyetten yoksun olduklarına dair algılarının ortadan kaldırılmadığını ve hala sorun teşkil ettiğini gösteriyor. Trencavel, on ikinci yüzyılın sonlarında Carcassonne'un iç yönetimiyle ilgili sorunlar yaşamaya devam etmiş gibi görünmüyor. Bununla birlikte, kasabayı ele geçirme yöntemlerine yönelik saldırılara karşı savunmasız kaldılar: örneğin 1170'lerde, Aragonlu II. Alfons, Carcassonne üzerindeki haklarına ilişkin bir rapor hazırlattı ve bu rapor, Trencavel'in ele geçirme yollarını çok şüpheli bir şekilde ele alarak Trencavel'e saldırdı.²¹⁵ Hiçbir Trencavel'in, 1160-1179 yılları arasındaki en büyük güç ve bağımsızlık döneminde bile kont unvanını almaması, 'Ciddi baskı' anlamına geliyor. 159 212 Languedoc'taki isimler ve adlandırma kalıpları hakkında bkz. Brenon, *Petit livre aventureux*. Mundy, Toulouse'da Erkekler ve Kadınlar, özellikle. P. 40, soylulardan ziyade vatandaşlara odaklanmasına rağmen faydalıdır. Avrupalı soyluların karşılaştırılabilir gruplarında isimlendirme kalıpları üzerine yapılan çalışmalar arasında Schmid, 'Structure of the Nobility', s. 37-59 ve Klapisch-Zuber, 'The Name Remade', s. 283-309 yer alır. 213 CT, fols. 34v-35. 214 de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 579-80 ('Rodgario comite Vetulo Carcassonensi') ve s. 586-8. 215 Age, s. 31-3.

--- SAYFA 189 ---

11. yüzyılda statülerini sınırlayan faktörler 12. yüzyılda da aynısını yapmaya devam etti. Trencavel'in koital unvanını kullanamaması, kendilerini yüceltmenin başka yollarını aramalarına engel olmadı. Bunlardan biri 'prokonsül' unvanının kullanılmasıydı. Bu unvan ilk olarak 1146.216'da Raimond Trencavel tarafından on ikinci yüzyıldan kalma bir Trencavel tarafından üstlenildi. Daha sonra kendisi²¹⁷ ve oğlu II. Roger²¹⁸ tarafından bir dizi imtiyaznamede kullanılmış ve Raimond Trencavel'in yokluğunda bile ara sıra prokonsül olarak tanımlanması için en azından bazı Trencavel tebaası tarafından yeterince kabul edilmiştir.²¹⁹ Prokonsül başlangıçta bir Roma unvanıydı. Roma İmparatorluğu'nda prokonsül, Senato tarafından bir eyaletin valisi olarak konsolosluk pozisyonuna atanan eski bir sulh hakimiydi ve eyalette konuşlanmış birliklerin komuta hakkı ve tam adli kontrol de dahil olmak üzere çok çeşitli yetkileri kullanıyordu.²²⁰ On birinci yüzyılda Languedoc'ta hem Albi ve Nîmes'li Vikont Bernard Aton III²²¹ hem de Nîmes'li Vikont Bernard Berengar tarafından kullanılan alternatif bir unvan olarak yeniden ortaya çıktı. Narbonne.²²² Bernard Aton, yaklaşık 1040²²³'te Albi'de yeni bir köprü inşa edilmesini onaylayan bir tüzükte kendisini "Nîmes valisi ve Albi prensi" olarak tanımladı ve Bernard Berengar, 1059'da Papa'ya yapılan aforoza karşı yaptığı başvuruda "Narbonne şehrinin valisi" unvanını kullandı.²²⁴ Hiçbir on birinci yüzyıl lordu, Papa'nınla karşılaştırılabilecek bir unvana bağlılık göstermedi. Bunu benimsemesi çeşitli farklı açıklamalara konu olan Trencavel. 160 Güney Fransız Asaleti ve Albigenian Haçlı Seferi 216 Age, s. 1088. 217 1154: Pierre Isarn'ın iman yemini (CT, fols. 108v-109); 1157: Pierre de Villars'a bağış (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1182); 1158: Carcassonne ve Razès'in kalelerinin oğlu Roger'a bağışlanması (ibid., s. 1215); 1161: Guillem de Minerve, Luran'ı Raimond'dan uzak tutacağına yemin ediyor (CT, cilt 106v); 1163: Raimond ve Guillem de Termes arasındaki anlaşmazlığın çözümü (ibid., s. 1277-9); 1163: Saissac lordları arasındaki anlaşmazlığın çözümü (Doat 167, fols. 257-259v); 1165: Guillelma de Valsègere, Valsègere'i Raimond'dan tutacağına yemin ediyor (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1286-7); 1165: Arnould de Claremont, Claremont'u Raimond'dan tutacağına yemin ediyor (ibid., s. 1288-9); 1165: Guillem de St Felix'e Carcassonne'daki borçlularla ilgilenme süreciyle ilgili talimatlar (Doat 167, fols. 288-289v); 1166: oğlu Roger ile anlaşma (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1298-9); 1167: Chericorb'da arazi satışı (Doat 167, cilt 296-298; de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 271-2). 218 Yalnızca 1167 ile 1177 arasında kullanıldı. 1170: Carcassonne kilisesine bağış (Doat 65, fols. 92-3); 1172: Rieunette'e bağış (Mahul, cilt 5, s. 22); 1173: Carcassonne bölümünün kasabada inşaat yapma izni (Doat 65, fols. 54-55v); 1174: Bertrand ve Isarn de Saissac, Montrevel'i Roger'dan uzak tutmaya yemin ediyorlar (de Vic ve Vaissete, cilt 8, s. 307-9); 1175: Hughes de Romegoux'ya bağış (CT, cilt 120-120v); 1175: Moussoulens'in adamlarına köyü tahkim etme izni (CT, cilt 156-156v; Doat 168, cilt 177-177v); 1177: Roger de Durfort'a satış (Mahul, cilt 5, s. 278); 1177: Couffolens'in Hughes de Romegoux'ya satışı (Mahul, cilt 5, s. 276). 219 Luran'lı Guillem de Minerve'nin 1161'de oğluna bağışı: CT, fol. 106v; Doat 167, fols. 214-215v.

220 Wells, Roma İmparatorluğu, s. 6 ve 141; Homo, Roma Siyasi Kurumları, s. 254; Millar, Roma Dünyasında İmparator, s. 16-17. 221 GC, cilt. 1, s. 4. 222 Doat 48, fols. 3-12. 223 GC, cilt. 1, s. 4: 'prokonsül Nemausensem et principis Albiensem'. 224 Bernard Berengar, Narbonne Başpiskoposunun laik yargı yetkisine ilişkin bir anlaşmazlık nedeniyle aforoz edilmişti. Anlaşmazlığın ayrıntıları için bkz. Caille, 'La seigneurie temporelle de l'Archévêque', s. 21-4 ve Magnou-Nortier, Société laïque, s. 458-68. İtiraz Wolff'un Documents de l'histoire du Languedoc, s. 86-94'te tercüme edilmiş ve tartışılmıştır.

--- SAYFA 190 ---

Bernard Berengar'ın "Narbonne şehrinin prokonsülü"²²⁵ çağrısındaki vurgunun da gösterdiği gibi, hem Bernard Berengar hem de Bernard Aton bu unvanı özellikle sivil veya kentsel bağlamda kullanmışlardır. Bernard Berengar, kardeşleri Raimond ve Pierre²²⁶ ile birlikte Narbonne Vikontu'ydu ve Narbonne şehri üzerinde tek başına sahip olduğu konumu belirtmek için prokonsül unvanını kullanıyor olabilir. Bununla birlikte, başpiskoposla olan diğer ilişkilerinde vekil unvanını kullanması²²⁷, temyiz başvurusundaki prokonsül unvanının en olası yorumunun, muhtemelen temyiz başvurusunun Roma'ya yönelik olması nedeniyle bunun sadece 'viskont'u Roma biçimine çevirme girişimi olduğu yönünde olduğunu göstermektedir. Bu belgede prokonsül unvanının görünmesi, vikontun kendisinden ziyade katibin kararının sonucu bile olabilir. Bu aynı zamanda Bernard Aton III'ün c.1040.228'de prokonsül unvanını kullanmasına ilişkin olası bir açıklamadır. İki Latince unvanın, 'Nîmes prokonsülü ve Albi principis'inin birlikte kullanılması, burada prokonsülün tamamen yeni bir unvanı değil, mevcut bir unvanın Romanizasyonunu temsil ettiğini gösterir. Bununla birlikte, Narbonne prokonsül unvanının aksine, bu tüzükteki prokonsül unvanının ortaya çıkışının sadece bir karalama kibri olması muhtemel değildir. Nîmes ve Albi için iki unvan arasındaki fark, bu tüzükteki bu Latince unvanların benimsenmesinin, iki vikontluktaki otoritesini nasıl karakterize etmek istediğinin vikontu tarafından yapılan dikkatli düşünmenin sonucu olduğunu göstermektedir. Nîmes, Nîmes Vikontesi Gauze'un Albi Vikontu Bernard II ile 950²²⁹ dolaylarında evlenmesi yoluyla elde edilmişti ve Albi'deki güçlerinin çoğunluğunu koruyan vikontların ikincil mülkiyeti olarak kaldı. Bu tüzükte Nîmes ile ilgili olarak prokonsül unvanının kullanımı muhtemelen viscount'un Roma versiyonu olarak kabul edilmelidir; bu, Bernard tarafından Albi üzerindeki hükümdarlığını tanımlamak için Latince principis unvanını kullanmasına uymak için benimsenmiş olabilir; bu unvan, 'viscount'tan çok daha fazla güç ve bağımsızlığı ima eden bir unvandır. On ikinci yüzyılda Trencavel'de prokonsül unvanının kullanılışının, benzer şekilde 'viskont' unvanının basit bir Romalılaştırılmasını temsil ettiği ileri sürülmüştür; bu, genel olarak on ikinci yüzyılda Roma geçmişine duyulan ilginin artması ve özellikle Toulouse kontlarının 'konsül' unvanını kullanmasıyla ortaya çıkmıştır.²³¹ Bununla birlikte, bu yorumla ilgili çeşitli problemler vardır. Bu Roma unvanının Trencavel tarafından benimsenmesi şüphesiz on ikinci yüzyılda Roma geçmişine duyulan genel coşkudan ilham almış olsa da, Raimond Trencavel ve II. Roger'ın bu unvanı ve farklı sözleşmelerin kapsamını 'Yurttaşların Ağır Baskısı' 161 225 Doat 48, fols'da daha sık kullanması. 3-12: 'Narbonae sivil prokonsülü'. 226 Caille, 'Senyörler', s. 32. 227 Örneğin 1066'da Başpiskopos Guifred ile yaptığı barış anlaşması: de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 540-1. 228 GC, cilt. 1, s. 4. 229 de Vic ve Vaissete, cilt. 3, s. 128. 230 Bu öneri için merhum Profesör Timothy Reuter'a minnettarım. 231 Débax, Féodalité languedocienne, s. 288. Roma eserleri ve on ikinci yüzyılda Roma İmparatorluğu'na yönelik tutumlar üzerine yapılan çalışmalar için bkz. Martensen, 'Texts and Contexts of Ancient Roman History', s. 99-116; Sanford, 'Antik Tarih Çalışması', s. 21-43.

--- SAYFA 191 ---

11. yüzyıl örnekleriyle karşılaştırıldığında kullanılmış olması, onların prokonsül unvanını benimsemelerinin bu kadar kolay göz ardı edilmemesi gerektiğini gösteriyor.²³² 'Vikont' unvanını bir Roma unvanıyla temsil etme kararı, katılımcılardan ziyade, büyük olasılıkla, tüzük katibi tarafından alınmış olurdu, ancak Trencavel vikontları bu nedenle unvanın üstlenilmesinden ayrılamaz. Bunu yapmak, on ikinci yüzyıl Trencavel sözleşmelerinin yazarlarının bir dereceye kadar eğitilmiş ve özerk olduğunu varsayar ki bu abartılabilir ve kaydettikleri işlemlerin yürürlüğe girmesinden sonra Trencavel'in sözleşmelerinin yazılı biçimiyle tamamen ilgisiz olduğu varsayımını gerektirir. Roger'ın 1180'lerin sonlarında yaptığı Trencavel kartular derlemesinin gösterdiği gibi, durumun böyle olmadığı açıkça ortadadır. Roger, yazılı sözleşmelerin hem gücüne hem de prestijine katkıda bulunabileceği yolları takdir ediyordu ve bazı sözleşmelerinde kendisine vikont, bazılarında ise prokonsül dendiğini fark etmemiş olması pek mümkün görünmüyor. Prokonsül unvanını kullanma kararının bizzat vikontlara ait olması daha muhtemeldir ve bu nedenle, bu kararın arkasında geçici katip modasından daha fazla anlam olduğunu varsaymak meşrudur. Raimond Trencavel ve Roger'ın prokonsül unvanını benimsemesinin, Toulouse kontlarının konsül unvanını kullanmasına bir tepki olması da pek olası değil. Her şeyden önce, konsül unvanının on ikinci yüzyılın hiçbir döneminde Toulouse kontları tarafından yaygın olarak kullanıldığı görülmemektedir. Trencavel ile yapılan hiçbir sözleşmede kontlar tarafından kullanılmamıştır ve Trencavel'in kendilerini prokonsül olarak adlandırdığı 1146 ile 1177 arasındaki dönemde hiç benimsenmiş gibi görünmemektedir.²³³ Bu nedenle Trencavel'in, Toulouse kontlarının birkaç yıl önce terk ettiği bir unvana yanıt olarak bu unvanı benimsemesi pek olası değildir. Buna ek olarak, Trencavel'in Toulouse kontlarının konsüllerine atıfta bulunarak kendilerini prokonsül olarak adlandırdığı fikri, Trencavel'in koital tebaa ve bağımlılar olarak yerlerini bildiği ve bundan memnun olduğu Languedoc'taki soylu hiyerarşilerine ilişkin statik ve yapılandırılmış bir görüşe dayanmaktadır. On ikinci yüzyılda Trencavel ile Toulouse arasındaki ilişkilerin tarihi, durumun böyle olmadığını ve Trencavel'in, terminolojileri yoluyla itaatkar konumlarını vurgulayarak koital tahakkümden bağımsızlık mücadelelerini sabote etme ihtimalinin düşük olduğunu gösteriyor. Trencavel'in prokonsül unvanını kullanması, yukarıda tartışılan hipotezin izin verebileceğinden çok daha kasıtlı olmuş gibi görünüyor ve statüleriyle ilgili bir sorunu artırmak veya buna yanıt vermek için uyarlandığı varsayılabilir. Bu sorunun Béziers yurttaşları üzerindeki otoriteleri nedeniyle prokonsül kullanımını bu sefer konsüllük unvanına bir tepki olarak sunarak 162 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade²³² tarafından kullanıldığı ileri sürülmüştür. özellikle P. 359. Bununla birlikte, Trencavel'in prokonsül unvanını kullanması sadece hukuki bir öneme sahip gibi görünmemektedir ve on ikinci yüzyılda Roma geçmişinin yeniden keşfine ilişkin bu yorumun önerdiği bağlamdan daha geniş bir bağlamda ele alınmalıdır.

²³³ Konsül unvanı ara sıra Toulouse Kontu Alfons Jourdain (ö.1148) (Débax, Féodalité languedocienne, s. 287) tarafından kullanılmış, ancak Raimond V (1148-94) tarafından kullanılmamıştır. E.G. Léonard, Catalogue des Actes des Comtes de Toulouse, 3 cilt, cilt. 2-3 (Paris 1932). ²³⁴ Mahul, cilt. 5, s. 277.

--- SAYFA 192 ---

şehir yargıçları.²³⁵ Bu hipotezde, prokonsül unvanı 'konsüller adına hareket etmek' anlamına geliyordu ve Trencavel yetkisinin konsolosluk otoritesine karşı değil tamamlayıcı olduğunu vurgulamanın bir yolu olabilirdi. Bu argüman ilk bakışta hem Raimond Trencavel hem de Roger tarafından yaygın olarak kullanılan ve genellikle 'Béziers prokonsülü' olarak verilen prokonsül unvanının biçimiyle destekleniyor gibi görünüyor, ancak prokonsüler unvanının Béziers'e bu açık uygulaması aldatıcıdır, çünkü Trencavel genellikle 'Béziers' toponimiğini ana aile kimlikleri olarak kabul eder ve bunu kasabayı yönetmedikleri zaman bile yardımcılık unvanlarına dahil eder. Prokonsül unvanı, tüzüklerde belirli bir biçimde kullanılmamış gibi görünüyor ve kesinlikle Béziers'e özel bir uygulaması da yok gibi görünüyor. Prokonsül unvanının Béziers'in konsoloslarına yönelik olması için, onların biraz ilgi duyabileceği tüzüklerde kullanılmış olması gerekirdi. Eğer ilgi alanı Béziers ile sınırlı olsaydı, Raimond Trencavel ve Roger'ın yaptığı gibi, Carcassonne ilçesindeki küçük lordlarla yapılan arazi işlemlerinde bu unvanı kullanmanın pek bir anlamı olmazdı.²³⁶ Prokonsülün Béziers ile ilgili olmayan sözleşmelerde kullanılması, Trencavel tarafından şehir konsolosluklarıyla ilişkilerini belirtmek için muhtemelen kullanılmadığını gösteriyor. Béziers, on ikinci yüzyılın sonlarına kadar Raimond Trencavel veya Roger tarafından yönetilen ve konsül yetiştiren tek kasabaydı. Yüzyılın başlarından sonra, Trencavel'in ana merkezi olan Carcassonne'daki şehir oligarşilerinin Trencavel iktidarına karşı çok az bir tehdidi olmuş gibi görünüyor ve 1192'ye kadar bir konsolosluk geliştirmede. Prokonsül unvanı büyük olasılıkla on ikinci yüzyılın ortalarında artan Trencavel gücünü ve bağımsızlığını artırmak ve yansıtmak için benimsenmiş gibi görünüyor ve unvanın 1177'den sonra terk edilmesi, II. Roger'ın Aragonlu II. Alfons'a 1179'da teslim olmasının ardından bağımsız Trencavel iktidarının sona ermesiyle aynı zamana denk gelmesi açısından anlamlıdır.²³⁸ Trencavel kesinlikle bu yıllardaki konumlarını kendilerine uygulanan isimler ve unvanlar aracılığıyla yansıtmakla ilgileniyordu. sözleşmeler: Bir sözleşmede Roger, o yıllarda babası Raimond Trencavel'i 'fortissimi Trencavelli' olarak tanımladı.²³⁹ Anasoylu bağlantılarına da aynı şekilde göndermeler yapmış olabilirler; Roger'ın 1158'de kendisinden Saure 'comitissa'²⁴⁰ oğlu olarak bahsetmesinin en muhtemel açıklaması budur; bu unvan kocasının unvanından ziyade, ne yazık ki bilinmeyen kendi ailevi konumuyla ilgiliydi; normalde ona daha çok 'viskontes' denirdi. 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' ifadesinin kullanımı 163 235 1131'den itibaren Béziers'te konsoloslar vardı. 236 Örneğin, 1163: Raimond Trencavel'in Raimond ve Guillem de Termes arasındaki bir anlaşmazlığa hakemlik yapması (de Vic ve Vaissete, cilt 5, s. 1277-9); 1157: Razès papazı Pierre de Villars'a bağış (ibid., s. 1182); 1175: Roger, Moussoulens'in adamlarına köylerini güçlendirme izni veriyor (CT, cilt 156-156v; Doat 168, cilt 107); 1177: Couffolens'in Hughes de Romegoux'ya satışı (Mahul, cilt 5, s. 276). 237 Sarrand, 'Origine du consulat', s. 153-8, s. 154. 238 LFM, cilt. 2, s. 329-30.

239 1180: Silvanes manastırına bağış (Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, s. 405-7). 240 Doat 167, fols. 180-181v, 182-3, 184-184v, 186-187v, 188-90, 200-201v, 208-209v.

--- SAYFA 193 ---

'Comitissa' yalnızca Roger'ın annesi olarak üçüncü şahıs olarak Saure'a atıfta bulunmak, bunun Roger'ın kendisini koital statüyle ilişkilendirmesinin bir yolu olduğunu gösterir. II. Roger ayrıca, en önemli rakipleriyle, özellikle de Aragon Kralı'yla olan işlemlerde 'Béziers ve Carcassonne Vikontu' ve 'Béziers, Carcassonne, Razès ve Albi Vikontu' formülünü benimseyerek, yardımcılık unvanlarının tam listesinin kullanımının verebileceği daha büyük otoriteyle de ilgileniyordu.²⁴¹ Vikontun Romalılaştırılması olarak on birinci yüzyıldaki enkarnasyonunda, prokonsül unvanının kullanımı hem Roma İmparatorluğu hem de en son moda ile bağlantı yaratarak Trencavel'e bir miktar statü artışı sağlayabilirdi.²⁴² Bununla birlikte, Roma İmparatorluğu altında, prokonsül bir eyalette hatırı sayılır bir güç ve otoriteye sahip bir figürdü ve bu nedenle bu unvanın Raimond Trencavel ve Roger tarafından kullanılması, yardımcılık unvanlarının onlara tanıdığından daha büyük bir statü iddiasını temsil edebilirdi. Roma İmparatorluğu dönemindeki prokonsül hakkındaki bilgilerin edebi kaynaklardan Raimond Trencavel'e ulaşması pek olası değildir, çünkü prokonsüller on ikinci yüzyıldaki Roma ve geç antik metinlerde pek fazla yer almaz²⁴³ ve eğer belirsiz bir pasaj Raimond Trencavel'in dikkatine sunulmuş olsaydı, prokonsül unvanını geniş çapta anlaşılmayacak bir şekilde kullanmanın pek bir anlamı olmazdı. Bununla birlikte, Languedoc üçüncü yüzyılın sonuna kadar bir prokonsül eyaletiydi ve Trencavel tarafından prokonsül unvanının kullanılmasının, eyaletin Romalı yöneticilerini anımsatan sözlü bir geleneğe gönderme olması muhtemeldir.²⁴⁴ Languedoc, İmparatorluğun hatırlatıcıları ve prokonsüllerin isimlerinin yazıtlar üzerinde korunması açısından kesinlikle zengin bir bölgeydi; bunların bir kısmı on ikinci yüzyılda görünür durumda kalacaktı;²⁴⁵ aynı zamanda bir iklim yaratılmasına da yardımcı olabilirdi. Languedoc'un hükümdarı olan prokonsülün anısının eyalette korunmuş olması mümkün. Trencavel'in unvanı kullanma modeli aynı zamanda başlığın edebi bir gelenekten ziyade sözlü bir geleneğe dayalı bir anlayışını da ima eder, çünkü bu elit kesimin üyeleriyle yapılan sözleşmelerle sınırlı değildir, aynı zamanda toplumun daha alt düzeylerine de yöneliktir. Örneğin 1175 yılında II. Roger, Moussoulens köyünün erkeklerine köylerini daha savunulabilir bir konuma taşımaları ve tahkimatlar inşa etmeleri için izin veren bir fermanda kendisini 'Béziers prokonsülü' olarak adlandırdı.²⁴⁶ Roger, prokonsül unvanını doğal olarak her fermanda kullanmadığı için, bu durumda Moussoulens'in adamlarının da bu yetkiye sahip olacağı beklentisiyle benimsemiş olması muhtemeldir. istediği şekilde yorumlayabilmektedir. Bu, Trencavel'in bu unvanı benimsemesinin ancak genel olarak anlaşılması durumunda değerli olması nedeniyle sözlü kültürde prokonsül unvanının varlığını sürdürdüğünü ileri sürmektedir. Trencavel, prokonsül unvanını kullanırken Languedoc'un tarihiyle ilgili belirli bir gelenekten yararlanıyor olabilir, 164 The Southern French Nobility and the Albigensian Crusade 241 LFM, vol. 2, s. 329–30; Mahul, cilt. 5, s. 282–3. 242 On ikinci yüzyılda Roma geçmişiyse gerçek ya da sahte bağları vurgulamaya olan ilgi Avrupa'da oldukça yaygındı. Ren Nehri'ndeki Roma vakıflarından yazarların Roma sömürge politikasını kutlamalarına özellikle atıfta bulunan ayrıntılı bir tartışma için bkz. Sanford, 'Study of Ancient History', özellikle. s. 37–8.

243 Martensen, 'Antik Roma Tarihi', s. 105–6. 244 Perçin, Gallia Narbonensis, s. 87 ve 97–8. 245 Age, s. 86. 246 CT, cilt. 156–156v; Doat 168, fol. 107.

--- SAYFA 194 ---

Batıdaki Roma İmparatorluğu hakkında genel bir bilgiden ziyade. Bu unvanın kullanımına, basitçe Roma'daki vikont biçiminden daha büyük bir önem kazandıran şey bu özel bağlantı olabilirdi. On ikinci yüzyıl Languedoc'unda Romalı prokonsüllere ilişkin herhangi bir spesifik bilginin varlığını sürdürdüğünü iddia etmek mümkün değildir, ancak Trencavel'in bu unvanı benimsemesini onların statülerini artırma girişimi olarak yorumlamak makul görünmektedir. Bu bağlamda, bağımlı bir yardımcılık statüsünden ziyade Languedoc'un bağımsız hükümdarına atıfta bulunulacaktı. Trencavel tarafından prokonsül unvanının benimsenmesi, kontlarınkine rakip olan bir statü iddiasını temsil ediyordu ve kendi koital unvanlarının eksikliğini telafi ediyordu. Bu, Trencavel'in, Carcassonne'u şaibeli bir şekilde ele geçirmelerinin statüleri için ortaya çıkardığı sorunla yüzleşme zorunluluğundan kaçınırken, güçlerini ileri sürebilecekleri bir yol sağladı; bu durumun gayri meşruluğu, on ikinci yüzyılın sonlarında Languedoc'un yüksek soyluları arasındaki konumlarını hâlâ etkiliyordu. Prokonsül unvanı aynı zamanda Raimond Trencavel ve Roger'a Carcassonne üzerindeki egemenliklerini Carcassonne kontlarından veraset meselesinden ayırma yöntemi sağladı. Carcassonne ile ilgilenirken hem Raimond Trencavel hem de Roger, 'Carcassonne adı verilen şehri yöneten prokonsül' formülünü kullandılar.²⁴⁷ Bu formül, onları genel anlamda prokonsül olarak tanımlayarak Trencavel statüsünü Carcassonne'a sahip olmaktan ayırıyordu ve herhangi bir kasaba üzerindeki yönetimleri için değil, genel statüleri için geçerliydi. Aynı zamanda Carcassonne kontlarına geçişlerinin meşruiyeti sorununu, Carcassonne'daki yönetimlerinin bunun için gerekli olan tek gerekçe olduğu iması yoluyla ortadan kaldırmaya çalıştı. Trencavel'in prokonsül gibi yaratıcı unvanları kullanması, Languedoc'un yüksek soyluları içindeki güvensiz statülerinin ve konumlarının bir sonucu olarak görülebilir. Carcassonne kontlarının halefleri olarak kabul edilmedikleri ve bu nedenle kont unvanını benimseyemedikleri için Trencavel, Toulouse ve Foix kontları gibi lordların bağımsız eşitleri olarak statülerini savunmak için sürekli mücadele ettikleri, ancak tam da güçlerine dayanarak saldırılara karşı savunmasız kaldıkları bir şekilde anormal bir sosyal konum işgal etti. Raimond Roger, Languedoc'un en güçlü lordlarından biri olarak kabul edilir ve komşularının hiçbirinden daha fazla saldırıya uğramaz, ancak bu görünüm aldatıcıdır. Trencavel, Barselona ve Aragon kont krallarıyla ilişkilerinde, tebaaları üzerindeki güçlerinde ve komedyen seleflerinin statüsü üzerinde hak iddia edebilecekleri otoritede, geniş topraklara sahip olmalarının ima edebileceğinden çok daha zayıftı ve izole edilmişti. 'Vatandaşlara yönelik ağır baskı' 165 247 CT, fol. 106v: 'civitate quae dicitur Carcassonensi Raymundus proconsul de Biterris dominante'; de Vic ve Vaissete, cilt. 5, s. 1277-9: 'civitate quae dicitur Carcassonensi Raymundus proconsule dominante'; Mahul, cilt. 5, s. 278: 'civitate quae dicitur Carcassonensi Rogerio de Biterris proconsule dominante'.

--- SAYFA 195 ---

8 Languedoc'ta Süreklilikler: Bağlamda Albigensian Haçlı Seferi Albigensian haçlı seferinin on üçüncü yüzyılın sonlarından itibaren öne çıkan versiyonu olan Raimond Roger, eğer hatırlanırsa, genellikle bir arketip haline geldi. Guillem Augier sarı saçlarını kullanarak sirventes'teki temsilinin "Efendilerinin ölümü için acı çeken bir halk"¹ gerçek bir kişi değil, sıradan bir karakter olarak temsil edildiğinin sinyali verdi: kişisel geçmişi ve aile geçmişi aynı derecede önemsiz olan genç, gururlu, pervasız lord. Guillem Augier'in kendisi için yazdığı İtalyan okurlar için, bu tür detayların eksikliği, viskontun o zamanlar popüler olan, haçlı seferi öncesi Languedoc'un ayırım gözetmeyen haçlılar tarafından yok edilen bir şövalyelik ve kültür yeri olduğu fikrini temsil etmesine olanak tanıdı. Ancak haçlıların Raimond Roger ve ailesine, kim olduklarından dolayı bu şekilde davrandıkları açıktır; Haçlıların Trencavel'e yaklaşımları tesadüfi ya da şanssız olmaktan çok uzak, Trencavel'in geçmişiyle bağlantılıydı. Haçlıların ilk seferlerinde Béziers ve Carcassonne'a Trencavel kasabaları oldukları için saldırdıkları açıktır, tam tersi değil. Özellikle Carcassonne'un bir ödül olduğu açıktır ve haçlı seferi açısından değeri küçümsenmemelidir. Ancak haçlılar, daha fazla operasyon yürütebilecekleri bir üs ihtiyacını, Oksitan soylularının mümkün olduğu kadar çoğunu kendi davalarına kazanma ihtiyacıyla dengelemek zorundaydı. Sapkınlığa yaklaşımlarında Papa Innocent, yerel halkı sorunla baş etmeye teşvik etme arzusunda tutarlıydı. Haçlılara verdiği amaç, Languedoc'un soylu ailelerini yok etmek değil, onları kendileriyle savaşmaya ikna etmektir. Haçlılar Trencavel'den ya da başka herhangi bir lordtan bir kasabayı ele geçirmiş olsalardı, bu durum o lordu, ailesini ve bağlantılarını müttefikleri olmaya pek sevk etmezdi, aksine yakınlardaki haçlı seferi için başka bir düşman yaratırdı. Yüksek soyluların diğer üyelerine yapılan muameleyle karşılaştırıldığında Trencavel'in toptan ortadan kaldırılması, haçlı seferinin ihtiyaç duydukları güçlü kaleyi elde ederken yüksek soylulardan gelen düşmanlığı en aza indirmenin bir yolu olarak çok fazla mağduriyet değildi. Trencavel'in, Haçlılara iyi davranmaları için para ödeyeceği bir aile olarak, Sistersiyenlerle onları temsil edebilecek samimi ilişkileri yoktu. Ne kendi topraklarında ne de kendi aralarında güvenli bir konumları vardı. 1 Jeanroy, *Anthologie des Troubadours*, s. 235-9.

--- SAYFA 196 ---

Trencavel yanlısı direnişin temelini oluşturabilecek komşular. Carcassonne ve Béziers'i ellerinde tuttukları bir buçuk yüzyılda, Trencavel'in en iyi özelliği hırsırları ve hafif inatçı bir sonradan görme havasıyla karakterize edilmiş gibi görünüyor: Carcassonne'un kont olması gereken ama bir şekilde olmayan yöneticileri. Kendilerini güçlü kılmış olabilirler ama popüler olamadılar ve sonuçta birincisi ikincisinin eksikliğini telafi etmeye yetmedi. Guillem Augier'e rağmen kimse Trencavel'in gitmesinden pek rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Tamamen ortadan kaybolmadılar. II. Raimond Trencavel'in Carcassonne'daki iki yıllık hükümdarlığı, kasabanın 1226'da Louis VIII'e teslim olmasıyla sona erdikten sonra, II. Raimond Trencavel, Foix Kontu'nun koruması altında bir süre Limoux'nun elinde kalmış gibi görünüyor.³ Ancak, Toulouse'lu VII. krala.⁴ Raimond'un önümüzdeki on yıldaki hareketleri belirsiz. Foix Kontu'na görünürdeki bağlılığını sürdürmüş olması ya da muhtemelen Katalonya'da sürgünde olması mümkündür. 1240 yılında, Olivier de Termes gibi yerel şahsiyetlerin yardımıyla Carcassonne'u yeniden ele geçirme girişiminde bulundu, ancak kasabayı ele geçiremedi. Muhtemel bir sürgün dönemi daha geçirdikten sonra nihayet 1247'de Fransız Krallığı'na teslim oldu.⁵ Koruyucusu ve koruyucusu Foix'li Roger Bernard 1241'de ölmüştü ve kontlarla özel bir bağlantı olduğuna dair başka bir öneri yok. Ancak Raimond Trencavel, büyük bir yardıma ihtiyaç duymadan bile Limoux'yu elinde tutmayı başardı ve 1263'te karısı ve iki oğlu Roger ve Raimond Roger ile birlikte bu kasaba için bir sözleşmeye katıldı.⁶ Trencavel'in Limoux ile olan bağlantılarının süresi belirsizdir ve 1263'ten sonra bunlardan birkaç kez söz edilenler yetersiz ve belirsizdir. Açıkçası aile, Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès'in on ikinci yüzyıldaki vikontlarının sahip olduğu statüyü bir daha asla elde edemedi, ancak hayatta kalmayı başardılar ve hatta bir kez daha Languedoc'un merkezine yayılmış olabilirler. Örneğin, görünüşe göre onuncu yüzyıl köklerine geri dönen bir on dördüncü yüzyıl ozanı, Peire Trencavel d'Albi adını taşıyordu.⁷ Bu kararlılık kanıtına rağmen, haçlı seferi Trencavel için bir trajediydi ve onların ve onlar gibi diğerlerinin kaderi, birçok modern yorumda bütün bir Oksitan toplumunun yok edilmesi anlamına geliyordu. Kraliyet kalesi Tour Regina'nın, Kabare'deki haçlı seferi öncesi üç kulenin kalıntılarına hakim olmak için inşa edilmesi gibi, bu görüşe göre haçlılar, Oksitan kültürünün Laparus öncesi altın çağının, kuzey Fransız kraliyet otoritesinin öldürücü topukları altında temellenmesini sağladılar. Bununla birlikte, bu kasvetli tablonun altında, Languedoc'un pek çok lordunun haçlı seferi yıllarında refaha kavuşmuş olduğu gerçeği ve sonuçta bu başarıyı elde edenlerin listesi yatmaktadır. 8, s. 846-8. 3 Doat 169, fols. 277-80. 4 de Vic ve Vaissete, cilt. 6, s. 631-7. 5 de Catel, Mémoires, s. 647. 6 de Vic ve Vaissete, cilt. 8, s. 1509-10. 7 Zufferey, Bibliographie des poètes Provençaux, s. 47.

--- SAYFA 197 ---

Yeni 13. yüzyıl Languedoc'undan kazanç sağlayanlar arasında yalnızca haçlı seferinin Güney Fransız destekçileri değil, aynı zamanda onun en azılı düşmanlarından bazıları da vardı. Örneğin Olivier de Termes, II. Raimond Trencavel'in 1240'taki isyanına katılmasının bir sonucu olarak 1247'de topraklarını kaybetmişti. Ancak, IX. Louis'nin 1248'deki haçlı seferine katılması ve göze çarpan yığılması sonucunda topraklar Temmuz 1250'de kendisine iade edildi.⁸ Olivier de Termes, Fransız kralına hizmet etmeye istekli olduğunu göstererek, Kendisiyle Kraliyet arasında 1250'de yapılan barış anlaşmasıyla Razès ve Narbonne'un en güçlü lordlarından biri olarak konumunu korudu. Foix kontları ve Narbonne vikontları gibi diğer lordlar yalnızca önceki durumlarını korumakla kalmadı, aynı zamanda onu geliştirmeyi de başardılar. Büyük soylu ailelerin çoğu, 13. yüzyıl boyunca idari prosedürlerini geliştirdiler ve bu, 12. yüzyılda kendi topraklarının gerçek kısımlarından ziyade genellikle teorik olan topraklar üzerinde daha kapsamlı bir kontrol sahibi olmalarını sağladı. Toulouse'lu Raimond VII, ilçe üzerindeki hakimiyetini sağlamlaştırmayı ve Toulouse'un kendisi üzerinde adli yetki kazanmayı başardı.⁹ Hem Narbonne vizitleri hem de Comminges kontları karmaşık yönetim sistemleri geliştirdiler ve Foix kontları tarafından kullanılanlar o kadar karmaşıktı ki, on dördüncü yüzyılın başlarında tüm ocaklar ve tüm ilçeden alınması gereken vergiler hakkında bir araştırma yapmayı başarabildiler.¹⁰ Bu idari iyileştirmelere çoğu zaman Fransızlar arasındaki artan itibar eşlik ediyordu. soylular, Fransız Kraliyeti ile olan ilişkilerinin bir sonucu olarak. Narbonne vikontları, L'Isle Jourdain lordlarının yaptığı gibi sıklıkla kraliyet ordularında görev yaptı: IV. Jourdain, Sicilya'da Charles d'Anjou için savaştı ve onun danışmanlarından biri oldu.¹¹ Foix kontları aynı zamanda iyi ödüllendirildikleri bir askerlik hizmeti geleneği de geliştirdiler: Roger Bernard IV (ö.1302) on üçüncü yüzyılın sonlarında Gaskonya'nın çeşitli topraklarının valisiydi ve Gaston Fébus (ö.1391) on dördüncü yüzyılın sonlarında Languedoc'ta korgeneraldi. On dördüncü yüzyılın sonlarına gelindiğinde, Foix kontları on ikinci yüzyılın bağımsız ama belirsiz sınır lordlarından "Fransız siyasi sahnesinin önemli isimlerine"¹² dönüştü; bunlardan ikisi, Gaston I (ö.1315) ve Gaston Fébus, Fransız kraliyet ailesinin üyeleriyle evlenmişti.¹³ Languedoc lordlarının çoğu, bu başarılarla rağmen atalarının isyankar tutumlarını korudu. 1290'da Béarn'ı miras almalarının ardından Foix kontları, Pireneler'den Béarn ve Foix'e kadar uzanan etkili bir devlet kurma girişiminde bulunmak amacıyla çok fazla enerji harcadılar¹⁴ ve 1276'da Narbonnelu V. Aimery (ö.1293), yaklaşan bir işgalde Kastilya Kralı ile komplo kurdu.¹⁵ Bununla birlikte, kraliyet otoritesine karşı direnişin devam ettiğine dair bu işaretlere rağmen, bu durum açıktır. Asalet ve Albigensian Haçlı Seferi 8 joinville, Histoire de Saint Louis, ed. N. de Wailly (Paris 1868), s. 207. Olivier hakkında bkz. Peal, 'Olivier de Termes', s. 109-29. 9 Verilen, Ortaçağ Avrupasında Devlet ve Toplum, s. 59. 10 Age., s. 61. 11 Age., s. 168. 12 Age., s. 167. 13 Gaston I, Jeanne d'Artois ve Gaston Fébus Agnes de Navarre ile 1348'de evlendim. 14 Given, State and Society in Medieval Europe, s. 168. 15 Age., s. 228.

--- SAYFA 198 ---

Narbonne vikontları ve Foix kontları gibi lordlar Haçlı seferi sonrası yıllarda zenginleşti. Bunu başarabilmeleri, on üçüncü yüzyıl Languedoc'un soylu siyasetinin doğasının, herhangi bir soylu ailenin Albigens haçlı seferine karşı tutumuyla belirlenmediğini gösteriyor. Haçlı seferi olaylarının bazı yüksek soyluların refahının temelini oluşturduğu iddia edilebilirken (örneğin Trencavel'in rakip olarak ortadan kaldırılması Narbonne vikontlarının gücünün gelişimini engellemiş olamaz), on üçüncü yüzyılda soylu gücün değişen doğasından haçlı seferinin ne ölçüde doğrudan sorumlu olduğu tartışmalıdır. On üçüncü yüzyılda Comminges ve Foix kontları gibi lordlar tarafından güç mekanizmalarında gösterilen ilerlemeler, on ikinci yüzyılda Guillems de Montpellier veya Trencavel gibi lordlar tarafından kullanılan idari uygulamalardan elde edilen gelişmeler olarak görülebilir; her ikisi de kartular oluşturabilecek kadar gelişmiş yönetim sistemlerine sahipti. Artan idari karmaşıklıklarının Foix kontları gibi lordlara toprakları üzerinde sağladığı daha sıkı kontrol, onların zenginlik ve güç açısından Kuzey Fransa'daki çağdaşlarıyla rekabet etmelerine olanak tanıdı; ancak bu, Oksitan toplumunun haçlılar tarafından yok edilmesinden değil, gelişmesinden kaynaklanmıştır: Haçlı seferi olmasaydı iddia edilmesi zor bir gelişme meydana gelmeyecekti. Trencavel, Albigens haçlı seferi tarafından yok edildi, ancak geçici olarak güçlü olsalar da, sonuçta Languedoc'un soyluları arasında oldukça marjinal figürlerdi. Foix kontları, Trencavel'in yalnızca Albi'nin vikontları olduğu dönemde Languedoc'ta öne çıkıyordu ve Trencavel unutulduktan sonra da çok uzun süre varlıklarını sürdürdüler ve Languedoc tarihinin çok farklı olduğu varsayılan dönemleri boyunca (haçlı seferi öncesi ve sonrası) güçlerini süreklilik içinde korudular. Languedoc'ta Süreklilikler 169

--- SAYFA 199 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 200 ---**

Kaynakça Elyazması kaynakları Société Archéologique de Montpellier La Cartulaire dit de Trencavel, MS 10 Bibliothèque Nationale de France, Paris La Collection Doat, cilt. 21-4, 47-8, 55, 57-9, 60-6, 75, 105, 110 ve 165-9 La Collection Baluze, cilt. 7 ve 81 Archives Départementales de l'Aude Series H, 7-8, 12, 16, 25, 38, 159, 201 ve 206 Birincil basılı kaynaklar Albigensian Haçlı Seferinin Anonim Tarihi, Bouquet 19, s. 114-90 Caesarius of Heisterbach, *Dialogus Miraculorum*, ed. J. Strange, 2 cilt. (Köln 1851) Cartulaire de l'Abbaye de Silvanes, ed. P. A. Verlaquet (Rodez 1910) Cartulaire de Béziers (Livre Noir), ed. J. Rouquette (Paris ve Montpellier 1918) Chrétien de Troyes, *Arthur Romances*, ed. ve trans. W. W. Kibler ve C. W. Carroll (Londra 1991) Chronicle of James I King of Aragon, Fatih soyadı (kendisi tarafından yazılmıştır), ed. ve trans. J. Forster, 2 cilt. (Londra 1883) Chronicles de J. Froissart, ed. G. Raynaud, 15 cilt. (Paris 1897) Chronicon Clarevallensis, PL 185, 1247-51 Cicero, *De Deorum Natura*, ed. H. Rackham (Londra 1933) Colección Diplomática de Pedro I de Aragón y Navarra, ed. A. Ubieto Arleta (Zaragoza 1951) Compayre, C., *Etudes historiques et document inédits sur l'Albigeois, le Castrais et l'ancien diocèse de Lavaur* (Albi 1841) Conciliorum Oecumenicorum Decreta, ed. J. Alberigo, J. A. Dossetti Perikle, P. Joannou, C. Leonardi ve P. Prodi, 3. baskı. (Bologna 1973) Dante Aligheri, *Il Convivio*, ed. G. Busnelli ve G. Vandelli, 2 cilt. (Floransa 1953) de Catel, G., *Mémoires de l'histoire de Languedoc* (Toulouse 1633) de Marca, P., *Marca Hispanica sive Limes Hispanicus*, ed. E. Baluze (Paris 1688) de Vic, C. ve Vaissete, J., *Histoire générale de Languedoc*, 15 cilt. (Toulouse 1872-92), 2. baskı. (Osnabrück 1973), cilt. 5 ve 8 La documentación pontifica hasta Inocencio III 965-1216, ed. D. Mansilla (Roma 1955) Documentos Correspondientes al reinado de Sancho Ramirez, ed. J. Salarrullana de Dios ve E. Ibarra y Rodriguez, 2 cilt. (Zaragoza 1907-13) Dovetto, J., *Cartulaire des Trencavel. Analiz détaillée des 617 actes 957-1214* (Carcassonne 1997) Gallia Christiana, *Provincias Ecclesiasticas Distributa*, 16 cilt. (Paris 1715-1865) Gaufred de Vigois, Bouquet 12, s. 421-51 *Gesta Comitum Barchinonensium*, ed. L. Barru Dihigo ve J. Masso Torrents (Barselona 1925)

--- SAYFA 201 ---

Gesta Innocentii Papae III, PL 214, xvii-ccxviii Guillaume de Puylaurens, Chronique 1145-1275 ed. ve trans. J. Duvernoy, 2. baskı. (Paris 1996) çev. W. A. Sible ve M. D. Sible, The Chronicle of William of Puylaurens: The Albigensian Crusade and its Aftermath (Woodbridge 2003) Guillaume de Tudela, La Chanson de la Croisade Albigeoise ed. ve trans. E. Martin-Chabot, cilt. 1, 3. baskı. (Paris 1976) ve La Chanson de la Croisade Albigeois, anonim bir devamcı tarafından, cilt. 2-3 (Paris 1957-61) J. Shirley, Cathar Savaşlarının Şarkısı: Albigensian Haçlı Seferi Tarihi, Tudela'lı Guillaume ve anonim bir devamcı (Aldershot 1996) Jeanroy, A., Anthologie des troubadours Xlle-XIIIe siècles (Paris 1974) joinville, Histoire de Saint-Louis, ed. N. de Wailly (Paris 1868) Kuttner, S. ve Garcia y Garcia, A., 'Dördüncü Lateran Konseyine Yeni Bir Görgü Tanığı (1215)', Traditio 20 (1964), s. 115-78 Lavaud, R. ve Nelli, R., Les Troubadours, 2 cilt. (Paris 1966) Léonard, E.G., Catalog des Actes des Comtes de Toulouse, 3 cilt. (Paris 1932) Liber Feudorum Maior: Cartulario Real, Arşivi de la Corona de Aragón'da muhafaza ediliyor, ed. F. M. Rosell, 2 cilt. (Barselona 1945) Liber Instrumentorum Memorialium: Cartulaire des Guillemes de Montpellier, ed. La Société Archéologique de Montpellier (Montpellier 1884-6) Limouzin-Lamothe, R., La Commune de Toulouse et les Ressources de son histoire 1120-1249 (Toulouse 1932) Macauley, G., The Chronicles of Froissart, çeviren: John Bouchier, Lord Berners (Londra 1908) Mahul, A., Cartulaire et archives des communes de l'ancien diocèse et de l'arrondissement administratif de Carcassonne, 5 cilt. (Paris 1857) Marillier, J., l'Abbaye de Cîteaux 1098-1182 ile ilgili Chartes ve belgeler (Roma 1961) Carcassonne Kilisesi Nekrolojisi, alıntılar, Bouquet 19, s. 249 Orderic Vitalis, Kilise Tarihi, ed. ve trans. M. Chibnall, 6 cilt. (Oxford 1969-80) Patrologia Latinae cursus completus, seri latina, ed. J.-P. Migne (Paris 1844-64), cilt. 214-17 Pierre des Vaux-de-Cernay, Historia Albigensis, PL 213 P. Guébin ve H. Maisonneuve, Pierre des Vaux-de-Cernay: Histoire Albigeoise (Paris 1951) W.A. Sible ve M.D. Sible, çev., Albigensian Haçlı Seferinin Tarihi: Peter of les Vaux-de-Cernay's Historia Albigensis (Woodbridge 1998) Regestum Innocentii III papae süper negotio Romani imperii, ed. F. Kempf, Miscellanea Historicae Pontificae 12 (Roma 1947) Die Register Innocenz III, ed. O. Hagender, M. Maleczek ve A. A. Strnad, 8 cilt. (Graz, Roma ve Viyana 1964-2001) Robert de Torigny, Chronica, ed. R. Howlett, Chronicles of the Reigns of Stephen, Henry II ve Richard I, 4 cilt, Rolls Series 82, 2. baskı. (Londra 1964), cilt. 4 Rodrigo Jimenez de Rada, Toledo Başpiskoposu, Historia de rebus Hispanice sive Historia Gotika, ed. J. Fernandez Valverde, Corpus Christianorum Continuatio Mediaevalis 72 (1987) Roger of Howden, Chronica, ed. W. Stubbs, 4 cilt, cilt. 4, Rolls Series 51 (Londra 1869) Teulet, A., Layettes du trésor des chartes, 5 cilt. (Paris 1863) Topsfield, L. T., Les Poésies du Troubadour Raimond de Miraval (Paris 1971) Walther von der Vogelweide, Seçilmiş Şiirler, ed. M. Fitzgerald Richley (Oxford 1965) Newburgh'lu William, Historia Rerum Anglicarum, ed. R. Howlett, Chronicles of the Reigns of Stephen, Henry II ve Richard I, 4 cilt, Rolls Series 82, 2. baskı. (Londra 1964), cilt. 1 Wolff, P., Documents de l'histoire du Languedoc (Toulouse 1969) 172

Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi

--- SAYFA 202 ---

İkincil basılı kaynaklar Abbé, J.-L. 'Au coeur de la Montagne Noire et de l'hérésie. Les seigneurs d'Aragon, la croisade des Albigeois et ses répercussions sur le groupe aristocratique', Les voies de l'hérésie, cilt. 2, s. 55-87 Abbé, J.-L., Baudreu, D. ve Peytavie, C., 'La Croisade Albigeoise et les villes: Mutations urbaines, Sociales et religieuses à Limoux au XIIIe siècle', La Croisade Albigeoise'da. Actes du colloque du Centre d'Etudes Cathares Carcassonne, 4, 5 ve 6 Ekim 2002, organisé avec le concours du Conseil Générale de l'Aude sous la présidence de Michel Roquebert (Balma 2004), s. 323-48 Ainsworth, P.F., Jean Froissart and the Fabric Tarihin Tarihi: Chronicles'da Gerçek, Efsane ve Kurgu (Oxford 1990) Allabert, S., 'Une seigneurie alliée: Laure', Kabare: Histoire et archéologie d'un castrum, ed. BEN. Gardel (Carcassonne 1999), s. 83-107 Andraud, P., La vie et oeuvre du oeuvre du troubadour Raimon de Miraval: étude sur la littérature et la société méridionales à la veille de la guerre des Albigeois (Paris 1902) Anglade, J., Histoire sommaire de la littérature méridionale au moyen âge (Paris 1921) Arnold, J. H., Inquisition and Power: Catharism and the Confessing Subject in Medieval Languedoc (Philadelphia 2001) Azais, G., Les troubadours de Béziers (Béziers 1869) Baldwin, J. R., The Government of Philip Augustus: Orta Çağ'da Fransız Kraliyet Gücünün Temelleri (Berkeley 1986) Baldwin, J. W., Masters, Princes and Merchants: The Social Views of Peter the Chanter and His Circle, 2 cilt. (Princeton ve New Jersey 1970) Barber, M., 'Catharism and the Occitan Nobility: The Lordships of Cabaret, Minerve and Termes', The Ideals and Practice of Medieval Knighthood, 3: Papers from the Fourth Strawberry Hill Conference, 1988, ed. C. Harper-Bill ve R. Harvey (Woodbridge 1990), s. 1-19 Barber, M., The Cathars: Dualist Heretics in Languedoc in the High Middle Ages (London 2000) Barber, M., The New Knighthood: A History of the Order of the Temple (Cambridge 1994) Barlow, F., 'Roger of Howden', English Historical Review 65 (1950), s. 352-60 Barrain, M., 'Le katliam de 1209', Histoire de Béziers'de, ed. J. Sagnes (Toulouse 1989), s. 95-114 Belperron, P., La croisade contre les Albigeois et l'union du Languedoc à la France 1209-1249 (Paris 1942) Benjamin, R., 'A Forty Years' War: Toulouse and the Plantagenets 1156-1196', Bulletin of Tarihsel Araştırma Enstitüsü 61 (1988), s. 270-85 Benson, R.L., 'Siyasi Renovatio: Roma Antik Döneminden İki Model', Renaissance and Renewal in the Twelfth Century, ed. R. L. Benson, G. Constable ve C. D. Lanham (Oxford 1982), s. 339-86 Berlioz, J., 'Tuez-les tous, Dieu reconnaître les siens': Le katliam de Béziers (22 juillet 1209) et la croisade contre les Albigeois vue par Césaire de Heisterbach (Portet-sur-Garonne 1994) Berman, C.H., 'Silvanes Manastırı'nın Kuruluşu ve Erken Tarihi: Ekonomik Gerçeklik', Ortaçağ Sistersiyen Tarihi Çalışmaları 2 (1978), s. 280-318 Bertrand de Born, Troubadour'un Şiirleri Bertrand de Born, ed. ve trans. W. D. Padon, T. Sankovich ve P. H. Strablein (Berkeley 1986) Besse, G., Histoire des comtes de Carcassonne (Béziers 1645) Besse, G., Histoire des ducs, marquis et comtes de Narbonne, autrement appelez Princes des Goths, ducs de Septimanie et marquis de Gothie (Paris 1660) Bisson, T. N., 'Feodal Devrim', Geçmiş ve Bugün 142 (1994), s. 6-42

Bisson, T.N., The Medieval Crown of Aragon: A Short History (Oxford 1986) Bisson, T.N., 'Prelude to Power: Kingship and Anayasa in the Realms of Aragon Bibliyografya: İkincil Basılı Kaynaklar 173

--- SAYFA 203 ---

1175-1250', Alfonso Alfonso ve Fatih James'in Dünyaları: Orta Çağ'da Akıl ve Güç, ed. R. I. Burns (Princeton 1985), s. 23-40 Bisson, T. N., 'Kahraman Olmayan Geçmişler: Albigensian Haçlı Seferlerinden Önce Güney Frankland'da Tarih ve İletişim', *Speculum* 65 (1990), s. 281-308 Bolton, B. M., 'Simon Peter'in Görüşü İçin: Innocent's Nearest Frontier'daki Sistersiyenler', *Monastic Studies* 1 (1990), s. 1-20 Bolton, B.M., 'Fulk of Toulouse: The Escape that Failed', *Studies in Church History* 12 (Cambridge 1975), s. 83-93 Bolton, B.M., 'Signposts from the Past: Reflections on Innocent III's Provideential Path', *Innocent III Urbs et Orbis*, cilt. 1, s. 21-55 Bolton, B. M., 'Gelenek ve Cesurluk: Sapkınlara Papalık Tutumları 1159-1216', *Kilise Tarihi Çalışmaları* 9 (Cambridge 1972), s. 79-91 Bonde, S., *Languedoc Kale Kiliseleri: Yüksek Orta Çağ'da Mimarlık, Din ve Çatışma* (Cambridge 1994) Bouchard, C. B., 'Soylu Dindarlık ve Reformcu Manastırcılık: On İkinci Yüzyılda Burgundy Dükleri', *Studies in Medieval Sistersiyen Tarihi* 5 (1981), s. 1-7 Bousquet, J., 'Le feature d'alliance entre Hugues, Comte de Rodez, et les Consuls de Millau (8 juin 1223)', *Annales du Midi* 72 (1960), s. 25-42 Brenon, A., *Le petit livre aventureux des prénoms Occitans au temps du Catharisme* (Loubatiers 1992) Briffault, R. S., *The Troubadours* (Bloomington, Indiana, 1965) Briggs, R., *Erken Modern Fransa 1560-1715* (Oxford 1977) Brown, E.A.R., 'Bir Yapının Tiranlığı: Feodalizm ve Ortaçağ Avrupası Tarihçileri', *Ortaçağ Avrupasını Tartışmak: Sorunlar ve Okumalar*, ed. L. K. Little ve B. H. Rosenwein (Oxford 1998), s. 148-69 Bruguère, M. B., 'Un mythe historique: l'imperialisme Capétien dans le Midi au XIIe et XIIIe siècles', *Annales du Midi* 97 (1985), s. 245-67 Bruschi, C., 'Magna titizlik engizisyon için gerekli. Doat 21-26'yı okumadan önce alınacak önlemler, Metinler ve Ortaçağ Sapkınlığının Bastırılması', ed. C. Bruschi ve P. Biller, *York Studies in Medieval Theology* 4 (York 2003), s. 81-110 Busquet, R., *Histoire de Provence des Origines à la révolution française* (Monaco 1954) Cabau, P., 'Foulque, Marchand et Troubadour de Marseilles, moine et abbé du Thoronet, évêque de Toulouse (v.1155/60-25/12/1231)', *Cisterciens de Languedoc*, s. 151-79 Cabrer, M.A., 'El Muhterem Arnaldo Amalrico (1196-1226): Idea y Realidad de un Cisterciense entre des Cruzades', *Hispania Sacra* 48 (1996), s. 569-92 Caille, J., 'Origine et développement de la seigneurie temporelle de l'archevêque dans la ville et terroir de Narbonne', *Narbonne: Archéologie et histoire*, cilt. 2, s. 9-36 Caille, J., 'Les seigneurs de Narbonne dans le conflit Toulouse-Barcelone au XIIIe siècle', *Annales du Midi* 97 (1985), s. 227-44 Camproux, C., *Histoire de la littérature occitane* (Paris 1971) Castillon d'Aspet, H., *Histoire du Comté de Foix depuis les temps cathares anciens jusqu'à nous jours*, 2 cilt. (Toulouse 1852) Cheney, C.R., *Pope Innocent III ve İngiltere* (Stuttgart 1976) Cheyette, F.L., 'The Castles of the Trencavels: A Preliminary Aerial Survey', in *Order and Innovation in the Middle Ages: Denemeler onuruna Joseph Strayer*, ed. W. C. Jordan, B. McNab ve T. F. Ruiz (Princeton 1979), s. 255-72 Cheyette, F. L., *Ermengard of Narbonne and the World of the Troubadours* (Ithaca ve Londra 2001) Cheyette, F. L., 'Carcassonne'un Barselona Kontlarına "Satışı" (1067-1070) ve Yükseliş Trencavels'in', *Spekulum* 63 (1988), s. 826-64

Clanchy, M. T., *Bellekten Yazılı Kayda: İngiltere 1066-1307*, 2. baskı. (Oxford 1993) 174 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi

--- SAYFA 204 ---

Clarke, P. D., 'Masum III, Canon Hukuku ve Suçsuzların Cezası', Papa III. Masum ve Dünyası'nda, ed. J. C. Moore (Aldershot 1999), s. 271-85 Colby, M., Onikinci Yüzyıl Edebiyatında Portre: Chrétien de Troyes'in Üslupsal Özgünlüğüne Bir Örnek (Cenevre 1965) Costen, M., The Cathars and the Albigensian Crusade (Manchester 1997) d'Abadal i de Vinyals, R., 'A propos de la domination de la maison comitale de Barcelone sur le Midi français', Annales du Midi 76 (1964), s. 313-45 d'Auriac, E., Histoire de l'ancien cathédrale et des évêques d'Albi depuis les premiers temps connus jusqu'à la fondation de la nouvelle église Sainte Cecile (Paris 1858) Daileader, P., 'Katalonya'nın Kaybolan Konsoloslukları', Speculum 74 (1999), s. 65-94 Daniel, N., Heroes and Saracens: An Interpretation of the Chansons de Geste (Edinburgh 1984) Dauzat, A., Les noms de famille de France, 3. baskı. (Paris 1977) de Catel, G., Histoire des Comtes de Tolose [sic] (Toulouse 1623) de Catel, G., Mémoires de l'histoire de Languedoc (Toulouse 1633) de Mony, B., Relations politiques des comtes de Foix avec la Catalogne jusqu'au beginment du XIVe siècle, 2 cilt. (Paris 1896) de Vic, C. ve Vaissete, J., Histoire générale de Languedoc, 15 cilt. (Toulouse 1872-92, 2. baskı. Osnabrück 1973), cilt. 3 ve 6 de Vic, G., Chronicon Episcoporum ac Rerum Memorabilium Ecclesias Carcassonensis (Carcassonne 1667) Débax, H., 'A propos d'unefigure d'un fief en Languedoc au début du XIIe siècle. Les anlaşımları de 1112 entre Ramon Berenguer III ve Bernard Aton IV', Hommage à Pierre Bonnassie, s. 325-30 Débax, H., La féodalité languedocienne XI-XII siècles. Serments, hommages et fiefs dans le Languedoc des Trencavel (Toulouse 2003) Débax, H., 'Structures féodales dans le Languedoc des Trencavel XIe-XIIe siècles' (Doktora tezi, Université Toulouse-le-Mirail 1997) Déjean, J.L., Quand chevauchaient les Comtes de Toulouse (Fayard 1979), 2. baskı. Les Comtes du Toulouse 1050-1250 (Fayard 1988) Delaruelle, E., 'La critique de la Guerre Sainte dans la littérature méridionale', Paix de Dieu'da, s. 128-39 Despetis, J., 'Nouvelle chronologie des évêques d'Agde d'après les cartulaires de cette église', Mémoires de la Société Archéologique de Montpellier, 2e série, 8 (1922), s. 4-101 Diehl, P., 'Ad abolendam and Imperial Legislation Against Heresy', Bulletin of Medieval Canon Law 19 (1989), s. 1-11 Dossat, Y., 'A propos du concile cathare de Saint Félix: les Milingues', Cathares en Languedoc'ta, ed. E. Privat, Cahiers du Fanjeaux 3 (1968), s. 204-14 Dossat, Y., 'Le chroniqueur Guillaume de Puylaurens était-il chapelain de Raymond VII ou notaire de l'Inquisition Toulouse?', Annales du Midi 65 (1953), s. 343-53 Dossat, Y., 'La croisade vu par les chroniqueurs', Paix de Dieu, s. 221-59 Duby, G., The Three Order: Feodal Society Imagined, çev. A. Goldhammer (Chicago 1980) Dufont, A., 'Les comtes de Toulouse et le Vivarais Xme - fin XIIme siècle', Ecole antik de Nîmes (1971), s. 75-94 Duhamel-Amado, C., 'De la Cité Visigothique à la ville médiévale', Histoire de Béziers'de, ed. J. Sagnes (Toulouse 1989), s. 71-94 Duhamel-Amado, C., 'L'entourage des Trencavel au XII siècle', Les voies de l'hérésie, cilt. 1, s. 11-43 Duhamel-Amado, C., Genèse des lignages méridionaux, 2 cilt. (Toulouse 2001) Duhamel-Amado, C., 'Les Guillems de Montpellier à la fin du XIIleme siècle: un lineage en péril', Revue des Langues Romanes 89 (1985), s. 13-28

Kaynakça: İkincil Basılı Kaynaklar 175

--- SAYFA 205 ---

Duhamel-Amado, C., 'L'indispensable Bernard de Canet: L'ascension d'un chevalier aux cours des Trencavel (1110-1154), Hommage à Pierre Bonnassie, s. 355-64 Dunbabin, J., France in the Making 843-1180 (Oxford 1985) Dutton, C.M., 'Albigensian Crusade 1198-1229'un Kurumsal Tarihinin Yönleri' (Doktora tezi, Londra Üniversitesi 1993) Egan, M., The Vidas of the Troubadours (Londra 1984) Emery, R.W., Heresy and Inquisition in Narbonne (New York 1941) Eubel, C., Hierachia Catholica Medii et Sonoris Aevi, 8 cilt. (Regensburg 1933-78) Faure, C., Le projet culturel de Vichy: Folklore et révolution Nationale 1940-1944 (Lyons 1989) Fédié, L., Le comté du Razès et le diocèse d'Alet: Notices historiques (Carcassonne 1880), Rhédae olarak kısaltılmış biçimde yeniden basılmıştır: La Cité des Chariots (Quillan 1994) Font y Bayell, J., 'Alfons el Cast i el Monastir de Sant Cugat de Valles', VII CHCA, cilt. 2, s. 181-94 Foreville, R., 'Arnauld Amalric, archévêque de Narbonne (1196-1225)', Narbonne: Archéologie et histoire, cilt. 2, s. 129-46 Foreville, R., Le Pape Innocent III ve la France (Stuttgart 1992) Forrest, A., The Revolution in Provincial France: Aquitaine 1789-1799 (Oxford 1996) Frank, I., 'Tomier and Palaizi, ozanlar Tarasconais 1199-1226', Romanya 78 (1957), s. 46-85 Gabriel, P., Series Praesulum Maguelonensem et Monspeliensem (Toulouse 1665) Gallia Christiana, Provincias Ecclesiasticas Distributa, 16 cilt. (Paris 1715-1865) Gardel, M.-E., 'La seigneurie de Cabaret', Kabare'de: Histoire et archéologie d'un castrum, ed. BEN. Gardel (Carcassonne 1999), s. 65-81 Gillingham, J., The English in the Twelfth Century: Imperialism, National Identity and Political Values (Woodbridge 2000) Given, J., State and Society in Medieval Europe: Gwynedd and Languedoc under Outside Rule (New York 1990) Gordon, J., 'The Laity and the Catholic Church in Cathar Languedoc' (D. Phil. tezi, Oxford Üniversitesi 1992) Goubert, P., Mazarin (Fayard 1990) Grabois, A., 'Une étape dans l'évolution vers la désagrégation de l'Etat Toulousain du XIIe siècle: l'intervention d'Alphonse Jourdain à Narbonne (1134-1143)', Annales du Midi 78 (1966), s. 23-35 Graham-Leigh, E., 'Kötülük ve Kötülüğün Görünüşü: Papa Innocent III, Arnauld Amaury ve Albigensian Crusade', Innocent III Urbs et Orbis, cilt. 2, s. 1031-48 Graham-Leigh, E., 'İşe Alınanlar ve Çobanlar: Narbonne Başpiskoposu Berenguer (1191-1211) ve İdeal Piskopos', English Historical Review 116 (2001), s. 1083-1102 Graham-Leigh, E., 'Ölümleri Gerekçelendirmek: Chronicler Pierre des Vaux-de-Cernay ve Béziers Katliamı', Ortaçağ Çalışmaları 63 (2001), s. 283-303 Gramain, A., 'La kompozisyon de la cour vicomtale de Narbonne au XIIe et XIIIe siècles', Annales du Midi 81 (1969), s. 121-59 Griffe, E., Le Languedoc cathare au temps de la croisade 1209-1229 (Paris 1973) Halls, W. D., Vichy Fransa'da Politika, Toplum ve Hristiyanlık (Oxford 1995) Hamilton, B., 'Saint-Félix'in Cathar Konseyi Yeniden Değerlendirildi', Archivum Fratrum Praedicatorum 48 (1978), s. 23-53 Hanson, P.R., Eyalet Politikaları Fransız Devrimi: Caen ve Limoges 1789-1794 (Baton Rouge, Louisiana ve Londra 1989) Héfèle, C.J. ve Leclercq, H., Histoire des Conciles (Paris 1913) Higounet, C., La comté de Comminges de ses Origines à son annexion à la Couronne, 2 cilt. (Paris ve Toulouse 1949) 176 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi

--- SAYFA 206 ---

Higounet, C., 'Un diplôme de Pierre II d'Aragon pour les templiers de Toulouse (7 février 1213)', *Annales du Midi* 52 (1940), s. 74-9 Higounet, C., 'Un grand chapitre de l'histoire du XIIe siècle: La rekabet des maisons de Toulouse et de Barcelone pour la prépondérance méridionale', *Mélanges d'histoire du Moyen Age dédiés à la mémoire de Louis Halpen* (Paris 1951), s. 313-22 Higounet, C., Marquette, J. B. ve Wolff, P., *Atlas historique des villes de France*, Editions du CNRS (1983) Homo, L., *City'den Roma Siyasi Kurumları Devlete* (Londra 1929) Julia, H., *Histoire de Béziers ou recherches sur la eyalet de Languedoc* (Paris 1845) Kienzle, B.M., *Sistersiyenler, Sapkınlık ve Occitania'da Haçlı Seferi 1145-1229: Lord's Vineyard'da Vaaz* (York 2001) Kienzle, B.M., 'Deed ve Kelime: Helinand'ın Toulouse Vaazları, 1: Tanrı'nın Hizmetinde Bilgelik', *Studies in Medieval Sistersiyen Tarihi* 11 (1987), s. 267-76 Kienzle, B.M., 'Henry of Clairvaux and the 1178 and 1181 Missions', *Heresis* 28 (1997), s. 63-87 Kienzle, B.M., 'III. Masum'un Papalığı ve Haçlı Seferi Yılları 1198-1229: Arnould Amaury, Gui of Vaux-de-Cernay, Foulque of Toulouse', *Heresis* 29 (1999), s. 49-81 Kirshner, J. ve Morrison, K.F., *Medieval Europe, Readings in Medieval Civilization* 4 (Chicago) 1986) Klapisch-Zuber, C., 'Yeniden Yapılan Ad: On Dördüncü ve On Beşinci Yüzyılların Floransa'sında Verilen İsimlerin Aktarımı', *Rönesans İtalya'sında Kadınlar, Aile ve Ritüel*, çev. L. Cochrane (Chicago 1985), s. 283-309 Lafon, J. M., 'Une mémoire disputée? Les avatars du Catharisme Albigeois sous Vichy', *Heresis* 33 (2000), s. 79-98 Lafont, R., *Histoire et anthologie de la littérature occitane*, 2 cilt. (Montpellier 1997) Lambert, M., *Ortaçağ Sapkınlığı: Gregoryen Reformundan Reformasyona Popüler Hareketler*, 2. baskı. (Londra 1992) Landes, R., 'Aristokrasi ve Sapkınlık Arasında: Tanrı'nın Limousin Barışına Popüler Katılım 994-1031', *Tanrı'nın Barışı: 1000 Yılı civarında Fransa'da Sosyal Şiddet ve Dini Tepki*, ed. T. Head ve R. Landes (Ithaca 1992), s. 184-218 Leclercq, J., 'L'Identité cistercienne et ses conséquences', *Cisterciens de Languedoc'ta*, s. 370-379 Lejeune, R., 'L'évêque de Toulouse, Foulques de Marseille, et la principauté de Liège', *Mélanges Felix Rousseau* (Brüksel 1958), s. 433-48 Lewis, A.R., *The Development of Southern French and Catalan Society 718-1050* (Austin, Texas, 1965) Lewis, A.R., 'The Development of Town Government in Twelfth Century Montpellier', *Speculum* 22 (1947), s. 51-67 Lewis, A.R., 'On İkinci Yüzyıl Montpellier'de Senyörlük İdaresi', *Speculum* 22 (1947), s. 562-77 Linehan, P., *History and the Historians of Medieval Spain* (Oxford 1993) Lomax, D.W., *The Reconquest of Spain* (Londra 1978) Luchaire, A., *Innocent III*, 6 cilt. (Paris 1906-8) Macé, L., *Les comtes de Toulouse et leur entourage XIIe - XIIIe siècles: Rivalités, Alliances et jeux de pouvoir* (Toulouse 2000) Madaule, J., *The Albigensian Crusade: A Historical Essay*, çev. B. Wall (Londra 1967) Magnou-Nortier, E., 'Fidélité et féodalité méridionales d'après les serments de fidélité Xe - début XIIe siècle', *Annales du Midi* 80 (1968), s. 457-84 Magnou-Nortier, E., *La société laïque et l'église dans la eyalet ecclésiastique de Narbonne de la fin du VIIIe à la fin du XIe siècle* (Toulouse 1974) Manrique, R. P. *Angelis Annales Cisterciensis*, 4 cilt. (Lyons 1642) Kaynakça: İkincil Basılı Kaynaklar 177

--- SAYFA 207 ---

Martensen, C. B., 'On İkinci Yüzyıl Batı Araştırmasında Antik Roma Tarihinin Metinleri ve Bağlamları', On İkinci Yüzyıl Avrupa'sında Geçmişin Algısı içinde, ed. P. Magdalino (Londra 1992), s. 99-116 McGuire, B. P., 'Manastırdaki Arkadaşlar ve Masallar: Heisterbach'ın Dialogus Miraculorum'unun Caesarius'unda Sözlü Kaynaklar', *Analecta Cisterciensia* 36 (1980), s. 167-247 McGuire, B. P., 'Yazılı Kaynaklar ve Sistersiyen İlhamı Caesarius of Heisterbach', *Analecta Cisterciensia* 35 (1979), s. 227-82 McPhee, P., Güney Fransa'da Devrim ve Çevre 1780-1830: Corbières'de Köylüler, Lordlar ve Cinayet (Oxford 1999) Millar, F., *The Emperor in the Roman World 31 BC - AD 337*, 2. baskı. (Londra 1992) Moore, J.C., Pope Innocent III (1160/1-1216): To Root Up and to Plant (Londra ve Boston 2003) Moore, R.I., *The First European Revolution c.970-1215* (Oxford 2000) Moore, R.I., 'Nicetas, émissaire de Dragovitch, a-t-il traversé les Alpes?', *Annales du Midi* 85 (1973), s. 85-90 Moore, R. I., *The Origins of European Dissent*, 2. baskı. (Londra 1985) Moore, R. I., 'St Bernard's Mission to the Languedoc in 1145', *Bulletin of the Institute of Historical Research* 47 (1974), s. 1-10 Moote, A. Lloyd, *The Revolt of the Judges: The Parlement of Paris and the Fronde 1643-1652* (Princeton 1971) Mundy, J. H., *Özgürlük ve Siyasi Güç Toulouse 1050-1230* (New York 1954) Mundy, J.H., *Men and Women at Toulouse in the Age of the Cathars* (Toronto 1990) Mundy, J.H., *Society and Government at Toulouse in the Age of the Cathars* (Toulouse 1997) Mundy, J.H. ve Riesenbergs, P., *The Medieval Town* (Yeni York 1958) Nelli, R., *Histoire secrète de Languedoc* (Paris 1978) Nelli, R., 'Le vicomte de Béziers (1185-1209) vu par les ozanlar', *Paix de Dieu*, s. 303-14 Onriot, H., *La Collection Doat à la Bibliothèque Nationale: Documents sur les recherches de Doat dans les archives du Sud-Ouest de la France de 1663 à 1670* (Paris 1917) O'Shea, S., *The Perfect Heresy: The Revolutionary Life and Death of the Medieval Cathars* (Londra 2000) Ovehan, R., *La seigneurie de Peyrepetuse: Son histoire, ses châteaux* (Montesquieu Volvestre) 1975) Pailhès, C., 'Le groupe aristocratique du comte de Foix', *Les voies de l'hérésie*, cilt. 1, s. 121-77 Partner, N.F., *Serious Entertainments: The Writing of History in Twelfth Century England* (Chicago 1977) Patterson, L.M., *The World of the Troubadours: Medieval Occitan Society c.1100-c.1300* (Cambridge 1993) Peal, A.J., 'Olivier de Termes and the Occitan Asalet in the Thirteenth Century', *Reading Medieval Studies* 12 (1986), s. 109-29 Peal, A.J., 'The Spread and Maintenance of Catharism in Languedoc 1200-1300' (Yüksek Lisans tezi, University of Reading 1981) Pegg, M., *The Corruption of Angels: The Great Inquisition of 1245-1246* (Princeton ve Oxford 2001) Pennington, K., 'Pro Peccatis Patrum Puniri: Engizisyonun Ahlaki ve Yasal Bir Sorunu', *Popes, Canonists and Texts 1150-1550* (Variorum 1993), s. 1-21 Poey d'Avant, F., *Monnais féodales de France*, 3 cilt. (Graz 1961) Poole, R. L., *Papalık Kançılıyasının Masum III Zamanına Kadar Tarihi Üzerine Dersler* (Cambridge 1915) 178 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi

--- SAYFA 208 ---

Priri, M. ve Rocacher, J., Le Château Narbonnais: Le Parlement et le Palais de Justice de Toulouse (Toulouse 1991) Ramet, H., Le Capitole et le Parlement de Toulouse (Toulouse 1926) Reilly, B.F., The Contest of Christian and Muslim Spain 1031-1157 (Oxford 1992) Reilly, B.F., Kraliçe Urraca yönetimindeki Leon-Castille Krallığı 1109-1116 (Princeton 1982) Reynolds, S., Fiefs and Vassals: The Medieval Evidence Reinterpreted (Oxford 1994) Rivet, A.L.F., Gallia Narbonensis, Alpes Maritimae Üzerine Bir Bölümle: Roman Times'da Güney Fransa (Londra) 1988) Robb, F., 'Joachimist Exegesis in the Theology of Innocent III ve Rainier of Ponza', Florensia 11 (1997), s. 137-52 Roquebert, M., L'épopée cathare, 4 cilt. (Toulouse 1970-82) Rosenwein, B. H., St Peter'in Komşusu Olmak: Cluny's Property'nin Sosyal Anlamı 909-1049 (Ithaca 1989) Rouillon-Castex, S., 'Bernard Aton Trencavel et les Carcassonnais', Carcassonne et sa région'da, s. 147-51 Rousseau, C.M., 'Papa III. Masum ve Ruhban Sınıfı ile Dindarların Ailesel İlişkileri', Ortaçağ ve Rönesans Tarihi Çalışmaları 14 (1993), s. 105-48 Sanford, E.M., 'Orta Çağ'da Antik Tarih Çalışması', Journal of the History of Ideas 5 (1944), s. 21-43 Sarrand, J., 'Origine du consulat dans la Cité: Le Bourg de Carcassonne et les communautés avoisinantes', Carcassonne et sa région, s. 153-8 Saul, N., Knights and Esquires: The Gloucestershire Nobility in the Ondördüncü Yüzyıl (Oxford 1981) Schmid, K., 'The Structure of the Nobility in the Early Middle Ages', içinde Ortaçağ Asaleti: Altıncı Yüzyıldan On İkinci Yüzyıla Kadar Fransa ve Almanya'nın Yönetici Sınıfları Üzerine Çalışmalar, ed. T. Reuter (Oxford 1978), s. 37-59 Schneider, R.A., Public Life in Toulouse 1463-1789 (Ithaca 1989) Schramm, P.E., Cabestany, J.F. ve Bagué, P., Els Primers Comtes-Reis (Barcelona 1960) Selwood, D., Knights of the Manastır: Orta Güney Oksitanya'daki Tapınakçılar ve Misafirperverler c.1100- c.1300 (Woodbridge 1999) Shideler, J.C., A Medieval Catalan Noble Family: The Montcadas 1000-1230 (Berkeley 1983) Sigal, P.A., 'Bernard le Penitent et la révolte de Béziers de 1167', Annales du Midi 101 (1989), s. 275-7 Smith, D., 'Innocent III ve Aragon-Catalonia: Studies on Papal Power' (Doktora tezi, Birmingham Üniversitesi 1997) Smith, D., 'Peter II of Aragon, Innocent III and the Albigensian Crusade', Innocent III Urbs et Orbis, cilt. 2, s. 1049-64 Soria, M., 'Des évêques malmenés', Innocent III Urbs et Orbis, cilt. 2, s. 1008-30 Spufford, P., Money and its Use in Medieval Europe (Cambridge 1988) Stasser, T., 'Autour de Roger le Vieux: Les Alliances matrimoniales des comtes de Carcassonne', Annales du Midi 108 (1996), s. 165-87 Stasser, T., 'La maison vicomtale de Narbonne aux Xe et XIe siècles', Annales du Midi 105 (1993), s. 488-507 Stenton, F., 'Roger of Howden and "Benedict"', English Historical Review 68 (1953), s. 574-82 Stock, B., The Implication of Literacy: Written Language and Models of Interpretation in Onbirinci ve Onikinci Yüzyıllar (Princeton 1983) Strayer, J.R., Albigensian Crusades (New York 1971) Sullivan, K., 'L'absence des hérétiques dans La Chanson de la Croisade Albigeoise', Heresis 38 (2003), s. 11-29 Sumption, J., The Albigensian Crusade (Londra 1978) Kaynakça: İkincil Basılı Kaynaklar 179

--- SAYFA 209 ---

Switten, M. L., *The Cansos of Raimon de Miraval: A Study of Poems and Melodies* (Cambridge, Mass., 1985) Thouzellier, C., *Catharisme et Valdéisme en Languedoc à la fin du XIIe et au début du XIIIe siècle* (Paris 1966) Thropp, P.A., 'Criticism of Papal Eski Fransızca ve Provençal'de Haçlı Politikası', *Speculum* 15 (1938), s. 379-412 Treasure, G.R.R., *Fransa'da Mutlakiyetçiliğin Krizi* (London 1995) Trotter, D.A., *Ortaçağ Fransız Edebiyatı ve Haçlı Seferleri 1100-1300* (Cenevre 1988) Ullmann, W., 'The Significance Masum'un Decretal Vergentis'i, The Papacy and Political Ideas in the Middle Ages (Londra 1976), s. 726-42 Ventura, J., *Alfons le Cast: El primer Comte-Rei* (Barselona 1961) Ventura, J., *Pere el Catolic i Simó de Montfort* (Barcelona 1960) Vicaire, M.-H., 'Les clerics de la croisade', *Paix de Dieu*, s. 260-80 Vidal, H., *Episcopatus et pouvoir épiscopal à Béziers à la veille de la Croisade Albigeoise 1152-1209* (Montpellier 1951) Vincke, J., 'Der Eheprozeß Peters II von Aragon (1206-1213) mit Veroffentlichung der Prozebaken', *Gesammelte Aufsätze zur Kulturgeschichte Spaniens* 5 (1935), s. 108-89 Wakefield, W.L., *Heresy, Crusade and Inquisition in Southern France 1100-1250* (Oxford 1974) Wells, C., *The Roman Empire*, 2. baskı. (Londra 1992) Werner, K. F., 'On İkinci Yüzyıl Fransa'sında Krallık ve Prenslik', *The Medieval Asalet: Altıncı Yüzyıldan On İkinci Yüzyıla Kadar Fransa ve Almanya'nın Yönetici Sınıfları Üzerine Çalışmalar*, ed. T. Reuter (Oxford 1978), s. 243-90 Wildhaber, B., 'Catalogue des établissements cisterciens de Languedoc aux XIIIe et XIVe siècles', *Cisterciens de Languedoc*, s. 21-47 White, S.D., 'The Feodal Revolution', *Past and Present* (1996), s. 205-23 Zerner, M., 'L'abbé Gui des Vaux-de-Cernay, prédicateur de croisade', *Cisterciens de Languedoc'ta*, s. 183-204 Zufferey, F., *Bibliographie des poètes provencaux des XIVe et XVe siècles* (Cenevre 1981) Zurita, G., *Anales de la Corona de Aragon*, 6 cilt. (Zaragoza 1610), 2. baskı, ed. A. Ubieto Arleta, 4 cilt. (Valencia 1967-72) 180 Güney Fransız Asaleti ve Albigensian Haçlı Seferi

--- SAYFA 210 ---

Dizin Agde: papalık araştırması 74; tahkimatlar 95; ve Trencavel 143-4 Montpelier'li Agnes: evlilik 42; Simon de Montfort'a teslim olun 44 Aimery, Narbonne vikontu: ve Crusade 52-4, 69 Aimery de Montréal: Crusade'e muhalefet 123, 124, ayrıca bkz. Montréal Aimery de Péguilhan, ozan şair 30, 32 Albergue, vergi 131, 132 Alberto Malaspina 32 Albi: piskoposun sözleşmeleri 11-12, 15; piskoposlar ve Trencavel 73, 75; ve Trencavel 92, 131; 98'in mülkiyeti, 100-2; piskoposun gücü 106, 140, 142-3; papazlar 135, 136; 138-43, 151'de Trencavel gücü; Trencavel unvanı 157-8, 161 Albigensian Haçlı Seferi: Roger Raimond'un ölümü 1-2; 2'den başlar; tarih yazımı 3-9; çağdaş kaynaklar 10, 18-41; 18-27'de Pierre des Vaux ve de Tudela; 33'e karşı ozanlar; daha sonraki Oksitanca anlatılar 33-6; Haçlı Seferi yanlısı yazı 36-41; ilk kampanya 43-5, 51-3; taktikler 46; papalık motifleri 46, 48-9, 50; vahşet 58-9; 65'e muhalefet; papalık elçileri ve Languedoc din adamları 81; yerel din adamlarının tutumları 84; ve Languedoc siyaseti 90-5; ve Aragon 113-19; ve Toulouse 121; Trencavel'deki muhalefet 122-4, 128-9; Trencavel'e yönelik politikanın nedenleri 166-7; Trencavel 167-9 Alet'e yapılan eylemlerin sonuçları, abt. 74, 83-4 Alfons II, Barselona ve Aragon'un kont kralı (1162-96): Carcassonne'a yönelik iddialar 12-14, 15, 110, 159, 163-4; ve Trencavel 100-1, 102-8; oğlunun Roger II tarafından evlat edinilmesi, Trencavel 111-12; ve Béziers 146 Alfons Jourdain: Toulouse'a yönelik iddialar 92-4 Amaury de Montfort 45, 123 Din karşıtlığı: Languedoc soyluları 69-74 Aquitaine dukeleri: ve Toulouse kontları 92, 93, 94, 95; ve Trencavel 98, 100; ve Aragon 100-1 Aragon kralları: ve Trencavel 12-15, 91, 99, 100, 102-3, 106-7. 111-112, 122, 134, 153; ve Toulouse 93, 95'i sayıyor; Languedoc 103-5'teki hırslar; ve Carcassonne 110, 112; ve Haçlı Seferi 113-19, 121, Midi'deki güç 119-20; ve Raimond Roger'ın ölümü 122; ve Béziers 147-8, ayrıca bkz. Alfons II, Pere II Arnould Amaury: Haçlı Seferi lideri 2, 43, 44, 56-7; Masum III'ün 21, 60'a tavsiyesi; ve Haçlı Seferi taktikleri 56; de Tudela'nın 22'ye karşı tutumu; ve Carcassonne 33; 36'nın on üçüncü yüzyıldaki eleştirisi; ve Béziers'in çuvalı 40; ve sapkınlık 47, 48; ve Narbonne 53, 54, 80; Haçlıların davranışları ve davranışları 58; ve Lavour Konseyi 71; ve Adge 74; Sistersiyen etkisi 75-6, 77; Narbonne Başpiskoposu 80 oldu; ve Pere II 113, 117; Raimond Roger'ın ölümü 122; ve Roquefeuil 127 Arnaut Daniel, ozan 32 Auch, abp. 78 Augier, Guillaume, ozan: ve Raimond Roger'ın ölümü 32 Toulouse'lu Baldwin 23 Barbairan lordları 134, 135 Barselona, sayımlar: ve Carcassonne 12-14, 107-8, 109-10; 17'nin kronikleri; ve Languedoc asaleti 53; ve Toulouse'un sayımları 92, 94, 95, 97; ve Trencavel 98, 99, 100, 101, 103, 107, 109, 159 Benedictine manastırları: ve Trencavel 73, 88, 89 Berengar de Béziers 151 Berengar Raimond de Roquefort: ve papalık elçileri 80, 81, 83, 84; anne ve Catharlar 81-3; ve Trencavels 89 Berenguer, abp. Narbonne: ve Crusade 52, 54; Carcassonne Engizisyonu 65; ve sapkınlık 78; ve papalık elçileri 79, 80, 82 Bernard Aton IV: güç 92; ve Carcassonne 137, 138; ve Agde 143 Bernard Aton VI, vikont Nîmes: ve Crusade 15, 55; aforoz 67

--- SAYFA 211 ---

182 Güney Fransız Soyluları ve Albigens Haçlı Seferi Bernard de Boissedo 141 Bernard de Canet: ve Trencavels 134, 138, ayrıca bkz. Canet ailesi Bernard d'Oth de Niort 62, 63, 64 Bernard Gaucelin, bp. Béziers 10-11 Bertrand de Castellet 96 Bertrand de Saissac: sapkınlık 62-4, 67; Béziers 66; Alet 74, 83; ve Roger II 111, 145, 153, ayrıca bkz. Saissac lordları Besse, Guillaume: ve Haçlı Seferi tarihi 4-5, 7 Béziers: piskoposun Aziz Afrodise üzerindeki iddiaları 10-11; 19, 25, 33, 40-1, 43, 51, 54-5, 166'nın çuvalı; de Tudela'nın 24, 50-1'e karşı tutumu; Des Vaux'nun tutumu 25-6, 50, 51; ozanlar 33; stratejik önem 46, 51; Arnould Amaury'nin rolü 56; ve Saissac lordları 63-4; ve Stéphane de Servian 66; piskoposlar ve Trencavel 72-3, 74, 132-3; papalık elçileri 74, 77; ve yerel soylular 85; Haçlı Seferi Siyaseti 90, 92; on ikinci yüzyıl savaşı 95; ittifaklar 99; 98, 100, 101, 102'nin lordluğu; ve Aragon 104, 111-112, 113; ve Trencavel gücü 129, 131 144, 145, 147-51; Trencavel vergileri 132-3; 135, 136 papazları; Trencavel 145-6'nın toponimi; Trencavel iddiaları/unvanı 158-9, 162-3, 167 Blanche de Laurac: ve sapkınlık 63, 64, 67 Boniface de Montferrat 32 Boson, Alet 74, 83-4 Bram Kalesi 59, 64 Bruniquel, 138 Kabare lordları, aile ve kale: ve sapkınlık 64-5, 66; Haçlılara muhalefet 122-3; Trencavel kontrolü 134, 153; kale gücü 152-3; harabe 167 Cadenet, ozan 27-30 Caesarius Hesterbach: Haçlı Seferi'nin on üçüncü yüzyıl tarihçisi 40-1; Béziers 56 Canet ailesi: ve Trencavels 134, 135, 136, 138; ve Carcassonne 151; ve Raimond Roger 153 Carcassonne: ve Crusade 1, 26-7, 43-4, 51-5, 83, 166; tarih yazımı 5; başdiyakoz 10-11; Alfons II, 12-14, 15'te iddia ediyor; on üçüncü yüzyıl Oksitanca anlatımları 33; Raimond Roger ve Haçlılar 43-4; ve Toulouse 45'i sayıyor; stratejik önem 46; 1242 Engizisyonu 62-3, 64; kafirlerin yargılanması 64, 65; piskoposlar ve Trencavel 72-3, 74; piskoposlar ve papalık elçileri 77, 81, 82, 83; ve Montolieu rahipleri 88; soylular ve Haçlı Seferi siyaseti 90, 91, 92; on ikinci yüzyıl savaşı 95; 98, 100, 101-2, 155-60, 163, 165'in üzerinde lordluk; Aragon 102-3, 104, 106-12'yi iddia ediyor; Haçlı Seferi ve Aragon lordları 113-15, 117; Simon de Montfort 115, 117, 118, 119, 121, 123; ve Raimond Trencavel II 123-4; Counts de Foix 125; ve Béziers 150-1 ve Trencavel 135, 136, 137-8, 153, 167; Trencavel papazları 135, 136, 137; Trencavel başlığında ismin önemi 145-6 Cassan Castle 66-7 Castres 123, 140 Catel, Guillaume de 4, 5, 6-7; ve Narbonne'un teslimi 52, 53 Cathar hazinesi 3 Catharlar ve Catharizm: tarih yazımı 3-4, 7, 8-9; Haçlı Seferi'nin nedenleri 62-3, 69; Servian 67'de; Berengar Raimond'un annesi (81); ve yerel din adamları 84, ayrıca bkz. Albigensian Crusade, sapkınlık Caunes Manastırı 73 Cazilhac 108-9 Chanson de la Croisade Albigeoise, la: on üçüncü yüzyılın devamı, yazarlık 34-6 Charin: ve Carcassonne 83 Charters: on birinci ve on ikinci yüzyıl, Languedoc 10-14, 18; ve Trencavels 14-16, 133-4; ve Carcassonne 107-8; tanıklar 150, 152; ve Trencavel başlıkları 156, 157-8, 160, 161-2, 163, 164 Chrétien de Troyes 31 Chronicles, of Albigensian Crusade 10, 18-41; Languedoc 14, 16'da eksiklik; on üçüncü yüzyıl 37-40 Kilisesi, bkz. Languedoc kilisesi, papalık elçileri Sistersiyenler: sapkınlığa karşı vaaz vermek 19; ve Haçlı Seferi 40-1'deki tarihçiler; sapkınlığa karşı papalık elçileri olarak 46-7, 74, 75-7; ve Cathars 63; Carcassonne Engizisyonu 65; Languedoc kilisesiyle ilişkiler 80-4; ve Haçlı Seferleri 84, 86; Haçlı Seferi 84-5'ten mali faydalar; ve Languedoc asaleti 86-7, 89, 105; ve Trencavels 86-8, 166 Comes ailesi 134, 138 Comminges, sayımlar: ve Aragon kralları 114, 116, 119-21; Haçlı Seferi'nden sonra 168-9 Montferrat Conrad 83 Narbonne Konseyi 44 Couffolens 108-9 Doat, Jean de 16 Doat Alamain 141

--- SAYFA 212 ---

Dizin 183 Elne, yaklaşık. 84 Ermengard, bp. Béziers 66-7, 80 Fanjeaux 123 Feodalizm: ve Trencavels 133 Foix, sayımlar: kaybedilen topraklar 29, 34, 35, 44-5; ve Aragon kralları 114, 116, 119-21; ve Trencavel 123; Carcassonne 137; güç ve meşruiyet 165; ve Limoux 167; Haçlı Seferi 168-9'dan sonra mülk, ayrıca bkz. Raimond Roger, Foix Kontu ve Roger Bernard, Foix Kontu Folquet de Romans 32 Foulques, bp. Toulouse 39, 75, 80, 81, 82, 83 Frederick II: ve saray ozanları 32 Fréjus: piskoposlar 77 Fransız kralları: Languedoc soylularına düşmanlık 2-3; ve Carcassonne 45, 124, 167; sapkınlığa karşı mücadele 48, 68; ve Haçlı Seferi 49-50; ve Masum III 68; ve Aragonlu Peder 116; ve Roquefeuil 127; Haçlı Seferi 167-9'dan sonra artan güç; Minerve'nin Trencavels'e bağışlanması 154-5 Frotard Pierre de Berenc 141 Gaston de Béarn: din karşıtlığı 71; ve Haçlı Seferi 116; ve Aragon kralları 116, 119-20 Gaufred de Vigeois: Chronicles 16, 17; Béziers 148 Gausfred, bp. Béziers 66 Gerald de Roussillon 11 Gerardus, bp. Albi 73 Gnostik Kilise: on dokuzuncu yüzyıldan kalma restorasyon 3 Gruéhan, René 3 Gualhardus Golferii 140 Guidagia, vergi 131 Guillaume de Puylaurens: ve Raimond Roger'ın ölümü 2, 122; Haçlı Seferi yanlısı 37; kimlik 37-9 Guillaume de Tudela; ve Raimond Roger'ın ölümü 1-2, 121-2; Haçlı Seferi anlatımı 18-20, 33; kimlik bilgileri 19; Masum III'e karşı tutumlar 20-2; Simon de Montfort'a karşı tutumlar 23; Chanson'un değerlendirmesi 23-5, 27; Toulouse ve Raimond Roger'da 30; chanson 34-5'in on üçüncü yüzyıldaki devamı üzerine; ve Carcassonne 44; Innocentius III'ün Pierre de Castelnau'nun ölümüne verdiği tepkiler üzerine 49; ve Béziers'e saldırı 50-1; Raimond Roger 54 ve gençliği ve yetenekleri 60-1, 130-1; Haçlıların bağımsızlığı 55; Haçlı Seferi stratejisi üzerine 57; Haçlıların vahşeti üzerine 58, 59; soyluların ilişkileri üzerine 90; Aragon ve Haçlı Seferi kralları üzerine 113-4, 115, 121 Guillaume de Saissac 88 Guillem Armiger de Caunes 82 Guillem Arnald 151 Guillem Aton de Curvale 151 Guillem Augier Novella, ozan: Trencavel ile bağlantı 30-3; ve Raimond Roger'ın ölümü 122; Raimond Roger'ın mitolojileştirilmesi 166-7 Guillem de Rocozels, bp.: süspansiyon 74, 80; sapkınlık 79 Guillem de Roquefort 81, 84 Guillem de St Félix: ve Trencavels 134-6; ve Carcassonne 151; ve Raimond Roger 153 Guillem Figueira: ozan şair 30, 32; sirventes contra Roma 33; ve Inquisition 36 Guillem Frotard 141 Guillem Peire of Albi, bp. 39, 141 Guillems de Montpellier: savaş 97; ve Trencavels 99, 106; ve Roquefeuil 126-7; cartularies 169 Guy de Montfort 2-3 Guy des Vaux-de-Cernay, yaklaşık: sapkınlığa karşı vaaz vermek 19, 75; ve Carcassonne piskoposu 80, 82 Hagiographies: Languedoc'ta 10 Hautpol lordları: ve Trencavel 134, 135, 139-40, 142; kale gücü 152 Henry II, İngiltere kralı: Toulouse'a karşı sefer 17, 93, 95, 99 Henry de Marcy: Languedoc misyonu 17, 75, 106; ve Roger II, Trencavel 105, 140 Heresy: Innocent III'ün tavrı 46-8, 50, 78-9; Nîmes 55'te; Haçlı Seferi'nin nedenleri 58-62, 166; Languedoc 66, 67, 84'teki tolerans; Vergentis 68; papalık elçileri 75, 77'ye karşı; Foix Kontu 85-6'yı suçladı; soyluların 106'ya karşı tutumları; Aragonlu Peder'in tutumu 113; Trencavel otoritesi 131'den fazla, ayrıca bkz. Cathars Innocent III: ve Pierre des Vaux 18; Raimond VI büyükelçiliği, Toulouse 19-20; de Tudela ve Des Vaux'ya yönelik tutumlar 20-2, 25; on üçüncü yüzyıl chanson'u ve 35-6; Haçlı Seferi 44, 48-50 çağrıları; sapkınlığa karşı elçiler 46-8; Haçlılar için hedefler 55-6, 57; Haçlıların davranışları ve davranışları 58, 59; mali güdüler 60; kafirlere yönelik politikalar 68, 69; Ve

Aragon kralları ve Haçlı Seferleri 113, 116-7, 118, 121; ve Raimond Roger'ın ölümü 122, 126; Haçlı Seferi 166'nın nedenleri, ayrıca bkz. Papalık elçileri

--- SAYFA 213 ---

184 Güney Fransız Soyluları ve Albigensian Haçlı Seferi Engizisyonu 36 Isarn de Dornac 151 Isarn Jourdain 88 Isarn Neblat de Verfeil 38-9 İtalya: 32-3'te ozan şiiri; on üçüncü yüzyılda Fransız karşıtı şiir 36 John de San Paulo 46 John di Santa Prisca, kardinal 68 Toprak mülkiyeti: Languedoc'taki kayıtlar 10; miras 28, ayrıca bkz. Charters Languedoc Kilisesi: Trencavels ile ilişkiler 72-4, 89; ve sapkınlık 78-9, 89; 77-8 papalık reformu; papalık elçilerine karşı tutumlar 79-82; ve Sistersiyenler 82-4; Haçlı Seferi'ne karşı tutumlar 84; ve Languedoc asaleti 84-5, 142-3; ve Haçlı Seferi'nin siyasi geçmişi 90 Lateran Konseyi, Üçüncü, 1179 96 Lateran Konseyi, Dördüncü, 1215: ve Masum III 20-1; ve Foix Sayısı 34, 85-6; 35, 36'nın hesabı; 45 yaşından sonra arazi mülkiyeti; kafirlere yönelik politika 68, 69; Trencavels 125-6 desteği; Roquefeuil'sin katılımı 127, 128 Laurac 99 Lauragais 62 Lauran 154 Lautrecs, vikontlar: ve Trencavels 139, 141, 142 Lauvour, 86 kişilik konsey, 71: 106'ya saldırı; Aragonlu Pere ve 116, 117, 120; Haçlı Seferlerine muhalefet 122-3; ve Trencavels 140 Les Casses: kuşatma 59 Les Ilhes 153 Leude, vergi 131 Limoux: tahkimatlar 97; ve Simon de Montfort 123; yardımcı papaz 136; ve Trencavels 167 Okuryazarlık: Languedoc 11, 12'de Lombardiya: ozan şiiri 32 Lomberler: Haçlılara muhalefet 123; Trencavel unvanı 157 Louis VII'ye: Minerve'nin Trencavel 154-5 Louis VIII'e verilmesi: ve Carcassonne 45, 124, 167; ve Roquefeuil 127 Melgueil 56 Paralı Askerler 96-7 Milo, papalık noteri 47, 48, 55, 69 Minerve: kuşatma 44, 59; ve haçlılar 122-3; kale gücü 152; ve Trencavels 153, 154-5, 156 Miravel 153 Montagne Noire lordları: haçlılara karşı muhalefet 123; Trencavels ile bağlantılar 133, 151-4 Montauban 118, 120 Montolieu Manastırı 88 Montpellier soyluları: savaş 97; ve Trencavels 99, 106; ve Roquefeuil 126-7 Montréal, efendileri: Haçlı Seferi 123-4'e muhalefet; ve Trencavels 139 Montségur 3 Moussoulens: tahkimatlar 97, 164 Muret, 34 savaşı, 45, 114 Murviel, lordlar 149, 151 Narbonne: başpiskopos ve Haçlı Seferi 36; ve Haçlı Seferi stratejisi 51-3, 55; teslim olma 52; vikontlar ve savaş 97; vikontlar ve araziler 108-9, 110-11; Haçlı Seferi'nden sonraki vikontlar 168-9 Navas de Tolosa, Las: savaş 113, 118 Nevers, sayımlar 33, 34, 44 Nîmes: ve Haçlı Seferi 55; lordluk 98; prokonsül unvanı 161 Asalet (Languedoc'tan): ve Haçlı Seferi 2, 9, 27, 53, 65; ve Fransız Tacı 2-3, 5; ve ozanlar 27-33; ve Haçlı Seferi siyaseti 56, 58, 90-2; 59, 60'a yönelik şiddet; ve sapkınlık 62, 106; ve papalık elçileri 82-3; ve Languedoc laik kilisesi 84-5; ve Sistersiyenler 85; kan davaları ve kanunsuzluk 92-7; 98-112, 126-7 arasındaki ilişkiler; Trencavels 122-5, 128, 130, 133-44, 149-54, 165 desteği; Haçlı Seferi sonuçları 166, 167; Haçlı Seferi 168-9'dan sonra idari iyileştirmeler Soylu unvanları: Languedoc 156-60'taki önemi; proconsul unvanı 160-5 Oksitan dili: de Tudelas'ın chanson 19, 24; ozan şiiri 27, 32, 36; Haçlı Seferi'nin daha sonraki anlatımı 33-4 Olivier de Termes 167, 168 Oloron Katedrali 71 Sözlü tarih: ortaçağ Languedoc 10, 11-14; Roma İmparatorluğu'nun anıları ve prokonsüller 164-5 Otho, bp. Carcassonne 77 Paganus Berengar 141 Palaizi, ozan 36 Papalık elçisi; ve Trencavel 74-8; ve Sistersiyenler 75-7, 85; ve sapkınlık 78-81; yerel Kiliseye yönelik politika 79-82, 83-5; ve Aragon kralları 120

--- SAYFA 214 ---

Dizin 185 Pastoret: Raimond Roger olarak tanımlama 28-30 Peire Cardenal, ozan 36 Peire Vidal, ozan 32 Pelapol ailesi: ve Trencavels 134, 135, 138; ve Béziers Vekilleri 150; ve Carcassonne 151 Aragonlu Pere: ve Crusade 43-4, 113-18, 124; ve Simon de Montfort 44, 53; ölüm 45; ve sapkınlık 48, 67; ve Languedoc asaleti 53-4, 71; ve Carcassonne Inquisition 64, 65; ve Trencavel 91, 102-3, 113-18, 129; ve Masum III 118; Midi 119-20, 126'daki genel politika; ve Toulouse Kontları 121 Peyrat, Napoléon 3, 4 Pézenas 44 Philip Augustus, Fransa kralı: ve sapkınlık 48; ve Haçlı Seferi 49-50; ve Masum III 68; ve Aragonlu Pere 116 Pierre, Carcassonne başdiyakozu 10-11 Pierre de Castelnau, papalık elçisi: sapkınlığa karşı mücadele 37, 47-8, 65, 76-7, 79, 80; cinayet 46, 49, 60, 69; ve Trencavel 74; ve yerel soylular 82 Pierre de Laurac 64 Pierre de Mèze 11, 12 Pierre de Villars 135, 136 Pierre des Vaux-de-Cernay, Historia Albigensis: Raimond Roger'ın ölümü 1, 17; Haçlı Seferi anlatımı 9, 18-20, 40, 41, 59, 115, 116, 124, 141, 148; kimlik bilgileri 19, 38; Masum III'e karşı tutum 20-2; işin değerlendirilmesi 24-7, 35; Béziers'in yağmalanması üzerine 25-6, 40, 50, 51, 81, 141, 148; Carcassonne 44, 53'te; Haçlı Seferi 59'un vahşeti; Raimond Roger'ın ortodoksluğu 60; Pierre Roger'da 64, 66; din karşıtlığı hakkında 70; Foix 84'ten Raimond Roger'da; Haçlı Seferi ve Aragonlu Pere 115, 116, 121; Haçlı Seferi'ne karşı soylular hakkında 124; kale surları hakkında 152 Pierre Roger de Caberet: sapkınlık 62, 64-6, 67; ve Haçlı Seferi 123, 124; ve Carcassonne 146; ve Raimond Roger 153 Pons, abp. Narbonne 75 Provence: ozan şiiri 32; din karşıtlığı 71-2; ve Sistersiyenler 78; ardılık 94, 95; Aragon lordlukları 104, 112; Trencavel toprakları 111 Puisserguier: kuşatma 52 Quertinox kalesi 152 Raimbaud de Vacqueiras 32 Raimond V, Toulouse kontu: aforoz 67; ve Trencavels 99, 101-2, 154-5; ve Alfons II 105; ve Albi 141; ve Minerve 154-5 Raimond VI de St Gilles, Toulouse sayımı: Pierre de Castelnau'nun ölümü 2, 49; arazi kaybı 7, 44, 45; papalık elçiliği 1209 19-20, 21, 22; de Tudela'nın 23'e karşı tutumu; ve Baldwin 23; des Vaux'nun 25'e karşı tutumu; ve ozan şairler 27-9; ve Raimond Roger 29; Dördüncü Lateran Konseyi 35-6; ve Haçlı Seferi 43, 46, 50, 55-7, 58, 90; yeniden diriliş 45; ve papalık elçileri 47; ve Kilise 48-9, 69-70; Haçlı Seferi 66'nın yasallığı; ve sapkınlık 68, 69, 79; din karşıtlığı 69-71; Provence'ta din karşıtlığı 71-2, 78; Toulouse 83'e kiralama; ve paralı askerler 96; ve Roger II Trencavel 106; ve Aragonlu Pere 116, 120; Aragonlu Eleanor ile evlilik 119-20; ve Roquefeuil 126 Toulouse'lu Raimond VII: ve ozanlar 36; ve Guillaume de Puylaurens 37; ve Carcassonne 45, 82, 123-4; ve Sistersiyenler 85; Aragonlu Sancha ile evlilik 120; ve Roquefeuil 127; ve Paris Antlaşması, 1229 167; Haçlı Seferi 168'den sonra mülk, ayrıca bkz. Toulouse Kontları Raimond Bernard Trencavel, Carcassonne Kontu 155 Raimond Carabase 64 Raimond de Miravel, ozan şair 28-9, 31-2 Raimond de Rabasteus, bp. Toulouse 80, 83 Raimond de Roquefeuil: Trencavels'e destek 125-8 Raimond de Termes 123 Raimond Roger, Carcassonne, Béziers, Albi ve Razès vikontu: ölüm 1-2, 7, 121-2, 124; ve de Tudela 18, 24, 25; 27-33'e kadar ozan şiirleri; Pastoret 28, 30 ile tanımlama; ve Toulouse 29, 90, 99'u sayıyor; ve Foix Sayımları 29; ve Guillem Augier Novella 30-2, 33; daha sonra Oksitanların 33-4'e karşı tutumları; hayat 42-3, 130-1; ve Haçlı Seferi 43-4, 46, 51, 53-4, 114-115, 116, 117, 119; teslim olmaya teşebbüs 54-5; Haçlı Seferi'nin hedefi 55-7, 58, 69; ortodoksluk 60-1; ve sapkınlık 61-4, 67, 68; din karşıtlığı 69, 71, 74; ve papalık elçileri 74-8; ve Sistersiyenler 89; ve paralı askerler 96; Aragon ile ittifak 102, 114-15, 116, 117, 119; ardılık 112; gençlik ve lordluk 130-1; mali

--- SAYFA 215 ---

186 Güney Fransa Asilleri ve Albigensian Haçlı Seferi Raimond Roger (devam) sorunlar 132-3; ve Albi 141; ve Béziers 144, 150; ve Montagne Noir lordları 153-4; güç kapsamı 165; mitoloji ve Haçlı Seferi 27-34, 124, 166, ayrıca bkz. Trencavel ailesi Raimond Roger, Foix kontu: Raimond Roger (Trencavel) ile anlaşma 29; ve on üçüncü yüzyıl chanson 34; ve Dördüncü Lateran Konseyi 35, 85; arazi kaybı 44, 45; ve Cathars 63; din karşıtlığı 71, 71; ve yerel piskoposlar 72-3; ve Elne 84; ve sapkınlık 85-6; ve Trencavels 124-5, ayrıca bkz. Foix, Raimond Trencavel'i sayar, Béziers vikontu (1130-67), Carcassonne, Albi ve Razès vikontu (1150-67); Mezès 11 için kiralama; cinayet 17, 26, 147; hesap 42; ve Barselona Sayımları 99, 110-11; ve Toulouse 101, 111; ve papazlar 135-6, Béziers'de 148-9; oğul 150-1'in naibi; ve Montagne Noire soyluları 153; prokonsül unvanı 164 Raimond Trencavel, II (1207 ve 1263 sonrası): vikont 45 olarak yeniden kuruldu; ve Carcassonne piskoposluğu 82, 83-4; ve Haçlı Seferi 115, 116, 123; ve Aragonlu Pere 115, 116; 124, 126, 128 desteği; 145 isminin kullanımı; ve Limoux 167; 1229 sonrası tarih 167 Rainier, papalık elçisi 46 Ramon Berenguer I Barselona sayımı 13 Ramon Berenguer III Barselona sayımı 137 Ramon Berenguer IV, Barselona sayımı: Carcassonne ile ilgili iddialar 13; ve Trencavels 99, 101, 103-4; ve Carcassonne 107-8, 109, 110 Raoul, Sistersiyen keşişi: papalık elçisi 47, 74, 76-7, 79, 82; Carcassonne Inquisition 65 Razès: Cathar'lar ve komplo teorileri 8; ve Trencavels 99, 158; 100, 102, 104, 106, 107, 109'un üzerinde lordluk; ve Haçlı Seferi 123; papazlar 135, 136; Trencavel unvanı 158 Reginald de Montpelier 80-1 Rennes-le-Chateaux: ve Catharism 8 Rhédae, bkz. Rennes-le-Chateaux Robert de Torigny 17 Rodez: bp. ve papalık elçileri 77 Roger II, Béziers, Carcassonne, Albi ve Razès vikontu: hukuki anlaşmazlıklar 11, 12; Carcassonne'a yönelik iddialar 13; kartular 14-16; ve Henry de Marcy 17, 140; aforoz 67, 73, 75; ve Mousселens 97; ve Toulouse 99, 101-2, 106 sayımları; ve Aragon 100, 105-7, 111; Alfons II'nin oğlunun evlat edinilmesi 111-12; mali sorunlar 132; papazlar 136-7; ve Albi 141, 142; ve Béziers 147-8; ve Montaigne Noire lordları 153-4; başlıkların kullanımı 163-4 Roger Bernard, Foix sayımı: on üçüncü yüzyılda Chanson 34; ve Birinci Haçlı Seferi'nden sonra Carcassonne 45, 82, 123-4; ve Raimond Roger 167 Howden'lı Roger, tarihçi 17 Roquefeuil lordları: aile tarihi 125-8 St Afrodise Manastırı: anlaşmazlık 10-11, 66-7; ve Trencavels 73 St Gilles Abbey: ve Raimond VI 48, 72, 92 St-Guillem-le-Desert Abbey: suistimaller 76 St Lizier 72 St Pol: ve Arnould Amaury 33, 34, 44 St Pons de Thomiers: Trencavel saldırısı 73; ve papalık elçileri 80 Saissac lordu: ve sapkınlık 62-4, 67; ve Béziers 66; ve Alet 74, 83; ve Sistersiyenler 88, 89; ve Simon de Montfort 123; ve Trencavels 111, 145, 153 Servian lordları: ve sapkınlık 62, 66-7, 84-5, 86; ve Trencavel 149, 150 Silvanes, Sistersiyen 87-8, 89 Simon de Montfort: ve Raimond Roger'ın ölümü 1-2, 122, 124; Haçlı Seferi 9'dan elde edilen kazanımlar; ve Nîmes 15, 55; 18, 19'da Pierre des Vaux; Innocent III'ün 21'e azarlaması; 22-3'te de Tudela; ve Carcassonne 44, 53, 56; 2, 45'in ölümü; Haçlı Seferi sonrası iktidar 45, 46, 56; Puisserguier kuşatması 52-3; şiddet içeren davranış 58, 59; ve Languedoc asaleti 84-5; ve Montolieu rahipleri 88; ve Aragonlu Pere 115-21 pasim, 123; Raimond Roger'a muhalefet 124 Sordello, ozan 32 Stephen de Tournai 96 Stéphane de Poprino, St Nazaire Başdiyakozu 10-11 Stéphane de Servian: ve sapkınlık 62, 66-7,

84-5, 86; Béziers papazı 150, ayrıca bkz. Sırp lordları Surdespine kalesi 152 Tapınakçılar: ve Catharlar 8 Termes: kuşatma 66, 81; Haçlı Seferi'ne muhalefet 122-3, 124, 167; Haçlı Seferi'nden sonra 168 Thedisius, Cenova kanonu: papalık elçisi 47; Papa'nın mektubu 60; ve Agde 80 piskoposu

--- SAYFA 216 ---

Dizin 187 Tomier, ozan 36 Toulouse: tarih yazımı 4-5, 6-7; kuşatma 34; Dördüncü Lateran Konseyi 35; piskoposlar 77, 83 Toulouse, sayımlar: toprak kaybı 44; Provence'ta yeniden diriliş 45; Haçlı Seferi'nin hedefi 55-6, 60; Trencavels ile ilişkiler 90-2, 98-102, 103, 111, 123, 128, 159, 165; aile öyküsü 92-5; Barselona krallarıyla çatışma 97; Provence toprakları 105, 106; ve Carcassonne 109, 110; ve Haçlı Seferi 112, 114, 116, 118, 119-21'de Aragon kralları; ve Raimond Trencavel II 123, 128; ve Roquefeuls 127, 128; ve Albi 141; ve Béziers 147, 148; konsolosluk unvanı 161, 162 Tour Regina 167 Tourbes 44 Paris Antlaşması, 1229 3, 167 Trencavel ailesi: ve Haçlı Seferi 2, 9, 54-7, 58, 90-2, 113-18, 121, 122-5, 166-9; ve Carcassonne 12-14, 106-8, 110, 137-8, 150-2; kartular 14-16, 155-9, 162, 169; 17'ye dair çağdaş anlatılar; ve ozan şairler 27-33; aile geçmişi ve unvanlar 42-4, 45, 98, 108, 130-1, 144-6, 155-65, 167; deneklerin sapkınlığı 61-2, 65; din karşıtlığı 72-4; ve papalık elçileri 74-8; ve Sistersiyenler 86-8, 89; ve Benediktinler 88-9; Toulouse ile ilişkiler 90-2, 98-102, 106, 162; ve Barselona'nın sayıları 109, 110-11; ve Aragon 90-2, 103, 104-5, 106-7, 111-19, 121; topraklar ve haçlılara karşı muhalefet 122-5, 130-1; Raimond Roger'ın ölümü 1-2, 7, 121-2, 124; Languedoc soylularının desteği 126-9, 130-1, 154-65; mali kaynaklar 131-3; vikontlar üzerinde kontrol 133-7, 154-65; mahkeme personeli 134-5; papazlar 135-7; ve Albi 138-43; ve Agde 143-4; ve Béziers 144, 145, 146-52; soyadının önemi 144-5; 145-6, 155-60 adları olarak yer adları; ve Montagne Noire soyluları 151-4; başlıklar, önem 155-65; prokonsül unvanı 160-5; ailenin hayatta kalması 167 Tresmalls ailesi 134, 135, 138 Troubadour şairleri 27-33, 36 Uc de Saint-Cire 32 Ugo de Ceceon 151 Uzès, bp. 60 Vence, bp. 77 Vergentis 68 Papazlar: Trencavel'den 135-7 Vichy Rejimi: ve Languedoc tarihi 7-8 Villelongue Abbey 66, 88, 89 Viviers, bp. 77 Newburgh'lu William: kronikler 17; Béziers isyanı ve Raimond Trencavel'in öldürülmesi 147-9

--- SAYFA 217 [Görsel / Boş] ---